

2. A történelem

A birodalom faji ideológiája

A Krízisünk gyökerei a múltba mélyednek.

Nem nehéz megtalálni a faji tudat kifejezéseit azon prominens fehérek között, akik csak több generációval éltek. A gyarmatosítás és a birodalomépítés valószínűleg felhozta ezeknek az érzéseknek a legtisztább részét. Például a brit felfedező és a kapitalista Cecil Rhodes például a 20. század fordulóján kijelentette: « Mi vagyunk az első faj a világon, és minél többet élünk a világban, annál jobb az emberiség. » Körülbelül ugyanabban az időben, a brit gyarmati titkár Joseph Chamberlain kifejtette, hogy « a kalandvágó és a vállalati megkülönböztesse angolszász faj tette számunkra különösen illik elvégezni a munka a gyarmatosítás. » A franciák hasonló álláspontot képviseltek, még olyan szocialistákkal, mint Leon Blum, aki 1925-ben megjegyezte: « Elismerjük a felettebb fajok jogát és kötelességét vonzani őket azokhoz, akik nem érkeztek meg ugyanolyan kulturális szintre. » A hagyományos birodalom rövid amerikai tapasztalata ugyanezeket az érzéseket váltotta ki. A Fülöp-szigetek 1899-es anektálása után AJ Beveridge szenátor írta: „ A fajunk, az Isten alá tartozó megbízottjainak a világ civilizációjának küldetése. »

Könnyű lenne az ilyen állításokból következtetni - és nagyon sok -, hogy a faj a nyugati tudatosság állandó részét képezi, és csak a közelmúltban fehérek veszítették el útjukat. Ez hiba lenne. A felfedezés és a gyarmatosítás korában a fehérek ritkán tartottak jól megfontolt vagy következetes nézetet a fajról. Tevékenységeik és véleményük időben és helyről nagyon eltérőek voltak. Az európaiak gyakran fölényesebbnek érezték magukat a primitív népeknél, akikkel kapcsolatba kerültek, ám a modern modern korszak alatt mindig voltak fehérek, akik „ rasszizmusellenes ” nézetet képviseltek a mai vallásban.

2. *History*

The Racial Ideology of Empire

THE ROOTS OF OUR CRISIS GO DEEP INTO THE PAST.

It is not difficult to find expressions of racial consciousness from prominent whites who lived only several generations ago. Colonization and empire-building probably brought out the frankest of these sentiments. British explorer and capitalist Cecil Rhodes, for example, stated at the turn of 20th century: “We are the first race in the world, and the more of the world we inhabit, the better it is for the human race.” At about the same time, British Colonial Secretary Joseph Chamberlain explained that “the spirit of adventure and enterprise distinguishing the Anglo-Saxon race has made us peculiarly fit to carry out the working of colonization.” The French took a similar view, with even a socialist such as Leon Blum noting in 1925: “We recognize the right and even the duty of superior races to draw unto them those which have not arrived at the same level of culture.” The brief American experience of traditional empire brought out the same sentiments. After annexation of the Philippines in 1899, Senator A.J. Beveridge wrote of “the mission of our race, trustees under God, of the civilization of the world.”

It would be easy to conclude from statements like this—and there are many—that race has been a consistent part of Western consciousness, and that only recently have whites lost their way. That would be a mistake. During the ages of discovery and colonization, whites rarely held well-considered or consistent views of race. Their actions and opinions varied widely in time and from place to place. Europeans often felt superior to the primitive peoples with whom they came into contact, but during the entire modern pe-

A második világháború óta a vélemény nyilvánvalóan egészségtelen irányba változott, ám az európaiaknak soha nem volt megalapozott, általánosan elfogadott értelmezése a fajról. Néhány korábbi hibánk vizsgálata rávilágíthat a ma elkövetett hibákra.

Általános elvek

A faji konzisztencia hiánya ellenére néhány elv alakul ki a császári korszakból. A legnyilvánvalóbb, hogy szinte kivétel nélkül a fehérek voltak a leginkább jóindulatúak a leginkább a nem fehérektől. Mindig a nagyvárosi hatóságok - akár Nagy-Britanniában, Spanyolországban, Franciaországban vagy Portugáliában - támogatták a gyarmati alanyok enyhébb és egyenlőbb elbánását. A helyszínen élő férfiak megértették, hogy a birodalmak nem működtethetők az egyenlőség elvein. Azok a fehérek, akik a legtöbb tengerentúli időt töltötték, és akik nem a fehéreket tudták a legjobban, azok voltak a legkevésbé szentimentálisak.

Ugyanakkor a fehérek már régóta hajlamosak nyikorgni és képmutatók a fajra vonatkozóan. A gyarmati vezetők még a birodalom csúcsánál is tele voltak hamis jámborral, megszólalták azokat a nagyhangú ostobaságokat, amelyekbe nem hitték őket. Az birodalom frontvonalán élők kivételével az európaiak meglepő hajlandóságot mutattak a faji érdekek érvényesítésére, még akkor is, ha megértették és hintek benne. A faj féltésége semmi új.

Fontos szem előtt tartani, hogy bár hajlamosak vagyunk a birodalomra olyan fehéreként gondolkodni, amelyek nem fehérek feletti fehérek, ez csak egyfajta birodalom. Anti « rasszisták » szeretnek beszélni tengerentúli birodalom, mert ez egy ilyen örömteli példát « fehér felsőbbrendűség, » de a fehérek nem volt lelkiismeret-furdalás mintegy uralkodó egymást. Az európaiak nagy afrikai és ázsiai birodalmakkal végződtek csak azért, mert könnyebb volt a nemfehérek primitívusokat leigázni, mint az európaiakat hódítani, de a Nyugat története a fehérek végtelen erőfeszítéseiről szól, hogy más fehéreket uraljanak.

Spanyolország még Amerika felfedezése után is uralta Portugáliát, és megpróbálta betörni Nagy-Britanniába. Napóleon hatalmas európai területek császárává tette magát, anélkül hogy sokat gondolkodott volna a tengerentúli vagyonról.

riod, there have always been whites who held “anti-racist” views of the kind that prevail today. Since the Second World War, opinion has certainly shifted in an unhealthy direction, but Europeans have never had a sound, generally-accepted understanding of race. An examination of some of our past mistakes may throw light on the mistakes we are making today.

General Principles

Despite a lack of consistency about race, a few principles do emerge from the imperial period. The most obvious is that almost without exception, it has been the whites who were most distant from non-whites who took the most benign view of them. It was always the metropolitan authorities—whether in Britain, Spain, France or Portugal—who pushed for gentler and even equal treatment of colonial subjects. The men on the ground understood that empires could not be run on egalitarian principles. Whites who spent the most time overseas and who knew non-whites best were the ones who were least sentimental about them.

At the same time, whites have long had a tendency to be squeamish and hypocritical about race. Even at the height of empire, colonial authorities were full of false piety, mouthing high-sounding nonsense they did not believe. Except for people on the front lines of empire, there has been a surprising unwillingness of Europeans to assert racial interests, even when they understood and believed in them. Timidity about race is nothing new.

It is important to bear in mind that although we tend to think of empire as whites ruling non-whites, this is only one kind of empire. Anti-“racists” love to talk about overseas empire because it is such a gratifying example of “white supremacy,” but whites have had no compunction about ruling each other. Europeans ended up with large African and Asian empires only because it was easier to subjugate non-white primitives than to conquer fellow Europeans, but the history of the West is of endless efforts by whites to dominate other whites.

Even after the discovery of America, Spain ruled Portugal, and tried to invade Britain. Napoleon made himself emperor of vast European territories without much thought of possessions overseas.

Még akkor is, amikor a tengerentúli birodalom volt a legerőteljesebb - amikor Chamberlain és Rhodes dicsőítették a brit uralom alsóbb fajtákba történő bevezetésében - harcoltak a legvadabb gyarmati háborújukkal a fehérek ellen: a boers. Amikor a brit rajon dicsekedtek, a brit embereket értették, nem a fehér fajt. Még Hitler, a feltehetően a 20. század faji tudatosságú birodalomépítője, az európaiak mellett meghódította a tengerentúli birodalmat, és szövetséget kötött a nem fehér japánokkal.

Ez egy új szabályhoz vezet, amely a faj és a birodalom történetét szabályozza. Még azokban a férfiakban sem, akiknek nincsenek illúzióik a fajról - például a katonákról, akik az őslakosokat meggyilkolták a birodalom megteremtése érdekében - semmi olyan távol volt, mint a pán-kaukázusi szolidaritás, amely meghaladta az európai nacionalizmust. A gyarmatosítás kezdetektől a második világháborúig az európaiak egymás ellen folytatott háborúikban nem fehérek voltak. Néhányan tétováztak a fehér férfiak megölésének birodalmi tantárgyaitól, de csak azért, mert nehezebb volt az ex-katonákat alanyként tartani, és nem azért, mert a fehéreket lőni a faji hűség árulása volt.

A nem fehér szövetségesek már az 1580-as években felléptek a fehérek ellen, amikor Francis Drake indiánokat használt a rabszolgák során. A francia és az indiai háború alatt mindkét fél barátságos bennszülöttet toborzott, és mindkét fél hagyta, hogy szövetségeseik kínozzák és megcsonkítsák a fogvatartottaikat, akik közül néhányan fehérek voltak. A kínzás megrázta a brit és a francia parancsnokat, de ez volt a szövetség ára.

A forradalom idején a britek szabadságot kínáltak az amerikai feketéknek, akik a tulajdonosuk ellen lázadtak, és a gyarmatosítás első elve - az érzelmesség távolsággal növekszik - azt jelentette, hogy a britek sokkal sikeresebbek voltak, mint a forradalmárok az indiai szövetségesek vonzásában. Az indiánok gyorsan megtudták, hogy a legtávolabbi emberek kedvelik őket legjobban, és inkább a brit, mint az amerikai uralmat akarják.

Ahogy a fiatal köztársaság kibővült, Spanyolország és Anglia egyaránt rendszeresen fegyveres indiánokat állítottak fel, és az amerikaiak ellen álltak. Andrew Jackson indiai földeket keresett, de a törzsek Nyugat felé történő szállításának első oka az volt, hogy eltávolítsa a potenciálisan veszélyes népeket, amelyeket az európaiak fel tudnak kelteni. Sem az amerikaiaknak, sem az ellenségeiknek nincs hangjuk az indiánok fehérek megölésére való ösztönzéséről.

Even when overseas empire was most vigorous—when Chamberlain and Rhodes were glorying in bringing British rule to lesser breeds—they fought their most savage colonial war against whites: the Boers. When they boasted about the British race, they meant the British people, not the white race. Even Hitler, presumably the most race-conscious empire-builder of the 20th century, conquered fellow Europeans rather than build an overseas empire, and had an alliance with the non-white Japanese.

This brings us to another rule that governs the history of race and empire. Even among men who had no illusions about race—soldiers, for example, who killed natives to make way for empire—there was nothing remotely like pan-Caucasian solidarity that transcended European nationalism. From the very beginnings of colonialism through the Second World War, Europeans enlisted non-whites in their wars with each other. There was some hesitation about teaching imperial subjects how to kill white men, but only because it might be harder to keep ex-soldiers as subjects, not because having them shoot whites was a betrayal of racial loyalty.

Non-white allies went into action against whites as early as the 1580s, when Francis Drake used Indians in his raids on the Spanish. During the French and Indian War, both sides recruited friendly natives, and both sides let their allies torture and mutilate captives, some of whom were white. Torture shocked British and French commanders, but it was the price of alliance.

During the Revolution, the British offered freedom to American blacks who revolted against their owners, and the first principle of colonization—sentimentality grows with distance—meant the British were much more successful than the revolutionaries in attracting Indian allies. Indians learned very quickly that it was the people farthest away who liked them most, and they wanted British rather than American rule.

As the young republic expanded, both Spain and England regularly armed Indians and set them against Americans. Andrew Jackson wanted Indian lands, but his initial reason for shipping tribes West was to remove potentially dangerous populations that could be stirred up by Europeans. Neither Americans nor their

Később a britek Gurkhas és más ázsiaiak ezredeivel harcoltak. A francia észak-afrikai Spahis és Harkis, valamint a híres *Tirailleurs Senegalais* a feketékből állt, egész Nyugat-Afrikából, nem csak a szenegálból. A franciák színes csapatokat főként a kolóniák ellenőrzésére használtak - mindig kihelyezték őket, így soha nem kellett lőni a saját népükre -, de az első világháború alatt a németekkel harcoltak. Hatvannégy indiai csapata halt meg Nagy-Britanniában, sokan Európában. Franciaországban 555 000 gyarmati csapata mozgósult, ebből 78 000 meghalt.

A második világháború alatt a brit 1,8 millió indiai és 375 000 fekete katonát emelt fel. Noha Németország korán legyőzte a franciákat, Franciaországnak továbbra is sikerült 160 000 feketét kiszednie.

Ilyen a kolonializmus kockás faji története. A tengerentúli birodalom minden bizonnyal azt jelentette, hogy a fehérek uralkodnak a nem fehérek felett, ám ez nem koherens faji elveken alapult. A birodalom egyik nagy sikere az volt, hogy a hatalmas régiók fehérekké váltak, ám a birodalom összeomlása és az azt követő nem fehér bevándorlás nagyon rossz alkuvá tette azt, természetesen az európaiak számára.

A brit

Az összes nagy európai birodalom ugyanazokat a mintákat követi, és a britek annyira jó példát mutatnak, mint a faji inkoherencia és akár naivitás. Ez utóbbi meglepő példája volt az első állandó település létrehozása Jamestownban 1607-ben. Addigra a spanyolok több mint egy évszázad óta az Új Világban voltak, és mészárlásuknak hírnevet szereztek. Az angolok eltökélt szándéka, hogy jobban tegyék magukat, és a civilizációt és a kereszténységet olyanvá tegyék, amire elvárásaik szerint hálás bennszülöttek lennének. Ahogyan a Virginia Company egyik támogatója írt az indiánokról, még soha nem látott: « Gyermekeik, amikor megmenekülnek, megáldják azt a napot, amikor apák először látják az arcát. »

A telepések nem tartják magukat jobb a « Naturals, » nem számít, mennyire primitív. Azt állították, hogy az ókori britek vadiak voltak, a rómaiak civilizálták, és hogy ez a folyamat megismétlődik.

enemies had any scruples about encouraging Indians to kill whites.

Later, the British fielded regiments of Gurkhas and other Asians. The French had their North African Spahis and Harkis, as well as the famous *Tirailleurs Sénégalais*, made up of blacks from all over West Africa, not just Senegalese. The French used colored troops mainly to control colonies—always deploying them so they never had to fire on their own people—but during the First World War they had them fight Germans. Sixty-four thousand Indian troops died for Britain, many in Europe. France mobilized 555,000 colonial troops, of whom 78,000 died.

During the Second World War, the British raised 1.8 million Indian and 375,000 black soldiers. Although Germany defeated the French early, France still managed to field 160,000 blacks.

Such, then, is the checkered racial history of colonialism. Overseas empire certainly meant whites ruling over non-whites, but it was not based on coherent racial principles. The one great achievement of empire was to turn vast regions white, but the collapse of empire and the non-white immigration that followed, has made it a very bad bargain, certainly for Europeans.

The British

All the great European empires followed the same patterns, and the British furnish as good an example as any of racial incoherence and even naïveté. A surprising example of the latter was the establishment of the first permanent settlement in Jamestown in 1607. By then, the Spanish had been in the New World for over a century, and had a reputation for massacre. The English were determined to do better, bringing civilization and Christianity to what they expected would be grateful natives. As one backer of the Virginia Company wrote of the Indians he had never seen: “Their children when they come to be saved, will blesse the day when first their fathers saw your faces.”

The colonists did not consider themselves superior to the “naturals,” no matter how primitive. They reasoned that the ancient Britons had been savages, civilized by the Romans, and that this process would be repeated. Although the colonists considered themselves racially different from Africans and “Moors,” they

Bár a telepesek tartják magukat fajilag eltérő afrikaiak és az « mórok » ők gondoltak az indiánok születtek fehér és sötét színűvé kiteve a Nap és a bőr festékek.

A Jamestown kolónia elnöke, Edward-Maria Wingfield annyira elhatározta, hogy szeretetteljes példát mutat, hogy megtiltotta az erődítmények építését és a fegyverek gyakorlását. A kolónia csak tíz napos volt, amikor több száz indián támadta meg. Ha az angolok nem szenvedtek volna pánikba az indiánokat kánonváltással, akkor valószínűleg meggyilkolták volna minden telepedet. Csak a szerkesztő találkozás után építették meg a híres háromoldalú stockádját.

Az indiai gyarmatosításra adott reakció tükrözi azt a képet, amely a bennszülöttekkel szembeni európai hozzáállásban szabálysá vált: A Jamestownhoz legközelebb eső törzsek gyűlöltek az angolokat és megpróbálták megölni őket. A távolabbi barátságosak voltak és hajlandóak voltak kereskedelmet folytatni.

A gyakori támadások ellenére az angolok nem adták fel azt a reményt, hogy a jóindulat megnyeri az indiánokat. Az első kereszténységre való áttérés után 10 000 hektárt vettek elő egy egyetemen, ahol az indiánok tanításra kerülnének a hitben. Az egyik angol vezető, George Thorpe különösen ragaszkodott az indiaiak iránti kedvességhez, sőt nyilvánosan felakasztotta azokat a kutyákat is, akiknek ugatása megijesztette őket.

Az évek múlásával az indiánok és a gyarmatosítók keveredni kezdtek, amikor a bérelt indiánok együtt dolgoztak az angolokkal az üzletekben és a mezőben. A barátságosság látszólag hamis volt. Az indiánok 1622-ben gondosan kiköltöztetett kiirtási tervet hajtottak végre, bekapcsolva a gyarmatosítókat, akikkel együtt dolgoztak, és megölték mindent, amennyit csak tudtak. Egyes területeken elveszítették a meglepetés elemeit, és ezért Jamestown 1200 fehéren csak 400-ot haltak meg. Thorpe, az indiánok különleges barátja számára különösen kegyetlen halált és bonyolult megcsonkítást tartottak fenn. A fennmaradó gyarmatosítók bosszúháborút indítottak, de körülbelül egy év elteltével a kapcsolatok barátságossá váltak.

Meglepő módon 1644-ben az indiánok azonos besurranó támadást hajtottak végre, és sikerült 400–500 embert megölni. Az angolok ezúttal könyörtelenül megtorlódtak, és 1646-ban a virginiai közgyűlés megjegyzte, hogy a bennszülöttek « annyira elcsúsztak és szétszórtak, hogy már nem nemzet; és most csak néhány éheztetett rablás által szenvednek bennünket. »

thought the Indians were born white and turned dark from exposure to the sun and to skin dyes.

The president of the Jamestown colony, Edward-Maria Wingfield, was so determined to set a loving example that he forbade construction of fortifications and training in the use of weapons. The colony was only ten days old when hundreds of Indians attacked it. If the English had not panicked the Indians with canon fire, they would probably have massacred every settler. It was only after this edifying encounter that the colonists built their famous three-sided stockade.

The Indian reaction to colonization was the mirror-image of what became the rule in European attitudes towards natives: The tribes that lived closest to Jamestown hated the English and tried to kill them. The more distant ones were friendly and were willing to trade.

Despite frequent attacks, the English did not give up hope that benevolence would win over the Indians. After the first conversions to Christianity, they set aside 10,000 acres for a college where Indians would be instructed in the faith. One English leader, George Thorpe, was especially insistent on kindness to Indians, and even publicly hanged dogs whose barking had frightened them.

As the years went by, Indians and colonists began to mingle, with hired Indians working together with the English in shops and in the field. The appearance of friendliness was false. In 1622, Indians carried out a carefully-hatched extermination plan, turning on the colonists with whom they worked, killing as many as they could. In some areas, they lost the element of surprise and therefore killed only 400 of Jamestown's 1,200 whites. For Thorpe, the special friend of the Indians, they reserved a particularly cruel death and elaborate mutilation. The remaining colonists launched a war of revenge, but after a year or so relations returned to an appearance of friendliness.

Amazingly, in 1644, Indians carried out an identical sneak attack, and managed to kill 400 to 500 people. This time, the English retaliated mercilessly, and in 1646, the Virginia General Assembly noted that the natives were "so routed and dispersed that they are

Ami figyelemre méltó, Jamestown az angolok viselkedése, nem az indiánok viselkedése. Az angolok annyira jó szándékkal fordultak az indiánokhoz, amennyire valószínűleg lehetséges, hogy a gyarmatosítók megközelítsék a gyarmatosítást. Az indiánok voltak azok, akik felismerték, hogy a gyarmatosítás megfosztást jelent, és minden lehetséges módon ellenálltak.

Végül, természetesen, az angolok elvesztették illúzióikat. 1690-re John Archdale, a carolinas kormányzó dicsérte Istent az olyan betegségek miatt, amelyek annyi bennszülöttet öltek meg: « Isten keze kiemelkedően látta az indiánok elvékonyodását, hogy helyet biztosítson az angolok számára. » Mégis józanul kell megjegyezni, hogy még a fehérek még 400 évvel ezelőtt képesek voltak veszélyes illúziókra a nem-fehérekkel való kapcsolataik során, bár észrevettek, mielőtt még késő lenne.

India

India brit gyarmatosítása figyelemre méltó ellentétben állt Virginiaéval, annak ellenére, hogy gyakorlatilag ugyanabban az időben kezdődött (a Kelet-India társaság 1613-ban kezdte meg működését). Az indiai férfiak nem gondolták, hogy az ázsiaiak fehérek születtek, és nem akartak megváltoztatni vagy civilizálni őket. Ott voltak, hogy kereskedjenek, pénzt keressenek és bővítsék a brit hatalmat. Az első 200 évben még a misszionáriusi munkát sem engedték meg, vonakodva engedett a nyomásnak, amelyet az angliai vallási újjászületések okoztak. 1813-ban, amikor a misszionáriusok először érkeztek, Thomas Munro, a madriai kormányzó kifejezte a tapasztalt indiai kezek uralkodó véleményét:

Nem hiszek a hinduk vagy más emberek javításának modern doktrínájában. Amikor elolvastam, amint néha teszem, egy olyan intézkedést, amellyel egy nagy tartomány hirtelen javul, vagy majdnem a kveekerizmussá civilizált félbarbárok raje, eldobom a könyvet.

A liberálek meggrontó, majd Indiába kényszerített reformok klasszikus példája az embereknek, akik semmit sem tudtak egy olyan államról, amely felülbírálja az adminisztrátorokat, akik egész életüket éltek.

no longer a nation, and we now suffer only from robbery by a few starved outlaws.”

What is remarkable about Jamestown is the behavior of the English, not that of the Indians. The English approached the Indians with as much good will as it was probably possible for colonizers to approach the colonized. It was the Indians who recognized that colonization meant dispossession, and they resisted in every way they could.

Eventually, of course, the English lost their illusions. By 1690, Governor John Archdale of the Carolinas was praising God for the diseases that killed so many natives: “The Hand of God has been eminently seen in thinning the Indians to make room for the English.” Still, it is sobering to note that even 400 years ago, whites were capable of dangerous illusions in their dealings with non-whites, though they did come to their senses before it was too late.

India

The British colonization of India was a remarkable contrast to that of Virginia, despite the fact that it began at virtually the same time (the East India Company started operations in 1613). The men in India did not think Asians were born white, and had no desire to change or civilize them. They were there to trade, make money, and expand British power. For the first 200 years, they would not even allow missionary work, and yielded reluctantly to the pressures that arose from religious revivals back in England. In 1813, the year missionaries first arrived, Governor Thomas Munro of Madras expressed the prevailing view of experienced India hands:

I have no faith in the modern doctrine of the improvement of the Hindus or of any other people. When I read, as I sometimes do, of a measure by which a large province has been suddenly improved, or a race of semi-barbarians civilized almost to Quakerism, I throw away the book.

The reforms crusading liberals then forced on India were a classic example of people who knew nothing about a country overruling administrators who had lived their all their lives. As the old hands had predicted, Indians reacted badly to evangelism, and

Ahogy a régi kéz előre jelezte, az indiánok rosszul reagáltak az evangelizációra, és idegesítették őket a *varratok* eltörlése vagy az özvegyek égetése. Noha a rabszolgaságot nem gyakorolták széles körben Indiában, 1833-ban a birodalom egészében történő eltörlése újabb példája volt a több ezer mérföldes távolságon belül megtelepedő reformszerű embereknek, akik olyan ügyekbe zavartak, amelyekben nem voltak tapasztalataik.

Az indiánok úgy tűnik, hogy ésszerűen elégedettek voltak a britek vezetésével, ám kultúrájukat és vallásaikat egyedül akarják hagyni. Azok a férfiak, mint Kipling, akik éveket töltöttek Indiában, megértették, hogy « Kelet Kelet és Nyugat Nyugat, és soha nem találkoznak a két országgal », de a misszionáriusok és a zaklató liberálisok úgy gondolták, hogy az indiánok angolokká válhatnak. Az 1857–1858-as indiai lázadás (más néven a Sepoy lázadás) nagyrészt reakció volt ezekre a divatos reformokra. A Kelet és Nyugat találkozására tett kísérlet vérrel és könnyekkel végződött, és a brit reformátorok egyik napról a másikra átírányították buzgalmukra a « hálátlan farkok lerakására . »

Még egy példa anyaországbeli illúziók kényszerítik a rendszergazdákat, akik jobban tudta vezetett milyen néven vált ismertté a « fehér lázadás. » 1880-ban a liberális Gladstone-kormány George Robinsont (később Ripon Marquess) kinevezte indiailelnöknek. Megérkezett reformmal, és olyan törvényjavaslatot javasolt, amely indiai bírának és bíróságoknak felhatalmazást adott volna a helyi bűncselekményekkel vádolt angolok kipróbálására. Az indiai férfiak felháborodtak az uralkodók közötti vonal elmosódása miatt, és úgy döntöttek, hogy alapvető fontosságúak a munkájuk elvégzéséhez. Az ellenállás annyira intenzív volt, hogy az intézkedést elitették, és minden fehér vádlott, aki egy indiai bíró elé hívták, megkapta a jogot arra, hogy zsűri igénybevételére számítson, amely legalább a fele brit vagy amerikai.

A hatalmas vita, amely ebben a kérdésben merült fel, mind Indiában, mind Angliában, károsította a fehérek és az indiánok közötti kapcsolatokat. Mindaddig, amíg az újlélesítés nem adta ki a kérdést, mindenki magától értetődőnek tekintette, hogy az angolokat angol bírók próbálták ki. Ezt a hagyományt megvédeni kényszerítve a fehéreknek faji érveket kellett megfogalmazniuk, amelyek felkeltették a szükségtelen nehezítést.

A Birodalomnak határozottan meg kellett határoznia a fehérek uralkodási képességét, de általában nem volt szükség ezt kifejezetten szupermagisztikus módon kifejezni.

were annoyed by the abolition of *suttee*, or the practice of burning widows. Although slavery was not widely practiced in India, its abolition throughout the empire in 1833 was another instance of reform-minded people from thousands of miles away meddling in affairs of which they had no experience.

Indians appear to have been reasonably content to be ruled by the British, but wanted their culture and religions left alone. Men like Kipling, who spent years in India, understood that “East is East, and West is West, and never the twain shall meet,” but missionaries and crusading liberals thought they could turn Indians into Englishmen. The Indian mutiny (also known as the Sepoy Rebellion) of 1857-1858 was in large part a reaction to these fashionable reforms. The attempt to make East and West meet ended in blood and tears, and British reformers redirected their zeal overnight to putting down the “ungrateful wogs.”

Yet another example of home-country illusions being forced on administrators who knew better led to what became known as the “white mutiny.” In 1880 the liberal Gladstone government appointed George Robinson (later Marquess of Ripon) as Viceroy of India. He arrived brimming with reform, and proposed a law that would have given Indian judges and juries the power to try Englishmen accused of local crimes. India men were outraged at this blurring of the line between rulers and ruled that they considered essential for doing their jobs. Resistance was so intense the measure was watered down, and any white defendant called before an Indian magistrate got the right to demand a jury that was at least half British or American.

The huge debate that erupted over this issue, both in India and England, damaged relations between whites and Indians. Until the new viceroy made an issue of it, everyone took it for granted that the English were tried by English judges. Forced to defend this tradition, whites had to make racial arguments that stirred up needless resentment.

Empire required a firm sense of the white man’s fitness to rule, but it was not usually necessary to express this in explicitly supremacist terms. It was a delicate balance of confidence, sensitiv-

Ez a bizalom, az indiai méltóság iránti érzékenység és az ipari hatalom finom egyensúlya, amely lehetővé tette Nagy-Britanniának, hogy 250 millió indiánot uralkodjon, soha nem több, mint 900 köztisztviselő és 70 000 katona. A britek tisztában voltak ezzel az egyensúlyozó cselekedettel, és megértették, hogy a kormányzó fajnak fenntartania kell egy bizonyos viselkedést. Ahogy az indiai közszolgálatban egy ember 1900-ban elmagyarázta:

A paraszt számára egy saheeb látogatása vagy alkalmi találkozó vele. . . napokig beszélnek a falusi tűz felett, és évekig emlékeznek rá. A fehér embert szégyenteljesen és őszintén méretezzük fel. Tehát vigyázzon a viselkedésére és szokásaira.

George Orwell, aki Burmában szolgált, megjegyezte, hogy " a fehér embert nem szabad megijeszteni a bennszülöttek előtt; és így általában nem fél meg. » Sir Francis Younghusband, aki Indiában született és egy brit haderőt vezet Tibetbe, a birodalom pszichológiai alapjáról írta:

Egyetlen európaiak sem keverhetők össze a nem keresztény rajekkel anélkül, hogy érezzék az erkölcsi fölényüket ezekkel szemben. . . . Nem azért, mert okosabbak vagyunk, mint India bennszülöttek, mert több agyunk vagy nagyobb fejünk van, mint van, és uralkodunk Indiában; hanem azért, mert erkölcsileg erősebbek vagyunk, mint ők.

Ezek az érzések tükröződtek a kötelességérzetben, amellyel a felsőbb osztályú briteket tenyésztették. 1880, Nagy-Britannia volt a nevelés teljes generációk normák « angolszász férfiasság » , amely felkészíti őket a szabályt. A tisztességes játék és a kereszténység a mesterfaji mentalitás nélkülözhetetlen alkotóelemei voltak, és azok a férfiak, akik képesek voltak elvégezni a gyarmati közszolgálathoz való csatlakozáshoz szükséges kemény vizsgákat, jogosan büszkék voltak sérthetlenségükre.

A birodalom nagy büszkeséget és izgalmat váltott ki a hétköznapi emberek számára, akik soha nem hagyták el Nagy-Britannia partját. Az olyan publikációk, mint például a *Birodalom Fiúi* (1900-ban indultak), olyan cikkeket jelentettek meg, mint a " Hogyan lehetünk erős " és a " Birodalmi hősök. » Volt egy Boys Empire League, amely elősegítette a kolóniák iránti érdeklődést, és a Cserkészek eredetileg hazafias szervezet voltak. A cserkészet alapítója, George Baden-Powell harcolt a Ndebele-vel Rodéziában, és kifejezte a birodalomról alkotott véleményét fiatal vádjairól:

ity to Indian dignity, and industrial power that allowed Britain to rule 250 million Indians with never more than 900 civil servants and 70,000 soldiers. The British were conscious of this balancing act, and understood that a ruling race had to maintain a certain demeanor. As a man in the Indian Civil Service explained in 1900:

To the peasant the visit of a 'saheeb' or a casual meeting with one . . . will be talked of for days over the village fire and remembered for years. The white man will be sized up shrewdly and frankly. So take heed unto your manners and your habits.

George Orwell, who served in Burma, noted that “a white man mustn't be frightened in front of natives; and so, in general, he isn't frightened.” Sir Francis Younghusband, who was born in India, and who led a British force into Tibet, wrote of the psychological basis of empire:

No European can mix with non-Christian races without feeling his moral superiority over them It is not because we are any cleverer than the natives of India, because we have more brains or bigger heads than they have, that we rule India; but because we are stronger morally than they are.

These sentiments were reflected in the sense of duty to which upper-class Britons were bred. By 1880, Britain was rearing complete generations to standards of “Anglo-Saxon manhood” that would prepare them to rule. Fair play and Christianity were essential ingredients of the master-race mentality, and the men who could pass the stiff examinations required to join the colonial civil service were rightly proud of their incorruptibility.

The empire was a source of great pride and excitement for ordinary people who never left Britain's shores. Publications such as *Boys of the Empire* (started in 1900) ran articles like “How to be Strong” and “Empire Heroes.” There was a Boys Empire League, which promoted interest in the colonies, and the Boy Scouts were originally a patriotic organization. Scouting's founder, George Baden-Powell, had fought the Ndebele in Rhodesia, and expressed strong views of empire to his young charges:

Your forefathers worked hard, fought hard, and died hard to make

Az őseitek keményen dolgoztak, keményen harcoltak és keményen meghaltak, hogy ezt a birodalmat neked készítsék . Ne hagyja, hogy lefelé nézzenek a mennyből, és látják, amint a kezével a zsebében lobog, és nem tesz semmit, hogy tartsa fenn.

Az 1899-ben megjelent *ABC Baby Patriots számára* a szellemet olyan mondókákkal ragadta meg:

C a kolóniákra vonatkozik

Jól büszkélkedhetünk

Az összes nagy nemzeté

Nagy-Britanniában van a legtöbb.

A viktoriánus korszakban a Pears Soap hirdetései hasonlóak voltak:

Az első lépés a fehér ember teherének enyhítése felé a tisztaság erőneinek megtanítása. A körte szappan erős tényező a föld sötét sarkainak világossá tételekor, amikor a civilizáció előrehaladt.

feketék

Az egyik csoport, amelybe a brit úgy gondolta, hogy civilizációt hozott, az afrikai volt. Azonban a népek közül, akikkel találkoztak, úgy tűnik, hogy a feketék (és az ausztrál őslakosok) a legidegenesebbek. A fehérek el tudják képzelni, hogy az amerikai indiánok ugyanabból az állományból állnak, mint maguk, és az indiai kezek csodálták az indiai magas kultúrát, ám csak néhány kivétellel úgy tűnik, hogy az afrikai emberek fehérségüket alacsonyabb fajnak találták meg. Az első feketék 1619-ben érkeztek Jamestownba, abban az időben, amikor az angolok még mindig azon tűnődtek, vajon az indiánok nem-e égő fehér emberek. Az újonnan érkezőkkel kapcsolatban nem voltak ilyen illúziók, és a gyarmatosítók sem habozták őket szolgaságként kezelni.

Richard Dutton kormányzó 1681-ben barbadoszi kormányzó szerint a fekete rabszolgákkal keresztény kedvességgel kell bánni, de « ami a négezeket keresztényekké teszi, vad brutalitásuk teljesen képtelenné teszi őket. » Tovább 17. századi angol írta afrikaiak, hogy « a férfiak és a nők mennek annyira egyformák, hogy nem lehet tudni, hogy egy férfi egy nő, hanem a mellét, ami a legtöbb esetben nagyon foule és hosszú, lelógó alacsony, mint a tőgye egy kecske. »

this empire for you. Don't let them look down from heaven, and see you loafing around with your hands in your pockets, doing nothing to keep it up.

An *ABC for Baby Patriots*, published in 1899, caught the spirit with rhymes like:

C is for Colonies
Rightly we boast
That of all the great nations
Great Britain has most.

In the Victorian era, Pears Soap advertisements had copy like this:

The first step towards lightening the white man's burden is through teaching the virtues of cleanliness. Pears' Soap is a potent factor in brightening the dark corners of the earth as civilization advances.

Blacks

One group to whom the British believed they were bringing civilization was Africans. Of all the peoples they encountered, however, blacks (and Australian aborigines) appear to have struck them as the most alien. Whites could imagine that American Indians were of the same stock as themselves, and India hands admired Indian high culture, but with only a few exceptions, Africans appear to have struck whites as a lower race. The first blacks arrived in Jamestown in 1619, at the time when the English were still wondering if Indians were not sunburned white people. There were no such illusions about the new arrivals, and the colonists did not hesitate to treat them as a servile race.

In 1681 on Barbados, Governor Richard Dutton argued that black slaves should be treated with Christian kindness, but "as to making negroes Christians, their savage brutishness renders them wholly incapable." Another 17th century Englishman wrote of Africans that "the men and women go so alike, that one cannot know a man from a woman but by their breasts, which in the most part be very foule and long, hanging downe low like the udder of a goat." One Caribbean planter wrote that when African women

Az egyik karibi ültetvényíró azt írta, hogy amikor az afrikai nők hajlamosabbak lettek a növényekre, melleik megérintették a talajt, távolról támasztva azt a benyomást keltve, hogy hatlábú lények. Nehéz lenne ilyen durva leírást találni más fajok embereiről.

Az a lendület, hogy az összes fajt egyenlőnek tekintik, mindazonáltal fennmaradt. A brit idealisták 1787-ben megalapították Sierra Leone-t a felszabadult rabszolgák menedékévé, és támogatói őszintén hitték, hogy megfelelő utasításokkal az afrikai embereket az európaiak szintjére lehet emelni. Az ilyen illúziók gyarapodhatnak a keresztény traktus társadalmainak otthonában, ám ritkán tartottak sokáig a trópusi nap alatt.

A felfedező David Livingstone misszionáriusi karrierjét a londoni misszionárius társaságnál kezdte, de az 1840-es évek elején feladta a prédikációt, mert nem haladt előre:

Nehéznek vagy inkább lehetetlennek kell lennie az otthoni keresztények számára, hogy felismerjenek valamit, például az agya, hogy pontosan elképzelik az agyukat. . . . Ötleteik mind földiek, és nagy nehézségekkel lehet őket eljuttatni az érzéki tárgyaktól.

Afrika volt a magas elvárások temetője. Még a londoni misszionárius társaság alapítója, Robert Moffat sem tudta fenntartani optimizmusát, az afrikai emberek írta: "A közömbösség és a hülyeség alkotja a koszorút minden homlokán: A tudatlanság - a legmélyebb tudatlanság - minden szív alapját képezi. »

A köztisztviselők ugyanolyan csalódásokkal találkoztak. Az aktivisták az emancipációt szorgalmazták, bízva abban, hogy a kiszabadult rabszolgák ambiciózus kiscgazdaként újjászületnek. A szabadság ehelyett részegséghez és alapjárathoz vezetett, miközben a termelékenység zuhant.

Ugyanez a nagyvárosi naivitás üdvözölte a jamaicai 1865-ös fekete lázadás elnyomását. Edward Eyre kormányzó, néhány évvel korábban az indiai lázadás során alkalmazott módszerekhez hasonló módszerekkel, mintegy 200 embert kivégeztek. Jamaikán a civilizáció megmentőjének hívták, és sokkolta, hogy Angliában egy bizottság elé hívták, hogy válaszoljon tetteire. A meghallgatások rosszul eltört a közvélemény, a promi NENT férfiak sorakozó mindkét oldalon.

bent over to tend crops, their breasts touched the ground, giving the impression from a distance that they were six-legged creatures. It would be hard to find such harsh descriptions of people of other races.

The impulse to see all races as equal nevertheless survived. British idealists established Sierra Leone in 1787 as a haven for freed slaves, and its backers believed sincerely that with proper instruction Africans could be brought up to the level of Europeans. Illusions of this kind might thrive among members of Christian tract societies back home, but they rarely lasted long under the tropical sun.

The explorer David Livingstone began his career as a missionary with the London Missionary Society, but gave up preaching in the early 1840s, because he was making no progress:

It must be difficult or rather impossible for Christians at home to realize anything like an accurate notion of the grossness which shrouds their minds Their ideas are all earthly and it is with great difficulty that they can be brought to detach [themselves] from sensual objects.

Africa was the graveyard of high expectations. Even the founder of the London Missionary Society, Robert Moffat, could not maintain his optimism, writing of Africans that “Indifference and stupidity form the wreath on every brow: Ignorance—the grossest ignorance—forms the basis of every heart.”

Civil servants met with the same disappointments. Activists had pushed for emancipation, confident that freed slaves would be reborn as ambitious small-holders. Freedom led, instead, to drunkenness and idleness, while productivity plummeted.

The same metropolitan naïveté greeted the suppression of a black insurrection in Jamaica in 1865. Governor Edward Eyre, using methods similar to those adopted during the Indian mutiny just a few years earlier, had about 200 people executed. On Jamaica he was heralded as the savior of civilization, and he was shocked to be summoned before a commission in England to answer for his actions. The hearings badly fractured public opinion, with promi-

Eyre-t kinevezték kormányzóvá, de soha nem hivatalosan szankcionálták, sírjához ment a fehér jamaicaiakhoz, és meggyőződött arról, hogy országa meggyógyította őt.

Klasszikus eset volt azokról az emberekről, akik tudtak, hogy a feketék csak másodlagos másodsor kitalált emberek, akik évek óta éltek köztük. Eyre elbocsátása megnehezítette a határozott lépések megtételét a birodalom más részén, a félelem miatt, hogy visszatér a haza. Sir Garnet Wolseley, egy kemény katona, aki tucatnyi gyarmati elkötelezettségben látta el a szolgálatot, Eyre-re emlékezett, amikor azt írta: « Gondolnom kell az otthon üvöltő társadalmainak, akik együttérzik az összes fekete emberrel, miközben semmit sem törődnek a szenvedéssel. saját kith és rokonaik, akiknek a szerencsétlensége az, hogy ezen érdekes niggerek közelében találjanak.

Az indiánokhoz hasonlóan az afrikai gyarmati tisztviselők is elengedhetetlennek tartják, hogy fenntartsák a bennszülöttekkel szembeni bizonyos hozzáállást. Lord Lugard, aki sok évet töltött Nigéria irányításában az 1900-as évek elején, úgy ítélte meg, hogy a fehéreknek azonnal meg kell tagadniuk a feketék minden „ szegénytelen családtagját ”, akik természetesen alázasak lennének, ha megfelelő bánásmódban részesülnének.

Lugard attól tartott, hogy a kolóniákba száguldó brit némelyikének nincs a fölény fölötti természetes birodalom megkövetelése: « Az a kereskedő alakú angol, akit ezen a részen találkoznak, túl szörnyű ahhoz, hogy a szavakat leírhasa; mindegyik többé-kevésbé a legrosszabb típusú ellenugrók, és a legnagyobb bekerülési értékkel rendelkezik az alkuhoz. » (A „ döglők ” olyan emberek, akiknek természetes helyzetében engedmény van - pult mögött szolgálnak -, akik átugorják a pultot, hogy keveredjenek a jobbikkal.)

Ennek ellenére az a meggyőződés, hogy a nem fehérek - különösen az afrikaiak - nem voltak képesek saját ügyeik kezelésére, jóval a 20. században tartott. Az 1937-es *National Geographic* cikk megszerezte az uralkodó nézetet: « A baganda kedves és udvarias emberek, akik gyorsan ruházzák és megélik a fehér embert. Könnyen kiképzik, akár háztartási szolgaként, cserkészként vagy varrónőként. »

Egyes körökben ez a paternalista nézet folytatódott a század közepén, különösen a feketéket igazán ismerő férfiak körében.

ment men lining up on both sides. Eyre was removed as governor but never officially sanctioned, and went to his grave a hero to white Jamaicans and convinced he had been shabbily treated by his country.

It was a classic case of people who knew of blacks only second-hand second-guessing people who had lived among them for years. Eyre's dismissal made it hard to take firm action elsewhere in the empire for fear of the reaction back home. Sir Garnet Wolseley, a tough soldier who saw service in dozens of colonial engagements had Eyre in mind when he wrote: "I have to think of the howling Societies at home who have sympathy with all black men whilst they care nothing for the miseries inflicted on their own kith and kin who have the misfortune to be located near these interesting niggers."

As with Indians, colonial administrators in Africa thought it vital to maintain a certain attitude towards natives. Lord Lugard, who spent many years governing Nigeria in the early 1900s, held that whites should immediately rebuff any "insolent familiarity" from blacks, who would naturally be subservient if treated properly.

Lugard worried that some of the British straggling into the colonies did not have the natural air of superiority empire required: "The type of Englishman, in the shape of the trader, whom we meet in these parts, is too awful for words to describe; they are all more or less counter-jumpers of the worst type and biggest bounders into the bargain." ("Counter-jumpers" are people whose natural position is subservience—serving behind a counter—who jump over the counter to mix with their betters.)

Still, the conviction that non-whites—Africans in particular—did not have the capacity to manage their own affairs lasted well into the 20th century. A 1937 *National Geographic* article caught the prevailing view: "The Baganda are a pleasant and courteous people and quick to emulate the white man in clothing and ways of living. They train easily, whether as domestic servants, scouts or seamstresses."

In some circles, this paternalist view continued into the mid-century, especially among men who really knew blacks. The

A nagy elzászi protestáns misszionárius, Albert Schweitzer (1875-1965) volt korának Anyja Anyja, Nobel békedíj nyertese, akit a szent tulajdonságokkal csodáltak. Kedvesen nézte az afrikai embereket, de lustaknak és közömbösnek tartotta őket, és 1938-ban azt írta, hogy nagyrészt képtelenek maguk uralkodni:

Amikor a körzet hosszú ideje tartózkodó bennszülöttek kifejezik számomra elégedetlenségüket azzal, hogy a fehérek uralkodnak, akkor azt válaszolom, hogy a fehér ember nélkül már nem léteznének, mert vagy megölték volna egymást, vagy pedig a Pahouinba kerülének. szomszédos törzs] főzőedények. Erre nem válaszolnak.

Ekkorra természetesen azok az emberek, akiknek nem volt közvetlen tapasztalata a nem fehérekkel kapcsolatban, elsietették a jobban megismerő emberek figyelmeztetéseit, és a dekolonizáció hamarosan megtörténik.

Mi vezette végül a birodalom végét? Mi véget vetett annak a meggyőződésnek, hogy az angolszászok "különösen alkalmasak voltak a gyarmatosítási munka elvégzésére"? A két világháborúnak kétségkívül sok köze volt ehhez. Különösen az első nagy háborút követő gyötrelmes lélekkeresés, úgy tűnik, befolyásolta az európaiak érzelmét mindazonáltal, amit tettek. Azoknak a férfiaknak, akik büszke voltak arra, hogy mások ügyeit kezeljék, szörnyű csapás volt az, hogy maguk is kimondhatatlan mézszárlásba kerültek.

A második világháború, mindössze 20 évvel később, kimerítette a nagyvárosi hatalmakat. Az Egyesült Államok, amelyek domináns szuperhatalommá váltak, agresszíven gyarmatiellenes volt annak ellenére, hogy kifejezetten faji törvények irányították továbbra is a feketékkel fennálló belső kapcsolatait. (Ez csak egy újabb példa a birodalom faji inkoherenciájára: Jim Crow America ellenezte az afrikai európai uralmat.)

Ugyanakkor, legalábbis az indiánok és az ázsiaiak körében, kialakult egy nyugati képzettségű értelmiségiek osztálya, akiket nehéz megbirkózni. A Birodalom végül mindig az erőttől függött, és az idő múlásával a britek vonakodtak használni.

Az 1919-es „Amritsar-mészárlás” újra megnyitotta azokat a sebeket, amelyeket az ellentmondásos események miatt Edward Eyre az 1865-es jamaicai kezelése miatt emelkedett, és megmutatta, hogyan változnak a britek.

great Alsatian Protestant missionary, Albert Schweitzer (1875–1965) was the Mother Theresa of his time, a Nobel peace prize winner admired for saintly qualities. He took a kindly view of Africans but considered them lazy and improvident, and in 1938 wrote that they were largely incapable of ruling themselves:

When long-resident natives of the district express to me their discontent at being ruled by the whites, I answer that without the white man they would no longer be in existence, because they would either have slaughtered each other or ended in the Pahouin [the neighboring tribe] cooking pots. To this they have no answer.

By this time, of course, people who had no direct experience of non-whites were drowning out the warnings of men who knew better, and decolonization would come shortly.

What eventually brought about the end of empire? What ended the conviction that Anglo-Saxons were “peculiarly fit to carry out the work of colonization”? The two world wars undoubtedly had a lot to do with it. The agonized soul-searching that followed the first great war, especially, seems to have affected the way Europeans felt about everything they did. For men who prided themselves in their ability to run the affairs of others, it was a terrible blow to have, themselves, blundered into unspeakable carnage.

The Second World War, following just 20 years later, further exhausted the metropolitan powers. The United States, which emerged as the dominant superpower, was aggressively anti-colonial despite the explicitly racial laws that still governed its internal relations with blacks. (This is just another example of the racial incoherence of empire: Jim Crow America opposed European rule in Africa.)

At the same time, at least among Indians and Asians, a class of Western-trained intellectuals was beginning to arise, whom it was difficult to hold in subservience. Empire always depended ultimately on force, and as time went by the British became reluctant to use it.

The 1919 “Amritsar massacre” reopened the wounds left by the controversy over Edward Eyre’s handling of the 1865 Jamaica up-

A nacionalista zavarok idején Rex Dyer tábornok - egy pandzsábi születésű indiai ember - betiltotta a " minden találkozót és összejövetelt " a tartományban. Amikor 20 000 ember becsapta a parancsát és Amritsarban tüntette, 50 Gurkha és Baluchi katonát vonzott a város téren, és megparancsolta nekik, hogy lövöldözjenek a tömegből, 379-et megölve és 1500-at megsebesítve. A tüntetések azonnal leálltak, és Dyer hős volt - legalábbis eleinte. A szikhek, akik gyűlöltek a pandzsábit, a tábornokot tiszteletbeli szikhé tették az Arany Templomban.

A szörnyőség visszatért haza, és Dyer-t bizalom elé vonultak. Elmagyarázta, hogy "a terrorizmus egész Punjabba ütközik " , hogy felkelte a lázadást. A briteknek már nem volt gyomra a szörnyű terror legyőzésére, és Dyer kénytelen volt lemondni a bizottságáról. (A Dyer nyomozásának érdekes oldalfénye a lövöldözésben részt vevő Baluchik és Gurkhák kihallgatása volt. Azt mondták, hogy élvezték a síkságosok kaszálását.) Mint az Eyre-ügyben, a híres emberek szétváltak az Amritsar akció során, olyan férfikkal, akik Indiát támogatták. az általános. Churchill elítélte a forgatásokat, míg Rudyard Kipling hozzájárult egy együttérzési alaphoz, amely több mint 26 000 fontot gyűjtött be.

A korábban Nagy-Britanniáért küzdő férfiak - Robert Clive (1725 - 1774), Lord Kitchener (1850 - 1916) és John Nicholson (1821 - 1857), akik segítettek a lázadást - valószínűleg úgy viselkedtek volna, mint Dyer. A különbség az volt, hogy Nagy-Britannia valószínűleg támogatta őket.

A birodalom csökkenő napjaiig a legtöbb brit nemzetiségű volt a nemzeti sorsáról, és úgy gondolta, hogy nemzetük hatalmas erő. Amikor azonban az egyre jobban képzett tantárgyak az önszabályozást kívánták, nehezen lehetett tagadni őket. A briteknek bizonyosan volt eszköze a gyarmati elit elhallgattatására, de már nem volt akaratuk. 1937-ben Hitler elmagyarázta Lord Halifax külügyminiszternek az indiai nacionalizmus irányításának módját: " Lődd le Gandhit, és ha ez nem elegendő ahhoz, hogy beadványozzuk őket, akkor lőjünk le a kongresszus [mozgalom] tucat vezető tagját; és ha ez nem elegendő, lőjön 200-at és így tovább, amíg a rend nem alakul ki. »

Nagy-Britannia már nem volt képes ilyen intézkedések meghozatalára, ami valószínűleg ugyanúgy volt .

rising, and showed how the British were changing. During a period of nationalist disturbances, General Rex Dyer—an India man born in the Punjab—banned “all meeting and gatherings” in the province. When 20,000 people flouted his order and demonstrated in Amritsar, he marched 50 Gurkha and Baluchi troops into the town square and ordered them to fire on the crowd, killing 379 and wounding 1,500. Demonstrations immediately stopped, and Dyer was a hero—at least at first. The Sikhs, who hated the Punjabis, made the general an honorary Sikh at the Golden Temple.

Horror mounted back home, however, and Dyer was hauled before a commission. He explained that he wanted to “strike terror into the whole of the Punjab” in order to forestall rebellion. The British no longer had the stomach for striking terror, and Dyer was forced to resign his commission. (An interesting sidelight of the Dyer investigation was the interrogation of the Baluchis and Gurkhas who did the shooting. They said they enjoyed mowing down plainsmen.) As in the Eyre case, prominent people split over the Amritsar action, with men who knew India backing the general. Churchill condemned the shootings while Rudyard Kipling contributed to a sympathy fund that raised more than £26,000.

Earlier men who fought for Britain—Robert Clive (1725-1774), Lord Kitchener (1850-1916), and John Nicholson (1821-1857) who helped put down the mutiny—probably would have acted as Dyer did. The difference was that Britain would probably have backed them.

Until the waning days of empire, most Britons had a high sense of national destiny, and believed their nation was a powerful force for good. However, when increasingly well-educated subjects wanted self-rule it became difficult to deny them. The British certainly had the means to silence colonial elites but no longer had the will. In 1937, Hitler explained to Foreign Secretary Lord Halifax how to control Indian nationalism: “Shoot Gandhi, and if that does not suffice to reduce them to submission, shoot a dozen leading members of [the] Congress [movement]; and if that does not suffice, shoot 200 and so on until order is established.”

Britain was no longer capable of measures like this, which was

Mire India 1947-ben függetlenné vált, két világháború kimerültsége, az Egyesült Államok nyomása, valamint az indiai aktivisták kifinomult taktikája és igényei nagy választási lehetőséget hagytak Nagy-Britanniának. A Rád utolsó napjaiban bekövetkezett egyik esemény megmutatta, milyen messzire estek a volt vezetők. Mialatt az utolsó altenyésztés, Louis Mountbatten tárgyalt a végleges kilépésről, felesége, Edwina viszonyt folytatott Jawaharlal Nehruval, a Gandhi utáni legjelentősebb nacionalistával és India jövőbeli miniszterelnökével.

A függetlenség természetesen olyan eredményekhez vezetett, amelyeket bármely faji hallgató megjósolhatott: Mérsékelt siker egyes ázsiai és közel-keleti népek számára; káosz a legtöbb afrikai számára. Az európai hatalmak legszerencsétlenebb öröksége a birodalom visszavágása a nem fehér bevándorlás formájában. Ha valóban a bizalomvesztés, amely a dekolonizációhoz vezetett, elkerülhetetlenül a nem fehérek bevándorlásához vezetett - és úgy tűnik, hogy kivétel nélkül megtette ezt -, a birodalom katasztrofális hiba volt a császári hatalmak számára.

A képmutatás és az akarat kudarca

Tekintettel a birodalom utóhatására, talán nem meglepő, ha megtudjuk, hogy története állandó feszültséget jelent a fehér felsőbbrendűség őszinte kijelentései és azon kitartás között, hogy minden ember testvér és egyenlő. Valószínűleg a fehérek természetének tükröződése az, hogy ez utóbbi nézet mindig is magas erkölcsiségűvé vált. Legalább két évszázad óta a faj olyan témája, amelyen minél inkább figyelmen kívül hagyja mind a tudományos bizonyítékokat, mind a szakértők bizonyosságát, annál megvilágosultabbnak tűnik. Nem kétséges, hogy ezért még a legerősebb birodalmakkal rendelkező férfiak is távoztak a faji érdekek nyers kijelentéseitől.

A bevándorlási politika - az a politika, amely mindenhol meghatározza a fehérek jövőjét - úgy tűnik, mindig termékeny talaj volt a képmutatás és az adócsalás elkerülésére. A harmadik világ beáramlásának megfékezésére irányuló jelenlegi vita fényében oktató megjegyezni, hogy csak ritkán voltak fehérek a gyomruk, hogy nyíltan mondják, hogy országaikat fehérekben akarják tartani.

probably just as well. By the time India became independent in 1947, the exhaustion of two world wars, pressure from the United States, and the sophisticated tactics and demands of Indian activists left Britain little choice. One incident from the final days of the Raj showed just how far the former rulers had fallen. While the last viceroy, Louis Mountbatten, was negotiating the final withdrawal, his wife Edwina was carrying on an affair with Jawaharlal Nehru, the most prominent nationalist after Gandhi, and India's future prime minister.

Independence has, of course, led to results that any student of race could have predicted: Moderate success for some Asian and Middle-Eastern peoples; chaos for most Africans. It is now the backwash of empire in the form of non-white immigration that is the most unhappy legacy for the European powers. If, indeed, the loss of confidence that led to decolonization led inevitably to massive non-white immigration—and it seems to have done so without exception—empire was a catastrophic mistake for the imperial powers.

Hypocrisy and Failure of Will

Given the aftermath of empire, it should perhaps not be surprising to learn that its history is one of constant tension between frank assertions of white supremacy and the insistence that all men are brothers and equals. It is probably a reflection on the nature of whites that the latter view has always assumed a sheen of high morality. For at least two centuries, race has been a subject on which the more one ignores both the scientific evidence and the testimony of experts, the more enlightened one can appear. No doubt this is why even with empires at their most powerful, men who knew better shrank from blunt assertions of racial interests.

Immigration policy—policy that is determining the future for whites everywhere—seems always to have been fertile ground for hypocrisy and evasion. In light of the current debate over efforts to stem the Third-World influx, it is instructive to note that only rarely have whites had the stomach to say openly that they wanted to keep their countries white.

Surprising as it may seem, in the Victorian era the British tried

Meglepőnek tűnik, hogy a viktoriánus korszakban a britek megpróbálták fenntartani azt a fikciót, miszerint minden faj minden császári alany egyenlő alapon állt. Ezért, amikor azok a fehérek, akik Natal dél-afrikai kolóniáját irányították, az Indiából származó bevándorlást megakadályozó törvényeket akartak elfogadni, a gyarmati minisztérium felülbírálta őket. A britek megértették az indiánok elkerülésének vágyát, de nem engedték meg a közvetlen kizárást. 1897-ben mindkét fél kompromisszumot ért el, amely szerint a bevándorlóknak legalább 25 font sterlingnel kell érkezniük, és képeseknek kell lenniük egy európai nyelv beszélésére. Ez a törvény sikeresen kizárta az indiai bevándorlók túlnyomó többségét olyan rajszabályok révén, amelyek rajsemlegeseknek tűntek. Az ilyen közvetett intézkedések « Natál-képletnek » nevezték . »

Az 1901-es független nemzetközösséggé válása előtti években Ausztrália jelentős autonómiával rendelkezik, ám nem volt teljes ellenőrzése a bevándorlás felett. Vezetői azt akarta, hogy a törvények kizárják az ázsiaiakat, de Joseph Chamberlain - a kolóniák államtitkára, aki annyira kitartott az « angolszász faj » erősségeiről - magyarázta, hogy ez lehetetlen. 1897-ben az ausztrálokat kérte:

[B] figyeljen a Birodalom hagyományaira, amelyek nem tesznek különbséget a faj vagy a színek ellen vagy ellen; és kizárni színe vagy faja okán az Ő Felségének összes indiai alanyát, sőt az összes ázsiai személyt annyira sértő cselekedet lenne az embereket illetően, hogy ez a legfájdalmasabb, vagyok benne, biztos vagyok, Felségének. hogy szankcionáljam.

Chamberlain akart « fehér Ausztrália » de nem hagyja jóvá a nyílt faji korlátozások, az írás, mennyire fontos a « jogszabályok, amelyek megakadályozzák a nemkívánatos bevándorlás nélkül megkülönböztetést teljesen színes. » Ausztrália ezért kidolgozta a natív képlet saját változatát: Minden bevándorlónak írnia kellene egy 50 szórészetet, amelyet egy bevándorlási tisztviselő egy európai nyelven diktált.

A törvény célja nem volt titok. Az ausztrál Külügyi Minisztérium tisztviselője elmagyarázta, hogy a teszt hogyan működik:

to maintain the fiction that all Imperial subjects, of all races, were on an equal footing. Therefore, when the whites who ran the South African colony of Natal wanted to pass laws preventing immigration from India, the colonial ministry overruled them. The British understood the desire to keep out Indians, but would not permit outright exclusion. In 1897, both sides reached a compromise, according to which immigrants had to arrive with at least £25 sterling and be able to speak a European language. This law successfully excluded the vast majority of Indian immigrants by means of regulations that appeared to be race neutral. Indirect measures of this kind became known as “the Natal formula.”

In the years before it became an independent commonwealth in 1901, Australia had considerable autonomy, but did not have complete control over immigration. Its leaders wanted laws to exclude Asians, but Joseph Chamberlain—the secretary of state for the colonies who was so insistent on the virtues of the “Anglo-Saxon race”—explained this was impossible. In 1897, he asked Australians to:

[B]ear in mind the traditions of the Empire, which makes no distinction in favor of, or against race or color; and to exclude, by reason of their color or by reasons of their race, all Her Majesty’s Indian subjects or even all Asiatics would be an act so offensive to those people, that it would be most painful, I am quite certain, to Her Majesty to have to sanction it.

Chamberlain wanted a “white Australia,” but would not approve overt racial restrictions, writing of the importance of “legislation that will prevent undesirable immigration without making distinctions based entirely on color.” Australia therefore worked out its own version of the Natal formula: Any immigrant would have to write a passage of 50 words dictated in a European language by an immigration officer.

There was no secret about the law’s purpose. An official of the Australian Department of External Affairs explained how the test was supposed to work:

It is not desirable that colored persons should be allowed to pass

Nem kívánatos, hogy színes személyeket engedjék át a tesztnek, és mielőtt bárki elé állítanák, a tiszt tisztviselőjének meg kell győződnie arról, hogy kudarcot vall. Ha úgy ítélik meg, hogy valószínűleg sikeresen teljesíti a teszt angol nyelven, akkor azt más nyelven kell alkalmazni, amely tudatlan.

Nem fehérek, akik valószínűleg angolul teljesítik a tesztet, készíthetők francia vagy lengyel nyelven!

Ausztrália más kijátszó jogszabályokat fogadott el. 1855-ben már kiküszöbölte a kínai bevándorlókat, akik szorosan csomagoltak a hajók alsó fedélzetére. A gyarmati hatóságok úgy döntöttek, hogy érdeklődnek a hajók szállásának kényelme iránt, és egyetlen hajó sem hozhat be bevándorlókat tíz tonnányi elmozdulás esetén egynél több személynél. 1888-ban minden 500 tonna elmozdulásra felvetették a követelményt. Ezek nyilvánvalóan faji szempontból semleges törvények voltak, amelyek célja az emberek elkerülése egy adott fajból - egy Natali formula, mielőtt a kifejezés még megszületett.

A kanadaiak is alávettek. 1908-ban, amikor még nem volt közvetlen gőzölő szolgáltatást India Kanada, jogszabály megköveteli, hogy a bevándorlók származnak « az országból a születésük » a « folyamatos utazás tovább keresztül jegyeket. » A rendelkezés indiánok volt, de a törvényhozók nem tudták bevonni magukat valódi szándékuk törvénybe írásához.

A mai órák

Ami a legtanulékonyabb a múlt faji politikájának tanulmányozásában, az az, hogy felfedezzék, mennyire kevés megváltozott. Ha fehérek elhagyják Dél-Kaliforniában, panaszkodnak « bűncselekmény » vagy amikor azt állítják, hogy keres « jó iskola, » és valahogy a végén lakásvásárlás fehér negyedekben, ők újra feltalálja a Natal formula. Láthatóan raj-semleges alapokat használnak faji eredmények elérésére, függetlenül attól, hogy realizálják-e vagy sem.

Valami mást, ami nem változott az a vágy, hogy lekicsinyelni vagy akár elfedik a faji következményeit politikai, kivéve, hogy az anti » rasszisták » most csinálja. Az 1965-ös bevándorlási reformról szóló törvény támogatói azt állították, hogy ennek nincs faji hatása, és változatlanul hagyja az ország felépítését. A nem fehérek faji preferenciái az anodin nevet kapják „ pozitív cselekedet ” vagy akár őszintén megtévesztő „ egyenlő foglalkoztatási lehetőségként”. »

the test, and before putting it to anyone the Officer should be satisfied that he will fail. If he is considered likely to pass the test in English, it should be applied in some other language of which he is ignorant.

A non-white who seemed likely to pass the test in English, could be made to take it in French or Polish!

Australia passed other evasive legislation. In 1855, it had already kept out Chinese immigrants who came tightly packed in the lower decks of ships. Pretending to take an interest in the comfort of shipboard accommodations, colonial authorities ruled that no vessel could bring in immigrants at a ratio of more than one person to every ten tons of displacement. In 1888, they raised the requirement to every 500 tons of displacement. These were apparently race-neutral laws designed to keep out people of a specific race—a Natal formula before the phrase was even born.

The Canadians also resorted to subterfuge. In 1908, when there was no direct steamer service from India to Canada, legislation required that immigrants come “from the country of their birth” on “a continuous voyage on through tickets.” The provision was aimed at Indians, but lawmakers could not bring themselves to write their real intent into law.

Lessons for Today

What is perhaps most instructive about studying racial policies of the past is to discover how little has changed. When whites leave Southern California, complaining about “crime” or when they claim to be looking for “good schools,” and somehow end up buying houses in white neighborhoods, they are reinventing the Natal formula. They are using ostensibly race-neutral grounds to achieve racial results, whether they realize it or not.

Something else that has not changed is the desire to downplay or even obfuscate the racial consequences of policy—except that the anti-“racists” are now doing it. The backers of the Immigration Reform Act of 1965 claimed it would have no racial impact, and would leave the makeup of the country unchanged. Racial preferences for non-whites get the anodyne name “affirmative action” or even the frankly deceptive “equal employment opportunity.”

A gazdagság feketére történő átruházása « szegénység elleni program. » A megfosztás az fehérek « sokszínűség » vagy « dústást. »

Valami más még kevésbé változott: Azok az emberek, akik semmit nem tudnak a fehérekről, még mindig azt gondolják, hogy szakértők a faji kapcsolatokban. Minél kevésbé tudnak fehérek, annál magabiztosabban előadnak más fehéreket, akik éveket töltöttek feketék vagy ázsiaiak körében. Az 1940-es és 1990-es évek között azok a skandinávok, akik még soha nem kapták meg a fekete szemüket, azt mondták az amerikaiaknak és a dél-afrikai embereknek, hogyan kell viselkedni. Az északiak déli embereket egyenlő hatalommal bírnak. Még ma is, a politikusok és szerkesztőségi aki a lehangosabban Bray körülbelül déli vagy paraszt « rasszizmus » élő aranyozott fehér gettóban és küldjék gyermekeiket magániskolába. Valószínűleg nincs más olyan téma, amelyre a mozgató klisék átkerülnének a tanulóhoz, és az erkölcsi lelkesedés egy élettapasztalatot eredményez.

A vélemény túlsúlya az idő múlásával természetesen elmozdult, de úgy tűnik, hogy a fehérek mindig hajlandók voltak arra, hogy könnyedén lépjenek fel a rajen, elrejtsek a faji érdekeket a nem faji általánosok mögött, és erősen vonzzák a nagylelkűség és a széles körű megjelenés. - az egalitarizmushoz és a faji lojalitásból való lemondáshoz fűződő gondolkodásmód Amikor a fehérek nem gyarmati alanyok voltak, és nem voltak képesek arra, hogy Európába lépjenek, ezeknek a tendenciáknak csak helyi következményei voltak - emlékeztetnek az 1622-es Jamestown-i mézárásra. Most potenciálisan halálos kimenetelűek.

A fehérek még faji ügyekben is képesek tanulni. Ahogy a Jamestown-kolónia végül elvesztette illúzióit, a liberálisok a nehéz tapasztalatok fényében elhagyhatják a faji romantikát. A bevándorlás jelenlegi erjesztése Belgiumban és Hollandiában azt jelzi, hogy a romantika haldoklik. Amikor az amerikaiaknak valóban esélyük van arra, hogy kifejezzék magukat - a faji preferenciákról vagy az illegális idegenek számára nyújtott előnyökről tartott népszavazásokon -, szinte mindig jó értelmet mutatnak.

Manapság, Izland esetleges kivételével, egyetlen fehér nem mentes a nem fehér bevándorlástól. A skandinávok már nem tehetik meg az amerikaiak vagy a dél-afrikai áldozatok elítélését abban a meggyőződésben, hogy ha nálunk lennének, akkor a megbékélés és a felemelkedés csodáit csinálják. Most a mi helyünkön *vannak*, és a raj első tapasztalata józanul jár.

Transfers of wealth to blacks are “anti-poverty programs.” The dis-possession of whites is “diversity” or “enrichment.”

Something else has changed even less: People who know nothing about non-whites still think they are experts on race relations. The less whites actually know, the more confidently they lecture other whites who have spent years among blacks or Asians. From the 1940s to the 1990s, Scandinavians who had never clapped eyes on a black told Americans and South Africans how to behave. Northerners berated Southerners with equal authority. Even today, the politicians and editorialists who bray the loudest about Southern or redneck “racism” live in gilded white ghettos and send their children to private schools. There is probably no other subject for which mouthing clichés passes for learning, and moral fervor trumps a lifetime of experience.

The preponderance of opinion has certainly shifted over time, but whites seem always to have had a predisposition to tread lightly when it comes to race, to hide racial interests behind non-racial generalities, and to be strongly attracted by the appearance of generosity and broad-mindedness that attaches to egalitarianism and the renunciation of racial loyalty. When non-whites were colonial subjects and not in a position to push their way into Europe, these tendencies had only local consequences—one is reminded of the Jamestown massacre of 1622. Now, they are potentially fatal.

Even on racial matters, however, whites are capable of learning. Just as the Jamestown colony eventually lost its illusions, liberals can abandon racial romanticism in the face of hard experience. The current ferment in Belgium and Holland over immigration is a sign that romanticism is dying. When Americans actually have a chance to express themselves—in referenda on racial preferences or benefits for illegal aliens—they almost always show good sense.

Today, with the possible exception of Iceland, no white nation is free of non-white immigration. Scandinavians can no longer wrap their denunciations of Americans or South Africans in the conviction that if they were in our place they would work miracles of reconciliation and uplift. They *are* in our place now, and the first-hand experience of race is sobering.

Ha ez birodalom lenne, úgy tűnik, mintha az otthoni emberek megismerkednének azzal, hogy Edward Eyre miként szembesült Jamaikában, vagy miért Rex Dyer tüzet nyitott Amritsarban. Sokkal kevesebb ember tudja elrejtetni illúzióit a tudatlanság falai mögött.

Vajon a fehérek időben felébrednek, hogy megmentseék civilizációjukat? Ha igen, hálásan térnek vissza azoknak az embereknek, akik a legjobban tudták a világot, akik a legnehezebben gondolkodtak rajta. Csodálkozni fognak azon, hogy a 20. század folyamán az európaiak figyelmen kívül hagyták az olyan férfiak figyelmeztetéseit, mint Albert Schweitzer, és nem hallgatták meg Rudyard Kipling-et, amikor azt írta: « Az embernek, bármi történjen is, meg kell őriznie saját kasztját, fajtát és fajtáját. Hagyja, hogy a fehér menjen a fehérhez, és a fekete a feketéhez. »

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 2005. februári számában jelent meg.

If this were empire, it is as if the people back home now have an inkling of what Edward Eyre faced in Jamaica or of why Rex Dyer opened fire in Amritsar. Far fewer people can shelter their illusions behind walls of ignorance.

Will whites wake up in time to save their civilization? If they do, they will look back in gratitude to the men who knew the world best, who thought about it hardest. They will wonder why, during the 20th century, Europeans ignored the warnings of men like Albert Schweitzer, and did not listen to Rudyard Kipling when he wrote: "A man should, whatever happens, keep to his own caste, race and breed. Let the white go to the white and the black to the black."

This article first appeared in the February 2005 issue of American Renaissance.

Brown v. Board: Az igazi történet

HOGYAN KERÜL A RÉSZÉ ÉS A TRAGIKAI KÖVETKEZTETÉSEK

2004. május 17-én ünnepelték az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának a *Brown kontra Oktatási Tanácsban hozott* híres ítéletének 50. évfordulóját . Ezt a döntést, amely megtiltotta az iskolákban a faji szegregációt, az igazságosság és a bátorság történelmi aktusának tekintik. A száz évből akár nem ezer köztisztviselő és szerkesztőségi író közül, akik ezt az évfordulót ünnepelték, gyakorlatilag senki sem kritizálta a döntést. Valójában nagyon sok kritikát kell adnunk. *Brown* minden bizonnyal a 20. század legfontosabb Legfelsőbb Bírósági döntése volt; ezért szükséges, hogy tudjuk, mi volt a baj abban, hogy miként döntöttek és mit hoztak.

Először is, a döntés nem kevesebb, mint összejátszás az egyik bíró és korábbi hivatalnok között, aki az Egyesült Államok kormányának érveit kezeli. Az eset egyik oldalának tehát helytelen belső ismerete volt arról, hogy minden igazságszolgáltatás gondolkodik, és érveket hozhatott kifejezetten a fellebbezés iránt.

Másodszor, a szegregáció egyik legfontosabb szakértője - az egyetlen, akit a döntésben dicséretre választottak - szándékosan elnyomta a kutatási eredményeket, amelyek aláássák a helyzetét. Természetesen tudott ezekről a kellemetlen megállapításokról, mert ők a sajátjai voltak.

Harmadszor, mivel a Bíróság nem talált alkotmányos indoka felborulás tana « különálló, de azonos, » alapozta uralkodó akkor divatos szociológiai elméletek. Ezek az elméletek tévesek voltak.

Negyedszer, *Brown* volt az első végzetes lépés felé, amit „ igazságügyi aktivizmusnak ” hívunk . » A Legfelsőbb Bíróság megsemmisítette az alkotmány értelmezésének kötelezettségét, és megtette azt, amit jónak tartott az ország számára. A korszakot nyitotta meg, amelyben az új törvények elfogadása helyett a régi törvények értelmezése. A bírósági végzések soha nem akadályozhatják megválasztott képviselők jogalkotását; A köztársasági kormány súlyosan rontotta a *Brown* által indított folyamat .

TÖRTÉNET 91

Brown v. Board: The Real Story

HOW IT CAME ABOUT AND ITS TRAGIC
CONSEQUENCES.

May 17, 2004 marked the 50th anniversary of the US Supreme Court's famous ruling in *Brown v. Board of Education*. This decision, which forbade racial segregation in schools, is now being celebrated as a historic act of justice and courage. Of the hundreds if not thousands of public officials and editorial writers who have celebrated this anniversary, practically no one has criticized the decision. In fact, there is much to criticize. *Brown* was certainly one of the most important Supreme Court decisions of the 20th century; it is therefore necessary that we know what was wrong about how it was decided and what it brought about.

First, the decision involved nothing less than collusion between one of the justices and his former clerk, who was handling the US Government's arguments. One side of the case therefore had improper inside knowledge about what every justice thought, and could craft arguments specifically to appeal to them.

Second, one of the key expert witnesses for desegregation—the only one singled out for praise in the ruling—deliberately suppressed research results that undermined his position. He certainly knew about these inconvenient findings, because they were his own.

Third, because the Court could find no Constitutional justification for overturning the doctrine of “separate but equal,” it based its ruling on then-fashionable sociological theories. These theories were wrong.

Fourth, *Brown* was the first fateful step towards what we call “judicial activism.” The Supreme Court set aside its obligation to interpret the Constitution, and did what it thought was good for the country. It inaugurated an era of, in effect, passing new laws, rather than interpreting old ones. Judicial orders should never preempt law-making by elected representatives; republican government has been badly eroded by the process set in motion by *Brown*.

Végül az integrációs végzések voltak az egyik leginkább zavaró és legkárosabb az amerikai bíróságok által. A bírák úgy döntöttek, hogy az egyszemélyes iskolaszék lenne az iskolával kapcsolatos legcsekélyebb döntések. A kötelező faji kiegyensúlyozás - amelyet általában busszal hajtanak végre - fehér repülést váltott ki, amely sok esetben az iskolákat még jobban elkülönítette, mint korábban. 1991-től kezdve a Bíróság enyhítette a kötelező buszoszásra vonatkozó követelményeit, de addigra már kiszámíthatatlan diszlokációt okozott, és a nagyvárosi iskolai körzetek legtöbbször kisebbségi gettókká változtatta.

Brown végső számolására még nem került sor, de az a döntés, amelyet gyászolni, nem ünnepelni kell.

Hogy jött *Brown*

Brown- ig a fajszegregációról legismertebb Legfelsőbb Bíróság *Plessy kontra Ferguson* volt, amelyet 1896-ban bocsátottak el. Ez az ügy külön vasúti autóbuszokat vonzott a fekete-fehér utazók számára, és a bíróság híresen úgy döntött, hogy a szegregáció alkotmányos mindaddig, amíg a rajek „külön, de egyenlő” módon kezeltek.

Az elválasztó ritkán volt egyenlő. 1930-ban Alabama, Florida, Georgia és Louisiana mintegy egyharmadot költött mindegyik szegregált fekete középiskolai hallgatóra, mint minden fehér hallgatóra. Dél-Karolina, a legszélsőségesebb eset, csak egytizedét költött el. A fehérek indokolják ezt a különbséget azzal, hogy rámutattak arra, hogy az iskolákért fizetett helyi adók és a feketék kevesebb adót fizetnek, mint a fehérek.

A fekete iskolákra fordított kiadások az 1940-es és 1950-es években gyorsan növekedtek, gyakran azért, mert a NAACP peres eljárásai szerint az alkotmány megköveteli, hogy ha a fekete iskolák elkülönülnek, egyenlőnek kell lenniük. Sok bíró egyetértett azzal, hogy a régi szövetségben új adókat és kötvénykibocsátásokat hajtottak végre, hogy pénzt szerezzenek a fekete iskolák számára. Az 1950-es évekre a szakadék délen keresztül jelentősen csökkent, és például Virginiában a kiadások, a létesítmények és a tanárok fizetése alapvetően azonosak voltak a két rendszerben. A fehérek nem akarták feketével feladni gyermekeiket az iskolába, és felkészültek arra, hogy jelentős pénzügyi áldozatokat tegyenek ennek elkerülése érdekében. Néhány a NAACP vajon kényszerítve a dél felnőni követelményeinek « különálló, de egyenlő » csak akkor lenne a szegregáció állandó.

Finally, integration orders were among the most intrusive and damaging ever issued by American courts. Judges took over the most minute school-related decisions as if they were one-man school boards. Mandatory racial balancing—usually accomplished by busing—provoked white flight that in many cases left schools even more segregated than before. Beginning in 1991, the Court eased its requirements for mandatory busing, but by then it had already caused incalculable dislocation and had turned most big-city school districts into minority ghettos.

The final reckoning of *Brown* has yet to be made, but it is a ruling to be mourned, not celebrated.

How Brown Came About

Until *Brown*, the best known Supreme Court ruling on racial segregation had been *Plessy v. Ferguson*, handed down in 1896. This case involved separate railroad coaches for black and white travelers, and the court ruled famously that segregation was constitutional so long as the races were treated in a “separate but equal” manner.

Separate was rarely equal, however. In 1930, Alabama, Florida, Georgia, and Louisiana spent about one third as much on each segregated black public school student as on each white student. South Carolina, the most extreme case, spent only one tenth. Whites justified this difference by pointing out that local taxes paid for schools, and that blacks paid less in taxes than whites.

Spending on black schools increased rapidly in the 1940s and 1950s, often because of NAACP lawsuits insisting that if black schools were to be separate the Constitution required that they be equal. Many judges agreed, and throughout the old Confederacy there was a flurry of new taxes and bond issues to raise money for black schools. By the 1950s, the gap had been greatly narrowed all across the South, and in Virginia, for example, expenditures, facilities, and teacher pay were essentially equal in the two systems. Whites did not want to send their children to school with blacks, and were prepared to make considerable financial sacrifices to avoid doing so. Some within the NAACP wondered whether forcing the South to live up to the requirements of “separate but equal” would only make segregation permanent.

A Legfelsőbb Bíróság beleegyezett abba, hogy elbírálja a *Brown*-ügyet, amely közvetlen támadás volt a külön iskolarendszerek ellen, még akkor is, ha egyenlők voltak. Őt különálló eset összevonása történt, amelyek a különféle államokban merültek fel, és sürgette a Bíróságot, hogy szüntesse meg az elkülönített iskolákat a 14. módosítás „ egyenlő védelem ” záradéka alapján.

Lehetetlen azonban azt állítani, hogy a 14. módosítás eredeti célja a szegregált iskolák betiltása volt. Ugyanaz a kongresszus, amely 1866-ban elfogadta a módosítást, szegregált iskolákat hozott létre a Columbia körzetben, és két évvel későbbi ratifikáció után a 37 államból 23 vagy létrehozott szegregált iskolákat, vagy folytatta a már létező iskolák működését. Frederick Vinsont a bírót különösen zavarta az alkotmányos fellebbezés, amely a Bíróságot előírta a módosítás jelentésének átdolgozására.

Az 1952. decemberi ügyben tett szóbeli érvelés során a NAACP Thur good Marshall ezért nem nyújtott be jogi érvet. Esetén a „ kár és haszon ” elméletnek nevezett elmélet nyugszik , nevezetesen az, hogy a szegregáció károsítja a feketéket, és az integráció haszonnal járna számukra. Robert Jackson igazságszolgáltatás, aki Nürnbergben a náci háborús bűnözők főügyésze volt, panaszkodott, hogy Marshall ügye « a szociológiával kezdődik és végződik. » Nem támogatta az iskolai szegregációt, de azt gondolta, hogy az igazságügyi hatalommal való visszaélés az, ha azt rendelettel megszüntetik. " Gondolom, hogy a jelen eset reálisan az az oka, hogy a Kongresszustól nem sikerült cselekedni . " - jegyezte meg.

Valójában a szociológia, amellyel Marshall kezdődött és véget ért, gyenge volt. Erősen támaszkodott Kenneth Clark, a babák tanulmányozásáról ismert fekete kutató munkájára. Clark arról számolt be, hogy ha megmutatott egy pár fekete-fehér babát a szegregált iskolákban részt vevő fekete gyermekek számára, és megkérdezte tőle, melyik baba kedveli őket jobban, akkor jelentős számú választotta ki a fehér babát. Azt állította a Bíróság előtt, hogy ez bizonyítja, hogy a szegregáció alacsonyabbrendű érzetet vált ki. Nem említette, hogy a babáit feketék százai számára mutatta be Massachusetts integrált iskoláiban, és hogy ezeknek a gyerekeknek *még inkább* a fehér babát részesítették előnyben. Ha kutatása bármit megmutatott, az integráció csökkentette a feketék önképét, ám szándékosan félrevezette a megállapításait.

The Supreme Court agreed to hear the *Brown* case, which was a direct attack on separate school systems, even if they were equal. It was a consolidation of five separate cases that had arisen in different states, and it urged the Court to abolish segregated schools on the basis of the “equal protection” clause of the 14th Amendment.

It was impossible, however, to argue that the original intent of the 14th Amendment was to forbid segregated schools. The same Congress that passed the Amendment in 1866 established segregated schools in the District of Columbia, and after ratification two years later, 23 of the 37 states either established segregated schools or continued to operate the ones they already had. Chief Justice Frederick Vinson was particularly bothered by a Constitutional appeal that required the Court to recast the meaning of an Amendment.

During oral arguments in the case in December, 1952, Thurgood Marshall of the NAACP therefore did not make a legal argument. His case rested on what came to be known as the “harms and benefits” theory, namely, that segregation harms blacks and integration would benefit them. Justice Robert Jackson, who had been chief prosecutor of Nazi war criminals at Nuremberg, complained that Marshall’s case “starts and ends with sociology.” He did not support school segregation but thought it would be an abuse of judicial power to abolish it by decree. “I suppose that realistically the reason this case is here is that action couldn’t be obtained from Congress,” he noted.

In fact, the sociology with which Marshall started and ended was weak. He leaned heavily on the work of Kenneth Clark, a black researcher known for doll studies. Clark reported that if he showed a pair of black and white dolls to black children attending segregated schools and asked them which doll they liked better, a substantial number picked the white doll. He argued to the Court that this proves segregation breeds feelings of inferiority. He failed to mention that he had shown his dolls to hundreds of blacks attending integrated schools in Massachusetts, and that *even more* of these children preferred the white doll. If his research showed anything, it was that integration lowers the self-image of blacks,

John W. Davis ügyvéd, aki azt állította, hogy megtartja a szegregált iskolákat, rámutatott, hogy Clark következtetései ellentmondásosak a Massachusetts-i megállapításokban közzétett saját eredményeivel. Davis később azt mondta egy kollégájának, hogy a döntés biztosan meggy majd ", hacsak a Legfelsőbb Bíróság nem akarja átadni a törvényt.

»

Ha a Bíróság az ügyet közvetlenül a szóbeli észrevételek alapján döntött volna , *Brown*-ot más módon vagy legjobban dönthetnék úgy, hogy öt-négy többséggel döntöttek volna, ami kevés hatalmat adott volna neki délen. Ebben a pillanatban kulcsszerepet vállalt Felix Frankfurter igazságszolgáltató, aki vágyakozik a szegregáció megszüntetésében. Rossz jogi helyzettel és olyan bírakkal szemben, akik nem akarták visszaélni a hatalommal, stratégiája a késleltetés volt. Határozottan állította, hogy el kell halasztani a *Brown*-szal kapcsolatos döntést, hogy elegendő idő maradjon a 14. módosítás eredeti szándékának vizsgálatára, és hagyja, hogy az új Eisenhower-kormányzat állást foglaljon. Időközben anélkül, hogy a többi igazságszolgáltatónak elmondta volna, azt mondta az ügyvezetőjének, Alexander Bickelnek, hogy törölje el a módosítás történetét abban a reményben, hogy talál valamit, amely indokolná a szegregáció megszüntetését.

1953 júniusában a Bíróság visszatette *Brown*-ot a dokumentumra, és felkérte az új adminisztrációt, hogy készítsen egy rövid ismertetőt. Eisenhower emberei akartak maradni a vitáktól, de nekik ismeretlenül Felix Frankfurter ügynöke magas szinten dolgozott az Igazságügyi Minisztériumban. Philip Elman Frankfurter irodába lépett, és állandó kapcsolatban állt régi főnökével *Brown*ról. Azt mondta a főtanácsnoknak, hogy a Legfelsőbb Bíróság meghívása egy eset megjegyzésére olyan volt, mint egy parancsnoki teljesítés, és felajánlotta, hogy kezeli az ügyet.

Elman és Frankfurter egyaránt tudták, hogy a hátsó csatornán történő kommunikáció helytelen. Az ügyben részt vevő feleknek soha nem szabad titkos beszélgetéseket folytatni az ügyet elbíráló bíróval. Egy hosszú 1987-es cikkben a *Harvard Law Review*-ban , amelyben részletesen leírta a *Brown*- döntésbe bekövetkezett összejátszást , Elman elismerte, hogy amit tett, " valószínűleg meghaladta a sápadtot ", de hozzátette: " Úgy vélem, hogy ennek oka hogy a peres ügyekben meghaladták a megfelelőségről alkotott általános fogalmakat. »

but he deliberately misrepresented his findings.

John W. Davis, the lawyer who argued to retain segregated schools, pointed out that Clark's conclusions contradicted his own published results in the Massachusetts findings. Davis later told a colleague that the ruling would surely go his way "unless the Supreme Court wants to make the law over."

If the Court had decided the case immediately after oral arguments, *Brown* might have been decided the other way or at best, with a five-to-four majority that would have given it little authority in the South. It was at this point that Justice Felix Frankfurter, who was desperate to end segregation, assumed a key role. Faced with a bad legal case and justices who did not want to abuse their power, his strategy was to delay. He argued strongly that a decision on *Brown* should be put off to allow time for an investigation of the original intent of the 14th Amendment and to let the new Eisenhower administration take a position. In the meantime, without telling the other justices, he told his clerk, Alexander Bickel, to ransack the history of the Amendment in the hope of finding something that would justify striking down segregation.

In June, 1953, the Court put *Brown* back on the docket and invited the new administration to file a brief. Eisenhower's people wanted to stay out of the controversy entirely, but unbeknownst to them an agent for Felix Frankfurter was working at a high level in the Justice Department. Philip Elman had clerked for Frankfurter, and was in constant communication with his old boss about *Brown*. He told the Solicitor General that a Supreme Court invitation to comment on a case was like a command performance, and he offered to handle the case.

Elman and Frankfurter both knew that back-channel communication was wrong. A party to a case is never permitted to have secret discussions with a judge who will decide the case. In a long 1987 article in the *Harvard Law Review*, in which he described in detail the collusion that went into the *Brown* ruling, Elman conceded that what he did "probably went beyond the pale" but, he added, "I considered it a cause that transcended ordinary notions about propriety in a litigation." He wrote that he and Frankfurter

Azt írta, hogy ő és Frankfurter minden más esetben megfelelő szakmai távolságot tartottak fenn, de kivételt tett *Brown számára*. Számukra annyira fontos volt az iskolai szegregáció befejezése, hogy igazolja a gátlástalan manőverezést.

Hosszan beszélgettek telefonon és személyesen, kóddal hivatkozva a többi bíróra. William Douglas Yak volt, mert a washingtoni Yakima-ból származott. Stanley Reed *Chamer* volt, mert héberül *bolondot* vagy *öszvét* jelent, és Reed szerint a szegregáció politikai és nem bírói ügy.

1953 szeptemberében történt valami, ami teljesen megváltoztatta a Bíróság felépítését: Frederick Vinson, a bírói aktivista erős ellenzője elnök hirtelen meghalt. Amint az El man az 1987-es cikkben beszámol, Frankfurter hamarosan heves hangulatban találkozott vele. « Vagyok gyász, » mondta hatalmas vigyorral. " Phil, ez az első szilárd bizonyíték, amiben valaha is kaptam, hogy valóban van Isten. » Elman azt írja, hogy « Isten gondoskodik az ivásokról, a kis gyermekekről és az amerikai népről », és megmutatta Amerika iránti aggodalmát, " amikor Fred Vinsont elvette. » Az új elnök Earl Warren volt, ambiciózus kaliforniai kormányzó, aki munkáját nem az alkotmány értelmezésének, hanem a hatalom gyakorlásának esélyének látta.

Időközben a frankfurti hivatalnok, Bickel nem talált semmit a 14. módosítás történetében vagy szándékában, amelyet felhasználhattak volna a szegregáció elrendelésére, tehát Frankfurter megváltoztatta a taktikát. Felszólította, hogy az eredeti szándéknak nincs jelentősége, és hogy a módosítás nyelvét a kor igényei szerint kell újraértelmezni. Azt jelentette Elmannek, hogy Warren és néhány többi bíró együttérzően fogadja ezt a nézetet, így nem meglepő módon, amikor az Igazságügyi Minisztérium 1953 decemberében Elman 600 oldalas rövid ismertetőjét benyújtotta, az is azzal érvelt, hogy a módosítás nyelve elég széles ahhoz, hogy újraértelmezett.

A hátsó műszer ugyanazt a talajt fedte le, mint korábban. Thurgood Marshall ismét kitalálta a hamis baba-tanulmányokat, míg az Igazságügyi Minisztérium visszatért Bickel azon véleményére, hogy a 14. módosítás eredeti szándéka figyelmen kívül hagyható. Frankfurter hosszú emlékeztetőket írt a többi bíró számára, hangsúlyozva, hogy a törvénynek reagálnia kell a « férfiak érzéseinek változásaira abban, hogy mi a helyes és igazságos. »

kept an appropriate professional distance on all other cases, but made an exception for *Brown*. To them, ending school segregation was so important it justified unscrupulous maneuvering.

They talked at length over the phone and in person, referring to the other justices by code. William Douglas was Yak because he was from Yakima, Washington. Stanley Reed was *Chamer*, because it means dolt or mule in Hebrew, and Reed thought desegregation was a political and not a judicial matter.

In September, 1953, something happened that completely changed the complexion of the Court: Chief Justice Frederick Vinson, a strong opponent of judicial activism, suddenly died. As Elman reports in the 1987 article, Frankfurter met him soon after in high spirits. "I'm in mourning," he said with a huge grin. "Phil, this is the first solid piece of evidence I've ever had that there really is a God." Elman writes that "God takes care of drunks, little children, and the American people" and showed His concern for America "by taking Fred Vinson when He did." The new Chief Justice was Earl Warren, an ambitious former governor of California, who saw his job not as interpreting the Constitution but as a chance to exercise power.

In the meantime, Frankfurter's clerk Bickel could find nothing in the history or intent of the 14th Amendment that could be used to order desegregation, so Frankfurter changed tack. He began to urge that original intent did not matter, and that the Amendment's language should be reinterpreted according to the needs of the time. He reported to Elman that Warren and some of the other justices were sympathetic to this view, so not surprisingly, when the Justice Department filed Elman's 600-page brief in December 1953, it too argued that the language of the Amendment was broad enough to be reinterpreted.

The reargument covered the same ground as before. Thurgood Marshall trotted out the bogus doll studies again, while the Justice Department echoed Bickel's view that the original intent of the 14th Amendment could be ignored. Frankfurter wrote long memos to the other justices insisting that the law must respond to "changes in men's feelings for what is right and just." This combi-

Ez az érvelés- kombináció legyőzte a legtöbb bíró bűncselekményét, akik vonakodtak túllépni azon, amit tekintélyük határainak tartottak. Jackson és Reed voltak az egyetlen visszatartás. A volt nürnbergi ügyész nem volt hajlandó *megkérdezni* azt, amelyet inkább politikai, mint bírósági ügynek tartott, és Reed, az *elnök* azt állította, hogy a bírói cselekedetek ivizmusa a „ kri tarchia ” vagy a bírók uralkodásának kezdete .

1954. március végén Jackson súlyos szívrohamot szenvedett. Warren a kórházba rohant, és meggyengült az igazságszolgáltatás, hogy egyetértenek a véleményével, amelyet megfogalmazott. Aztán sarokba rohant Reeddel, és azt mondta neki, hogy teljesen egyedül lesz, ha nem megy végig. Reed, aki soha nem értett egyet a döntéssel, nyomást gyakorolt és csatlakozott a többséghez.

Warren május 17-én elolvasta a döntést a padról. Mivel nem volt jogi indokolás benne, elegendő rövid ideig tarthatta, hogy az egész ítélet újságcikkbe illeszkedjen. A leggyakrabban idézett rész a következő:

Ha a [fekete gyermekeket] elkülönítik a hasonló korú és képesítésű másoktól kizárólag fajuk miatt, akkor alacsonyabbrendű érzetet keltenek a közösségbeli státuszuk tekintetében, ami olyan mértékben befolyásolhatja szívüket és elméjüket, amely valószínűleg soha nem lesz visszavonható. . . . Megállapítottuk, hogy a közoktatás területén a „különálló, de egyenlő” doktrínának nincs helye. Az önálló oktatási intézmények természetüknél fogva nem egyenlők.

Warren beismerte, hogy az alkotmányt különbözően értelmezte, mint minden korábbi Legfelsőbb Bíróság:

" [Nem] fordíthatjuk vissza az órát 1868-ra, amikor a [14.] módosítást elfogadták, vagy akár 1896-ra, amikor *Plessy kontra Ferguson* írták. " - állította. A kérdés az volt, hogy « a gyermekek szétválasztása az állami iskolákban kizárólag a faj alapján, jóllehet a fizikai adottságok és más,, kézzelfogható ”tényezők azonosak lehetnek, megfosztja-e a kisebbségi csoport gyermekeit azonos esélyektől. » Arra a következtetésre jut: « Úgy gondoljuk, hogy igen. » Bizonyítékként megemlítette Clark baba tanulmányait.

Nem kellene rámutatnunk arra, hogy az, hogy a szegregáció miatt a feketék alacsonyabbrendűnek érzik magukat - nem alkotmányos kérdés. Még ha a bizonyítás is, hogy a szegregációnak van ilyen hatása, szilárd volt - és nem volt -, nem igazolta az alkotmány újraértelmezését.

nation of arguments overcame the scruples of most of the justices who were reluctant to go beyond what they considered to be the limits of their authority. Jackson and Reed were the only hold-outs. The former Nuremberg prosecutor refused to dabble in what he thought was a political rather than a judicial matter, and Reed, the *chamer*, argued that judicial activism was the beginning of “kri-tarchy,” or rule by judges.

At the end of March 1954, Jackson suffered a serious heart attack. Warren rushed to the hospital and got the weakened justice to agree to the opinion he had drafted. Then he cornered Reed, telling him he would be all alone if he did not go along. Reed, who never agreed with the ruling, bowed to pressure and joined the majority.

On May 17, Warren read the decision from the bench. Since there was no legal reasoning involved in it, he could keep it short enough to make the entire ruling fit into a newspaper article. The most often quoted passage is the following:

To separate [black children] from others of similar age and qualifications solely because of their race generates a feeling of inferiority as to their status in the community that may affect their hearts and minds in a way unlikely to ever be undone We conclude that in the field of public education the doctrine of ‘separate but equal’ has no place. Separate educational facilities are inherently unequal.

Warren admitted that he was interpreting the Constitution differently from every Supreme Court that had gone before:

“[W]e cannot turn the clock back to 1868 when the [14th] Amendment was adopted, or even to 1896 when *Plessy v. Ferguson* was written,” he argued. The point to be addressed was whether “segregation of children in public schools solely on the basis of race, even though the physical facilities and other ‘tangible’ factors may be equal, deprives the children of the minority group of equal educational opportunities.” His conclusion: “We believe it does.” As evidence, he cited Clark’s doll studies.

It should not require pointing out that whether segregation makes blacks feel inferior is not a Constitutional issue. Even if the evidence that segregation did have that effect had been solid—and

Még a liberálisok is elismerték, hogy a Bíróság a szociológiát, és nem a jogot gyakorolja. A *New York Times*, amely üdvözölte a határozatot, ennek ellenére május 18-án írta a következő alcímet: « Szociológiai döntés: A Bíróság a törvények helyett a szívekre és az elmékre vonatkozó szegregációját alapította. » A Yale Law School dékánja, Wesley Sturges szégyenesebben fogalmazta meg. Az igazságszolgáltatók úgy döntöttek, mint ők, « A Bíróságnak törvényt kellett kidolgoznia. »

Philip Elman a színtalpak mögötti szerepe sem fejeződött be az ügyben. Az alkotmányt következetesen úgy értelmezik, hogy az általa biztosított jogok személyesek, és azonnali megkönnyebbülést igényelnek. Ha a szegregáció alkotmányellenes volt, ez azt jelentette, hogy a fekete hallgatók azonnal jogosultak voltak az integrációra. Frankfurter elmagyarázta Elmannek, hogy ha erre szükség lenne egy szegregációs határozatra, akkor nem lehet biztos abban, hogy egyhangúságot kap, talán még a többség sem is. Az ilyen döntés által előidézett káosz kilátása sok bírót ellenzékbe vonta volna.

Ezért Elman javasolta a végrehajtás és az alkotmányosság alóli elválasztás rendkívül szokatlan megoldását. A híres május 17-i ítélet után a Legfelsőbb Bíróság visszaadta az ügyet további érvekkel a döntés végrehajtásának módjáról. Közel egy évet várt, 1955. május 1-jéig, amíg az 1954. évi határozat be nem süllyedt, mielőtt újabb határozatot hozott arról, hogyan kell megtenni azt, amit a Bíróság elrendel. Itt van, hogy megtaláljuk a híres nyelvi Caramel: deszegregációs volt megvalósítható « minden szándékos sebesség. » A délinak be kellene tartania az alkotmányt, de meghúzta a lábát. « Ez volt teljesen elvtelen, » Elman írta 1987-ben; " Alkotmányos jogi szempontból nyilvánvalóan téves volt azt javasolni, hogy valaki, akinek személyes alkotmányos jogait megsértették, megtagadja a mentességet. » Elman megoldást javasolt, hogy elismeri volt « teljesen elvtelen » , mert ez volt mi lenne szükség, hogy a kormányzó ő és Frankfurter akart.

Elman cikkében jelentős megvetést mutatott Thurgood Marshall iránt is, aki később az első feketévé vált, akit a Legfelsőbb Bíróság kineveztek. Azt írta, hogy Marshall rossz, hatástalan érveket adott, de hogy az Elman és a Frankfurter közötti összejátszás annyira a Bíróságot támogatta a szegregáció támogatására, az nem változtatott: «A Thurgood Marshall felállhatott volna ott és szavazta: 'Marynek volt egy kis báránya' és az eredmény pontosan ugyanaz lett volna. »

it was not—it did not justify reinterpreting the Constitution.

Even liberals recognized that the Court was practicing sociology and not law. The *New York Times*, which welcomed the ruling, nevertheless gave its May 18 article the following sub-headline: “A Sociological Decision: Court Founded Its Segregation Ruling On Hearts and Minds Rather Than Laws.” The dean of the Yale Law School, Wesley Sturges, put it more bluntly. For the justices to rule as they did, he noted, “the Court had to make the law.”

Nor was Philip Elman’s behind-the-scenes role in the matter finished. The Constitution has been consistently interpreted to mean that the rights it grants are personal and require immediate relief. If segregation was unconstitutional it meant black students were entitled to integration right away. Frankfurter had explained to Elman that if this were what a desegregation ruling required, he could not be sure of getting unanimity, perhaps not even a majority. The prospect of the chaos such a ruling would cause would have pushed many justices into opposition.

It was Elman, therefore, who proposed the very unusual solution of separating enforcement from constitutionality. After the famous May 17 ruling, the Supreme Court sent the case back for further argument on how the decision should be implemented. It waited nearly a year, until May 1, 1955, to let the 1954 ruling sink in, before issuing another ruling on how to do what the Court had ordered. It is here that we find the famous linguistic fudge: desegregation was to be accomplished with “all deliberate speed.” The South was going to have to abide by the Constitution, but it could drag its feet. “It was entirely unprincipled,” Elman wrote in 1987; “it was just plain wrong as a matter of constitutional law, to suggest that someone whose personal constitutional rights were being violated should be denied relief.” Elman proposed a solution he concedes was “entirely unprincipled” because that was what it would take to get the ruling he and Frankfurter wanted.

In his article, Elman also showed considerable contempt for Thurgood Marshall, who later became the first black appointed to the Supreme Court. He wrote that Marshall made bad, ineffective arguments, but that Elman’s collusion with Frankfurter had so

A szegregációtól az integrációig

A *Brown* döntésének kezdeti hatása, néhány kivételtől eltekintve, antiklínikus volt. Az 1955-ös végrehajtási rendelet csak azokra az iskolákra vonatkozott, amelyek jogi szegregációt gyakoroltak, és csak azt követelte, hogy hagyják abba a tanulókat faji úton. A célok tehát csak a déli iskolák voltak, ahol kevés változás történt, mivel a legtöbb diák ott maradt, ahol volt. Néhány ambiciózus fekete szülő beírta gyermekeit fehér iskolákba, de fehérek nem váltottak át fekete iskolákba. Drámai ellenállás volt 1957-ben annak ellenére, hogy még kevés feketék érkeztek az arkansasi Little Rock-i Középsiskolába, ám a *szegregáció* - a hallgatók erőszakos elválasztásának vége - elég könnyen megtörtént. Ez volt a váltás deszegregációs hogy *integrálási* kötelező keverési hallgatók elérése « faji egyensúly » -Ez vonaglott az országban.

A *Brown*, a Legfelsőbb Bíróság jóváhagyta azt a nézetet, hogy azt törvény írja elő, *de jure* szegregáció sérült fejében a feketék; a bírák nem mondtak semmit a *de facto* iskolai szegregációról, amely tükrözi a lakóhelyi szegregációt. Mivel azonban az 1960-as években viselték és a nyarakat New York, Rochester, Watts és Newark zavargások pontosan megszakították, a hivatalos gondolkodás megváltozott. Az Egyesült Államok Polgári Jogok Bizottsága 1967-ben jelentést adott ki a *faji elszigeteltségről az állami iskolákban* címmel, amelyben határozottan kijelentette, hogy az önkéntes szétválasztás ugyanolyan káros, mint a törvényben kikényszerített szegregáció.

Mostanra szinte az összes szociológus átfogta a szegregáció káros és haszon elméletét, és inkább a Bizottság jelentését, mint az előző évben megjelenő alaposabb jelentést támogatta. Ez volt a most híres Egészségügyi Oktatási és Jóléti Tanszék tanulmánya, amelyet Coleman-jelentésként ismertek, hivatalosan az *oktatási esélyegyenlőségnek* nevezik . James Coleman szociológusa és kollégái teljes mértékben elvárták, hogy rájönnek, hogy a gyenge fekete tudományos teljesítményt az iskola elégtelen finanszírozása okozza, és hogy az integráció a fehérek teljesítését fehérek szintjére emelte .

rigged the Court in favor of desegregation, it made no difference: “Thurgood Marshall could have stood up there and recited ‘Mary had a little lamb,’ and the result would have been exactly the same.”

From Desegregation to Integration

The initial impact of the *Brown* decision was, with a few exceptions, anti-climactic. The implementation order of 1955 applied only to schools that practiced legal segregation, and required only that they stop assigning students to schools by race. The targets were therefore only Southern schools, where there was little change, since most students stayed where they were. A few ambitious black parents enrolled their children in white schools, but no whites switched to black schools. There was dramatic resistance in 1957 to the arrival of even small numbers of blacks at Central High School in Little Rock, Arkansas, but *desegregation*—the end of forcible separation of students by race—passed easily enough. It was the shift from desegregation to *integration*—the obligatory mixing of students to achieve “racial balance”—that convulsed the country.

In *Brown*, the Supreme Court endorsed the view that it was legally enforced, *de jure* segregation that damaged the minds of blacks; the justices said nothing about the *de facto* school segregation that reflects residential segregation. However, as the 1960s wore on, and summers were punctuated by riots in New York, Rochester, Watts, and Newark, official thinking began to change. In 1967, the US Commission on Civil Rights issued a report called *Racial Isolation in the Public Schools*, in which it declared flatly that voluntary segregation was just as harmful as legally enforced segregation.

By now, almost all sociologists embraced the harms and benefits theory of desegregation, and endorsed the commission’s report rather than a much more thoroughgoing one that had appeared the year before. This was the now-famous Department of Health Education and Welfare study known as the Coleman Report, officially titled *Equality of Educational Opportunity*. Sociologist James Coleman and his colleagues had fully expected to find that poor black academic performance was caused by inadequate school funding, and that integration brought black achievement up to the level of

Meglepődtek, amikor megtudták, hogy bár vannak regionális különbségek - északiak több pénzt költöttek az iskoláknak, mint a déli - a régiókban az iskolavezetők ugyanolyan forrásokat fordítottak a feketékre, mint a fehérek.

Egy másik meglepő megállapítás az volt, hogy az iskolákra elköltött pénzmenyiségnek nincs nagy hatása a hallgatók teljesítményére, és a feketék, akik túlnyomórészt fehér iskolákban jártak, csak kissé jobban teljesítettek, mint azok, akik az egész feketében zajló iskolákban jártak. (Coleman később arra a következtetésre jutott, hogy ez a kicsi különbség nem az integrációnak tudható be. Az első feketék, akik önkéntesen részt vettek a fehér iskolákban, okosak, ambiciózus feketék voltak, akik jól teljesítettek volna a fekete feketés iskolákban.) Ezek az eredmények ellentétesek a 60-as évek korszakának gondolkodásával. hogy Coleman és társszerzői eltemették következtetéseit, és a jelentés csak utólag tekintve vált ismertté.

1968-ban a Bíróság elfogadta a Polgári Jogi Bizottság divatosabb gondolkodását. A *Green vs. New Kent megyében hozott ítéletben* úgy döntött, hogy a faji szempontból semleges iskolai politikák nem voltak elég jók. Legalábbis az iskolák, hogy gyakorolta *de jure* szegregáció, a « maradványait szegregáció » kellett szüntetni faj tudatos jogorvoslatok és erőszakos integráció. Szeretnénk elképzelni, hogy legfelsőbb bíróságaink olimpiánus nyugalomban zajlanak, amelyet hétköznapi események nem zavarnak. Nem véletlen, hogy Martin Luther King, Jr. meggyilkolásra került a szóbeli érvelés utáni napon *Greenben*, és a Bíróság a legrosszabb raj zavargások során az országot valaha látta.

Ennek ellenére eddig minden bírósági végzést az egykor szegregált Dél iskoláira irányították. Az ország többi része homályos fölényben tekinthet meg, mivel a déli fehérek harcoltak a buszokkal, magániskolákat létesítettek, elmenekültek a külvárosokba, és egyes esetekben az állami iskolákat bezárták, ahelyett, hogy « faji kiegyensúlyozásnak » alávethék magukat . » Legalábbis délen a fehérek nyilvánvalóan nem tetszett a kényszerített rajkeverésről, és elkerülnék ezt. A korszak elitjeinek pontosan ez volt az az előítéleti busz, amelyet gyogyítani terveztek.

Könnyű elfelejteni, hogy a bíróságok milyen radikális változást igényeltek, amikor áttértek a szegregációról a kényszerített integrációra. Például egy mozit akkor tekintünk szegregálnak, ha minden faj védőszemélyei vehetnek részt.

whites. They were surprised to learn that although there were regional differences—the North spent more money on schools than the South—within the regions school authorities were devoting much the same resources to blacks as whites.

Another surprising finding was that the amount of money spent on schools did not have much effect on student performance, and blacks who attended predominantly white schools did only slightly better than those who attended all-black schools. (Coleman later concluded that this small difference was not due to integration. The first blacks who attended white schools voluntarily were smart, ambitious blacks who would have done well in all-black schools.) These findings ran so contrary to '60s-era thinking that Coleman and his co-authors buried its conclusions, and the report became well-known only in retrospect.

In 1968, the Court adopted the more fashionable thinking of the Civil Rights Commission. In *Green v. New Kent County*, it ruled that race-neutral school policies were not good enough. At least for schools that had practiced *de jure* segregation, the “vestiges of segregation” had to be eliminated by race-conscious remedies and forcible integration. One likes to imagine the deliberations of our highest court conducted in Olympian calm, undistracted by mundane outside events. However, it may not be a coincidence that Martin Luther King, Jr. was assassinated the day after oral arguments in *Green*, and the Court deliberated during the worst race riots the country had ever seen.

Still, every court order so far had been directed to schools in the once-segregated South. The rest of the country could look on in smug superiority as Southern whites battled busing, set up private schools, fled to the suburbs and, in some cases, even closed down public schools rather than submit to “racial balancing.” At least in the South, whites clearly did not like forced race-mixing, and would go to great lengths to avoid it. To the elites of the time, this was precisely the kind of prejudice busing was designed to cure.

It is easy to lose sight of just how radical a change the courts required when they shifted from desegregation to forcible integration. A movie theater, for example, is considered desegregated

Attól függően, hogy a hely, néhány színházak lehet védnökei többnyire az egyik faj, vagy más, de senki sem gondol áramlásának szabályozására ügyfelek elérése érdekében « faji egyensúlyt. » Ugyanakkor ez volt a Bíróság új határozatainak hatása. Olyan volt, mintha a feketéket és fehéreket egy központi hatóságnál kellett volna megkérdezniük, amikor filmet akarnak látni, és csak a város egész színházaiba irányították őket, ahol biztosan faji kisebbség volt. Képzeld el, hogy ellenállnak az éttermekre, könyvtárakra, sporteseményekre stb. Alkalmazott ilyen szabályok. Nem meglepő, hogy a déliek ellenálltak a buszoknak.

Az északi lelkesedés rövid életű volt. A *Swann kontra Charlotte-Mecklenburg Oktatási Tanács* 1971-ben hozott ítéletében a Bíróság úgy határozott, hogy ha erőszakos integrációra van szükség a déli feketék faji szétválasztásának kijavításához, akkor az északon is szükséges, ahol a lakóhely és az iskola szétválasztása gyakran csaknem csaknem ahogy ejtik. A Bíróság egyértelművé tette, hogy az integrációt az iskola minden aspektusára ki kell terjeszteni, ideértve a tanárokat, az alkalmazottakat, az iskolán kívüli tevékenységeket, az iskolák látogatottsági korlátait és az új építéseket. A bírák az iskolákat választották olyan intézményként, amely a továbbiakban pótolja az önkéntes lakóhelyi szegregáció hatásait, és egy új generációt szül, amely figyelmen kívül hagyja a fajt. Hamarosan a szülők mindenhol szembesültek azzal a kilátással, hogy gyermekeiket autóbusszal szállítják hosszabb utakra a városon át, hogy a feketék fehér iskolákba jussanak és fordítva. Az északi fehérek a faji egyensúly elérésére törekedtek, de úgy találták, hogy bármi is inkább nem szeretik a buszozást, mint a déliek.

Wilmington, Delaware, különösen ambiciózus erőfeszítéseket tett. A bíróságok konszolidálták az összes városi és külvárosi iskolai körzetet - hogy a fehérek ne kerülhessenek el a közeli fehér iskolai körzetekbe - és elrendeltek minden iskolát integrálva. Ezt a fajok keveredésével kellett megtenni a környékeken, ha lehetséges, és egyébként fehéreket küldtek a belvárosba és a belvárosi feketéket a külvárosokba.

Wilmington nagyon keményen dolgozott, hogy felkészüljön arra, ami mindenki tudta, hogy csavarkulccsal jár. Fehér tanárok számára a három R napjai véget értek. Meg kellett tanulniuk az "empatikus hallgatást", "az érthetőséget" és a "konzultációs képességeket", hogy képesek legyenek kezelni a fekete gyermekeket.

if patrons of all races can attend. Depending on location, some theaters may have patrons of mostly one race or another, but no one would think of controlling the flow of customers in order to achieve “racial balance.” This, however, was the effect of the new Court rulings. It was as if blacks and whites had to check with a central authority whenever they wanted to see a movie, and were directed only to theaters across town where they were sure to be a racial minority. Imagine the resistance to rules of that kind applied to restaurants, libraries, sports events, etc. It is not surprising that Southerners resisted busing.

The respite for the North was short-lived. In its 1971 ruling in *Swann v. Charlotte-Mecklenburg Board of Education* the Court decided that if forcible integration was necessary to correct the damage racial separation caused to Southern blacks, it was equally necessary in the North, where residential and school segregation were often almost as pronounced. The Court made it clear that integration was to apply to *every* aspect of a school, including teachers, staff, extracurricular activities, attendance boundaries for schools, and new construction. The judges chose schools as the institutions that would henceforth make up for the effects of voluntary residential segregation, and breed a new generation that would ignore race. Soon parents everywhere were faced with the prospect of putting their children on buses for lengthy rides across town so blacks could attend white schools and vice versa. Whites in the North set about with a will to achieve racial balance but found that, if anything, they disliked busing even more than Southerners did.

Wilmington, Delaware, made a particularly ambitious effort. Courts consolidated all city and suburban school districts—so that whites could not escape to nearby white school districts—and ordered every school integrated. This was to be done by racial mixing in neighborhoods if possible, and otherwise by sending whites to the inner city and inner-city blacks to the suburbs.

Wilmington worked very hard to prepare for what everyone knew would be a wrenching change. For white teachers, the days of the three Rs were over. They had to learn “empathetic listening,”

Összességében a tanárok nagyon zavaró üzenetet kaptak: az osztályterem integrálná a fekete gyermekeket az amerikai mainstreambe, de nem szabad elnyomó, középosztálybeli értékeket közvetíteni.

Mint más iskolai körzetekben, Wilmington megtanulta, hogy minden faji kiegyensúlyozási terv fehér repülést okoz, ám egyes tervek többet okoznak, mint mások. A legrosszabb volt a fehér gyermekek környékükből a fekete iskolákba szállítása. A fehér szülők körülbelül fele még csak nem is várt, hogy megnézze, milyen lesz; gyermekeik eltűntek a távoli külvárosokban és a magániskolákban, és soha nem léptek egy fekete iskolába. A többiek nagy része hamarosan elhagyta a kísérletet.

A feketék kevésbé voltak hajlandóak belépni a fehér iskolákba, de ez nem vezette a faji összekeveredést. Mint az egyik Wilmington újságíró megjegyezte: " Annak ellenére, hogy a rajek összehozatala komoly erőfeszítéseket tett, a diákok és még a tanárok elkülönültek egymással az ebédnél, a folyosón és az osztálytermekben, ha lehetőséget kaptak nekik. A rendszergazdák felfedezték a « csúcspontot. » Néhány fekete nem változtatta meg az iskola jellegét, de ahogy nőtt a számuk, növekedett a faji feszültség is. " Majdnem úgy tűnt, mintha lenne valami varázslatos - vagy pokolikus -, amikor a fekete beiratkozás elérte a 40 százalékot. " - emlékezett vissza Jeanette McDonald, aki a PS du Pont középiskolában volt a lányok dékánja. « A fekete hozzáállás akkor változott, és a fehéreknek okuk volt rémülni. »A feketék megkezdének a fehérektől védőpénz kinyerését, megjelenik a graffiti, az ablakok összetörődnének, a szekrényeket fosztogatnák, és a hulladék felhalmozódna. A korábban teljesen fehérek iskolája gyorsan feketedik. Miután a fehérek többsége eltűnt, azok, akik alkalmazkodtak a fekete uralomhoz.

Brown előtt a Wilmington állami iskolák 72,9% fehérek voltak. 1976-ra, a kényszerű buszozás után, 9,7% fehérek voltak. A dühös fehérek alig enyhültek, amikor Murray Schwartz szövetségi bíró, a buszozási terv egyik tervezője saját gyermekeit magániskolába helyezte.

A bostoni buszolás talán traumatikusabb és zavaróbb volt, mint bárhol másutt.

“values clarification,” and “consultation skills,” so they could handle black children. Altogether, teachers got a very confusing message: The classroom would integrate black children into the American mainstream, but it must not transmit oppressive, middle-class values.

Like other school districts, Wilmington learned that any racial balancing plan causes white flight, but some plans cause more than others. Shipping white children out of their neighborhoods to black schools was the worst. About half the white parents did not even wait to see what it was going to be like; their children disappeared to the far suburbs and into private schools, and never set foot in a black school. Most of the rest abandoned the experiment soon thereafter.

Blacks were less unwilling to come to white schools, but this did not lead to racial mixing. As one Wilmington reporter noted, “despite the massive effort to bring the races together, students and even teachers segregated themselves at lunch, in the hallways, and in the classrooms if they were given the opportunity.” Administrators also discovered “the tipping point.” A few blacks did not change the character of a school, but as their numbers increased so did racial tensions. “It was almost as if there was something magic—or hellish—when the black enrollment reached 40 percent,” recalled Jeanette McDonald, who was dean of girls at P.S. du Pont High School. “The black attitudes changed then, and the whites had reason to be frightened.” Blacks would begin to extort protection money from whites, graffiti would appear, windows would be smashed, lockers were looted, and refuse would accumulate. A formerly all-white school would rapidly begin to turn black. Once most of the whites were gone, those who remained adapted to black dominance.

Before *Brown*, Wilmington public schools were 72.9 percent white. By 1976, after forced busing, they were 9.7 percent white. Furious whites were hardly mollified when Federal Judge Murray Schwartz, one of the architects of the busing plan, transferred his own children to private school.

Busing in Boston was perhaps more traumatic and disruptive

1967-ben az állami iskolák 73% -ban fehéresek voltak. Az átlagos fekete hallgató ugyanakkor olyan iskolában járt, amelynek csak 32% -a fehért, azaz az iskolák lényegesen szegregáltak. Ez tükrözi azt a tényt, hogy a legtöbb feketét a város déli részén, Roxbury-ben csoportosították. A bíróságok által elrendelt buszok 1974-ben érkeztek, de a pusztán pletyka elég volt ahhoz, hogy fehéreket küldjön a külvárosba. 1973-ra a fehérek beiratkozása 57% -ra esett vissza, és az átlagos feketék egy olyan iskolában jártak, amely csak 21% fehéren volt. Közvetlenül a dühös fehérek nagyobb ellenállással és erőszakkal szembeni buszozást követően, mint az ország bármely más területén, a fehéreknek való kitettség kissé növekedett, de gyorsan csökkent, mivel oly sok fehérség elmenekült. 2002-re a körzet mindössze 15 százalék fehérek volt, és az átlagos feketék 11 százalék fehéren jártak az iskolában, ami jóval alacsonyabb, mint az integráció előtti napok 32 százaléka.

Ugyanez a dráma követte a nagyvárosi iskolai körzetek kényszerintegrációját. Például Washington DC állami iskoláiban 1951-ben 48% volt a fehér hallgatók száma. Az ambiciózus szövetségi bírók már a Legfelsőbb Bíróság 1968. évi *zöld* döntése előtt rendelték a faji egyensúlyt, így a város korán megismerte az integrációt. A Theodore Roosevelt Gimnáziumban újonnan érkezett feketék annyira obszcén észrevételeket tettek a lányok pompomlányai számára, hogy az iskola a fiúk felé fordult. Számos igazgató úgy döntött, hogy feketék hamis előrelépése miatt nem tart táncokat vagy más társadalmi eseményeket. A fehérek elhagyták az állami iskolákat, és 1974-re a fehér hallgatók száma 3,3 százalékra csökkent. Washington volt az első nagyobb városi iskolai körzet, ahonnan a fehérek lényegében eltűntek.

Az a kerület, amelyik jó teljesítményt mutatott, a bajnokság aljára süllyedt. 1976-ban egy középiskolai valediktor mindössze 320-at a szóbeli és 280-at a matematikai SAT-on. Ezek a pontszámok a hallgatót a 16. és a 2. percentilisbe helyezik az egyetemi kötött idősek számára. *Brown* 25. évfordulóján James Nabrit ügyvéd, aki a kerület egyik első sikeres szétválasztási ügyét vitatta, panaszkodott, hogy a hatalmas, szövetségi forrásokból finanszírozott költségvetések ellenére a washingtoni iskolák " a tárgyalóterem győzelmét megbukották a kudarcok tengerében". . »

than anywhere else. In 1967, the public schools were 73 percent white. The average black student, however, attended a school that was only 32 percent white, which means schools were substantially segregated. This reflected the fact that most blacks were clustered in Roxbury, in the southern part of town. Court-ordered busing came in 1974, but the mere rumor of it was enough to send whites to the suburbs. By 1973, white enrollment had dropped to 57 percent, and the average black attended a school that was only 21 percent white. Immediately after busing, which met more resistance and violence from angry whites than anywhere else in the country, the exposure to whites increased somewhat, but quickly dropped because so many whites fled. By 2002, the district was only 15 percent white, and the average black attended a school that was 11 percent white, a figure far lower than the 32 percent from pre-integration days.

The same drama followed forced integration in many big-city school districts. In Washington, DC's public schools, for example, white enrollment was 48 percent in 1951. Ambitious federal judges ordered racial balancing even before the Supreme Court's *Green* decision in 1968, so the city learned about integration early. Newly-arrived blacks at Theodore Roosevelt High School made so many obscene comments to the girl cheerleaders the school switched to boys. Several principals decided not to have dances or other social events because of lewd advances by blacks. Whites abandoned the public schools, and by 1974 white enrollment was down to 3.3 percent. Washington was the first major urban school district from which whites essentially disappeared.

A district that used to show solid performance sank to the bottom of the league. In 1976, one high school valedictorian scored only 320 on the verbal and 280 on the math SAT. These scores put the student in the 16th and 2nd percentiles for college-bound seniors. On the 25th anniversary of *Brown*, James Nabrit, a lawyer who had argued one of the first successful desegregation cases in the District, complained that despite huge, federally-funded budgets, the Washington schools had "drowned the courtroom victory in a sea of failure."

Ezt a mintát az egész országban megismételték, ha nem is mindig olyan drámaian. A Chicagói (Cook megye) állami iskolákban a fehérek beiratkozása 1964-ben 65,4% volt az erősen szegregált iskolákban. 1990-re, a kötelező faji egyensúly megteremtése után ez az arány 23,5%, 2000-re pedig 13,5% volt. A New York City fehér hallgatói létszámának csökkenése ugyanebben az időszakban 38,7 százalékról 19,3-ra 15,3 százalékra csökkent. 1968-ban San Diegóban a középiskolás diákok közel 80% -a fehérek volt. 2000-re csak 26,1% volt fehér. Mindezen esetekben, különösen Kaliforniában, a fehér beutazások aránya a teljes százalékban csökkent, egyszerűen azért, mert nagy számban érkeztek bevándorló gyermekek, de a csökkenés túlnyomó részét a fehér repülés okozta.

Ugyanakkor a faji egyensúly a helyi oktatási költségvetés hatalmas hányadát kezdte el fogyasztani. Azok a körzetek, amelyek teljes körű integrációs kampányokat folytattak, hamarosan a teljes költségvetés legalább ötödejét elnyelik.

Az integrációnak sikerült növelnie a fekete-fehér hallgatók közötti faji kapcsolatot, nyilvánvalóan délen, ahol a jogi szegregáció teljesen különválasztotta a fajokat. A kezdeti nyereség azonban gyorsan eltűnt, amikor a fehérek eltűntek. 1968-ban, mielőtt a bíróság elrendelte a buszozást, egy nagyvárosi körzetben az átlagos feketék olyan iskolákban jártak, amelyek átlagosan 43% -ban fehérek voltak. A busing 1972-ben ezt a számot 54% -ra emelte, ám 1989-re a fehér repülés 47% -ra csökkentette, csupán 4 ponttal magasabb, mint 1968-ban.

A fehérek eltűnése oly sok diszlokációt okozott olyan sok iskolai körzetben, hogy a Legfelsőbb Bíróság végül észrevette. Az 1991 és 1993 közötti számos határozatban a Bíróság megfordította magát, és úgy határozott, hogy az iskolák nem kötelezhetők a lakóhelyi szegregáció kompenzálására. Az 1990-es évek közepére még mindig voltak olyan „mágnesiskolai iskolák”, amelyek kívánatos tanterveit szándékosan feketékbe helyezték a fehéreken, annak érdekében, hogy a fehéreket integrált osztályokká tegyék, de a kényszerkeverés nagyrészt véget ért. A fehérek beiratkozása a legtöbb iskolai körzetben elmaradt, mihelyt a gyerekek a szomszédos iskolákba jártak, amelyek tükrözték a helyi lakásmintákat.

This pattern was repeated across the country, if not always so dramatically. White enrollment in Chicago (Cook County) public schools was 65.4 percent in heavily segregated schools in 1969. By 1990, after mandatory racial balancing, the figure was 23.5 percent, and by 2000 it was 13.5 percent. The decline in New York City's white enrollment during the same period was from 38.7 percent to 19.3 to 15.3 percent. In 1968, nearly 80 percent of the public school students in San Diego were white. By 2000, only 26.1 percent were white. In all such cases, especially in California, there would have been a drop in white enrollment as a percentage of the total simply because of the arrival of large numbers of immigrant children, but the overwhelming bulk of the decrease is due to white flight.

At the same time, racial balance began to consume a huge proportion of local education budgets. Districts that undertook full-scale integration campaigns soon found them swallowing up a fifth or more of the total budget.

Integration did succeed in increasing the amount of racial contact between black and white students, most obviously in the South, where legal segregation had kept the races entirely apart. However, initial gains quickly eroded as whites disappeared. In 1968, before court-ordered busing, the average black in a big-city district attended schools that were, on average, 43 percent white. Busing pushed that figure up to 54 percent in 1972, but by 1989 white flight had brought the figure down to 47 percent, just 4 points higher than in 1968.

The disappearance of whites caused so much dislocation in so many school districts that the Supreme Court finally began to notice. In a series of decisions between 1991 and 1993, the Court reversed itself, and ruled that schools should not be required to compensate for residential segregation. By the mid-1990s there were still "magnet schools" with desirable curricula deliberately put in black areas in the hope of wooing whites into integrated classes, but forcible mixing had largely come to an end. White enrollment leveled off in most school districts, once children could attend neighborhood schools that reflected local housing patterns.

Az iskolák ezért a fokozott önelkülönülés felé haladnak. Ennek a tendencianak az egyik mérőszáma a nem fehérek gyermekeinek százaléka, akik „ faji szempontból izolált ” iskolákba járnak, ahol a hallgatók kevesebb, mint 10% -a fehérek. 1991 és 2001 között ez a szám az 50 állam legalább 36-ban nőtt. A fekete, spanyol, ázsiai és amerikai indiai hallgatók harmincöt százaléka « fajilag elszigetelten él . »

Ugyanebben az időszakban, ahogy az integrációs követelmények enyhültek, közel 6000 állami iskolában drámai faji eltolódások tapasztalhatók: 414-en többnyire kisebbségről többnyire fehérekre, 5050-nél pedig elsősorban fehérekről többnyire kisebbségre változtak. Ez azt jelenti, hogy egy tízéves időszak alatt a tizenegy állami iskolából egy (az egész országban több mint 67 000-ból) jelentősen megváltozott a faji jelleg, általában összhangban a szegregált lakásmintákkal.

Meg kell jegyezni, hogy az iskola integrálható, de a tanulók nem. A feketék és a spanyolok gyakran a gyógyító osztályokban csoportosulnak, fehérek és ázsiaiak a kitüntetési tanfolyamokon. Még azok a hallgatók is, akik ugyanazon osztályokon vesznek részt, ritkán csoportosulnak faji vonalon ebéd vagy szünet alatt. Az önszegregáció korán kezdődik, és a gyermekek öregedésével merevebbé válik. A középiskolában az egyetlen következetes kivétel úgy tűnik, hogy a sportolók között vannak, akik valódi fajok közötti barátságokkal rendelkeznek a csapattársak között.

A nagyobb nagyvárosi iskolai körzetekben a buszozás vége későn jött le. A legtöbb fehérek most olyan köziskolákra gondolnak, mint Chicago, New York vagy Washington DC, mint szinte idegen terület. Még a környéki iskola sem reális lehetőség gyermekeik számára. A fehérek élhetnek ezekben a városokban, amikor egyedülállóak vagy gyermekek, de gyermekeikkel költözhetnek a külvárosba. A fehérek korábbi generációi a nagyvárosokat állandó lakóhelyévé tették; a legtöbb fehérek között ez a lehetőség nem más, mint a gazdagok, akik engedhetik meg maguknak az elit magániskolákat, és a szegények, akiknek nincs más választásuk.

Kevés ember gyászolja az autóbusz végét. A fehérek ritkán támogatták ezt: a szülők mintegy 65–70 százaléka készen állt arra, hogy egy közvélemény-kutatóra elmondja, hogy nem akarják. A feketék jelentős kisebbsége szintén ellenezte ezt: általában körülbelül 40 százalékot.

Schools are therefore moving towards increased self-segregation. One measure of this trend is the percentage of non-white children who go to “racially isolated” schools, in which fewer than 10 percent of the students are white. Between 1991 and 2001 that number increased in at least 36 of the 50 states. Thirty-five percent of black, Hispanic, Asian, and American Indian students are now “racially isolated.”

During the same period, as integration requirements eased, nearly 6,000 public schools saw dramatic racial shifts, with 414 going from mostly minority to mostly white, while 5,506 shifted from mostly white to mostly minority. This means that within a 10-year period, one out of every 11 public schools (of the more than 67,000 in the whole country) changed markedly in racial character, generally coming in line with segregated housing patterns.

It should be noted that a school may be integrated but its students are not. Blacks and Hispanics often cluster in the remedial classes, with whites and Asians in the honors courses. Even those students who attend the same classes rarely fraternize across racial lines during lunch or recess. Self-segregation begins early and becomes more rigid as children get older. In high school, the only consistent exceptions seem to be among athletes, who may have real interracial friendships among teammates.

For the major big-city school districts, the end of busing came too late. Most whites now think of the public schools in places such as Chicago, New York, or Washington, DC as almost foreign territory. Even the neighborhood school is not a realistic option for their children. Whites may live in these cities when they are single or childless, but move to the suburbs when they have children. Previous generations of whites made big cities their permanent homes; among most whites today this is not an option for any but the wealthy, who can afford elite private schools, and the poor, who have no choice.

Few people mourn the end of busing. Whites rarely supported it, with about 65 to 70 percent of parents prepared to tell a pollster they didn't want it. A substantial minority of blacks also opposed it: generally about 40 percent. In Chicago, the longer blacks were

Chicagóban minél hosszabb feketék voltak elkeverve, annál kevésbé tetszett nekik; az ellenzék az 1986. évi 48 százalékról 60 százalékra növekedett 1990-ben. Eleinte a legtöbb feketék hitték a „ kár és haszon ” elméletben, ám mivel az előnyök nem valósultak meg, elkezdték tiltakozni, hogy gyermekeiket messze otthonról küldjék. Megújult a fekete büszkeség és a kísérteties gondolat is, amely szerint a feketéknek fehér iskolatársaknak kell lenniük a tanuláshoz.

George W. Bush, fekete oktatási titkára, Rod Paige elmozdította a hangsúlyt az integrációtól. " Célunk az, hogy az iskolák jobbá váljanak, függetlenül az iskola demográfiai összetételétől " - magyarázta.

A végső számítás

A tudósoknak már évtizedek óta van az iskolába való integrációja a tanulmányozáshoz, és az eredmények egyértelműen ellentmondnak a *Brown* mögött meghúzódó szociológiai feltételezéseknek . Érdekes spekulálni, hogy az igazságszolgáltatók hogyan viselkedtek volna 1954-ben, vagy azokban az esetekben, amikor az igazságszolgáltatás elrendelte a buszozást, ha tudták volna, amit most tudunk. J. Skelly Wright szövetségi bíró 1967-ben tükrözte az uralkodó nézetet, amikor azt írta: «A faji és társadalmi szempontból homogén iskolák károsítják az ott járó gyermekek - a négerek, a fehérek, a szegények és a gazdagok - elméjét és szellemét. . . . » Tévedett. A tanulmány utáni tanulmány kimutatta, hogy a szegregáció, akár *ténylegesen*, akár *de jure módon*, nem csökkenti a fekete önértékelést. A fekete gyermekek következetesen felülmúlják a fehér gyermekeket az önkép minden szokásos tesztelésénél. (Az ilyen tesztek olyan kérdésekből állnak, mint például: " Lehetsz valami kedves, ha felnőttél? " Vagy « Figyelembe veszik- e az embereket, ha beszélsz, mert jó ötleted van? ») A tesztek pontszáma általában megegyezik a tesztet ismert emberek értékelésével. Ráadásul, ahogyan Clark babatesztjei 50 évvel ezelőtt javasolták, úgy tűnik, hogy az integráció csökkenti a fekete önértékelést, nem pedig növeli. A legvalószínűbb magyarázat az, hogy szembeszállással látja el őket azokkal a faji szakadékokkal, amelyek akadályozzák a menekülést.

Itt a megállapítások is következetesek: Az átlagos fekete 12. osztályos beolvassa és matematikát végez az átlagos fehér 8. osztályos osztály szintjén. Ez 40 évig igaz - enyhe, felfelé és lefelé változó változásokkal . Sőt, igaz, hogy a fekete hallgatóknak nincs, kevés vagy sok fehér osztálytársuk. A „ kár és haszon ” elmélet támogatói kétségbeesetten ellenálltak ezeknek a megállapításoknak, és az újságírók habozott közzétenni azokat.

bused the less they liked it, with opposition rising from 48 percent in 1986 to 60 percent in 1990. At first, most blacks believed in the “harm and benefits” theory, but as the benefits failed to materialize they began to object to sending their children far from home. There has also been a resurgence of black pride and accompanying scorn for the idea that blacks must have white schoolmates in order to learn.

George W. Bush’s black Secretary of Education, Rod Paige, shifted his emphasis away from integration. “Our goal is to make the schools better irregardless of the demographic makeup of the school,” he explained.

The Final Reckoning

Scholars have now had decades of school integration to study, and the results flatly contradict the sociological assumptions behind *Brown*. It is interesting to speculate how the justices would have ruled in 1954 or in the cases that imposed busing if they had known what we know now. In 1967, Federal Judge J. Skelly Wright reflected the prevailing view when he wrote: “Racially and socially homogeneous schools damage the minds and spirit of all children who attend them—the Negro, the white, the poor and the affluent” He was wrong. Study after study has shown that segregation, whether *de facto* or *de jure*, does not lower black self-esteem. Black children consistently outscore white children on all standard tests of self image. (Such tests consist of questions like “Could you be anything you like when you grow up?” or “Do people pay attention when you talk because you have good ideas?” Scores on these tests generally match the assessments of people who know the test-takers.) What is more, just as Clark’s doll tests suggested 50 years ago, integration appears to lower black self-esteem, not raise it. The most plausible explanation is that it brings them face to face with a racial gap in academic achievement that refuses to go away.

Here again, the findings are consistent: The average black 12th grader reads and does math at the level of the average white 8th grader. This has been true—with slight, up-and-down variations—for 40 years. What is more, it is true whether black students have no, few, or many white classmates. Advocates of the “harm

Amint azonban Abigail és Stephan Thernstrom kifejti legutóbbi *No Excuses* könyvében, sok különféle megközelítés sok különböző iskolarendszerben nem sikerült csökkenteni a rést. Ezt a folyamatos eredményességbeli különbséget "nemzeti válságnak" nevezik. »

Az integráció sem szükségszerűen javítja a faji kapcsolatokat. Az eredmények nem konzisztensek, de a faji ellenség növekedése ugyanolyan valószínű, mint a csökkenés. A finomabb elemzés azt mutatja, hogy az integráció a legfiatalabb osztályokban okoz legkevesebb problémát, ám a gyerekek öregedésével tudatosabbá válnak a faji rajre, és egyre inkább szocializálódnak magukhoz hasonló emberekkel. A faji különbség az akadémiai teljesítményben - bár az óvodában kezdődik - nem olyan feltűnő az alacsonyabb osztályokban, és kevésbé akadályozza a barátságot. Hasonlóképpen, amikor a feketék elkezdnek beiratkozni a korábban fehérek iskoláiban, akkor a faji viszonyok a legjobb, ha a feketék számát legfeljebb 15-25% -on tartják. A kutatások megerősítették azt, amit Wilmington tanítói fedeztek fel a bírósági végzés alapján: 40 százalék az a pont, amikor a dolgok gyakran rosszul fordulnak.

Egy másik következetes és kapcsolódó megállapítás az, hogy a fegyelem problémái növekednek, amikor a fekete vagy spanyol hallgatók száma növekszik (az ázsiai beáramlásnak nincs ilyen hatása). A lopás, az erőszak és az alárendeltség növekszik, amint a faji egyensúly megváltozik.

A „kár és haszon” elmélet téves volt. A szegregáció nem károsítja a fekete gyermekeket, és az integráció egyetlen észrevehető előnye az építésznek nyújtott erkölcsi elégedettség. Ezért *Brown* szociológiai alapja megalapozatlan volt.

Az is világos, hogy a fehér szülők indokoltak voltak a kötelező fajkeverés ellen. Ha az átlagos fekete 12. osztályos osztály az átlagos fehér 8. osztályos csoport szintjén teljesít, akkor az átlagos fehér 12. osztályos szülőinek helyesen gondolják, hogy az integráció alacsonyabb normákat eredményez, és elterelte az erőforrásokat a kármentesítéshez. Arra is joguk van, hogy gyanítják, hogy ez valószínűleg erőszakot és rendetlenséget okoz.

A fehér repülést mindig "rasszizmusnak" tekintik. » Ugyanakkor a fehér iskolába való felvétel csökkenése fájdalmas döntéseket tükrözött, mivel a nem választott bírók tiszteletreméltó amerikai szülők millióit kényszerítették rá.

and benefits” theory have desperately resisted these findings, and journalists have hesitated to publicize them. However, as Abigail and Stephan Thernstrom make clear in their recent book *No Excuses*, many different approaches in many different school systems have failed to narrow the gap. They call this persistent difference in achievement “a national crisis.”

Nor does integration necessarily improve race relations. Results are not consistent, but increases in racial hostility are just as likely as decreases. A more fine-grained analysis shows that integration causes fewest problems at the youngest grades, but as children get older they become more conscious of race and increasingly socialize with people like themselves. The racial gap in academic performance—although it starts in pre-school—is not as striking in the lower grades, and is less a barrier to friendship. Likewise, when blacks start enrolling in formerly-white schools, race relations are best if the number of blacks is kept at no more than 15 to 25 percent. Research has confirmed what teachers in Wilmington discovered after court-ordered busing: 40 percent is the point at which things often go seriously wrong.

Another consistent and related finding is that discipline problems increase as the number of black or Hispanic students increases (an influx of Asians does not have this effect). Theft, violence, and insubordination of all kinds go up as the racial balance changes.

The “harm and benefits” theory was wrong. Segregation does not damage black children, and the only discernible benefit of integration appears to be the moral satisfaction it provides its architects. The sociological basis for *Brown* was therefore unsound.

It is also clear that white parents were justified in opposing mandatory race-mixing. If the average black 12th grader performs at the level of the average white 8th grader, the parents of the average white 12th grader are right to think integration will lower standards and divert resources to remediation. They are also right to suspect it is likely to bring violence and disorder.

White flight is invariably dismissed as “racism.” However, the decline of white school enrollment reflected agonizing decisions unelected judges forced on millions of decent American parents.

Tartjuk-e gyermekeinket az állami iskolában annak ellenére, hogy az eső előírások csökkennek? Ha a külvárosba költözünk, veszteséggel kell eladnunk házunkat? Ha maradunk, akkor mindkettőnknek dolgoznia kell, hogy megengedhessük magunknak az iskolát? Valószínűleg még soha nem volt olyan amerikai bírósági határozat, amely ilyen közvetlen és kellemetlen hatással lenne sok ember életére. Ez doktriner a pont érzéketlenség, hogy figyelmen kívül hagyja a szenvedéseket « rasszisták », akik elutasították a társadalmi kísérlet, amelyben már nem akartak részt, és azt tette, amit úgy gondolták legjobb a gyerekeknek.

Brown és folytatása a legerősebb bizonyíték arra, hogy miért olyan veszélyes az igazságügyi aktivizmus. Az Alkotmány csendben tartja az elkülönített iskolák kérdését. Egyes államok rendelkeztek velük, mások pedig nem; ez a kérdés, amelyet jogosan hagytak a nép választott képviselőinek megbeszéléseire. A Legfelsőbb Bíróság egy néma alkotmányt kényszerített arra, hogy beszéljen, és ezzel cselekedetessé tette.

A ratifikációtól 1954-ig az alkotmány megengedte (bár nem követelte meg) szegregált iskolákat. 1954-ben hirtelen megtiltotta a jogi szegregációt anélkül, hogy szándékos faji egyensúlyozást igényelt volna. 1968-ban hirtelen raj-tudatos kiegyensúlyozásra volt szükség, és 1991-ben úgy döntött, hogy végül nem követeli meg. Ezek a változások nem a módosítások következményei; nem csupán egy olyan hatalmas és szeszélyes bírósági döntéshozatalt tükröznek, hogy egyesek zsarnokságnak írták le. Ahogyan Charles Evans Hughes elnök egyszer megjegyezte: " Alkotmány alatt állunk, de az alkotmány az, amit a bírák mondtak. »

Brown és az azt követő esemény hangsúlyozta, hogy a bírósági határozatok mennyiben különböznek a jogszabályoktól. A jogalkotás unalmas, időigényes folyamat, amely sok ember egyetértését igényli. Ez magában foglalja a kompromisszumokat és a kompromisszumokat, a szövegezést, az újrafogalmazást és a nyilvános ellenőrzést. Számos bírósági határozatot csak *egy bíró* felügyelete alapján hoznak , és a Legfelsőbb Bíróság határozatához mindössze öt szükséges. Ennélfogva a bíróságok sokkal valószínűbb, mint a törvényhozók, hogy áruló, ismeretlen vizekbe kerüljenek. A kötelező raj-egyensúlyozás óriási, drága hiba volt, amelyet *egyetlen állam, sem a nemzeti jogalkotó nem tett volna*. Csak a bíróságok figyelmen kívül hagyhatják az emberek akaratát, és olyan politikát vethetnek rájuk, amelyet képviselőik soha nem hajtanak végre.

Do we keep our children in public school despite falling standards? If we move to the suburbs will we have to sell our house at a loss? If we stay, will we both have to work so we can afford private school? There have probably never been any other American court decisions with such a direct and unpleasant impact on the lives of so many people. It is doctrinaire to the point of callousness to disregard the sufferings of “racists” who rejected a social experiment in which they wanted no part, and did what they thought best for their children.

Brown and its sequels are some of the strongest proof of why judicial activism is so dangerous. The Constitution is silent on the question of segregated schools. Some states had them and others did not; it was a matter rightly left up to the deliberations of the people’s elected representatives. The Supreme Court forced a mute Constitution to speak, and in so doing made it speak gibberish.

From ratification until 1954, the Constitution permitted (though did not require) segregated schools. In 1954 it suddenly forbade legal segregation without requiring deliberate racial balancing. In 1968 it suddenly required race-conscious balancing, and in 1991 it decided not to require it after all. These changes were not the result of Amendments; they reflect nothing more than judicial decision-making so powerful and capricious that some have described it as tyranny. As Chief Justice Charles Evans Hughes once noted, “We are under a Constitution, but the Constitution is what the judges say it is.”

Brown and what followed underline how different court rulings are from legislation. Legislation is a tedious, time-consuming process that requires the agreement of many people. It involves trade-offs and compromises, drafting, redrafting, and public scrutiny. Many court rulings are taken on the authority of only *one judge*, and a Supreme Court decision requires just five. Courts are therefore far more likely than legislatures to veer off into treacherous, uncharted waters. Obligatory race-balancing was a colossal, expensive mistake that *no state or national legislature would have made*. Only the courts can completely ignore the will of the people, and force upon them policies their representatives would never enact.

Amint azt az 1964. évi polgári jogokról szóló törvény kimutatta, a jogi szegregáció valószínűleg végzetes volt. Előbb vagy utóbb a jogalkotók elválasztanák az iskolákat anélkül, hogy el kellett volna engedni azt a fantáziát, miszerint az iskolák az amerikaiakat újrafagyaszthatják a faji öntudatba. Az ország elkerülte volna a buszozás traumáját, és a városi iskolai körzetek valószínűleg nem lesznek puszták.

Manapság még azoknak is, akik a legjobban szeretették *Brown*ot, második gondolatai vannak. Derrick Bell fekete ügyvéd és volt Harvard Law School professzor. Az 1960-as években a NAACP-nél dolgozott, és megpróbálta rövidre zárni a jogalkotási folyamatot, tucatnyi iskolai ügyben tucatnyi bíró elé állítva. 1976-ban arra a következtetésre jutott, hogy az integráció egy hamis célt, és a feketék kellett volna helyette kérvényezte az « egyenlő » a « különálló, de egyenlő, » 1896-ban a *Plessy v. Ferguson*. "A polgári jogi ügyvédek tévesen alkalmazták az egyes iskolák hallgatói faji egyensúlyának megkövetelése a megfelelés és a hatékony iskoláztatás garantálásának mérlegeléseként " - írta. « Röviden: míg az integráció retorikája sokat ígért, a bírósági végzések sokkal többet értek el annak biztosítása érdekében, hogy a fekete fiatalság megkapja a fejlődéshez szükséges oktatást. »

Ebben az évben, *Brown* 50. évfordulója alkalmából, professzor Bell még szegényesebben fogalmazta meg az ügyet. « Abból a szempontból az oktatás, » mondja, « lettünk volna jobban szolgálta volna a bíróság *Brown* elutasította az indítványozók érvelése felülbírálni *Plessy v. Ferguson*. » Gyakorlatilag nem fehérek állnak készen arra, hogy elmondják, amit Bell professzor hajlandó mondani: 1954-ben a Legfelsőbb Bíróság hibát követett el. Ez az 50. évforduló nem az ünnepség, hanem az ellenőrizetlen igazságügyi hatalom és a tartós valóság veszélyeinek mérlegelésének ideje. a raj.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 2004. júliusi számában jelent meg.

As the Civil Rights Act of 1964 demonstrated, legal segregation was probably doomed. Sooner or later, legislatures would have desegregated schools without indulging in the fantasy that schools could remold Americans into race-unconsciousness. The country would have escaped the trauma of busing, and urban school districts would probably not now be wastelands.

Today, even some of those who cheered the loudest for *Brown* have second thoughts. Derrick Bell is a black lawyer and former Harvard Law School professor. During the 1960s, he worked for the NAACP, trying to short circuit the legislative process, arguing dozens of school cases before dozens of judges. By 1976, he had concluded that integration was a false goal and that blacks should have instead petitioned for the “equal” in the “separate but equal,” established in 1896 in *Plessy v. Ferguson*. “Civil rights lawyers were misguided in requiring racial balance of each school’s student population as a measure of compliance and the guarantee of effective schooling,” he wrote. “In short, while the rhetoric of integration promised much, court orders to ensure that black youngsters received the education they needed to progress would have achieved much more.”

This year, the 50th anniversary of *Brown*, Prof. Bell put the case even more bluntly. “From the standpoint of education,” he says, “we would have been better served had the court in *Brown* rejected the petitioners’ arguments to overrule *Plessy v. Ferguson*.” Practically no whites are prepared to say what Prof. Bell is willing to say: The Supreme Court made a mistake in 1954. This 50th anniversary should not be a time for celebration but for reflection on the dangers of unbridled judicial power and the persistent reality of race.

This article first appeared in the July 2004 issue of American Renaissance.

Fogadás Monticellóban?

186 ÉV KÖVETKEZŐ JEFFERSONON KÖTÖTT .

Időnként néhány bohóc úgy dönt, hogy hívja Thomas Jefferson a « rasszista, » és más bohócok engedte nyilvánosságra a díjat. A legutóbbi bohóc Paul Finkelman, a professzor Albany Law School, valamint a kiegészítő bohócok a *New York Times* [« A Monster Monticello, » november 30, 2012]. Finkelman professzort sokkolta, hogy Jefferson szerint a feketék kevésbé értelmesek, mint a fehérek. És mivel Jefferson írta a szavakat « minden ember egyenlő » de rabszolga, ez teszi őt « hátborzongató, brutális képmutató. » Mint minden fajta bohóc, Finkelmen professzor azt mondja nekünk, hogy Jefferson apja gyermekeinek fekete rabszolgájával, Sally Hemings-szel.

Más szavakkal: a szokásos szemét.

James Callender, egy átütetett skót, 1802 szeptemberében kezdte meg Hemings pletykáját, miután Jefferson elhárította őt védőszolgálatra. Callender azzal kezdte az elnök Sporting « sötét Sally, » a « gyapjas fejű ágyasa » aki része volt « Kongó hárem. »

" Sally Wench-nál az elnökünknek több gyermeke volt " - írta, később azt állítva, hogy öt gyermek volt. Callender Sally-t úgy hívta, mint "a járdánál szokásos ribancot ", aki " fél tucát fekete fickóval csapkodott. »

Callender soha nem állította, hogy találkozott a " sötét Sally-vel ", vagy elmagyarázta, hogyan érte el a csapda a lány romperingjein. A következő évben Callender két vagy három láb vízbe fulladt a James folyóban. Állítólag túl részeg volt ahhoz, hogy kihajjon, ám Jefferson föderalista ellenségei soha nem álltak le Hemings történetének szétkísérésére. Lehetséges, hogy Callendernek joggal állította, hogy öt hónap alatt több kárt okozott Jefferson hírnevének, mint a többi kritikája tíz év alatt. Az évek óta az ügyfelek örömmel borzasztják azt a gondolatot, hogy Monticello a tévelygés szerelmi fészekje.

1998-ban Sally Hemings leszármazottaival végzett DNS-tesztelés bebizonyította, hogy Jefferson *nem* volt az egyik idősebb gyermeke apja, hanem hogy valaki, aki Jefferson Y kromoszómával rendelkezik, apja fiatalabb gyermekének, Estonnak.

Miscegenation at Monticello?

SPITTING ON JEFFERSON 186 YEARS LATER.

Every so often some clown decides to call Thomas Jefferson a “racist,” and other clowns let him publish the charge. The most recent clown is Paul Finkelman, a professor at Albany Law School, and the accessory clowns are the *New York Times* [“The Monster of Monticello,” Nov. 30, 2012]. Prof. Finkelman is shocked to find that Jefferson thought blacks were less intelligent than whites. And since Jefferson wrote the words “all men are created equal” but bought and sold slaves, that makes him “a creepy, brutal hypocrite.” Like all clowns of his kind, Prof. Finkelman tells us Jefferson fathered children with his black slave, Sally Hemings.

In other words, the usual rubbish.

James Callender, a transplanted Scotsman, started the Hemings rumor in September, 1802, after Jefferson turned him down for a patronage job. Callender claimed the president was sporting with “dusky Sally,” a “wooly-headed concubine,” who was part of his “Congo harem.”

“By the wench Sally our president has had several children,” he wrote, later claiming that the total was five. Callender called Sally a “slut common as the pavement” who was “romping with half a dozen black fellows.”

Callender never claimed he met “dusky Sally” or explained how he got the dope on her rompings. The next year, Callender drowned in two or three feet of water in the James River, reportedly too drunk to fish himself out, but Jefferson’s Federalist enemies never stopped whooping up the Hemings story. Callender may have been right to claim he had done more damage to Jefferson’s reputation in five months than all his other critics had done in ten years. Deviants have cackled with joy ever since at the thought that Monticello was a love nest of miscegenation.

DNA testing on Sally Hemings’s descendants in 1998 proved that Jefferson was *not* the father of one of her older children, but that someone who had the Jefferson Y chromosome fathered her

A baj az, hogy 26 romfias korú férfi volt, aki hordozta azt a kromoszómát, és lehetett apa. Ide tartoznak Jefferson testvére, Randolph, Randolph fiai és számos más ember a Jefferson sorban. Mindannyian reprodukzív korúak voltak, és fogantatásuk idején Virgíniában éltek.

Jefferson volt az apa? Az Estont 1807-ben született meg, amikor az öreg Tom 64 éves volt, egészségesek és második elnöki posztjára estek. Az öregedés, a bajba jutott elnök esélye ilyen körülmények között a rabszolga megrázni ilyen körülmények között nullához közeli. A Sally pletykák már öt éve keringtek és megsértették. Mennyire valószínű, hogy megbízatást ad nekik?

Számos valószínűbb jelölt van, és a legvalószínűbb Jefferson fivére, Randolph, aki 51 éves özvegy volt. Egy volt Isaac nevű Jefferson-rabszolga később azt írta: "Az öreg Mester testvére, Mass Randall hatalmas egyszerű ember volt: szokott jönni a fekete emberek között, játszani a hegedűt és táncolni éjjel félig" - olyan viselkedés, amely könnyen összefojthat. Randolph később újraraházasodott és több gyermeke volt, tehát tudjuk, hogy ő egy romper. Senki sem állította, hogy Thomas Jefferson rabszolgákkal szocializálódott.

Bármely jogi egyetemi tanár hallotta: "ártatlan, amíg bűnösnek bizonyulnak. » Albany-ben új fényt kell adni a doktrínának, hogy elmagyarazza, miért nem vonatkozik ez azokra az emberekre, akik halottak és nem tudnak megvédeni magukat.

És gondolja-e Finkelman professzor, hogy van még utalás az eredetiségre is Jeffersonnak a képmutatás vádjával? 1802 júliusában a *Port Folio* elnevezésű hetedik hetilap kiadott egy verset, amelyet egy kitalált Jefferson-rabszolgának a szájába tette: Quashee.

Azt mondja:

*Ha minden ember szabadon megszületik:
Den mondd meg, miért kell maradni a Quashee-hez,
hogy tehén- és hoe-de-kukoricát hajtsanak végre ?
Huzza masszázis Jefferson.*

youngest child, Eston. The trouble is, there were 26 men of romping age who carried that chromosome and who could have been the father. This includes Jefferson's brother Randolph, Randolph's sons, and a number of other men in the Jefferson line. They were all of reproductive age and living in Virginia at the time of conception.

Was Jefferson the father? Eston was conceived in 1807, when old Tom was 64, in bad health, and in his second term as president. The chances of the aging, ailing president shacking up with his slave under those circumstances are close to zero. The Sally rumors had already been circulating for five years and had hurt him. How likely was he to give them credence?

There are several likelier candidates, and the most likely is Jefferson's younger brother Randolph, who was a 51-year-old widower. A former Jefferson slave named Isaac later wrote that "Old Master's brother, Mass Randall, was a mighty simple man: used to come out among black people, play the fiddle and dance half the night"—behavior that could easily lead to romping. Randolph later remarried and had more children, so we know he was a romper. No one ever claimed Thomas Jefferson socialized with slaves.

Any law-school professor has heard of "innocent until proven guilty." At Albany there must be a new gloss on the doctrine to explain why it doesn't apply to people who are dead and can't defend themselves.

And does Prof. Finkelman think there is even a hint of originality in accusing Jefferson of hypocrisy? In July 1802, a Federalist weekly called the *Port Folio* published a poem that it put into the mouth of a fictional Jefferson slave named Quashee:

*Our massa Jeffeson he say,
Dat all mans free alike are born:
Den tell me, why should Quashee stay,
To tend de cow and hoe de corn?
Huzza for massa Jeffeson.*

And why should one hab de white wife,

*És miért kellene egy hab de fehér feleségnek
És nekem csak Quangeroo van?
Én nem látom okot az életemre!
Nem. Quashee hab de fehér feleség is.
Huzza tömeges Jeffersonnak.*

Jefferson ellenségei rámutattak arra, hogy " minden ember egyenlő lesz ", még mielőtt a Hemings pletyka megindult volna. Jefferson nem hitte, hogy minden ember egyenlőbbé válik, mint Finkelman professzor, és Jeffersonnak az őt szó megbilincselése mélyen hülye. A Függetlenségi Nyilatkozat elmagyarázza III. Györgynek, hogy miért keresték a gyarmatosítók. A retorikus toroktisztítással kezdődik, amelyben az aláírók azt állítják, hogy *a király* egyenlői és jogaik vannak a saját utat megtenni. Amikor az alapítók megkezdték az új országuk tényleges működtetésére vonatkozó szabályok megfogalmazását - akár a Konföderáció Alapszabályában, akár az Alkotmányban -, nem tettek bele semmilyen homályos törzset az egyenlőségről.

Finkelman professzort sokkolta - döbbenet -, hogy Jefferson szerint a feketék sötétebbek, mint a fehérek, Jeffersonnak pedig igaza volt. Bárki, akit a divatos egyenlőséges emelet nem villog, tudja, hogy igaza volt. Finkelman professzor ugyanolyan megdöbben, amikor megtudja, hogy Jefferson attól tart, hogy a szabad feketék « kártevőkké válhatnak a társadalomban », de öreg Tom is ott volt valami dolgával. Ha Finkelman professzor nem ért egyet, meg tudja mondani, létezik-e egyetlen Martin Luther King Boulevard, amellyel naplemente után sétálhatna.

Finkelman professzor úgy hangzik, mintha Jefferson szerette volna a rabszolgaságot, és azt akarja, hogy ez örökké tartson. Jefferson nem szereti a rabszolgaságot, de még inkább a szabad négereket. A rabszolgákat akarta kiszabadítani és deportálni kellett volna " a keverék határain kívül. »

Prof. Finkelman *Times* cikkének címe: " A Monticello szörnye. » Nagyon sok bátorságra van szükség, hogy köpködjön a Jeffersonra, mert rabszolgáinak tulajdonosa volt, és jobb, ha a professzor készen áll arra, hogy sokkal több köpésre is hajtson végre: Az első 11 elnök közül kilenc rabszolgákkal és James Madison, Andrew Jackson, Daniel Webster, Stephen Douglas, William Seward, Francis Scott Key, Winfield Scott, John Marshall, Roger Taney, James Monroe, Henry Clay és Abraham Lincoln mind akartak feketéket küldeni az országból.

*And me hab only Quangeroo?
Me no see reason for me life!
No. Quashee hab de white wife too.
Huzza for massa Jeffeson.*

Jefferson's enemies were pointing out the silliness of "all men are created equal" before the Hemings rumor even started. Jefferson didn't believe all men were created equal any more than Prof. Finkelman does, and to handcuff Jefferson to those five words is profoundly stupid. The Declaration of Independence explains to George III why the colonists wanted out. It starts with rhetorical throat-clearing in which the signers say they are *the King's* equals and have the right to go their own way. When the founders got around to writing the rules for actually running their new country—either in the Articles of Confederation or the Constitution—they didn't put in any gauzy bunk about equality.

Prof. Finkelman is shocked—*shocked*—that Jefferson thought blacks were dimmer than whites, but Jefferson was right. Anyone not blinkered by fashionable egalitarian bunk knows he was right. Prof. Finkelman is just as shocked to find out that Jefferson was worried that free blacks could become "pests in society," but old Tom was on to something there, too. If Prof. Finkelman disagrees, he can tell us whether there is a single Martin Luther King Boulevard he'd like to go strolling on after sundown.

Prof. Finkelman makes it sound as though Jefferson loved slavery and wanted it to go on forever. Jefferson disliked slavery but disliked free Negroes even more. He wanted to emancipate the slaves and deport them "beyond the reach of mixture."

The title of Prof. Finkelman's *Times* article is "The Monster of Monticello." It must take a lot of courage to spit on Jefferson because he owned slaves, and the professor better be ready to do a lot more spitting: Nine of the first 11 presidents owned slaves, and James Madison, Andrew Jackson, Daniel Webster, Stephen Douglas, William Seward, Francis Scott Key, Winfield Scott, John Marshall, Roger Taney, James Monroe, Henry Clay, and Abraham Lincoln all wanted to send blacks out of the country.

Az emberek, akik valóban ismerték Jeffersont, bájosnak, ápoltnak és nagy becsületbeli embernek találták őt. A parttól 186 éves, Prof. Finkelman elmondja volt « hátborzongató, » de Prof. Finkelman csak a legutóbbi sok kúszik. Fekete *Baltimore Sun* rovatvezetője Gregory Kane elmondja Jefferson volt « kanos képmutató » fekete rovatvezető Clarence oldal nevezte « holtfradt apa. » Richard Grenier oszlopíró hasonlította a Jefferson-t a Gestapo vezetőjéhez, Heinrich Himmlerhez, és felszólította a Jefferson-émlékmű lerakására « kő-kövön. » Conor Cruise O'Brien azt írja, hogy Jefferson « szükségszerűen undorító. »

Jefferson hírneve fennmarad, de a *New York Times* hírneve nem. Régebben befolyásos újság volt, ám olyan károsítók közzététele, mint például Finkelman professzor, csak felgyorsítja az összeomlást irrelevánssá.

Ezt a cikket a Takimag .com-ban 2012. december 6-án tették közzé .

People who actually knew Jefferson found him charming, cultivated, and a man of great honor. At a distance of 186 years, Prof. Finkelman tells us he was “creepy,” but Prof. Finkelman is only the most recent of many creeps. Black *Baltimore Sun* columnist Gregory Kane tells us Jefferson was a “horny hypocrite” and black columnist Clarence Page called him a “deadbeat dad.” Columnist Richard Grenier likened Jefferson to Gestapo chief Heinrich Himmler and called for the Jefferson Memorial to be torn down “stone by stone.” Conor Cruise O’Brien writes that Jefferson is “of necessity abhorrent.”

Jefferson’s reputation will survive, but that of the *New York Times* may not. It used to be an influential newspaper, but publishing vermin such as Prof. Finkelman will only speed its collapse into irrelevance.

This article was published at Takimag.com on December 6, 2012.

Afrika a függetlenség óta

Martin Meredith, *Afrika sorsa: a szabadság reményétől a kétségbeesés középpontjába*, Public Affairs Press, 2005, 752 oldal, \$35.00.

Kiváló helyesbítés a fehéres elutasításra.

Közel 800 oldalas *Afrika sorsa* hatalmas könyv egy hatalmas témáról: Afrika története a függetlenség óta. Martin Meredith, aki évek óta újságíróként dolgozott a kontinensen, és nyolc másik könyvet írt Afrikáról, ezt a szinte lehetetlen feladatot a stílus és az ösztöndíj megfelelő kombinációjával végzi. Ugyanakkor semmit sem burkol be, és senkit sem takarít meg. Mint a kontinens minden őszinte kortárs története is lehet, ez nagyrészt kapzsiságról, korrupcióról, elnyomásról és mézszárlásról szól. Lehet, hogy nincs jobb és korszerűbb egykötetes fiók. *Afrika sorsa* Észak-Afrikára is kiterjed, de ez a felülvizsgálat a Szaharától délre eső kontinensre összpontosít. Bár Meredith néhány széles következtetést von le, ám rengeteg bizonyítékot kínál mindenkinek, aki ezt akarja.

Európa nem érinti

Mint Meredith úr elmagyarázza, annak ellenére, hogy egyes esetekben a gyarmatosítás 200 évig tartott, a legtöbb feketét lényegében nem érintette Európa. A francia csak 385 fehér adminisztrátorral vezette Nyugat-afrikai birodalmát, a britek pedig híresek voltak az ugyanolyan vékony, közvetett szabályok alól. A második világháború végén csak a britek gondolkodtak még a nem gondozott területek esetleges függetlenségéről, és a 20. század végéig nem számították meg. Az Egyesült Államok nyomása, a háború utáni kimerültség és a militáns függetlenségi mozgalmak eredményeként sietős függetlenségi támogatást eredményeztek, amelyet senki sem számított volna 1945-ben.

Bármi legyen is az ütemterv, mivel Nyugat-Afrika volt a legközelebbi kapcsolat Európával, úgy gondolták, hogy a legjobban felkészült az önkormányzásra. Például 1920-ra az Aranyparton (a jövőbeli Ghána) 60 gyakorló fekete ügyvéd volt, míg Kenya csak 1956-ban szerezte meg első ügyvédjét.

Africa Since Independence

Martin Meredith, *The Fate of Africa: From the Hopes of Freedom to the Heart of Despair*, Public Affairs Press, 2005, 752 pp., \$35.00.

AN EXCELLENT CORRECTIVE TO WHITE DELUSION.

At close to 800 pages, *The Fate of Africa* is a huge book about a huge subject: the history of Africa since independence. Martin Meredith, who worked for years as a journalist on the continent and who has written eight other books about Africa, carries off this nearly impossible task with just the right combination of style and scholarship. At the same time, he sugarcoats nothing and spares no one. As any honest contemporary history of the continent must be, this is largely a story of greed, corruption, oppression, and massacre. There may be no better and more up-to-date single-volume account. *The Fate of Africa* covers North Africa as well, but this review will concentrate on the continent south of the Sahara. Although Mr. Meredith draws few broad conclusions, he offers a wealth of evidence for anyone who wishes to.

Untouched by Europe

As Mr. Meredith explains, even though in some cases colonization lasted 200 years, most blacks were essentially untouched by Europe. The French ran their West African empire with only 385 white administrators, and the British were famous for equally thin-stretched, indirect rule. At the end of the Second World War, only the British even thought in terms of eventual independence for these untutored lands, and did not foresee it until the end of the 20th century. It was pressure from the United States, post-war exhaustion, and militant independence movements that resulted in hurried grants of independence no one had anticipated in 1945.

Whatever the timetable, because it was West Africa that had been in closest contact with Europe, it was thought best prepared for self-government. By 1920, for example, the Gold Coast (future Ghana) had 60 practicing black lawyers, whereas Kenya did not

A Francia Nemzetgyűlés első fekete képviselője 1914-ben Szenegálból jött Nyugat-Afrikában. Leopold Senghor, egy másik szenegáli képviselő 1945-ben segített előállítani a Franciaország negyedik köztársasági alkotmányát. Franciaul annyira jó volt, hogy az alkotmány rendjével foglalkozik. nyelvtan.

Következésképpen a függetlenség Nyugat-Afrikában jött először, és Kwame Nkrumah volt Ghána vezetője. Nkrumah karrierje olyan sok mintát állított fel az új Afrika számára, hogy érdemes részletekben követni. Ami a nagy ígérettel kezdődött, könnyekkel végződött, olyan ciklusban, amelyet annyira gyakran ismételt meg, hogy Meredith úr ezt könyve alcímének fogadta el.

Nkrumah egyik politikájának hirtelen emelkedése volt a történelem során - a foglytól a miniszterelnökig egyetlen nap alatt. Pártja, amely egy aranyparti börtönben tartózkodott a brit elleni zavargások felkeltése érdekében, megszerezte a 38 vitatott mandátum 34-et 1951-es választásokon. A brit kormányzó, Charles Arden-Clarke megmerevítette felső ajkát, beidézte foglyát és felkérte kormányt.

Ghána hat éven át folytatta a demokratikus önkormányzatot, Arden-Clarke szoros felügyelete alatt. Úgy tűnt, hogy tökéletes képzés a szuverenitás számára a tökéletes függetlenségi jelölt számára. Ghána szilárd oktatási és gazdasági infrastruktúrával rendelkezik, amelyet a britek építettek ki, kiváló természeti erőforrásokkal és egészséges devizatartalékkal rendelkezik a kakaó exportja miatt. A hidegháború tombolt, és mind az Egyesült Államok, mind a Szovjetunió vágyakoztak az új ügyfelek iránt. Meredith úr azt írja, hogy amikor az 1957-es függetlenség megérkezett, világszerte volt remény és optimizmus, amelyet most nehéz elképzelni. A hatnapos gála a jóakarát és a magas elvárások szerelmi ünnepe volt.

Miután a britek eltűntek, Nkrumah kitörölte az ellenzékét, személyiségkultust épített fel, pénzt pazarolt az aranyozott projektekre, és a gazdaságot a földre vezette. Építette Afrika legnagyobb száraz dokkját, amelyet szinte soha nem használtak. Nemzeti légitársaságot alapított, és ragaszkodott ahhoz, hogy olyan politikailag divatos helyekre repüljön, mint Kairó és Moszkva, amelyekre nincs kereslet.

get its first lawyer until 1956. The first black deputy to the French National Assembly came from Senegal in West Africa in 1914. Léopold Senghor, another deputy from Senegal, helped draft the constitution for France's Fourth Republic in 1945. His French was so good he was in charge of policing the constitution's grammar.

Independence consequently did come first in West Africa, with Kwame Nkrumah as leader of Ghana. Nkrumah's career set so many patterns for the new Africa that it is worth following in some detail. What began with great promise ended in tears, in a cycle so often repeated that Mr. Meredith has adopted it as the subtitle of his book.

Nkrumah had one of the most sudden rises to power of any politician in history—from prisoner to prime minister in a single day. Held in a Gold Coast prison for stirring up anti-British riots, his party managed to win 34 of 38 contested seats in a 1951 election. The British governor, Charles Arden-Clarke, stiffened his upper lip, summoned his prisoner, and asked him to form a government.

Ghana went on to six years of democratic self-government under the close supervision of Arden-Clarke. It seemed to be perfect training for sovereignty for the perfect candidate for independence. Ghana had a sound educational and economic infrastructure built by the British, excellent natural resources, and healthy foreign currency reserves due to cocoa exports. The Cold War was raging, and both the United States and the Soviet Union were eager for new clients. Mr. Meredith writes that when independence came in 1957, there was world-wide hope and optimism on a scale now difficult to imagine. The six-day gala was a love-feast of goodwill and high expectations.

Once the British were gone, Nkrumah stamped out the opposition, built up a personality cult, squandered money on gold-plated projects, and ran the economy into the ground. He built the largest dry dock in Africa, which was almost never used. He set up a national airline and insisted it fly to politically fashionable places like Cairo and Moscow for which there was no commercial demand. He established state-run corporations and state farms that

Létrehozott állami vállalatokat és állami gazdaságokat, amelyek csak a kudarcot és a korrupciót terjesztették el. Bűnnek tette, hogy « tiszteletlenség mutatkozik az államfő személyével és méltóságával szemben. »A külföldi üzletemberek megtudták, hogy bárki, akinek nyelve és ragyogó gondolata van - minél grandiózusabb, annál jobb - kövér kormányserződést kaphat. Maga az államfő is aláírt megállapodásokat.

Nkrumahnak az egész kontinensre törekvései voltak. 1958-ban egy egész-afrikai népkonferenciát szervezett a gyarmattelenes agitáció előmozdítása érdekében. A vendégek közül sokan voltak, akik később államfővé váltak: Julius Nyerere (Tanzánia), Kenneth Kaunda (Zambia), Hastings Banda (Malawi), Patrice Lumumba (Kongó), Amilcar Cabral (Bissau-Guinea - röviddel a függetlenség előtt meggyilkolták), Holden Roberto (Angola) és Joshua Nkomo (soha nem értékék el a tetejét Zimbabwében). Nkrumah sok afrikai és amerikai feketének továbbra is szent, mert militáns antiimperializmusa miatt. Olyan hatalmas Afrikáról álmodozott, mint az Egyesült Államok, és milliőkat pazarolt egy hatalmas épületkomplexumra, amelyben azt remélte, hogy az ő vezetése alatt egyesült kontinens fővárosává válik.

Nkrumah ostobasága kiszámítható eredményekkel járt. 1965-re, alig nyolc évvel a függetlenség után, Afrika egyik leggazdagabb országa csődbe ment. Az egyre jobban tévedett és fehérek elleni Nkrumah minden kudarcot hibáztatott az imperialisták és a neokolonialisták ellen. Lehet, hogy megsemmisítette Ghánát, ha nem próbálta volna megrágni a hadsereg szárnyait. 1966-ban, miközben pekingi utcában járt, a tábormokok átvették és azt mondták neki, hogy ne jöjjön haza. Azok az iskolás gyermekek, akiket arra tanítottak, hogy énekeljék: « Nkrumah a mi Messiásunk » , most énekeltek: « Nkrumah nem a Messiásunk. »

A pénzzel érkező messiás menedéket talált egy összecsapott házban, Conakry-guineában, ahol állandóan csökkenő csodálót fogadta, és napjait lehetetlen terveket készített Ghánára. Meg volt győződve arról, hogy egy népszerű mozgalom emelkedik fel, hogy visszatérjen a hatalomba. 1972-ben egy bukaresti kórházban elhunyt haláláig szánalmas alak volt.

Ezért Nkrumah sok szempontból megtervezte a mintát a kontinens számára: diktatúra, korrupció, rossz irányítás, örülettel határos kvarcok és hivatalnoki akaratlan kilépés.

only spread failure and corruption. He made it a crime for anyone to “show disrespect to the person and dignity of the Head of State.” Foreign businessmen learned that anyone with a glib tongue and a bright idea—the more grandiose the better—could get a fat government contract. The head of state himself signed deals.

Nkrumah had ambitions for the entire continent. In 1958 he hosted an All-African People’s Conference to promote anti-colonial agitation. Among his guests were many who later became heads of state: Julius Nyerere (Tanzania), Kenneth Kaunda (Zambia), Hastings Banda (Malawi), Patrice Lumumba (Congo), Amílcar Cabral (Guinea Bissau — assassinated shortly before independence), Holden Roberto (Angola), and Joshua Nkomo (never quite made it to the top in Zimbabwe). Nkrumah is still something of a saint for many Africans and American blacks because of his militant anti-imperialism. He dreamed of an Africa as mighty as the United States, and squandered millions on a huge complex of buildings he hoped would become the capital of a continent united under his leadership.

Nkrumah’s follies had predictable results. By 1965, just eight years after independence, what had been one of Africa’s most prosperous countries was bankrupt. Increasingly deluded and anti-white, Nkrumah blamed every failure on imperialists and neo-colonialists. He might have gone on wrecking Ghana had he not tried to clip the wings of the army. In 1966, while he was junketing in Peking, the generals took over and told him not to come home. School children who had been taught to chant “Nkrumah is our messiah,” now chanted “Nkrumah is not our messiah.”

The cashiered messiah found refuge in a clapped-out house in Guinea Conakry, where he received ever-dwindling bands of admirers, and spent his days drawing up impossible plans for Ghana. He was convinced that a popular movement would rise up to bring him back to power. By the time of his death in a Bucharest hospital in 1972, he was a pathetic figure.

In many respects, therefore, Nkrumah set the pattern for the continent: dictatorship, corruption, mismanagement, quirks bordering on madness, and involuntary departure from office. In par-

Különösen. az egyszemélyes szabály példáját szinte mindenhol elkapta. Néhány diktátor kifejtette, hogy a nemzetépítéshez szükség van a cél egységére, ám legegyszerűbben magyarázat vagy bocsánatkérés nélkül megragadták a hatalmat. Amikor valaki a tunéziai Habib Bourguibától megkérdezte, hogy milyen politikai rendszerrel rendelkezik az országában, azt válaszolta: « Rendszer? Milyen rendszer? Én vagyok a rendszer. - Hastings Banda (Malawi) egyszer megfigyelte: « Minden az én dolgom. Minden. » Azt is mondta, « Bármit mondjuk a törvény. Szó szerint törvény. » 1965-ben továbbment: « Ha a politikai stabilitás és a hatékony közigazgatás fenntartása érdekében tízezer vagy százezer embert kell visszatartanom, megteszem. » Julius Nyerere (Tanzánia), akinek az afrikai szocializmus kísérletét később megvizsgálják, elmagyarázta, hogy a politikai pártok Nyugaton jöttek létre, mert vannak gazdasági osztályok. Afrikában nem voltak órák, ezért csak egy pártra volt szükség: az övé.

Nkrumah a meglepő számú függetlenség uralkodójára is jellemző volt, akiket a fehérre hatóságok a hatalom megkezdése előtt börtönöztek vagy száműzettek el: Kenneth Kaunda (Zambia), Jomo Kenyatta (Kenya), Robert Mugabe (Zimbabwe), Tunézia Bourghiba (Tunézia), Malawi Banda (Mohamed V) Marokkóból és Patrice Lumumbából (Kongó) (elítélés miatt elítélték, nem pedig függetlenségi tevékenység miatt).

Ugyanakkor, mint gyakorlatilag a függetlenség vezetőinek első generációja, Nkrumah Európában vagy az Egyesült Államokban élt és tanult. Azok a férfiak, akik külföldre mentek, kétségtelenül jobb kezdet volt, és a Nyugat tapasztalatai valószínűleg legalább eleinte enyhítették túlzásukat. A következő generációban az olyan félig vadonok, mint Idi Amin (Uganda), Samuel Doe (Libéria) és Jean-Bedel Bokassa (Közép-afrikai Köztársaság) eljutnak az elnöki palotákba, és folytatják az egyre félelmesebb antikvitást.

A legtöbb afrikai uralkodóval ellentétben, Nkrumah azonban nem tette körül magát varangyokkal és szeretőivel, és úgy tűnik, magányos és elszigetelődő. Láthatóan szeszély miatt úgy döntött, hogy feleségül veszi, és egyiptomi Gamal Nassert kérte, hogy találjon neki feleséget. Nasser tett: egy egyiptomi lány, aki csak arabul és kissé franciául beszélt ; Nkrumah egyik sem értette a nyelvet. Ugyanazon a napon, amikor találkozott vele, feleségül vette. Három gyermeket, de kis társhajót adott neki .

ticular, his example of one-man rule caught on almost everywhere. A few dictators explained that nation-building required unity of purpose, but most simply seized power without explanation or apology. When someone once asked Habib Bourguiba of Tunisia what kind of political system his country had, he replied, "System? What system? I am the system." Hastings Banda of Malawi once observed, "Everything is my business. Everything." He also said, "Anything I say is law. Literally law." In 1965 he went further: "If, to maintain the political stability and efficient administration, I have to detain ten thousand or one hundred thousand, I will do it." Julius Nyerere of Tanzania, whose attempt at African socialism will be examined later, explained that political parties arose in the West because there were economic classes. In Africa, there were no classes, so only one party was necessary: his.

Nkrumah was also typical of a surprising number of independence rulers who had been jailed or banished by the white authorities before taking power: Kenneth Kaunda of Zambia, Jomo Kenyatta of Kenya, Robert Mugabe of Zimbabwe, Bourghiba of Tunisia, Banda of Malawi, Mohammed V of Morocco, and Patrice Lumumba of Congo (convicted of embezzlement, not independence activity).

Also, like virtually the entire first-generation of independence leaders, Nkrumah had lived and studied in Europe or the United States. Men who went abroad were undoubtedly a better sort to begin with, and some experience of the West probably tempered their excesses, at least at first. In the next generation, semi-savages such as Idi Amin (Uganda), Samuel Doe (Liberia), and Jean-Bédel Bokassa (Central African Republic) would shoot their way into presidential palaces, and go on to ever-more gruesome antics.

Unlike most African rulers, however, Nkrumah did not surround himself with toadies and mistresses, and seems to have been lonely and isolated. He decided, apparently on a whim, to marry, and asked Gamal Nasser of Egypt to find him a wife. Nasser did: an Egyptian girl who spoke only Arabic and a bit of French; Nkrumah understood neither language. He married her the same day he met her, and she gave him three children but little companion-

Úgy tűnik, hogy Nkrumah egyetlen igazi barátja volt egy hatalmon lévő brit nő, Erica Powell, akivel Arden-Clarke kormányzó titkárságáig találkozott. A kormányzó áldásával bérelte fel és mindig azt mondta, hogy ő az egyetlen személy, aki elfogulatlan tanácsokat adott neki.

Nkrumah érdeklődése egy európai nő iránt nem vezetett házassághoz, de sok uralkodó számára. Kenyatta, Bourghiba és Banda feleségeik voltak, csakúgy, mint Szenegál Leopold Senghor és Botswana Seretse Khama. Jean-Bédel Bokassa, aki koronázta magát « császár » volt 17 feleségek, köztük egy szőke román kabaré táncos, egy német és egy svéd. (Külön házban tartotta a feleségeket, és naponta többször elhagyta irodáját, hogy felhívja őket.)

Végül, Nkrumah egy másik fontos módon különbözött az afrikai uralkodóktól: Úgy tűnik, hogy nem fosztogatta el a kincstárt. Élvezte a kiváltságokat irodai titkát aritású Powell írta, hogy ő volt « a Góg izgalommal » a kilátás megfelel a Queen of England, de a saját nagyságát az volt, hogy nem jön bankszámlákról, hanem egy új, látványos Ghánában.

Az afrikai szabványok szerint a Ghána függetlenségéhez való sikere sikeres volt. Máshol voltak kudarcok, néhány olyan látványos Nyugat, aki nem tudott melléállni és figyelmen kívül hagyni a rendetlenséget. Érdemes összefoglalni Mr. Meredith beszámolóját a Kongói szinte azonnali szenvedésről.

A belgákat már régóta csúfolják, hogy elmulasztották felkészíteni a Kongót az önszabályozásra, és van valami igazság a vádnak. 1960-ban az országnak csak 30 egyetemi diplomája volt, és nem voltak fekete orvosok, középiskolai tanárok vagy hadsereg tisztjei. A belgák azonban jó alpinfrastruktúrát és széles általános iskolákat építettek ki. Egyszerűen nem számolták el a függetlenséget, de nem is próbálták megtörni azt, amikor az idők megváltoztak. Az 1959-es zavargások után négyéves önkormányzati átmenetet javasoltak. A kongói ragaszkodtak az azonnali átadáshoz.

Meredith úr rámutat arra, hogy az 1960. június 30-i függetlenség ünnepe megette a kezdeti jarring-jegyzetet.

ship. The only real friend Nkrumah seems to have had in power was a British woman, Erica Powell, whom he met when she was Governor Arden-Clarke's private secretary. He hired her away, with the governor's blessing, and always said she was the only person who gave him unbiased advice.

Nkrumah's interest in a European woman did not lead to marriage, but for many rulers it did. Kenyatta, Bourghiba, and Banda had white wives, as did Léopold Senghor of Senegal and Seretse Khama of Botswana. Jean-Bédél Bokassa, who crowned himself "emperor," had 17 wives, including a blonde Rumanian cabaret dancer, a German, and a Swede. (He kept wives in separate houses and left his office several times a day to call on them.)

Finally, Nkrumah differed from other African rulers in another important way: He does not appear to have looted the treasury. He enjoyed the privileges of office—his secretary Powell wrote that he was "a-gog with excitement" at the prospect of meeting the Queen of England—but his own greatness was to come not from bank accounts but from a spectacular new Ghana.

All things considered, by African standards, Ghana's transition to independence was a success. Elsewhere, there were failures, some so spectacular the West could not stand by and ignore the mess. Mr. Meredith's account of the Congo's almost immediate implosion is worth summarizing.

The Belgians have long been derided for failing to prepare the Congo for self-rule, and there is some truth to the accusation. In 1960, the country had only 30 university graduates and no black doctors, secondary school teachers, or army officers. However, the Belgians had built good basic infrastructure, and a broad base of elementary schools. They simply had not foreseen independence, but did not try to thwart it when times changed. After riots in 1959, they proposed a four-year transition to self-government. It was the Congolese who insisted on an immediate handover.

Mr. Meredith points out that the independence ceremony of June 30, 1960 set the initial jarring note. King Baudouin of Belgium praised the early colonizing work of his great uncle, Leopold II—whose exactions were so ruthless that the Belgian government

King Baudouin belga dicsérte a korai kolonizáló munkáját nagy nagybátyja, Leopold II-, amelynek követeléseivel szembeni annyira kegyetlen, hogy a belga kormány vette át 1908-ban, hogy mi volt az ő saját megőrizni-és beszélt le a kongói: « Ez csak rajtad áll Most, uraim, mutasd be, hogy méltó vagy a bizalmunkra. » Patrice Lumumba, az akkori miniszterelnök „ a kizsákmányolás ”, a „ szörnyű szenvedés ” és a „ megalázó rabszolgaság ” ellen válaszolt: »« Mi már nem vagyunk a majmok. » Tette hozzá.

Néhány nappal később a fekete katonák lázadtak a fehér tisztjeik ellen, és tomboltak, verve és megerőszkolva a fehéreket, külön papok és apácák kiválogatása céljából. Fehérek ezrei elmenekültek az országból - modellt állítottak fel arra, hogy mi máshol zajlik az unalmas szabályosság. A belgiak engedélyt kértek Lumumbának, hogy erőt használjon a fehérek megmentésére. Amikor Lumumba megtagadta, Belgium egyoldalúan járt el. Ezután Katanga délnyugati tartománya elválasztott. Kongó csak két hetes volt és már káoszban volt.

Lumumba segítségre hívta az ENSZ-t, amely júliusban érkezett, de az ENSZ katonáinak leginkább a belgákat engedte ki. Két napot adott az ENSZ-nek; különben a szovjetekhez fordulna. Ralph Bunche, a fekete amerikai vezetője az ENSZ-misszió leírt Lumumba mint « örült » eljárva « , mint egy gyerek. »

A hónap végén Lumumba meglátogatta az Egyesült Államokat. Douglas Dillon államtitkár úgy gondolta, hogy " irracionális, szinte pszichotikus személyiség. » Lumumba felhívta a Kongói Iroda íróasztalát, és szőke társat kért. A CIA talált valakit küldésre, de a Fehér Ház letette a próbát.

A belga csapatok végül elhagyták a Kongót, miután fehérek evakuáltak, de Lumumba ragaszkodott ahhoz, hogy az ENSZ tegye le a Katanga lázadását. Amikor egy másik tartomány, Dél-Kasai lázadásba lépett, Lumumba valóban felhívta a szovjeteket, akik technikai segítséget küldtek. A Kasaiban a rend helyreállítására tett kísérlet mézszárláshoz vezetett, és 250 000 menekültet eredményezett. Mára mind Belgium, mind az Egyesült Államok meg volt győződve arról, hogy Lumumba fenyegetés volt, és mindkét kormány azt akarta, hogy meggyilkolják.

A Kongói elnök, Joseph Kasa- Vubu elbocsátotta Lu mumbát, aki viszont elbocsátotta Kasa-Vubut. Szeptemberben Joseph Mobutu, a hadsereg vezérkari főnöke katonai puccs során elbocsátotta az összes politikát .

took over in 1908 what had been his private preserve—and talked down to the Congolese: “It is up to you now, gentlemen, to show that you are worthy of our confidence.” Patrice Lumumba, prime minister to be, replied with a rant against “exploitation,” “terrible suffering,” and “humiliating slavery that was imposed on us by force.” “We are no longer your monkeys,” he added.

Just a few days later, black soldiers revolted against their white officers, and went on a rampage, beating and raping whites, singling out priests and nuns for particular abuse. Thousands of whites fled the country—setting a model for what was to happen with dreary regularity elsewhere. The Belgians asked Lumumba for permission to use force to save whites. When Lumumba refused, Belgium acted unilaterally. The southwest province of Katanga then seceded. Congo was just two weeks old and already in chaos.

Lumumba called on the UN for help, which arrived in July, but what he most wanted UN soldiers to do was kick out the Belgians. He gave the UN two days; otherwise he would turn to the Soviets. Ralph Bunche, the black American head of the UN mission described Lumumba as “crazy” and acting “like a child.”

Later that month, Lumumba visited the United States. Under-Secretary of state Douglas Dillon thought him “an irrational, almost psychotic personality.” Lumumba telephoned the Congo desk at the State Department and asked for a blonde companion. The CIA found someone to send over, but the White House quashed the tryst.

Belgian troops eventually left the Congo after they had evacuated whites, but Lumumba then insisted that the UN put down the Katanga rebellion. When another province, South Kasai, went into revolt, Lumumba really did call in the Soviets, who sent technical assistance. His attempt to restore order in Kasai resulted in massacre, and produced 250,000 refugees. By now, both Belgium and the US were convinced Lumumba was a menace, and both governments wanted him assassinated.

President of the Congo, Joseph Kasa-Vubu, dismissed Lumumba, who in turn dismissed Kasa-Vubu. In September, Joseph Mobutu, chief of staff of the army, ousted all politicians in a mili-

Lumumba a miniszterelnök tartózkodási helyén maradt Leopoldville-ben, amelyet az ENSZ csapatainak belső gyűrűje őrzött, hogy megakadályozza Mobutu embereit abban, hogy letartóztassák őt. A Mobutu katonáinak külső gyűrűje gondoskodott arról, hogy ő nem meneküljön meg. A november 27-i esőszakadást követően Lumumba elcsúszott és Stanleyville felé indult, ahol támogatást kapott, és arra számított, hogy rivális kormányt hozzanak létre. Lehet, hogy elérte Stanleyville-t, azzal a különbséggel, hogy továbbra is megállt a harangue falusiak felé. Mobutu emberei elfogták és visszavitték Leopoldville-be, és támogatói Stanleyville-ben kormányt hoztak létre nélküle. Ez összesen négy versengő kormányt hozott létre, a Mobutu és a szecessziós rendszer mellett Katangában és Dél-Kasaiban.

Mobutu Lumumba vontatta előtte, és az arcába köpött. A belga jóváhagyásával elrephette a Katanga lázadás vezetőjéhez, Moise Tshombe-hez, aki biztosan megölte. Tshombe segített kínozni órákig, hazatérés, az ő inasa, « vér borította. » A következő napon, a belga tiszték parancsolt kivégzőosztag, hogy végre Lumumba. A belgáik aggódtak a rossz sajtó miatt, és összefoglalták a történetet, miszerint Lumumba elmenekült a fogva tartásból, és „ hazafias ” falusiak öltek meg . A pályák lefedése érdekében levágták Lumumba testét és feloldották azt kénsavban. Mégis, gyilkosságának szövege a belga elleni tüntetéseket váltotta fel a világ minden tájáról. A mai napig Lumumba hős táplálkozó baloldaliaknak, mert hívta a szovjeteket, és diófekete feketéknek, mert durva volt a fehér emberekkel szemben.

Az ENSZ végül letette a Katanga lázadását 1963-ban, és addigra, amikor Joseph Mobutu 1965-ben konszolidálta a hatalmat, szinte országának megmentőjének lehetett tekinteni.

Sokkal kevésbé ismert az Egyenlítői-Guinea apró országának függetlenségi katasztrófája, amely 1968-ig spanyol kolónia volt. A spanyolok Francisco Macias Nguemat vezetővé tettették, de mint oly sok fehéren, fogalmam sem volt, mennyire utálja őket. Az egyik első tette a fehérek elleni erőszak felkeltése volt, és az ország 7000 spanyoljának nagy része elhagyta vállalkozásait és gazdaságait, és az első hat hónapban eltűnt.

tary coup. Lumumba stayed on in the prime minister's residence in Leopoldville, guarded by an inner ring of UN troops to keep Mobutu's men from arresting him. An outer ring of Mobutu's soldiers made sure he did not escape. In pouring rain on the night of Nov. 27, Lumumba slipped out and headed for Stanleyville, where he had support, expecting to form a rival government. He might have reached Stanleyville, except that he kept stopping to harangue villagers. Mobutu's men caught him and brought him back to Leopoldville, and his supporters in Stanleyville set up a government without him. That made a total of four competing governments, along with Mobutu's, and secessionist regimes in Katanga and South Kasai.

Mobutu had Lumumba hauled before him and spat in his face. With the approval of the Belgians, he flew him off to the leader of the Katanga revolt, Moïse Tshombe, who was certain to kill him. Tshombe helped torture him for hours, returning home, according to his butler, "covered in blood." The next day, Belgian officers commanded a firing squad that executed Lumumba. The Belgians began to worry about bad press, and concocted the story that Lumumba escaped from detention and was killed by "patriotic" villagers. To cover their tracks, they cut up Lumumba's body and dissolved it in sulfuric acid. Still, word of his murder prompted anti-Belgian demonstrations all over the world. To this day, Lumumba is a hero to nutty leftists because he called in the Soviets, and to nutty blacks because he was rude to white people.

The UN eventually put down the Katanga rebellion in 1963, and by the time Joseph Mobutu consolidated power in 1965, he could almost be seen as the savior of his country.

Far less well known is the independence disaster of the tiny country of Equatorial Guinea, which was a Spanish colony until 1968. The Spanish had groomed Francisco Macías Nguema to be leader, but like so many whites, had no idea how much he hated them. One of his first acts was to stir up anti-white violence, and most of the country's 7,000 Spaniards left their businesses and farms and were gone in the first six months.

Nguema was a real monster. When a director of statistics pub-

Nguema igazi szörnyeteg volt. Amikor a statisztikai igazgató közzétette azokat a számokat, amelyek nem tetsztek neki, Nguema apró darabokra vágta, hogy « segítsen neki megtanulni számolni. » Legalább két alkalommal elrendelte, hogy öljön meg egy szeretőnő összes ismert volt szerelmese. Amikor új nőt akart, a férjét megölte. 12 eredeti miniszter közül csak kettő ment el gyilkosságból.

Nguema kifogyott a pénzből, és csak katonáknak és a rendőrségnek kezdett fizetni. A kormány minden más részét bezárták. Nguema bezárta az összes könyvtárat, újságot és nyomdát, és 1974-ben kiűrtette az ország utolsó iskoláját. Betiltotta a kereszténységet, és az egyházat raktárákká változtatta. Pénzt keresni kezdett külföldiekkel váltságdíjat: \$57 600 egy német nőnél, \$40 000 egy spanyolnál, \$6 000 egy halott szovjetnél. Túszul tartotta az utolsó kretét misszionáriusot, 85 éves, amíg váltságdíjat nem kapott. Nguema 11 éve folytatta, míg unokaöccse letétbe helyezte egy 1979-es puccsban. Amikor eljött az idő Nguema kivégzésére, a feketék annyira féltek a pletykált természetfeletti hatalmaktól, hogy megtagadták a ravaszt. Marokkói katonákat kellett megtalálni a lövészcsoporthoz.

Az új ember, Teodoro Obiang még mindig hatalmon van, és az országnak még mindig nincs újsága. Egy asszisztens egy közelmúltbeli nyilatkozata rámutat a rezsim ízére: « Dönthet úgy, hogy megöl, anélkül, hogy valaki elszámoltatná őt, és a pokolba menne, mert maga Isten, akivel állandó kapcsolatban áll, ezt adja neki. »

Néhány afrikai vezető őszintén próbált segíteni népének. Kíváncsi és valóban tragikus alak, Julius Nyerere, Tanzánia, semmit sem lopott el, korrupcióval küzdött és fáradhatatlanul dolgozott. A baj az volt, hogy minden programja rossz fejű volt. Az 1967. február „ Arusha-nyilatkozatával ” elhatározta, hogy mindent államosít a látványban, még a bérelt magánházakat is. Azt akarta, hogy az egész ország fut elve *Ujamaa* vagy « familyhood, » amely állítólag elfogó ősi szelleme « afrikai szocializmus. »

Állami vállalata hatalmas veszteségeket szenvedett, de legnagyobb *bolondja a kollégiumok* vagy az *ujamaa* falvak voltak. A csatlakozásnak önkéntesnek kellett lennie, ám végül 11 millió embert csoportosítottak az afrikai történelem legnagyobb tömegmozgalmához .

lished figures that displeased him, Nguema had him cut into little pieces to “help him learn to count.” On at least two occasions, he ordered the killing of all known former lovers of a mistress. Whenever he wanted a new woman, he had her husband killed. Of his 12 original ministers, only two escaped murder.

Nguema ran out of money and started paying only soldiers and the police. Every other part of the government shut down. Nguema closed all libraries, newspapers, and printing presses, and in 1974 emptied the country’s last school. He outlawed Christianity and turned churches into warehouses. To raise money, he started holding foreigners for ransom: \$57,600 for a German woman, \$40,000 for a Spaniard, \$6,000 for a dead Soviet. He held hostage the last Claretine missionary, age 85, until he got a ransom. Nguema carried on for 11 years until a nephew deposed him in a 1979 coup. When it came time to execute Nguema, blacks were so afraid of his rumored supernatural powers they refused to pull the trigger. Moroccan soldiers had to be found for the firing squad.

The new man, Teodoro Obiang, is still in power, and the country still has no newspapers. A recent statement from an aide hints at the flavor of his regime: “He can decide to kill without anyone calling him to account and without going to hell because it is God himself, with whom he is in permanent contact, who gives him this strength.”

A few African leaders have sincerely tried to help their people. A curious and genuinely tragic figure, Julius Nyerere of Tanzania stole nothing, fought corruption, and worked tirelessly. The trouble was, his schemes were all wrongheaded. With his “Arusha Declaration” of February 1967, he set out to nationalize everything in sight, even private houses that were rented out. He wanted the whole country run on the principle of *ujamaa* or “familyhood,” which was supposed to capture the ancient spirit of “African socialism.”

His state corporations posted huge losses, but his greatest folly were collective farms, or *ujamaa* villages. Joining up was supposed to be voluntary, but eventually 11 million people were herded onto collectives in the largest mass movement of people in African

Amikor a gazdák visszatértek a régi mezőkre, a kormányzati dolgozók égették meg a házukat. Nyerere nem tolerálta a szocializmustól való eltérést, és uralma alatt Tanzánia a legnagyobb afrikai élelmiszer-exportőrrel a legnagyobb importőrre ment. Mindig a nyugati baloldalosok kedvese volt, és elegendő külföldi segínyt kapott, hogy megakadályozza az ország éhezését. 1985-ben, 23 éves családi állapot után feladta és hivatalát hagyta. Bárhol a politikusokban szokatlan őszinteséggel, bejelentette: « Nem sikerült. Elismerjük. »

Nelson Mandela egy másik kivételes alak. Ő is azon kevés olyan vezető közé tartozik, akik nem gazdagítják magukat, akik valóban megpróbálták javítani népüket, és akik valódi faji megbékélésre törekedtek. Utódjával, Thabo Mbeki-vel a dél-afrikai emberek felfedezik, hogy valójában mi a fekete szabály. Azok, akik követik, valószínűleg rosszabbak lesznek.

A tények, ahogy megtalálja őket

Mr. Meredith rögzíti a tényeket, amint megtalálja őket, és az eredmény nagyrészt a szörnyűségek litániája. Ő ad nekünk teljes beszámolóját a bonyolult és piszkos körüli események hutu / tuszi népiirtás Ruanda háborúk megsemmisítő Szudánban, a káosz és barbár « felszabadulás » Angolában és Mozambikban, a bukását fehér rezsimek Rhodesia és Dél- Afrika.

Mégis, néhány Mr. Meredith megfigyelések látszanak: Kenyában egy népszerű mondás « Miért ügyvédet, ha lehet kapni a bírót? » Omar Bongo (Gabon), aki 22 éve irányította az országot, és vágyakozik az amerikai Peace Corp önkénteseinek elcsábítására, legalább 500 millió \$-t költött elnöki palotájára. Nigéria \$8 milliárd eurót költött egy acélipar számára, amely soha nem gyártott acélt. Az 1982-es Csádban zajló polgárháború alatt a csőcselők a nemzeti múzeumot és a nemzeti levéltárokat egyaránt zsákmányolták és elégették. Siaka Stevens, Sierra Leone elnök egyszer az ország éves költségvetésének kétharmadát költötte az OAU ülésének fogadására. Az AIDS felfedezésekor az afrikai afrikai emberek egyre inkább megelőző intézkedéseket hoztak rasszista tervként, hogy megakadályozzák őket a szaporodástól. 1973-ban a ruandai Juvenal Habyari-mana mindenkit, még csecsemőt is, arra kényszerített, hogy csatlakozzon politikai pártjához. És hogy van ez, kérdezi Meredith úr abszurditást:

history. When farmers fled back to their old fields, government workers burned their houses. Nyerere tolerated no dissent from socialism, and under his rule Tanzania went from being the largest African exporter of food to the largest importer. Always the darling of Western leftists, he got enough foreign aid to keep the country from starving. In 1985, after 23 years of familyhood, he gave up and left office. With a frankness unusual in politicians anywhere, he announced, "I failed. Let's admit it."

Nelson Mandela is another exceptional figure. He, too, is among the tiny number of leaders who have not enriched themselves, who genuinely tried to better their people, and who sought true racial reconciliation. With his successor, Thabo Mbeki, South Africans are discovering what black rule is really like. Those who follow are likely to be worse.

The Facts as He Finds Them

Mr. Meredith records the facts as he finds them, and the result is largely a litany of horrors. He gives us full accounts of the complex and sordid events surrounding the Hutu/Tutsi genocide of Rwanda, the wars of extermination in Sudan, the chaos and barbarity of "liberation" in Angola and Mozambique, and the downfall of white regimes in Rhodesia and South Africa.

Still, a few of Mr. Meredith's observations stand out: In Kenya, a popular saying is "Why hire a lawyer when you can buy a judge?" Omar Bongo of Gabon, who ran the country for 22 years and had a penchant for trying to seduce American Peace Corps volunteers, spent no less than \$500 million on his presidential palace. Nigeria spent \$8 billion on a steel industry that never produced steel. During the civil war in Chad in 1982, mobs sacked and burned both the national museum and the national archives. President Siaka Stevens of Sierra Leone once spent two thirds of the country's annual budget to host a meeting of the OAU. When AIDS was discovered, Africans widely derided preventive measures as a racist plot to keep them from reproducing. In 1973, Juvénal Habyarimana of Rwanda forced everyone, even babies, to join his political party. And how is this, asks Mr. Meredith, for an absurdity: In the late 1980s, Cuban troops were protecting American-owned oil

Az 1980-as évek végén a kubai csapatok megvédték a marxista Angolában az amerikai tulajdonban lévő olajmezőket az Egyesült Államok által támogatott gerillák támadásaitól.

Itt található még több *afrikai* matrica :

Abeid Karume 1964-ben Zanzibár uralkodójává vált. A Tanzánia előállítását megelőző Tanganyikával való egyesülés előtt. Az egyik első tette az arabok és ázsiaiak levágásának és kiutasításának felügyelete volt. Valamivel szokatlanul leállította az összes maláriaellenes intézkedést, azt állítva, hogy az afrikai férfiak « maláriabiztosak. » A malária hatalmas fellendülése volt. Egy hadsereg tisztje 1972-ben halálra lökte Karume-ot, nem politikai okokból, hanem személyes harag miatt.

1984-ben Mengistu Haile Mariam etióp töltött \$150 millió a 10. évfordulója a marxista-leninista « forradalom » helyett bármit is szörnyű éhínség pusztítják az országot. Ahogyan elmagyarázta egy segélynek: " Etiópiában évek óta éhínség volt, mielőtt hatalmat vettünk - ez a módja annak, ahogy a természet megtartotta az egyensúlyt. »

Libériának különösen színes története volt, de néhány epizód kiemelkedik. Thomas Quiwonkpa 1985-ben lázadást vezetett Samuel Doe zsarnok ellen. Amikor Doe emberei elfogták és meggyilkolták, nyilvánosan kasztrálták, darabokra vágták és megették. Öt évvel később Doe volt a sor. Johnson herceg evett legalább egyik fülét, amíg még életben volt. Megfelelően megkínózva őt, Johnson emberei Dob megcsonkított testét Monrovia utcáin szállítják egy talicskában. Doe 1982-ben Ronald Reagan vendége volt a Fehér Házban.

1996-ban a Monrovia utcáin harcoló csoportok a Butt Meztelen Brigád becenevet szereztek azon a véleményen, hogy a meztelen harc védelmet nyújt a golyókkal szemben. 1997-ben, amikor Libéria egyfajta választást tartott, Charles Taylor hadvezér bejelentette, hogy veszít, ha elveszik. Ő kampányolt jelmondata « Megölte a ma, megölte a pa, de én szavaznak rá » -és nyert.

Nigériának az olajbevételeivel a kontinens leggazdagabb országainak kell lennie, ám több milliárd dollár eltűnt. 2000-ben és 2001-ben az ország keleti részén a bűncselekmények annyira súlyosak voltak, és a rendőrség annyira korrump, hogy a vigilantok vette át az irányítást. A Bakassi Fiúk néven ismert csoport szerette a bűnözőket egy nyilvános téren állományba állítani, ahol hatalmas tömeg figyelte őket, miközben tompa machettákkal csaptak le.

fields in Marxist Angola from attacks by US-supported guerillas.

Here are more vignettes from *The Fate of Africa*:

Abeid Karume became ruler of Zanzibar in 1964 before the merger with Tanganyika that produced Tanzania. One of his first acts was to supervise the slaughter and expulsion of Arabs and Asians. Somewhat more unusually, he stopped all anti-malaria measures, claiming Africans were “malaria-proof.” There was a huge upsurge in malaria. An army officer shot Karume to death in 1972, not for political reasons but over a personal grudge.

In 1984, Mengistu Haile Mariam of Ethiopia spent \$150 million on the 10th anniversary of his Marxist-Leninist “revolution” rather than do anything about a terrible famine ravaging his country. As he explained to an aide, “There was famine in Ethiopia for years before we took power—it is the way nature kept the balance.”

Liberia has had a particularly colorful history, but a few episodes stand out. Thomas Quiwonkpa led a revolt against tyrant Samuel Doe in 1985. When Doe’s men caught and killed him they publicly castrated him, cut him in pieces and ate him. Five years later, it was Doe’s turn. Prince Johnson ate at least one of his ears while he was still alive. After suitably torturing him, Johnson’s men paraded Doe’s mutilated body through the streets of Monrovia in a wheelbarrow. Doe had been a guest of Ronald Reagan at the White House in 1982.

In 1996, one of the groups fighting in the streets of Monrovia earned the nickname the Butt Naked Brigade, from its belief that fighting naked gave protection from bullets. In 1997, when Liberia held elections of a sort, warlord Charles Taylor announced there would be killing if he lost. He campaigned on the slogan “He killed my ma, he killed my pa, but I will vote for him”—and won.

Nigeria, with its oil revenue, should be one of the richest countries on the continent, but hundreds of billions of dollars have disappeared. In 2000 and 2001 in the eastern part of the country, crime was so bad and the police so corrupt that vigilantes took charge. A group known as the Bakassi Boys liked to herd criminals into a public square, where huge crowds watched while they hacked away with blunt machetes. If some of the condemned men

Ha az elítélt férfiak egy része még életben lenne, és a földön ráncolódná, a fiúk befejeznék őket azzal, hogy benzínra dobott gumiabroncsokat dobának rájuk, és tüzet gyújtának. Az utcai bűnözés eltűnt, és a Bakassi Fiúk rendkívül népszerűek voltak.

Meredith úr azt mondja nekünk, hogy még a mesés forradalmár, Ernesto « Che » Guevara is sikertelen afrikai kalandot tett. 1965-ben a kongói Katanga északi részébe ment, hogy kipróbálja a „detonátor elméletét”, miszerint a forradalmat kis erőszakkal el lehet indítani. Teljes kudarc volt. Úgy kellett volna segítenie Laurent Kabilát (aki még kb. 30 évvel később kopogtatott, és rövid ideje volt Mobutu utódjaként), de Guevara "inkarnoktól és nőktől függ". » « Az alapvető jellemzője a Népi Felszabadító Hadsereg, » írta később « volt, hogy egy parazita hadsereg; nem működött, nem edzett, nem harcolt, és időnként rendkívüli keménységgel rendelkezéseket és munkát követelt a lakosságtól. » Ez értéktelen, mint egy harci erő: « Gyakran ez volt a tisztak, akik megszerezték a vezetést elfutni, » írta. Guevara undorral hét hónap után feladta.

A franciák, akik hosszú ideje voltak Afrikában, úgy tűnik, megértették, hogy az európai kormányzási formák nem természetesek a kontinens számára. Bázisokat és katonákat őriztek Afrikában, és gyakran használták őket a rend fenntartása érdekében. Ahogy az egyik szóvivője kifejtette, csak nem tenne « pár férfi kezében géppuskák szabadon hagy, hogy megragadják a elnöki palotában bármikor. »

Még az európaiakkal is, hogy elrontják a szórakozást, az afrikai politika félnék vállalkozás volt. Az 1980-as évek végére a kontinens 150 államfője büszkélkedhet, csak hat önként hagyta el hivatalát, ezek közül három több mint 20 hatalom ideje után. Senkit sem szavaztak hivatalból. Ez csak a hidegháború után jött létre, amikor az USA és a szovjetek ideológiai okokból abbahagyták a gengszterek támogatását. A nyugati adományozók nyomást gyakoroltak a Nagy Emberekre, hogy többpártos választásokat tartsanak, és 1991-ben Benin lett az első ország, amelyben egy uralkodót szavaztak meg. A demokratikus változást alig sikerült elérni. 2000-re csak három másik személyt szavaztak meg.

Amikor nyomást előállítani « demokrácia » afrikaiak megmutatta jelentős találatonyság. 1989-ben a Ni geria Babangida tábornok két pártot hozott létre.

were still alive, writhing on the ground, the boys would finish them off by tossing gasoline-doused tires on them and setting them on fire. Street crime disappeared, and the Bakassi Boys were hugely popular.

Mr. Meredith tells us that even the fabled revolutionary Ernesto “Che” Guevara had a failed African adventure. In 1965, he went to north Katanga in the Congo to test his “detonator theory” that revolution could be kicked up with a little violence. It was a complete failure. He was supposed to be helping Laurent Kabila (who was still knocking about 30 years later and had a brief stint as Mobutu’s successor) but Guevara found him “addicted to drink and women.” “The basic feature of the People’s Liberation Army,” he wrote later, “was that it was a parasite army; it did not work, did not train, did not fight, and demanded provisions and labor from the population, sometimes with extreme harshness.” It was worthless as a fighting force: “Often it was the officers who took the lead in running away,” he wrote. Guevara gave up in disgust after seven months.

The French, who had been in Africa for a long time, seem to have understood that European forms of government are not natural to the continent. They kept bases and soldiers in Africa, and used them frequently to keep order. As one spokesman explained, it just wouldn’t do “for a few men carrying machine guns to be left free to seize a presidential palace at any time.”

Even with Europeans around to spoil the fun, African politics have been a gaudy business. By the end of the 1980s, of the 150 heads of state the continent had boasted, only six had left office voluntarily, three of these after more than 20 years in power. Not one had been voted out of office. That did not come until after the Cold War, when the US and the Soviets stopped propping up thugs for ideological reasons. Western donors began to pressure the Big Men to hold multi-party elections, and in 1991 Benin became the first country to see a ruler voted out. Democratic change hardly caught on. By 2000 only three others had been voted out.

When pressured to produce “democracy,” Africans showed considerable resourcefulness. In 1989, General Babangida of Ni-

Kormánya írta az alkotmányait, átadta nekik emblémáikat és a legtöbb pénzt. Az egyiknek a tábornok szavaival " kissé balra " , a másiknak " kissé jobbra " kellett lennie . » Három évvel később belefáradt belőlük, és mindkettőt eltörölte. Sani Abacha, szintén nigériai, még jobb volt. Az 1990-es évek közepén, amikor még nagyobb nyomást gyakorolt a demokratizálódásra, öt politikai pártot hozott létre. Mindegyik megfelelően választotta őt elnökjelöltként.

A választások elképzelésének nincs értelme az átlagos afrikai uralkodónak. A kormányzat célja az, hogy gazdag és hatalmasá váljon. Mindenekelőtt a választás a legbátrabb ok a lemondásra. Az afrikai afrikai többség számára a politikai tevékenység tehát palotapolitika; minél közelebb állsz a Nagy emberhez, annál jobb esélye van mecénázásra, visszarúgásokra, kifizetésekre és egyenes lopásokra. Meredith úr azt írja, hogy szinte kivétel nélkül a kormányzati munka legalizált lopást jelent. A közszolgálati egy üres fogalom egy kontinens, amit ő « vámpír kormányok, » ahol a nepotizmus és a korrupció, mint a természetes, mint a levegővétel.

Mint minden afrikai szakértő, Meredith úr megjegyzi, hogy Botswana a nagy kivétel. 1966-ban függetlenné vált Seretse Khama vezetésével, kevés korrupcióval és rendszeresen vitatott választásokkal rendelkezik. A gyémántok adják az összes kormányzati jövedelem felét, ám a nagy férfiak tartják a kezüket. Az 1980-as évek végére a gyémántbevételek gondos felhasználása az egy főre jutó GDP-t adott az országnak, amely aligha hangzik Fekete-Afrikának: \$1700. Más szakértőkhöz hasonlóan, Meredith sem vállal magyarázatot arra, hogy Botswana hogyan csinálja.

Máshol a kép sötét. A függetlenség óta a kontinens több mint 300 milliárd eurót nyelt le nyugati segélyekkel, és - ahogy Meredith úr állítja - « kevés észrevehető eredmény. »A korrupció a kontinens bruttó hazai termékének körülbelül egynegyedét elpusztítja. Noha a Szaharától délre eső Afrikában a világ lakosságának tíz százaléka él, az AIDS-esetek 70 százaléka van, és a világ GDP-jének csupán 1,3 százalékát teszi ki. Az 1980-as évek végére az egy főre jutó GDP alacsonyabb volt, mint 1960-ban, amikor sok ország függetlenné vált.

Meredith úr általában tartózkodik a nagyobb következtetések levonásától, de a könyv vége felé megjegyzi, hogy « a valóságban, ötven évvel a függetlenség korszakának kezdete után Afrika kilátásai sötétebbek, mint valaha. »

geria set up two parties. His government wrote their constitutions, gave them their emblems, and most of their cash. One was to be, in the general's words, "a little to the left" and the other was to be "a little to the right." Three years later he got tired of them, and abolished both. Sani Abacha, also Nigerian, did even better. In the mid-1990s, under yet more pressure to democratize, he set up five political parties. Each duly chose him as its candidate for president.

The idea of elections makes no sense to the average African ruler. The whole purpose of government is to make him rich and powerful. An election, of all things, is the stupidest reason to step down. For the huge majority of Africans, political activity is therefore palace politics; the closer you are to the Big Man, the better your chances for patronage, kickbacks, payoffs, and outright theft. Mr. Meredith writes that almost without exception, government jobs mean legalized theft. Public service is an empty concept on a continent of what he calls "vampire governments," where nepotism and corruption are as natural as breathing.

Like all experts on Africa, Mr. Meredith notes that Botswana is the great exception. It became independent in 1966 under Seretse Khama, and has little corruption and regularly-contested elections. Diamonds supply half of all government income, but the Big Men have kept their hands off. By the end of the 1980s, careful use of diamond income had given the country a per capita GDP that hardly sounds like black Africa: \$1,700. Like other experts, Mr. Meredith ventures no explanation as to how Botswana does it.

Elsewhere, the picture is bleak. Since independence, the continent has swallowed more than \$300 billion in Western aid with, as Mr. Meredith puts it, "little discernible result." Corruption eats up an estimated one quarter of the continent's gross domestic product. Although sub-Saharan Africa has ten percent of the world population, it has 70 percent of the AIDS cases, and accounts for only 1.3 percent of world GDP. By the end of the 1980s, per capita GDP was lower than in 1960, when many countries became independent.

Mr. Meredith generally refrains from drawing larger conclusions, but does note near the end of the book that "in reality, fifty

Az elején azt írja, hogy " az afrikai államok milyen sok szenvedtek el ugyanazon szerencsétlenséggel. »

Miért a rendetlenség? Mr. Meredith nem mondja. Talán a legközelebb áll ahhoz, hogy észrevegye, hogy a törzsi folyamatos átok volt. Az ókori ellenségek néha eltemették a csapkát a függetlenségi harc során, de ástak fel, miután a közös ellenség eltűnt. A legegyszerűbb következtetés az, hogy az afrikai emberek egyszerűen nem olyanok, mint az európaiak, és nem képesek felépíteni európai stílusú társadalmakat.

Meredith újabb következtetést vonhatott volna le, de nem az, hogy a függetlenség utáni Afrikával fennálló fehér kapcsolatok naivak és ostobák voltak. A beavatkozások következetes kudarcok voltak. Legyen szó amerikaiakról Szomáliában vagy Libériában, a brit Sierra Leonében, a franciákról Ruandában, a szovjetek Etiópiában vagy Szomáliában, senki sem kapja meg azt, amit várt. Még azok a félig harmadik világbeli emberek is, mint a kubai, észak-koreai (Zimbabweben) vagy a kínai (Tanzánia), kevés vagy semmit sem kaptak erőfeszítéseikért. Amikor az európaiak az afrikai állampolgárokat egyenesen, illúziók nélkül úgy döntötték, hogy magukhoz hasonló emberekkel bánnak, szerény céljaik voltak és megvalósultak. Amint elkezdtek olvasni a kulturális antropológiát, elvesztették csapágaikat.

Meredith úr azt írja, hogy a Világbank *csak 1989-ben* ismerte el, hogy Afrika problémái nemcsak gazdasági, hanem vezetési problémák is vannak. A 100 évvel korábbi férfiakat, például Lord Lugardot vagy Sir Garnet Wolseley-t meghökkenték az ilyen hülyeség.

A közelmúltbeli afrikai történelem egy másik figyelemre méltó vetülete, hogy mennyire könnyedén bántalmazták az egyik gengszter a fehér embert. Mind az Egyesült Államok, mind a Szovjetunió hatalmas összegeket fizetett azoknak az embereknek, akik állítólag kapitalista vagy kommunista voltak, de valójában csak tolvajok. Samuel Doe nem volt az egyetlen Fehér Ház vagy a Kreml vendége, aki talicskába került.

Mengistu Etiópia, aki hagyta, hogy az emberek éhen, miközben ünnepelte tíz éves « forradalom » is játszott a fehérek számára bolondok.

years after the beginning of the independence era, Africa's prospects are bleaker than ever before." At the beginning he writes of "the extent to which African states have suffered so many of the same misfortunes."

Why the mess? Mr. Meredith does not say. Perhaps the closest he comes is to note that tribalism has been a continuing curse. Ancient enemies sometimes buried the hatchet during the independence struggle but dug it up once the common enemy was gone. The simplest conclusion is that Africans are simply not like Europeans and cannot build European-style societies.

Another conclusion Mr. Meredith could have drawn but did not is that white relations with post-independence Africa have been naïve and stupid. Interventions have been consistent failures. Whether it is Americans in Somalia or Liberia, the British in Sierra Leone, the French in Rwanda, the Soviets in Ethiopia or Somalia, no one gets what he expected. Even semi-Third-World people like the Cubans, North Koreans (in Zimbabwe) or Chinese (in Tanzania) got little or nothing for their efforts. When Europeans ruled Africans outright, without illusions that they were dealing with people like themselves, they had modest goals and achieved them. As soon as they started reading cultural anthropology, they lost their bearings.

Mr. Meredith writes that *not until 1989* did the World Bank acknowledge that Africa's problems were not all economic, that there were also leadership problems. Men from 100 years earlier such as Lord Lugard or Sir Garnet Wolseley would have been amazed by such stupidity.

Another remarkable aspect of recent African history is how easily one thug after another duped the white man. Both the United States and the Soviet Union funneled enormous sums to people who claimed to be either capitalist or communist but were really just thieves. Samuel Doe was not the only White House or Kremlin guest to end up in a wheelbarrow.

Mengistu of Ethiopia, who let his people starve while he celebrated ten years of "revolution," also played whites for fools. Once word got out about the famine, Western countries shipped in tons

Miután megtudták az éhínséget, a nyugati országok tonna ételt szállítottak. Mengistu megtudta, hogy nincs különbsége, amit vele tett - eladta a fekete piacon, barátságos törzseknek adagolta, megtagadta az éhezõ ellenségeknek - folyamatosan jött. A szudáni Gaafar Nimeiry megtanulta ugyanezt. Az 1984-es éhség nagyon sok jót tett neki. Fehér emberek csónaknyi élelmiszerral jelentek meg, amelyet fegyverekért eladhatott. A fehérek táplálták az embereit, miközben fegyvereket vásárolt, és folyamatosan megölte ellenségeit.

Talán a legszomorúbb, hogy újra és újra - Kongóban, Kenyában, Zimbabwében, Dél-Afrikában, a Guineákban, Angolában - azok a fehérek, akik Afrikában töltöttek életüket, és akiknek tudniuk kellett volna jobban, alábecsülik a feketék gyűlöletét. A fehérek mindenütt gondolják, hogy a feketék szeretni fogják őket, ha kedvesen bánunk velük. Nem veszik észre, hogy a kedvesség vagy az igazságosság nem elegendő; sok fekete gyűlöli a fehéret, mert nem lehetnek olyanok, mint ők. Nem számít, hogyan kezeli őket, feketék hibás a meghibásodások « rasszizmus. »

Egyes fehérek, akik ezt nem értik meg, véres holttestek halmozódnak végbe. Mások kijönnek, amíg képesek. Kétszáz ezer elmenekült Mozambikból, 300 ezer elhagyta Angolát, sok ezer elmenekült a Kongóból, Zimbabwe azonnal a fekete uralom után elvesztette lakosságának felét, és a fehérek folyamatos áramlása elkerüli Dél-Afrikát. 40 év volt a függetlenség után, de több ezer francia elhagyta az Elefántcsontpartot, amikor feketék futottak az utcán, és azt kiabálták: " Öld meg a fehéreket. » Vannak barátságos és szerencsés zsebek a megsemmisítés folyamatában, ám ha egyszer a feketék hatalomra kerülnek, nem szeretik egy olyan kisebbséggel élni, amelynek sikere rávilágít a saját kudarcukra.

A rohadt test és a bizonyítékok hegysége ellenére, a barbár krónika ellenére, Meredith úr annyira jól mondja, a fehérek kimeríthetetlen képességgel képesek megteveszteni magukat az afrikai indítékok és viselkedés miatt. Nem számít, hogy a minták gyakran ismétlik meg magukat, a fehérek továbbra is olyan mentségeket tesznek, amelyek maguk hibáztatását jelentik. Afrika bánatáért mindig fehérek, a múlt vagy a jelen felelnek meg.

A fehérek soha nem fogják megérteni Afrikát - vagy a feketék a saját országukban -, amíg nem nyitják meg a szemüket az igazságnak. Az *Afrika sorsának* olvasása kiváló első lépés lenne.

of food. Mengistu learned that it made no difference what he did with it—sell it on the black market, dole it out to friendly tribes, deny it to starving enemies—it kept coming. Gaafar Nimeiry of the Sudan learned the same thing. The famine of 1984 did him a lot of good. White people showed up with boatloads of food he could sell for weapons. Whites fed his people while he bought guns and kept killing his enemies.

Perhaps saddest of all is that time and again—in Congo, Kenya, Zimbabwe, South Africa, the Guineas, Angola—whites who spent their lives in Africa and should have known better, underestimated the hatred of blacks. Whites everywhere think blacks will love them if they treat them kindly. They do not realize that kindness or fairness are not enough; many blacks hate whites because they cannot be like them. No matter how they are treated, blacks blame their failures on “racism.”

Some of the whites who fail to understand this end up in piles of bloody corpses. Others get out while they can. Two hundred thousand fled Mozambique, 300,000 left Angola, many thousands fled the Congo, Zimbabwe lost half its population immediately after black rule, and a steady flow of whites is now escaping South Africa. It was 40 years after independence, but thousands of French left the Ivory Coast when blacks started running through the streets shouting “Kill the whites.” There are pockets of friendliness and lulls in the process of dispossession, but once blacks take power, they do not like to live with a minority whose success highlights their own failure.

Despite the rotting bodies and mountains of evidence, despite the chronicle of barbarism Mr. Meredith tells so well, whites have an inexhaustible capacity to deceive themselves about the motives and behavior of Africans. No matter how often patterns repeat themselves, whites persist in making excuses that amount to blaming themselves. It is always whites, past or present, who are responsible for Africa’s woes.

Whites will never understand Africa—or the blacks in their own countries—until they open their eyes to the truth. Reading *The Fate of Africa* would be an excellent first step.

Ez a cikk megjelent a 2006. februári kérdés az amerikai reneszánsz, a cím alatt « Will fehérék valaha tanulni? »

This article appeared in the February 2006 issue of American Renaissance, under the title "Will Whites Ever Learn?"

3. Aktuális események

Forró idők a nagyvárosban

‘A fenevad » hajlott könnyű pole.

Tavaly december 28-án kilenc ember vesztette életét az összetörés során, amikor a fekete rap-zene rajongói tömegesen csapották be az ajtót egy harlemi rendezvényre. Jegyek nélküli rajongók ezrei áttörtek az üvegajtókon keresztül, összetörve és becsapva a jegytulajdonosokat, akik olyan kosárlabdajátékra várnak, amely olyan « hip-hop » látnivalókkal szerepel, mint az LL Cool J, a Puff Daddy, a Heavy D, a Run-DMC és a Bell Biv DeVoe.

Miután a mentőszemélyzet megérkezett és enyhítette a zúgást, a rajongók testük fölé léptek, hogy közel kerüljenek a rapperhez, és többen elrabolták a holttesteket. A rappereket, akik megkísérelték segíteni a sérültek tucatjainak néhány részének evakuálását, autográf-keresők mobjai akadályozták meg. Öt sürgősségi mentő embert is megsebesültek, amikor a tömeg támadta őket.

Röviden, az ártatlanság és a nyugtalanság megvető megjelenése volt, még a rap zene rajongói szerint is - bár a fehérek újságírói nem tudták maguknak ezt mondani. Az Associated Press a szörnyűséget hibáztatta a " vadállat " iránt : " A fenevad egy könnyű sarkot hajlított az edzőterem épülete előtt; a rappereket fényképezte és autogramot készített az edzőterem padlójának hullaházában, elvonva azokat, akik megkíséreltek segíteni a sérülteket; nevetett és viccelődött a kétségbeesés közepette; ez kirabolta a halott:" » « Ez » megölt kilenc embert.

Az egyik fehér zenész kritikus tovább ment: « Nem titok, hogy társadalmunk a kisebbségeket saját magának gyűlöletre tanítja. Ha Ön nem fehér, férfi, egyenes, középosztály, jól képzett vagy jómódú, akkor azt mondják. . . hogy Ön és mások is eldobhatóak. . . .

3. *Current Events*

Hot Times in the Big City

“THE BEAST” BENT A LIGHT POLE.

On December 28th of last year, nine people were killed in the crush, when a crowd of black rap-music fans stampeded the doors to an event in Harlem. Thousands of fans without tickets broke through glass doors, crushing and trampling ticket-holders waiting to see a basketball game starring such “hip-hop” attractions as LL Cool J, Puff Daddy, Heavy D, Run-D.M.C., and Bell Biv DeVoe.

After rescue crews arrived and relieved the crush, fans stepped over bodies to get close to the rappers, and several robbed the corpses. Rappers who tried to help evacuate some of the dozens of injured were prevented by mobs of autograph-seekers. Five emergency rescue men were also injured when they were attacked by the crowd.

It was, in short, a despicable display of viciousness and callousness, even by the standards of rap music fans—though white journalists couldn’t bring themselves to say so. The Associated Press blamed the horror on “the beast”: “The beast bent a light pole in front of the gym building; it pestered rappers for photo ops and autographs in the morgue of the gym floor, distracting those who were trying to help the injured; it laughed and joked outside amid the despair; it robbed the dead.” “It” killed nine people.

One white music critic went further: “It’s no secret that our society teaches minorities to hate themselves. If you are not white, male, straight, middle-class, well-educated or well-off, you are

Önmegsemmisíti és segíti mások megsemmisítését. Úgy csinál, ahogy mondják. . . . Meglepőnek kellene lennie, ha az ketrecben állatokként csapdába ejtett emberek szégyenteljes frusztráció miatt egymást széthasítják? Miért értékelik az emberi életet, amikor a társadalom értelmetlennek ítéli meg életét? »

A két héttel a halálesetek után tartott emlékmű szolgált az erkölcsi vakság legfontosabb pontjaként. Hangszóró hibáztatta a halálesetek a rendőrség, a város vezetői, a « fehér létrehozása: » és « bátya feketék: » Rev. Lawrence Lucas a feltámadás római katolikus egyház az úgynevezett halálát egy « hangszerelt katasztrófa » Célja, hogy segítsen adja a rendőrségnek a feketék megtámadására és a hallgatók hatalmának megszerzésére. Timothy Mitchell, az Ebenezer Misszionárius Baptista Gyülekezet kijelentette, hogy a halálozások „fájdalmas emlékeztetője annak a rasszista, kapitalista, egyéni iztikus társadalomnak, amelyben élünk” . tiltakozás.

Meglepő volt, hogy a régi család és faji baiter, Al Sharp ton, aki úgy tűnt, hogy az egyetlen fekete « vezető » látni a dolgokat, ahogy voltak. Tiltakozó menetet vezetett Harlemben - a változásért -, ahol azt mondta: „ Ezeknek a gyerekeknek nincs joguk állatokhoz hasonlóan viselkedni. Ezt magukkal tették. A fekete gyerekek ezt a fekete gyerekekkel tették. »

Mint ez történik, azoknak, akik a halálos áldozatokat a rendőrség nem megfelelő védelmével vádolták, volt egy pont. Noha 100 biztonsági őr volt a rendezvényen, ez a szám elmaradt az *egy rendőr arányától minden 30 nézőnél*, amire a szakemberek szerint szükség van a rap közönség ellenőrzéséhez. Ez szigorúbb arány, mint a legtöbb börtönben az őrök és a fogvatartottak aránya.

Ez a cikk eredetileg a március 1992 kérdés az AmeriCAN reneszánsz.

told . . . that you and others like you are disposable You self-destruct and aid in the destruction of others. You do as you are told Should it come as any surprise that people trapped like animals in cages are going to rip each other apart out of sheer frustration? Why should they value human life when society judges their lives as meaningless?”

A memorial service held two weeks after the deaths was a high point in moral blindness. Speakers blamed the deaths on the police, city officials, the “white establishment,” and “Uncle Tom blacks.” Rev. Lawrence Lucas of the Resurrection Roman Catholic Church called the deaths an “orchestrated disaster,” designed to give the police an excuse to attack young blacks and to take power from students. Rev. Timothy Mitchell of the Ebenezer Missionary Baptist Church said the deaths were a “painful reminder of the racist, capitalist, individualistic society in which we live.” Thus edified, the crowd left the memorial service and promptly tried to storm a building as a protest.

Surprisingly, it was that old fraud and race-baiter, Al Sharpton, who appeared to be the only black “leader” to see things as they were. He led a protest march in Harlem—for a change—where he said, “these kids do not have the right to act like animals They did this to themselves. Black kids did this to black kids.”

As it happens, those who blamed the deaths on inadequate police protection did have a point. Although there were 100 security guards at the event, this number fell short of the ratio of *one policeman for every 30 spectators* that specialists say is necessary to control a rap audience. This is a more rigorous ratio than that of guards to inmates in most jails.

This article originally appeared in the March 1992 issue of American Renaissance.

Gondolatok, amelyek rosszabbak, mint a gyilkosság

Ha meg kell ölnöd, akkor csináld meg a divatos motívumokkal.

A címlapsztori a júniusi, 2000. számában *Atlantic Monthly* egy hosszú cikket életéről és motívumok Theodore Kaczynski, ismertebb nevén a Unabomber [Alton Chase, « Harvard és a Making of a Unabomber, » *Atlantic*, június 2000]. A sorozatgyilkos karrierjének ez a szimpatikus, részletes vizsgálata önmagában is elég érdekes, ám még érdekesebb a korunk politikai előítéleteire szánt akaratlan fény.

Az alapvető tények Kaczynski úrról a következők: 1942- ben született és Chicagóban nőtt fel. Magányos volt, ám ragyogó hallgató volt, aki 16 éves korában ment Harvardba. PhD fokozatot szerzett. 1967- ben a Michigan-i Egyetemen szerezte matematikát , és röviden tanított Berkeley-ben. A 1971 menekült civilizáció él a Montana pusztában, és 1978 kezdett küldeni bomba emberek azt gondolta volt előmozdítása technológia és az ipar. Legalább 16 bombát küldött , amely három embert ölt meg, és kettőt súlyosan megsérült. By 1996 annyira közismert, hogy a *New York Times* és a *Washington Post* megállapodott közzé példányban 35.000 szavas esszét nevezte « Industrial Society és jövője, » néven ismertté vált A kiáltvány. Bátyja felismerte az esszé gondolkodását és figyelmeztette a rendőrséget, aki letartóztatta Kaczynskit. 1998 májusában egy kaliforniai bíróság börtönbüntetésre ítélte őt elbocsátás nélkül.

Az emberek a manifesztust mindent elhívták az őrültség bizonyítékától a zseni munkáig. Valójában, amint azt az *Atlanti-óceánbeli szerző*, Alton Chase rámutat, lényegében egy baloldali klisé kidolgozása, amelyet sok ember vonzónak talál. " Az ipari forradalom és annak következményei katasztrófa voltak az emberiség számára " - kezdődik a Manifesto, amelyben azt állítja, hogy a technológia megmérgezi a társadalmat, mert arra kényszeríti az embereket, hogy gépekhez igazítsák, nem pedig fordítva.

Thoughts Worse Than Murder

IF YOU MUST KILL, DO IT FOR FASHIONABLE MOTIVES.

The cover story of the June, 2000, issue of *Atlantic Monthly* is a long article about the life and motives of Theodore Kaczynski, better known as the Unabomber [Alton Chase, “Harvard and the Making of the Unabomber,” *Atlantic*, June, 2000]. This sympathetic, detailed investigation of the career of a serial killer is interesting enough in its own right, but the unintentional light it casts on the political prejudices of our times is even more interesting.

The basic facts about Mr. Kaczynski are these: He was born in 1942 and grew up in the Chicago area. He was something of a loner but was a brilliant student who went to Harvard at age 16. He went on to get a Ph.D. in math at the University of Michigan in 1967, and taught briefly at Berkeley. In 1971 he fled civilization to live in the Montana wilderness, and in 1978 began sending bombs to people he thought were promoting technology and industry. He sent at least 16 bombs, which killed three people and seriously injured two. By 1996, he was so notorious that the *New York Times* and the *Washington Post* agreed to publish copies of a 35,000-word essay he called “Industrial Society and Its Future,” which became known as The Manifesto. His brother recognized the thinking in the essay and alerted the police, who arrested Mr. Kaczynski. In May 1998, a California court sentenced him to life in prison without parole.

People have called The Manifesto everything from proof of insanity to the work of a genius. In fact, as the *Atlantic* author Alton Chase points out, it is essentially an elaboration on a leftist cliché that many people find attractive. “The Industrial Revolution and its consequences have been a disaster for the human race,” begins The Manifesto, which goes on to argue that technology poisons society because it forces men to conform to machines rather than the other way around. Increasing industrialization will eventually strangle every human freedom

A növekvő iparosodás végül megfojtja minden emberi szabadságot, de azt nem lehet megállítani - az erőszak hiányában -, mivel « míg a technológiai fejlődés MINT MINDEN szűkíti a szabadság körét, minden új műszaki előrelépés kívánatosnak tűnik: » Kaczynski úr állította. mivel mivel a technológia veszélyezteti az emberiség túlélését, azokat, akik előmozdítják, meg kell ölni.

Chase úr arról számolt be, hogy amikor a Manifesztust közzétették, a bal oldalon sok csodálatot kapott. Cynthia Ozick a *New Yorker*ben írta, hogy a bombázó « kivételes intelligencia és humanitárius célú filozófiai bűnöző, akinek kompromisszumok nélküli idealizmusa van arra, hogy gyilkosságot kövessen el. » Robert Wright írta az *Időben*, hogy « a legtöbbünkben van egy kicsit az Unabomber is: » Kirkpatrick Sale a *New York Times-ban* írta, hogy az Unabomber nézetei « ha alig érvényesek, de teljesen ésszerűek »:

Kaczynski úr védelmi ügyvédei megpróbálták azzal érvelni, hogy ügyfeleik örültek, és Chase úr azt írja, hogy a média gyorsan közölte ezt a nézetet - ám inkább együttérzésből, mint horrorból. Azt javasolja, hogy « a közönség Kaczynskit örültnek látta, mert ötletei túlságosan szélsőségesek ahhoz, hogy kellemetlenség nélkül mérlegelni tudjuk. Kihívja legkedveltebb hiedelmeinket. »

Chana úr arra a következtetésre jut, hogy az Unabomber: « gonosz. De milyen gonosz? » A cikk nagy részét a érthető, talán még csodálatos gonoszságnak tűnő kutatások veszik fel: Kaczynski úr gyermekkori történeteit és egy hosszú beszámolót arról, hogy Harvardnak miként kellett kialakítania a gondolkodását. A bombázó ragyogó, őszinte, kissé kiegyensúlyozatlan intellektuálisként jelenik meg, aki ugrott a pályára, és túl messzire vitte alapvetően racionális gondolkodását.

Milyen ellentétben áll azzal, ahogyan Amerika bánik azokkal, akik eltérnek a faji ortodoxistól! A disszidencia önmagában, még az erőszakra semmi utalás nélkül, elég ahhoz, hogy Arthur Jensen, Philippe Rushton, Michael Levin, William Shockley, Samuel Francis és Glayde Whitney szeretetét a külső sötétségbe dobja. Nem kell bombákat dobniuk. Csak véleményüket kell kifejezniük - bizonyos lyukakban, olyan eleven módon, mint bármi a Manifestóban -, hogy felmenjenek, meggyilkolják, zaklatják és kirúgják.

but it cannot be stopped—short of violence—because “while technological progress AS A WHOLE continually narrows our sphere of freedom, each new technical advance CONSIDERED BY ITSELF appears to be desirable.” Mr. Kaczynski argued that since technology threatens mankind’s very survival, those who push it forward must be killed.

Mr. Chase reports that when *The Manifesto* was published, it met with much admiration on the left. Cynthia Ozick wrote in the *New Yorker* that the bomber was “a philosophical criminal of exceptional intelligence and humanitarian purpose, who is driven to commit murder out of an uncompromising idealism.” Robert Wright wrote in *Time* that “there’s a little bit of the Unabomber in most of us.” Kirkpatrick Sale wrote in the *New York Times* that the Unabomber’s views were “if hardly mainstream, entirely reasonable.”

Mr. Kaczynski’s defense lawyers tried to argue that their client was insane, and Mr. Chase writes that the media quickly seconded this view—but out of sympathy rather than horror. He suggests that “the public wished to see Kaczynski as insane because his ideas are too extreme for us to contemplate without discomfort. He challenges our most cherished beliefs.”

The Unabomber, Mr. Chase concludes, was: “evil. But what kind of evil?” It is the search for what appears to be an understandable, perhaps even admirable sort of evil that takes up most of the article: stories from Mr. Kaczynski’s childhood and a lengthy account of how Harvard must have formed his thinking. The bomber emerges as a brilliant, sincere, slightly off-balance intellectual who jumped the tracks and took his essentially rational thinking too far.

What a contrast to the way America treats those who deviate from racial orthodoxy! Dissidence alone, without even a hint of violence, is enough to cast the likes of Arthur Jensen, Philippe Rushton, Michael Levin, William Shockley, Samuel Francis, and Glayde Whitney into the outer darkness. They don’t have to throw bombs. They have only to express their views—certainly as eloquently as anything in *The Manifesto*—to be hectorred,

Mondanom sem kell, hogy az *Atlantic* soha nem fog hosszú cikket szentelni annak megértéséhez, hogy miért tartják maguk véleményét, annak ellenére, hogy nyilvánvalóan elbűvöli egy gyilkost, aki " kihívást jelent a leginkább áhított hiedelmeinkre ", és annak elismerésére, hogy " van egy kis Unabomber a legtöbbszörünkben. » Nincs ilyen dicséret a « rasszistáknak » , noha ezek minden bizonnyal kihívást jelentenek a dédelgetett hiedelmekre, és csak a faji szabályokat teszik nyilvánosságra, még a liberálisok is élnek. Mikor fogja beismerni egy *atlanti-óceáni* szerző, hogy valóban nem akarja mexikói szomszédságban élni, vagy gyermekei feleségül veszik feleségül, és hogy " legtöbbszörünkben van egy kis David Duke " ? Nem, a tabuk uralkodó struktúrája lehetővé teszi a gyilkosok együttérző megértését, ha azok a szerkesztetnek megfelelő okok miatt ölnék meg, de semmi másra nem számít, csak köves elítéléséért azok ellen, akik egyet nem értenek.

Világos kontraszt az *atlanti* darabnak körülbelül ugyanabban az időben jelent meg a *Robert Brasillach The Collaborator: The Trial and Execution Robert* , a *National Review* június 9-i kiadványában . Brasillach francia költő és író volt, akit 1938-ban katonai szolgálatra hívtak fel, harcolt a németekkel, és 1940 júniusában fogságba vették. Fogvatartói felfedezték, hogy fasiszta szimpatizáns volt, és a Vichy kormány újságírója lett. Párizs felszabadítása után, még mielőtt a háború még nem ért véget, De Gaulle emberei letartóztatták Brasillachot, hat óra tárgyalást adtak neki, halálra ítélték és lelőtték. Brasillach, akárcsak Kaczynski úr, intellektuális volt, manifesztumok írója, ám soha nem ölt meg senkit és nem ösztönözte mások ölésére . Kaczynski úrral ellentétben nem érdemel együttérző megértést, mert a kortárs szabványok *szerint nem* érthető. Ahogy George Jochnowitz, aki az áttekintést írta, kedvesen elmagyarazza, Robert Brasillach és azok, akik úgy gondolják, mint ő, " az agyuknak mutált részei vannak:"

A cikk először az amerikai reneszánsz 2000. augusztusában jelent meg .

hounded, harassed, and fired.

Needless to say, *Atlantic* will never devote a long article to trying to understand why they hold the views they do, despite the apparent fascination for a killer who “challenges our most cherished beliefs” and the admission that “there’s a little bit of the Unabomber in most of us.” There is no praise of this kind for “racists,” even though they certainly challenge cherished beliefs and only make explicit the racial rules even liberals live by. When will an *Atlantic* author ever concede that, indeed, he doesn’t want to live in a Mexican neighborhood or have his children marry blacks, and that “there’s a little David Duke in most of us”? No, the prevailing structure of taboos permits a sympathetic understanding even of murderers if they kill for causes that conform to that structure, but reserves nothing but stony condemnation for those who dissent.

An enlightening contrast to the *Atlantic* piece appeared at about the same time in a review of *The Collaborator: The Trial and Execution of Robert Brasillach* in the June 9 issue of *National Review*. Brasillach was a French poet and novelist who was called up for military service in 1938, fought the Germans, and was captured in June, 1940. His captors discovered that he was a fascist sympathizer, and he became a journalist for the Vichy government. After the liberation of Paris, before the war was even over, De Gaulle’s men arrested Brasillach, gave him a six-hour trial, condemned him to death, and shot him. Brasillach, like Mr. Kaczynski, was an intellectual, a writer of manifestos, but he never murdered anyone or encouraged others to kill. Unlike Mr. Kaczynski he is not worthy of sympathetic understanding because, according to contemporary standards, he *cannot* be understood. As George Jochnowitz who wrote the review kindly explains, Robert Brasillach and those who think as he did “have amputated parts of their brains.”

The article first appeared in the August 2000 issue of American Renaissance.

Afrika a mi közepünkben

A MÉDIA KATRINA ORSZÁGOKAT SZOLGÁLJA.

A Katrina hurrikán következményeként, amely 2005. augusztus 29-én robbant fel az Öböl-part mentén, az egész világ olyan képeket látott, amelyekben nem volt kétséges, hogy az úgynevezett ismét fennmaradó szuperhatalom négyzetre és káoszra szinte annyira félelmetes lehet, mint bármi, amit találtak a harmadik világban. Az időjárásnak - a 4. kategóriába tartozó hurrikánnak - bizonyosan volt köze ehhez, de a legsúlyosabb károkat nem a természet, hanem az ember okozta.

Sokat írtak és fogunk írni arról, hogy miért nem sikerült a vízszinteknek, amelyek állítólag megakadályozzák a vizet New Orleans tengerszint feletti szintje alatt. Keserű vándorlás lesz arról, hogy a szövetségi mentési erőfeszítéseket hamarabb meg lehetett volna indítani. A Bizottság kérdéseket fog feltenni, és tanulságokat fog tanulni. De volt egy másik emberi kudarc is, amely sokkal baljósatosabb. Egyik bizottság sem fogja tanulmányozni, és a hivatalos Amerika nem hajlandó tanulni belőle. Az ujjal mutató orgia szerint mindent elfelejtünk. Ez az emberi kudarc - amely rendkívül jelentősebb, mint amit a bizottságok vizsgálni fognak - az a New Orleans-i emberek barbár viselkedése.

New Orleans 67 százaléka feketében fekszik, és a feketék körülbelül fele szegény. A város 480 000 lakosából a becslések szerint 80–100 ezer kivételével a hurrikán csapása előtt elmenekültek. Ez azt jelentette, hogy a francia negyedben a kórházakban és az excentrikusokban szenvedő betegek mellett a hátramaradók többsége nem csak feketék, hanem alacsonyabb osztályúak is. feketék eszközök vagy előrejelzés nélkül, hogy távozzanak.

A Katrina augusztus 29., hétfő reggel érkezett. A sík kedden tört és a város elárasztott. Nem sokkal New Orleans 80 százaléka 20 láb víz alatt volt.

A város 70 000 férőhelyes labdarúgó-stadionját, a Superdome néven hivatalosan nyilvános menedékké nyilvánították a hurrikán előtt, és több ezer ember már ott volt a vihar előtti este. Volt néhány élelmiszer- és gyógyszerkészlet, de amikor a vizek emelkedni kezdtek, az emberek minden irányból öntöttek, és a számuk becslések szerint 25 000-re duzzadt.

Africa in Our Midst

THE MEDIA SUPPRESS THE LESSONS OF KATRINA.

In the aftermath of Hurricane Katrina, which blasted the Gulf Coast on Aug. 29, 2005, the entire world saw images that left no doubt that what is repeatedly called the sole remaining superpower can be reduced to squalor and chaos nearly as gruesome as anything found in the Third World. The weather—a Category 4 hurricane—certainly had something to do with it, but the most serious damage was done not by nature but by man.

Much has been and will be written about why the levees that are supposed to keep the water out of below-sea-level New Orleans failed. There will be bitter recrimination about whether the federal rescue effort could have been launched sooner. Commissions will ask questions and lessons will be learned. But there was another human failing that was far more ominous. No commission will study it, and official America will refuse to learn from it. In the orgy of finger-pointing it will be all but forgotten. That human failing—vastly more significant than the ones the commissions will investigate—is the barbaric behavior of the people of New Orleans.

New Orleans is 67 percent black, and about half the blacks are poor. Of the city's 480,000 people, all but an estimated 80 to 100 thousand fled before the hurricane struck. This meant that aside from patients in hospitals and eccentrics in the French Quarter, most of the people who stayed behind were not just blacks, but lower-class blacks without the means or foresight to leave.

Katrina hit on the morning of Monday, Aug. 29. The levees broke on Tuesday and the city began to flood. Before long, 80 percent of New Orleans was under as much as 20 feet of water.

The city's 70,000-seat football stadium, known as the Superdome, had been officially designated as a public shelter before the hurricane, and several thousand people were already there the night before the storm. It had some food and medical supplies, but when the waters began to rise, people poured in from

Az emberek azért jöttek, mert házuk víz alatt volt, hanem azért is, mert New Orleans nagyon gyorsan összeomlott banditizmussá. A fosztogatás akkor is kezdődött, amikor a vihar még mindig fújt. Eleinte szimpatikusan felcsaptak az ételek és gyógyszerek iránti igényekről, ám a derék mély vízén keresztül boldogan gördülő feketék hírekkel a fejük felett televízió eloszlatta ezt a képet.

A hurrikán utáni napon egy újságíró megragadta a lelkes káosz hangulatát egy Wal-Mart-ban, az alsókerti kerületben. Az emberek a lehető leggyorsabban megragadták a dolgokat, összetörték nyitott ékszer-szekrényeket, és dupla marékot csaptak fel. Az egyik ember tele van teherautójával olyan tele elektronikus eszközökkel, hogy nem tudta bezárni a hátsó ajtókat. Egy tizenéves lány távozott arccal lefelé, és az emberek lépett rá. Egy férfi megállt, hogy a hátára tekerje, és rózsaszínű folyadékot hányott. « Ez ff ** ed fel: » mondta, és hengerelt hátát a hasán. Az NBC tudósítója fekete, egyenruhás rendőröket fényképezett, akik a folyosókon sétáltak és bevásárló kocsikat töltöttek.

Az egyik üzletben egy rendőr betörte az üveglapot a DVD-tokan, hogy a civilek ne vágjanak magukat, és megpróbálják megtörni, de egy ember hálás volt. " A rendőrség minden jót kapott:" mondta. « Hegyek, mint mi. » Az egyik nő, aki felkészült a sminkre, örömmel látta a tiszteket. " Legálisnak kell lennie " - mondta. « A rendőrség itt is dolgokat vesz. »

Mindenféle erőszak gyorsan elterjedt a benuit városban, ahol a rablás, nemi erőszak és még a gyilkosság rutinszerűvé vált. Még mindig több ezer ember csapdába esett a háztetőkön és a tetőtérben, de szeptember 1-jén Ray Nagin polgármester felszólította az egész rendőrséget a mentőmunkákra és parancsot adott a város védelmére. A válasz az erőttől? Becslések szerint 200 tiszt csak ment el a munkából. " Azt jelezték, hogy mindent elvesztettek, és nem érezték, hogy érdemes visszamenni, hogy tüzet lássanak a zsákmánytól, és életüket veszítsék el " - magyarázta Henry Whitehorn, a Louisiana állambeli rendőrség vezetője. Sokan egy szó nélkül eltűntek. Harry Lee seriff, a New Orleans-i Jefferson plébániatemplomból szintén azt mondta, hogy emberei elmenekülnek. " A családjukkal akarnak lenni " - mondta.

all directions, swelling its numbers to an estimated 25,000.

People came because their houses were under water, but also because New Orleans very quickly collapsed into banditry. Looting began even while the storm was still blowing. At first there was sympathetic clucking about the need for food and medicine, but news clips of blacks wading happily through waist-deep water with television sets over their heads dispelled that view.

The day after the hurricane, a reporter caught the atmosphere of high-spirited chaos at a Wal-Mart in the Lower Garden District. People were grabbing things as quickly as they could, smashing open jewelry cabinets and scooping up double-handfuls. One man packed his van so full of electronic equipment he could not close the rear doors. A teenage girl passed out, face down, and people stepped on her. A man stopped to roll her onto her back, and she vomited pink liquid. "This is f***ed up," he said, and rolled her back on her stomach. An NBC correspondent filmed black, uniformed police officers strolling through the aisles, filling shopping carts.

At one store, a policeman broke the glass on the DVD case so civilians would not cut themselves trying to break it, but one man was ungrateful. "The police got all the best stuff," he said. "They're crookeder than us." One woman stocking up on makeup was glad to see the officers. "It must be legal," she said. "The police are here taking stuff, too."

Violence of all kinds quickly spread through the paralyzed city, where robbery, rape and even murder became routine. There were still thousands of people trapped on rooftops and in attics, but on Sept. 1, Mayor Ray Nagin called the entire police force off of rescue work and ordered it to secure the city. The response from the force? An estimated 200 officers just walked off the job. "They indicated that they had lost everything and didn't feel that it was worth them going back to take fire from looters and losing their lives," explained Henry Whitehorn, chief of the Louisiana State Police. Many disappeared without a word. Sheriff Harry Lee of Jefferson Parish in New Orleans also said his men were deserting. "They want to be with their families," he

« Nos, én is a családommal akarok lenni, de nem hagyod abba a válság közepén. »

Két rendőr, köztük az osztály hivatalos szóvivője, Paul Accardo öngyilkosságot követett el azzal, hogy fejükbe lövöldöztek magukat. A London *Times* becslése szerint minden ötödik tiszt megtagadta a munkát, és azok közül néhány, akik a munkán maradtak, haszontalanok voltak. Amikor Debbie Durso, a michiganbeli washingtoni turista turisztikát kért egy rendőrtől, azt mondta neki: " Menj a pokolba - mindenki maga maga "

A Liverpoolból származó, 36 éves Ged Scott elmondta a BBC News-nak, hogy mi történt, amikor egy átállt brit nőcsoport egy rendőrséghez segítségért kiáltott fel egy elárasztott szálloda tetején: " Ők [a tisztök] azt mondták nekik:" Nos, mutasd meg nekünk, amit „megvan” - jeleket csinál nekik, hogy felemeljék pólóikat. A nők nem, és nagyon jól mondták: és motort indítottak az útról motorcsónakjukban. Ez a fajta segítség volt a hatóságok részéről. »

" Senki sem várták a New Orleans polgári rendőri erőinek szétesését vagy erózióját " - magyarázta Steven Blum a Nemzeti Gárda hadnagy. Azt mondta, hogy a város a vihar előtti 1500 rendőr tisztjének csak egyharmadán működik, és hogy az őrnek hirtelen át kellett váltania a mentést a rendészeti szervek felé: « És akkor kezdtük el katonai rendőrséget bevinni a színházba. »

New Orleansban csak fekete polgármesterek voltak 1978 óta, és évtizedek óta tölti be a rendőrséget a lehető legfeketebbre. Megállapította a városi lakóhellyel kapcsolatos követelményt a tisztek számára, hogy megakadályozzák a külvárosi fehérek állásajánlatokat, és lerontotta a munkaerő-felvételi előírásokat, hogy a feketék át tudják adni őket. Katrina eloszlott minden állítást, miszerint az erő hozzáértő (lásd a következő történetet).

Pontosan egy héttel a hurrikán után szeptember 5-én Ray Nagin polgármester felajánlotta, hogy fizeti a rendőrséget, a tűzoltókat és a városi mentőszolgálatokat, hogy öt napos vakációra menjenek - családjával együtt - Las Vegasba vagy más rendeltetési helyre. Azt mondta, hogy elegendő Nemzetőrség volt a városban a rend fenntartása érdekében, és hogy emberei « sokat éltek át:» Azt állította, hogy ez a kötelesség elmaradása. Még azt is felkérte a Szövetségi Vészhelyzeti Ügynökséget (FEMA), hogy fizessen a szabadságért, de a FEMA megtagadta.

said. “Well, I want to be with my family too, but you don’t quit in the middle of a crisis.”

Two police officers, including the department’s official spokesman, Paul Accardo, committed suicide by shooting themselves in the head. The London *Times* estimated that one in five officers refused to work, and some of those who stayed on the job were useless. When Debbie Durso, a tourist from Washington, Michigan, asked a policeman for help he told her, “Go to hell—it’s every man for himself.”

Ged Scott, 36, of Liverpool, told BBC News what happened when a group of stranded British women shouted to police for help from the rooftop of a flooded hotel: “They [the officers] said to them, ‘Well, show us what you’ve got’—doing signs for them to lift their T-shirts up. The women said no, and they said ‘well fine,’ and motored off down the road in their motorboat. That’s the sort of help we had from the authorities.”

“No one anticipated the disintegration or the erosion of the civilian police force in New Orleans,” explained Lieutenant General Steven Blum of the National Guard. He said the city was operating on only one third of its pre-storm strength of 1,500 police officers, and that the guard suddenly had to switch from rescue to law enforcement: “And that’s when we started flowing military police into the theater.”

New Orleans has had only black mayors since 1978, and has spent decades making the police force as black as possible. It established a city-residency requirement for officers in order to keep suburban whites from applying for jobs, and lowered recruitment standards so blacks could pass them. Katrina blew away any pretence that the force was competent (see next story).

On September 5, exactly a week after the hurricane, Mayor Ray Nagin offered to pay for the police force, firefighters, and city emergency workers to go on five-day vacations—with their families—to Las Vegas or some other destination. He said there were enough National Guard in the city to maintain order, and that his men “have been through a lot.” He brushed off suggestions that this was dereliction of duty. He even asked the Federal

« Még nem fordult át a város irányítását, » a város szóvivője kifejtette. " Egy csontváz-haderőt - az osztály mintegy 20 százalékát - hagyunk vezetésre és a csapatokkal való kapcsolattartásra, miközben pihenünk: "

New Orleansban a legjobb időkben magas a bűncselekmények aránya - általában a legnagyobb gyilkosság az amerikai városban, ahol a legmagasabb a gyilkosság aránya -, és az utcára öntött fosztogatott lőfegyverek. Néhány feketék a hatalom bármely szimbólumára lőttek, elmenekülve a mentőhelikoptereknel és a parti őrségnél. Néhány nappal a hurrikán után, amikor a kétségbeesett emberek még mindig a háztetőkön kapaszkodtak, a FEMA szerint a mentés megkísérlése túl veszélyes.

Szerdán a 10. autópálya egy szakaszán több száz önkéntes tűzoltó, kiegészítő parti őrség és kis csónakkal rendelkező polgárok vágyakoztak az emberek elérésére, de az orvlövész tűz miatt nem tudtak elindulni. " Itt próbálunk munkát végezni, de nem tudunk, ha ránk lőnek." - magyarázta Joey Broussard őrnagy, a Louisiana állam Halászati és Vadvilág Osztálya. " Nem tudjuk, ki, és mi sem tudjuk, miért, de nem akarunk olyan helyzetbe kerülni, hogy a tűz visszamenőleg visszamenjen " - mondta.

Talán a leghűvösebb beszámolók a kórházakból származtak, ahol a személyzet kétségbeesetten próbálta mozgatni a betegeket a lépcsőn felfelé, ahogy a víz felemelkedett, míg a feketék az alsó padlót fosztogatták. A legtöbb kórházban volt sürgősségi generátorok, de ezek kezdett kinézni. Két nappal a hurrikán után a városnak nem volt folyóvíze, és amint elfogytak az ételek, az orvosok és az ápolónők intravénás táplálékot adtak maguknak a folytatáshoz.

Közvetlenül New Orleans előtt a fegyverek egy 203 ágyas kórházba vezető úton szállítottak egy élelmiszert, vizet és orvosi ellátást szállító szállító kamiont. A betegeket a város egész területén végül ki kellett szállítani, de a mentők ellenálltak. A parti őrség Cmdr. Hadnagy Cheri Ben-lesan azt mondta az újságírónak a sürgősségi központban: «A kórházak megpróbálnak evakuálni. Mindegyiknél olyan jelentések vannak, hogy amint a helikopterek bejönnek, az emberek lövöldöznek rájuk, mondván: "Jobb, ha gyere, szerezz a családomhoz." » Az erőfeszítés, hogy elhagyják a betegeket és a személyzet Charity Hospital belvárosi New Or dől állítottuk le orvlövészek.

Emergency Management Agency (FEMA) to pay for the vacations, but FEMA refused. “We haven’t turned over control of the city,” a city spokesman explained. “We’re going to leave a skeleton force—about 20 percent of the department—for leadership and liaison with the troops while we get some rest.”

New Orleans has a high crime rate at the best of times—it is usually in top contention for the American city with the highest murder rate—and looted firearms spilled into the street. Some blacks fired on any symbol of authority, blazing away at rescue helicopters and Coast Guard vessels. Several days after the hurricane, with desperate people still huddled on rooftops, FEMA said it was too dangerous to attempt rescues.

On Wednesday, along one stretch of Highway 10, hundreds of volunteer firefighters, auxiliary coastguardsmen, and citizens with small boats were eager to reach people, but could not set out because of sniper fire. “We are trying to do our job here but we can’t if they are shooting at us,” explained Major Joey Broussard of the Louisiana State Fisheries and Wildlife Division. “We don’t know who and we don’t know why, but we don’t want to get in a situation of having to return fire out there,” he said.

Perhaps the most chilling accounts were from hospitals, where staff desperately tried to move patients up stairs as the water rose, while blacks looted the floors below. Most hospitals had emergency generators, but these began to give out. Two days after the hurricane, the city had no running water, and as food ran out, doctors and nurses gave themselves intravenous feedings to keep going.

Just outside New Orleans, gunmen held up a supply truck carrying food, water, and medical supplies on their way to a 203-bed hospital. Patients all across the city eventually had to be taken out, but rescuers met resistance. Coast Guard Lt. Cmdr. Cheri Ben-Iesan told reporters at an emergency headquarters: “Hospitals are trying to evacuate. At every one of them, there are reports that as the helicopters come in people are shooting at them, saying, ‘You better come get my family.’” An effort to evacuate patients and staff from Charity Hospital in downtown New Or-

Más kórházak szerint a fosztoanyagok bandái támadtak és megdöntötték a mentőautókat.

Chris Lawrence, a CNN újságírója jelentést nyújtott be a rendőrség tetejéről: « Jelenleg ez az egyetlen biztonságos hely a városban. Korábban voltunk az utcán, de a rendőrség azt mondta, hogy semmilyen körülmények között nem lesz biztonságban az utcán. Azt mondták, hogy bárki, aki New Orleans utcáin sétál, alapvetően a kezükbe veszi az életét. . . . A fiatal nő egy részét arra utasították, hogy azonnal szálljanak ki az utcára. »

A teljes válság legmegdöbbentőbb címe a *Army Timer* szeptember 2-i kiadása volt . «A csapatok megkezdik a harci műveleteket New Orleansban: » A cikk a Louisiana Nemzeti Gárda tömegeiről szólt a Superdome közelében, előkészítve a városi szintű biztonsági missziót. « Ez a hely úgy néz ki, mint a Kis-Szomália: » Brig. Gary Jones tábornok magyarázta. « Kimegyünk, és visszaszállítjuk ezt a várost. Ez egy harci művelet lesz a város irányítása érdekében: » A *Bataan* kétélű *rohamhajója* a környéken volt, de a helikoptereit a fedélzeten tartotta, miután a pilóták mesterlövész tüzet jelentettek.

Sok katonát pusztítottak el a civilek. " Soha nem gondoltam, hogy nemzetőrségként más amerikaiak lőnek rám" - mondta Philip Baccus az 527. mérnöki zászlóaljból. « És soha nem gondoltam, hogy hurrikán-elhárító misszió során puskát kell vinnem. Ez szégyen ": Cliff Ferguson ugyanabból a zászlóaljból tette hozzá: „ Gondolkoznia kell azon, hogy érdemes-e kockáztatni a nyakadat valaki számára, aki megfordul és rád lő. Nem azért jöttünk ide, hogy háborút harcoljunk. Azért jöttünk, hogy segítsünk. »

Michael Brown, a FEMA vezetője elmondta: « Városi hadviselés mellett dolgozunk: » A Nemzeti Gárda tábornok szerint a parancsnoksága alatt álló 7000 ór közül a fele éppen visszatért a tengerentúli megbízásokból és « nagyon jártas a halálos erő: » megígérte, hogy foglalkozik gengszterek « i n gyors és hatékony módon:»

A lövöldözés és a gyilkosság parancsának állítólag kimentnie kellett, és Louisiana kormányzó, Kathleen Blanco büszkélkedhet azzal, hogy a csata ellen kemény veteránok hamarosan leállítják az erőszakot.

leans was stopped by sniper fire. Other hospitals reported gangs of looters attacking and overturning ambulances.

Chris Lawrence, a reporter with CNN, filed a report from the roof of a police station: “Right now it’s the only safe place to be in the city. We were on the street earlier but the police said under no circumstances would you be safe on the street. They said anybody walking in the streets of New Orleans is basically taking their life in their hands. . . . They directed some of the young women to get off the street immediately.”

What may have been the most shocking headline of the entire crisis was in the September 2 issue of *Army Times*: “Troops Begin Combat Operations in New Orleans.” The article was about the Louisiana National Guard massing near the Superdome in preparation for a citywide security mission. “This place is going to look like Little Somalia,” Brig. Gen. Gary Jones explained. “We’re going to go out and take this city back. This will be a combat operation to get this city under control.” The amphibious assault ship *Bataan* was in the area, but kept its helicopters on board after pilots reported sniper fire.

Many soldiers came under gunfire from civilians. “I never thought that as a National Guardsman I would be shot at by other Americans,” said Philip Baccus of the 527th Engineer Battalion. “And I never thought I’d have to carry a rifle when on a hurricane relief mission. This is a disgrace.” Cliff Ferguson of the same battalion added: “You have to think about whether it is worth risking your neck for someone who will turn around and shoot at you. We didn’t come here to fight a war. We came here to help.”

Michael Brown, head of FEMA, said: “We are working under conditions of urban warfare.” General Blum of the National Guard said half of the 7,000 guardsmen under his command had just returned from overseas assignments and were “highly proficient in the use of lethal force.” He promised to deal with thugs “in a quick and efficient manner.”

Shoot-to-kill orders were supposed to have gone out, and Louisiana Gov. Kathleen Blanco boasted that battle-hardened

Kevés beszámoló volt azonban arról, hogy a katonák lőtték fegyverüket, még akkor is, ha néhány ember azt akarta. A London *Times* arról számolt be, hogy egy New Orleans-i rendőr könnyek útján magyarázta, hogy golyókkal tele testeket látott, és egy férfit a feje tetejével lőtték le. Azt mondta, hogy a fosztogatókat ellopták AK-47 puskákkal, és hogy a rendőrséget ugyanúgy, mint Szomáliában, kitörték. « Ez egy háborús zóna, és ők [a szövetségi kormány] nem kezeli úgy, mint az e » mondta.

Soha nem fogjuk tudni, hogy a súlyos testi sértetlen feketék a saját városukban vannak. Sok áldozatot nem fognak hetekig vagy akár hónapokig megtalálni, felismerhetetlenné váltak, gyilkosaik soha nem találtak. Megfulladva vagy meggyilkolták, a több száz embernél felbukkanó felfúvódott testek nagyjából azonosak. A sétára, amellyel elhozhatják a réteket az utcáról, a hatóságok nem sokat aggódnak a halál oka miatt.

A hurrikántól a dzsungelig

A két fő menekültügyi központban - a Superdome és a Kongresszusi Központban - azonban túl sok ember volt tanúja a degenerációnak ahhoz, hogy azt figyelmen kívül hagyhassák. Az első menekültek a hurrikán előtti napon, augusztus 28-án, vasárnap érkeztek a Superdome-be. Az utolsó végül szeptember 3-án, szombaton hagyta el a stadiont, így lehet, hogy egyesek majdnem egy hetet töltöttek abban, miután a WC-k elkezdenek a túlcsoordulás, a " Csatornahálózat. »

A menekültekre való felkészülés szánalmasan nem volt megfelelő. Nap mint nap 25 000 ember duzzadt olyan hőmérsékleten, amely a 100-as évekre emelkedett. Bármilyen is volt a rend, hamarosan elolvadt, és a stadion visszatért a dzsungelbe. A fiatal férfiak büntetlenül kirabolták és megerőszakolták. Az alkalmi lövések pánikba esett a tömegből. Legalább egy ember öngyilkosságot követett el azzal, hogy ledobta magát egy magas pakliról, és fröcskölt a játékeretre. Meggyilkolták a csecsemők és az idősek testét, akik hóhullámban haltak meg. Hat baba született a stadionban. Charles Womack, egy 30 éves tetőfedő azt mondta, hogy látta, hogy egy embert halálra vertek, és maga is egy csővel verték meg. A krakk-függők - akik magukkal hozták a legértékesebb birtokukat - nyíltan dohányoztak és drogokkal küzdenek.

veterans would put down the violence in no time. However, there were few accounts of soldiers firing their weapons, even if some people wanted them to. The London *Times* reported that a New Orleans policeman explained through tears that he had seen bodies riddled with bullets, and one man with the top of his head shot off. He said looters were armed with stolen AK-47 rifles, and that the police were outgunned just like in Somalia. “It’s a war-zone, and they’re [the federal government] not treating it like one,” he said.

We will never know the full extent of the mayhem blacks loosed on their own city. Many victims will not be found for weeks or even months, rotted beyond recognition, their killers never found. Drowned or murdered, the bloated bodies that turn up by the hundreds will look much the same. In their haste to get cadavers off the streets, the authorities may not worry much about cause of death.

From Hurricane to Jungle

In the two main refugee centers, however—the Superdome and the Convention Center—too many people witnessed the degeneracy for it to be ignored. The first refugees had arrived at the Superdome the day before the hurricane, on Sunday, August 28. The last finally left the stadium on Saturday, Sept, 3, so some people may have spent nearly a week in what, after the toilets began to overflow, became known as the “Sewerdome.”

Preparation for refugees was pitifully inadequate. By day, as many as 25,000 people sweltered in temperatures that rose into the 100s. Whatever order had been established soon melted away, and the stadium reverted to the jungle. Young men robbed and raped with impunity. Occasional gunshots panicked the crowd. At least one man committed suicide by throwing himself off a high deck and splattering onto the playing field. Bodies of the murdered, and of infants and the elderly who died of heat exhaustion began to accumulate. Six babies were born in the stadium. Charles Womack, a 30-year-old roofer, said he saw one man beaten to death, and was himself beaten with a pipe. Crack addicts—who had brought their most valuable possession with

Körülbelül 30 brit diákból álló csoport volt a nagyon kevés fehérek között a stadionban, ahol négy bántalmazó napot töltöttek. Jamie Pisztráng, 22, közgazdasági szak, azt írta, hogy a jelenet « volt, mint valami a *Legyek Ura*, » a « emberek kiabáltak fajj jellegű visszaélések rólunk, hogy fehér. » Egy éjjel azt mondta, hogy az áramellátás megszakad, és hogy csak tíz percnyi gáz van a generátorok számára. A Hull-ból származó 21 éves Zoe Smith azt mondta, hogy mindannyian félnek az életüktől: « Mindannyian lányok közepén ültünk, míg a fiúk kívül ültek, védelem alatt álló székekkel » - mondta. " Teljesen megrémültünk, a helyzet káoszba esett, az emberek nagyon ellenségesek voltak, és az életkörülmények borzasztóak voltak: " Azt mondta, hogy még a nap folyamán, " amikor felajánlottunk segítséget a takarításnak, a helyiek bántalmazták minket: "

Trout úr szerint a Nemzeti Gárda végül felismerte, hogy a feketék mennyire veszélyesek, és őrizet alatt a briteket áthelyezték a biztonságosabb kosárlabda területre. " A hadsereg arra figyelmeztetett minket, hogy tartsuk közel a táskáinkat, és szorosan tartsuk bennünket " - mondta, mikor kíséretükre kerültek. A húsz éves Jane Wheeldon különösen egy embert, Sgt. Garland Ogden, a britek biztonságos kiszabadításával. " Nagyon sok szabályt megsértett, hogy költöztessen minket " - mondta.

A Superdome-ban beragadt ausztrál turisták ugyanazt a tapasztalatot éltették. Bud Hopes, egy 32 éves férfi a Brisbane-i Kangaroo Point-ból, átvette az irányítást, és talán sok életét megmentette. Amint a stadion visszatért az anarchia felé, rájött, hogy a fehéreket veszély fenyegeti, és a biztonság érdekében összegyűjtötte a turistákat. " Összesen 65 fő volt, így vigyázhattunk egymásra, különösen a lányokra, akiket megragadtak és fenyegettek:" mondta Hopes úr. Kísérőket szerveztek azoknak a nőknek, akiknek WC-hez vagy étkezéshez kellett menniük, és felállították a férfiak listáját, akik őrizetbe álltak, míg mások aludtak. « Ültünk egész éjjel csak nézni egymást, nem tudva, mi lenne életben reggel » Mr. Hopes mondta. " A világ többi részének kilencvennyolc százaléka jó " - mondta. " A helyén az emberek 98% -a volt rossz:"

them—smoked openly and fought over drugs.

A group of about 30 British students were among the very small number of whites in the stadium, where they spent four harrowing days. Jamie Trout, 22, an economics major, wrote that the scene “was like something out of *Lord of the Flies*,” with “people shouting racial abuse about us being white.” One night, word came that the power was failing, and that there was only ten minutes’ worth of gas for the generators. Zoe Smith, 21, from Hull, said they all feared for their lives: “All us girls sat in the middle while the boys sat on the outside, with chairs as protection,” she said. “We were absolutely terrified, the situation had descended into chaos, people were very hostile and the living conditions were horrendous.” She said that even during the day, “when we offered to help with the cleaning, the locals gave us abuse.”

Mr. Trout said the National Guard finally recognized how dangerous the threat was from blacks, and moved the British under guard to the basketball area, which was safer. “The army warned us to keep our bags close to us and to grip them tight,” he said, as they were escorted out. Twenty-year-old Jane Wheeldon credited one man in particular, Sgt. Garland Ogden, with getting the Britons safely out. “He went against a lot of rules to get us moved,” she said.

Australian tourists stuck in the Superdome had the same experience. Bud Hopes, a 32-year-old man from Kangaroo Point, Brisbane, took control and may have saved many lives. As the stadium reverted to anarchy, he realized whites were in danger, and gathered tourists together for safety. “There were 65 of us altogether so we were able to look after each other, especially the girls who were being grabbed and threatened,” said Mr. Hopes. They organized escorts for women who had to go to the toilet or for food, and set up a roster of men to stand guard while others slept. “We sat through the night just watching each other, not knowing if we would be alive in the morning,” Mr. Hopes said. “Ninety-eight percent of the people around the world are good,” he said; “In that place 98 per cent of the people were bad.”

John McNeil of Coorparoo in Brisbane tells what happened

John McNeil, a brisbane-i Coorparoo, elmeséli, mi történt, amikor a csoportjuk is hallotta, hogy a fények kialszanak: « Budra néztem [Reményekre] és azt mondtam, hogy ez lesz a vége: a bandák már szemmel láttak minket . Ha a lámpák kialudtak volna, akkor komoly bajban vagyunk. Ott ültünk és csoda imádkoztak, és a lámpák továbbra is világítottak: » Hopes úr szerint az ausztrálok életüket tartoztak egy másik nemzeti gárda számára, aki megsértette a szabályokat, és fehéréit kimentette egy orvosi központba, mialatt feketék tömege elvárszolt.

Peter McNeil (Brisbane) azt mondta az ausztrál AP-nek, hogy fia John egyike volt azoknak a 65-nek, akiknek sikerült kijutniuk. A feketék állítólag annyira ellenségesek voltak, hogy „ azonnal megbotránkoznak, ha rád néznek: ”. „ Még soha nem volt ilyen félelmetes az életében - magyarázta Mr. McNeil. « Csak azt mondta, hogy el kell menniük a sötétből. Máskülönben egy újabb éjszaka - mondta - elmúltak volna: » Egy amerikai újság sem írt arról, hogy ezeknek a fehér turistáknak mi történt.

Amikor az örök szeptember 1-jén kezdtek megjelenni és átvetni az irányítást, néhány feketék jókedvvel találkoztak velük, mások pedig obszcénitásokkal kiabáltak. John Pollard, a Texas Légi Nemzeti Gárda kapitánya szerint 20 000 ember tartózkodott a kupolában, amikor az evakuálás megkezdődött, de még több ezer jelentkezett a környező területekről, amikor kijött, hogy buszok indulnak a városból. A katonák készen állva tartották az M-16-okat és a gránátvetőket, és éles szemmel tartották a mesterlövészek figyelmét.

Ugyanezen a napon, amikor ideje volt buszokra szállni Houstonba, a katonáknak nehezen tudtak irányítani a tömeget. A csőcselék hátulján levő emberek összeomlatták az előtte lévő embereket a barikádok ellen, amelyeket az áramlás ellenőrzésére állítottak fel. Sokan továbbra is obszcénitásokat kiabáltak, amikor egy járőr elment. Néhányan attól tartottak, hogy ha sorban hagyják a helyüket, soha nem kapják vissza, és ott állnak, ahol állnak. A *The Army Times* beszámolt arról, hogy Sgt. Az Oklahoma Nemzeti Gárda első osztályú Ron Dixon, aki nemrégiben jött haza Afganisztánból, azt mondta, hogy meglepte, hogy az afgánok segíteni akarnak magukban, de New Orleans népe csak azt akarja, hogy mások segítsenek nekik.

Szeptember 3-án este a Superdome-ot végül evakuálták, de a legkorszerűbb stadion egy mocskos, emberi hulladék és ismeretlen számú holttestet viselő barlang volt .

when their group, too, heard the lights were about to go out: “I looked at Bud [Hopes] and said, ‘That will be the end of us.’ The gangs had already eyed us off. If the lights had gone out we would have been in deep trouble. We were sitting there praying for a miracle and the lights stayed on.” Mr. Hopes said the Australians owed their lives to another National Guardsman who broke the rules and got whites out to a medical center past seething crowds of blacks.

Peter McNeil of Brisbane told the Australian AP that his son John was one of the 65 who managed to get out. The blacks were reportedly so hostile “they would stab you as soon as look at you.” “He’s never been so scared in his life,” explained Mr. McNeil. “He just said they had to get out of the dark. Otherwise, another night, he said, they would have been gone.” No American newspaper wrote about what these white tourists went through.

When guardsmen began to show up in force on Sept. 1 and take control, some blacks met them with cheers, but others shouted obscenities. Capt. John Pollard of the Texas Air National Guard said 20,000 people were in the dome when the evacuation began, but thousands more appeared from surrounding areas when word got out that there were buses leaving town. Soldiers held their M-16s and grenade-launchers at the ready, and kept a sharp eye out for snipers.

That same day, when it was time to board buses for Houston, soldiers had trouble controlling the crowd. People at the back of the mob crushed the people in front against barricades soldiers put up to control the flow. Many people continued to yell obscenities whenever a patrol went by. Some were afraid that if they left their place in line they would never get it back, and defecated where they stood. The *Army Times* reported that Sgt. 1st Class Ron Dixon of the Oklahoma National Guard, who had recently come home from Afghanistan, said he was struck that Afghans wanted to help themselves, but that the people of New Orleans only wanted others to help them.

By the evening of Sept. 3, the Superdome was finally evacuated, but the state-of-the-art stadium was a reeking cavern of

Ugyancsak kifosztották mindazt, amelyet nem csavartak le. Janice Singleton a stadionon dolgozott, amikor a vihar sújtotta. Azt mondta, hogy mindent elrabolták, még cipőjét is. Ami az épületet illeti: « Szétbontották azt a kupolat: » mondta szomorúan. « Lebontották. Mindent kihoznak, amit elvihetnek: »

Csak azután a nyilvánosság megtudta, hogy 50 rendőr van kinevezve a Superdome-ba, de úgy tűnik, hogy teljesen hatástalanok. Toni Blanco, egy 24 éves veterán azt mondta, hogy a rendőrség nem tudott letartóztatni senkit, mert nincs helye gyanúsítottak tartására, és félték a tömegtől félelmükben fegyvereiket használni. " Tehetetlennek érezte magát abban az értelemben, hogy semmit sem tehetünk a városért " - mondta. Mit csinált éjjel, amikor a legrosszabb körülmények voltak? Ő és egy másik tiszt, Alecia Wright, kicsúszna egy járőkocsihoz, és jól sírni fog. " Sokszor feküdtünk az autóban, és könnyek csak forogtak: " mondta Miss Blanco. Néhány tiszt egyszerűen lemondott posztjáról és elmenekült a Superdome-ból.

A feltételek még rosszabbak voltak a Kongresszusi Központban. Annak ellenére, hogy a stadiontól nem messze, magas talajon volt, menedékhelyet nem jelöltek ki. A magas víz azonban nem volt elérhető, és hamarosan kb. 20 000 embert összehúzóltak a barlangos csarnokokban. Nem volt készlet vagy személyzet, és úgy tűnik, hogy néhány napig sem a FEMA, sem a Nemzeti Gárda nem ismerte senkit.

Fegyveres bandák vette át az irányítást, és az alkalmi lövések pánikot okoztak. Nincs hatalom, és éjszaka a központ teljesen sötétségbe zuhant. A degeneráció szinte azonnal támadt, nemi erőszakkal, rablással és gyilkossággal. Szörnyű sikoltozás tört az éjszakán, de senki sem látta, vagy nem mertett mozogni. Amikor az Eddie Compass rendőrfőnök meghallotta, mi történik, 88 tisztből álló csapatot küldött nyomozni. Nagyobb erők elárasztották őket és visszavonultak, ezeket bűnözők kegyelmére hagyva.

Csak szeptember 2-án - négy nappal a hurrikán után - végül 1000 nemzeti gárda hatalma vette át a fegyveres bandákat. « Ha kisebb erővel bemennénk bennünket, kihívást jelentettek bennünket , és az ártatlanokat becsaphatták volna a harcba: » magyarázta Blum tábornok.

filth, human waste, and an unknown number of corpses. It, too, had been looted of everything not bolted down. Janice Singleton was working at the stadium when the storm hit. She said she was robbed of everything, even her shoes. As for the building: “They tore that dome apart,” she said sadly. “They tore it down. They taking everything out of there they can take.”

Only afterwards did the public learn there were 50 police officers assigned to the Superdome, but they appear to have been completely ineffectual. Toni Blanco, a 24-year veteran, said police could not arrest anyone because there was no place to hold suspects, and they were afraid to use their guns for fear of the crowd. “You felt helpless in the sense there was absolutely nothing we could do for the city,” she said. What did she do at night, when conditions were worst? She and another officer, Alecia Wright, would slip out to a patrol car and have a good cry. “Many times we laid in the car and tears just rolled,” said Miss Blanco. Some officers simply abandoned their posts and fled the Superdome.

Conditions were even worse at the Convention Center. Although on high ground not far from the stadium, it had not been designated as a shelter. It was, however, beyond reach of the high water, and soon some 20,000 people were huddled in its cavernous halls. There were no supplies or staff, and for several days neither FEMA nor the National Guard seems to have known anyone was there.

Armed gangs took control, and occasional gunshots caused panic. There was no power, and at night the center was plunged into complete darkness. Degeneracy struck almost immediately, with rapes, robbery, and murder. Terrible shrieking tore through the night, but no one could see, or dared to move. When Police Chief Eddie Compass heard what was happening, he sent a squad of 88 officers to investigate. They were overwhelmed by superior forces and retreated, leaving thousands to the mercy of criminals.

It was not until Sept. 2—four days after the hurricane—that a force of 1,000 National Guardsmen finally took over from the armed gangs. “Had we gone in with a lesser force we may have

A 37 éves Trolkyn Joseph, a lányával és más rokonokkal ülve azt mondta egy újságírónak, hogy az emberek éjszaka vándoroltak a központba, megerőszkolva és gyilkolva a gyerekeket. Azt mondta, hogy péntek reggel öt órakor, négy órával azután, hogy a lány eltűnt, egy halott 14 éves lányt talált. « Ő megerőszkolt négy órán át, amíg halott volt, » kisasszony mondta Joseph könnyein át. " Egy másik gyermeket, egy hétéves fiút nemi erőszakban találtak meggyilkolták a konyhai fagyasztóban, legutoljára éjszaka :"

A 32 éves Africa Brumfield elmondta, hogy a nőket különösen félelem jellemzi: « Nemi erőszak zajlik itt. A nők férfiak nélkül nem menhetnek a fürdőszobába. Neki erőszakoskodnak, és elvágják a torkát: » Donald Anderson, 43 éves, a feleségével, aki hat hónapos terhes volt, a kongresszusi központban: « A székeket úgy körbekerítettük, mint a kocsikat, mert éjszaka daganatok vannak » - mondta. " Meg kellett élnünk"

A tömegben lévő nagyon kevés fehéren megrémült. Nyolcvan éves Selma Valenti, aki a férjével volt, azt mondta, hogy a feketék szeptember 1., csütörtökön megölték őket. " Gyűlöltek minket. Négy fiatal fekete férfi azt mondta nekünk, hogy a buszok tegnap este jönnek és felveszik az időseket, hogy megöljenek minket: » mondta zokogva. Valószínűleg a feketék meg akarta venni a helyüket a buszokon.

A központ nem maradt teljesen a durva igazságosság egyik formája nélkül. Egy nemzetőrség beszámolt arról, hogy a tömeg elfoglalt egy férfit, aki egy fürdőszobában egy fiatal lányt erőszakolt és ölt meg - ami halálra verte.

Egyszerre hét vagy nyolc holttest volt a központ előtt, néhányukban vér áramlott golyósebekből. Belül volt sürgősségi hullaház, de a Nemzeti Gárda nem tagadta, hogy egy Reuters fotós fényképezzen. " Nem engedünk tovább senkit ott " - mondta. « Ha halott testeket szeretne fényképezni, menjen Irakba. » Szeptember 3-án, szombatra a központ elsősorban meg volt takarítva az életből. A menekültek ingeket húztak az orrukra, és megpróbálták megakadályozni a szagokat, miközben a rothadó test mellett mentek.

been challenged, [and] innocents may have been caught in a fight,” explained Gen. Blum.

Sitting with her daughter and other relatives, Trolkyn Joseph, 37, told a reporter that men had wandered the center at night raping and murdering children. She said she found a dead 14-year old girl at 5 a.m. on Friday morning, four hours after the girl went missing. “She was raped for four hours until she was dead,” Miss Joseph said through tears. “Another child, a seven-year old boy, was found raped and murdered in the kitchen freezer last night.”

Africa Brumfield, 32, explained that women were in particular fear: “There is rapes going on here. Women cannot go to the bathroom without men. They are raping them and slitting their throats.” Donald Anderson, 43, was at the convention center with his wife, who was six months pregnant: “We circled the chairs like wagons because at night there are stampedes,” he said. “We had to survive.”

The very few whites in the crowd were terrified. Eighty-year-old Selma Valenti, who was with her husband, said blacks threatened to kill them on Thursday, Sept. 1. “They hated us. Four young black men told us the buses were going to come last night and pick up the elderly so they were going to kill us,” she said, sobbing. Presumably, the blacks wanted to take their places on the buses.

The center was not entirely without a form of rough justice. A National Guardsman reported that a man who had raped and killed a young girl in the bathroom was caught by the crowd—which beat him to death.

At one time there were as many as seven or eight corpses in front of the center, some of them with blood streaming from bullet wounds. Inside, there was an emergency morgue, but a National Guardsman refused to let a Reuters photographer take pictures. “We’re not letting anyone in there anymore,” he said. “If you want to take pictures of dead bodies, go to Iraq.” By Saturday, Sept. 3, the center was mostly cleared of the living. Refugees pulled shirts over their noses trying to block out the smell as they

Később kiderül, hogy a kongresszusi központ fagyasztójában 30–40 test halmozódik fel, szinte mindegyik gyilkosság áldozata. Az Arkansasi Nemzeti Gárda, Mikel Brooks egy újságírónak mutatta a karnolóházat: « Még azért sem a gyomorom , még akkor is, mi Irakban láttam. Irakban ez egy-egy. Ez háború. Ez igazságos. Itt csak őrült. Anarchia. . . . És ez Amerika. Ez mindössze 3 mérföldre délre fekszik ott, ahol élek: »

Az egész város számára még 50 000 katona és szövetségi mentő sem tudott nyugodni. Szeptember 4-én, vasárnap az amerikai hadsereg mérnöki testületében dolgozó vállalkozók tűz alá kerültek. Rendőri kíséretük tüzet adott vissza és négy támadót megölt.

Egy héttel a hurrikán után hétfőn, szeptember 5-én, hétfőn, és miután szinte mindenki, aki kijutni akart, eltűnt, továbbra is széles körben elterjedt banditizmus volt. " Néhány nagyon intenzív fegyverharc van a város körül, " - mondta Jeff Winn kapitány a New Orleans SWAT csapatából. « Nyolc-tizenöt fiatal férfi fegyveres bandái kisteherautókkal lovagolnak, fosztogatnak és megerőszakolnak. »

Brian McKay volt a 300 arkanzai őr közül, akik éppen visszatértek Irakból. Teljes harci felszerelésben volt, beleértve a páncélt is, és felkeltette a felkelőket. " Olyan, mint Bagdad egy rossz napon:" mondta. Egy másik arzansiai veterán, aki tűz alatt volt, egyetértett: « Éppen olyan, mint Irak, nem vicces, kivéve az összes vizet, és angolul beszélnek. »

Mivel a régi börtön elárasztódott, a rendőrség tároló tollat állított fel a agár buszpályaudvarra. Charles Foti államtitkár mondta, hogy tervbe vették az ideiglenes bírósági rendszert, de senki sem tudta, hogyan fognak zsűri összegyűlni vagy tanúkat hívni. A komor üzlet megkezdte a vízbe fulladt holttest és a fennmaradt túlélők fésülését.

reakciók

A világ megdöbbenően reagált olyan látnivalókra, amelyeket soha nem számított Amerikában. „ Anarchia az Egyesült Államokban ” - olvassa el a brit bestseller újság, a *Sun* címét . " Apokalipszis most " - mondta *Handelsblatt* Németországban.

walked past rotting bodies.

Later it would be learned there were 30 to 40 bodies piled into the convention center's freezer, almost all of them murder victims. Arkansas National Guardsman Mikel Brooks showed a reporter the charnel house: "I ain't got the stomach for it, even after what I saw in Iraq. In Iraq, it's one-on-one. It's war. It's fair. Here, it's just crazy. It's anarchy. . . . And this is America. This is just 300 miles south of where I live."

For the city as a whole, not even 50,000 soldiers and federal rescue workers could bring calm. On Sunday, Sept. 4, contractors working for the US Army Corps of Engineers came under fire. Their police escort returned fire and killed four attackers.

On Monday, Sept. 5, a week after the hurricane and after virtually everyone who wanted to get out was gone, there was still widespread banditry. "We're having some pretty intense gun battles breaking out around the city," said Capt. Jeff Winn of the New Orleans SWAT team. "Armed gangs of from eight to 15 young men are riding around in pickup trucks, looting and raping."

Brian McKay was one of 300 Arkansas guardsmen just back from Iraq. He was in full battle gear, including body armor, putting down insurgents. "It's like Baghdad on a bad day," he said. Another Arkansan veteran under fire agreed: "It's just so much like Iraq, it's not funny, except for all the water, and they speak English."

Since the old jail was flooded, police set up a holding pen at the Greyhound bus terminal. State Attorney General Charles Foti said there were plans for a temporary court system, but no one knew how they were going to assemble juries or call witnesses. The grim business began of combing the drowning city for corpses and the remaining survivors.

Reactions

The world reacted with astonishment to sights it never expected to see in America. "Anarchy in the USA," read the headline in Britain's best-selling newspaper, the *Sun*. "Apocalypse Now," said *Handelsblatt* in Germany. Mario de Carvalho, a vet-

Mario de Carvalho, állatorvos Eran portugál operatőr, aki magában foglalja a világ baj foltok, azt mondta, látta, hogy a testek a csecsemők és az idősök, valamint az autópályák kivezető New Orleans. " Ez kaotikus helyzet. Ez szörnyű. Ez egy olyan helyzet, amelyet általában más országokban, a harmadik világban látunk : » mondta.

Néhány madárvilágot sértettek volna meg. « Én teljesen felháborodott: » mondta Sajeewa Chinthaka, 36, a fosztogatókat. A Srí Lanka-i őslakos hozzátette: « A szökőár után népünk, még azok is, akik mindent elvesztettek, segíteni akartak a többi szenvedőnek. Egyetlen, a szökőárban elfogott turistát sem börtönöztek. Most, hogy mindez az Egyesült Államokban történik, könnyen láthatjuk, hol helyezkedik el a világ lakosságának civilizált része. »

Az Egyesült Államokban a szinte teljesen fehérek feketék és mentőszemélyzet megdöbbentő viselkedésének végtelen jelenetei között szokásos ostobaság üdvözölte az éles kontrasztot. Egyesek azzal vádolták az " elfogult " médiát, hogy elfojtották a fehéreket és a hősies fekete helikopterpilótákat.

Sok feketék kifogást tett a fosztogatók számára. "A kétségbeesett emberek kétségbeesett dolgokat csinálnak " - mondta Diane Watson, a kaliforniai amerikai államtitkár. Jesse Jackson, Jr. Illinois állambeli köztársasági képviselő azt mondta, hogy nem szabad durván ítélnünk: " Kik vagyunk, hogy mondjuk, milyen törvényeknek és rendnek kell lennie ebben a kimondhatatlan környezetben? » Rep. Melvin Watt, Észak-Karolina demokrata elnöke, valamint a Kongresszusi Fekete választmányának, talán a legnagyobb számár is: « Bármit tett nem lehetett használni, senki másnak egyébként, » mondta.

Sok feketék nyilvánvalónak találták, hogy a szövetségi megkönnyebbülés lassú, mert az áldozatok fekete fegyverek. Illés Cummings szerint "a szegénység, az életkor és a bőr színe " meghatározta, hogy kik élnek és kik haltak meg. Hilary Shelton, a NAACP washingtoni irodájának igazgatója felrobbantotta a Katrina áldozatainak « eltérő bánásmódját » . « Sok fekete ember úgy érzi, hogy a faj, a tulajdon viszonyok és szavazási tényező volt a válasz, » magyarázza Jesse Jackson, Sr. Azt mondta, a szemetet kívül Convention Center tette a helyet meg « , mint a hajótest egy rabszolga hajó: » Fekete aktivista és jóvátétel-booster Randall Robinson szerint a károk enyhítésére volt « meghatározó vízváltó pillanat az amerikai faji történetében. »

eran Portuguese cameraman, who covers the world's trouble spots, said he saw the bodies of babies and old people along the highways leading out of New Orleans. "It's a chaotic situation. It's terrible. It's a situation we generally see in other countries, in the Third World," he said.

Some Third-Worlders would have been insulted. "I am absolutely disgusted," said Sajeewa Chinthaka, 36, of the looters. The Sri Lanka native added: "After the tsunami our people, even the ones who lost everything, wanted to help the others who were suffering. Not a single tourist caught in the tsunami was mugged. Now with all this happening in the U.S. we can easily see where the civilized part of the world's population is."

In the United States, the stark contrast between endless scenes of appalling behavior by blacks and rescue personnel who were almost all white was greeted with the standard foolishness. Some people accused the "biased" media of suppressing footage of rampaging whites and heroic black helicopter pilots.

Many blacks made excuses for looters. "Desperate people do desperate things," said US Rep. Diane Watson of California. Rep. Jesse Jackson, Jr. from Illinois, said we must not judge harshly: "Who are we to say what law and order should be in this unspeakable environment?" Rep. Melvin Watt, North Carolina Democrat and chairman of the Congressional Black Caucus, was perhaps the greatest ass of all: "Whatever is being taken could not be used by anyone else anyway," he said.

Many blacks took it for granted that federal relief was slow because the victims were black. Rep. Elijah Cummings said "poverty, age and skin color" determined who lived and who died. Hilary Shelton, director of the NAACP's Washington bureau, blasted "disparate treatment" of Katrina victims. "Many black people feel that their race, their property conditions and their voting patterns have been a factor in the response," explained Jesse Jackson, Sr. He said the rubbish outside the Convention Center made the place look "like the hull of a slave ship." Black activist and reparations-booster Randall Robinson said the relief effort was the "defining watershed moment in America's racial

Azt mondta, hogy « végre eljött azért, hogy megnézze hazámban azt, ami valójában nem vagyok. Egy szörnyű család: »

Michiganbeli Carolyn Kilpatrick demokratikus képviselő azt mondta, hogy « szégyellte Amerikát és ... kormányunk: » Ray Nagin, a New Orleans-i polgármester - az a személy, aki a városi dolgozóknak vakációt adott a feds megérkezésekor - kiáltotta és sírt a helyi rádióban, követelve a szövetségi tisztviselőket: « Vegye le a seggét, és tegyünk valamit » : Detroitban a fekete vezetők találkozóján düh volt a düh. Az egyik közönség tagja meg akarta tudni, hogy a lassú szövetségi válasz « fekete népirtás « : » Egy másik azt kiáltotta: « Az afroamerikaiak építették ezt a nemzetet. S lavesek leszármazottai meghalhatnak: »

Az egyik fekete ember, a külföldi káoszt figyelve, másképp nézetelt. Leighton Levy írta a *Jamaica Star* szeptember 2-án . « Arra gondolok, hogy a fekete embereket, függetlenül attól, hogy a világban hol vannak, genetikai hajlam veszi át, hogy lopjanak, gyilkoljanak és súlyos testi sértést hozzanak létre. » Meg akarta tudni, miért nem készült felvétel a fehér fosztogatókról: « Az, hogy a média nem mutat képeket rájuk fosztogatásról és rablásról? Vagy túlságosan elfoglaltak próbálnak életben maradni, megváltásra várnak, és feketék előtt rejtőznek? »

A legtöbb feketék és sok fehérek a mindenható fehér kormány és a tehetetlen négerék szokásos feltételezésesei közé estek. Ha a fekete emberek szenvedtek, az azért volt, mert a fehérek nem tettek eleget nekik. Nem úgy tűnt, hogy New Orleans és Louisiana állam - nem pedig a szövetségi kormány - felelőssége a hurrikánokra való felkészülés. A vihar előtt Nagin polgármester csak a Bush-kormány nyomása alapján kötelező evakuálást adott ki. A polgármester ezután nem tett semmit a rendelet végrehajtása érdekében, és várhatóan városi buszok és iskolabuszok százainak elsüllyedt, ahelyett, hogy autó nélküli embereknek szállítana.

Valami a fekete New Orleans hangulatát a szeptember 4-i vasárnap elkapta a Fox News film csapata. Fehér önkéntesek megpróbálták rávenni egy fekete nőt és kis gyermekeit, hogy hagyják el elárasztott házáat. « Megvan, hogy ki, » magyarázták.

history.” He said he had “finally come to see my country for what it really is. A monstrous fraud.”

Democratic Rep. Carolyn Kilpatrick of Michigan said she was “ashamed of America and . . . of our government.” The mayor of New Orleans, Ray Nagin—the man who gave city workers a vacation when the feds arrived—shouted and wept on local radio, demanding of federal officials: “Get off your asses, and let’s do something.” There was an undercurrent of fury at a meeting of black leaders in Detroit. One audience member wanted to know whether the slow federal response was “black genocide.” Another shouted, “African Americans built this nation. Descendants of slaves are being allowed to die.”

One black man, observing the chaos from abroad, took a different view. Leighton Levy wrote in the Sept. 2 *Jamaica Star*: “I am beginning to believe that black people, no matter where in the world they are, are cursed with a genetic predisposition to steal, murder, and create mayhem.” He wanted to know why there was no footage of white looters: “Is it that the media are not showing pictures of them looting and robbing? Or is it that they are too busy trying to stay alive, waiting to be rescued, and hiding from the blacks?”

Most blacks and many whites fell into the usual assumptions about omnipotent white government and helpless Negroes. If black people were suffering it was because whites had not done enough for them. It did not occur to them that it was the responsibility of New Orleans and the state of Louisiana—not the federal government—to prepare for hurricanes. Before the storm, Mayor Nagin issued a mandatory evacuation only under pressure from the Bush administration. The mayor then did nothing to enforce the order, leaving hundreds of city buses and school buses to drown, rather than use them to offer transportation to people without cars.

Something of the mood of black New Orleans was caught by Fox News film crews as late as Sunday, Sept. 4. White volunteers were trying to persuade a black woman and her small children to leave her flooded house. “You’ve got to get out,” they explained.

« A víz nem megy el. » Egy sokemeletes épület tetején egy fekete ember azt mondta egy helikopter-személyzetnek, hogy nem kell elhagynia. Csak néhány készletre volt szüksége.

Ezek az emberek nem tudtak megérteni valamit, ami az egész világ számára nyilvánvaló: New Orleansban nem volt áram, vízvezeték, szállítás és étel. A feketék nem voltak hajlandók elhagyni elárasztott otthonát, bár a tartózkodás bizonyos halált jelentett.

Michael Chertoff, a honbiztonsági főnök megjegyezte, milyen örült volt a roncsokban maradni. " Ez nem ésszerű alternatíva " - mondta. " Nem fogjuk tudni, hogy az emberek új heteken és hónapokon keresztül házakban üljenek New Orleans városában, miközben a vizet vízmentesítik és tisztítják:"

A FEMA arról számolt be, hogy három Carnival Cruise Lines hajót vonzott kereskedelmi vámtól a New Orleans-i feketék védelme érdekében. Lehet, hogy az *Ecstasy*, a *Sensation* vagy az *ünnepi* horgonyzás esélye elegendő ahhoz, hogy kihúzza őket az övből.

Lessons

A fehérek kilencvenkilenc százaléka távozott New Orleans-ből, amikor az evakuálási végzés megjelent. Körülbelül 80 000 fekete nem tudtak vagy nem távoztak el. Fehérek nem « hagyja maga mögött:» a szerkesztőségi írók ne mondja nekünk. Senki sem kaphatta volna meg őket, hogy távozzanak - számos ember vidáman elismerte, hogy a városban tartózkodnak, hogy fosztogassák -, de ha valaki feladata volt nekik lehetőséget adni nekik, akkor a fekete vezetésű város kormányának volt a feladata. A maradt feketék közül valószínűleg csak egy kisebbség bűncselekményt követett el, de ezek elegendőek voltak, hogy a várost pokollyukká alakítsák. Néhányuk kimondhatatlanul cselekedett: kiosztotta a kórházat, tűzoltott a mentőcsapatokra, elpusztította a mentőket. Nincs olyan ürügy és az ujjmutatás, amely ilyen módon elpusztíthatja a degenerációt.

A Superdome és a Kongresszusi Központ minden bizonnyal kellemetlen hely volt három vagy négy nap eltöltésére, de 50 000 fehérek másképp viselkedtek volna. Szabályokat dolgoztak volna ki, szervezett ellátásokat, betegeket és haldoklókat gondoztak. Rendeztek volna játékokat gyerekeknek. A papírok tele volnának az önzetlenség és a közösségi szellem történeteivel.

“The water isn’t going away.” A black man at the top of a multi-story building told a helicopter crew he didn’t need to leave. All he needed was some supplies.

These people could not understand something that was obvious to the whole world: New Orleans had no electricity, no plumbing, no transport, and no food. Blacks refused to leave their flooded homes, even though to stay meant near-certain death.

Homeland Security chief Michael Chertoff noted how crazy it was to stay in the wreckage. “That is not a reasonable alternative,” he said. “We are not going to be able to have people sitting in houses in the city of New Orleans for weeks and months while we de-water and clean this city.”

FEMA reported that it had pulled three Carnival Cruise Lines ships from commercial duty to shelter the blacks of New Orleans. Maybe the chance of a berth on the *Ecstasy*, the *Sensation* or the *Holiday* would be enough to drag them out of the muck.

Lessons

Ninety-nine percent of the white people left New Orleans when the evacuation order went out. Some 80,000 blacks could not or would not leave. Whites did not “leave them behind,” as the editorial writers keep telling us. No one could have gotten some of them to leave—a number of men cheerfully admitted they stayed in town to loot—but if it was anyone’s job to give them the option, it was that of the black-run city government. Of the blacks who stayed, probably only a minority committed crimes, but they were enough to turn the city into a hell hole. Some did unspeakable things: loot hospitals, fire on rescue teams, destroy ambulances. No amount of excuse-making and finger-pointing can paper over degeneracy like that.

The Superdome and the Convention Center were certainly unpleasant places to spend three or four days, but 50,000 whites would have behaved differently. They would have established rules, organized supplies, cared for the sick and dying. They would have organized games for children. The papers would be

A természeti katasztrófák általában a legjobbat hozzák ki az emberekben, akik egyaránt segítenek a szomszédoknak és az idegeneknek. A feketéknek - legalábbis a New Orleans alacsonyabb osztályú feketéinek - a katasztrófa ürügy volt a fosztogatás, rablás, nemi erőszak és megölés céljára.

Uralkodóink és médiavezetőink megpróbálják a Katrina hurrikán történetét egy újabb erkölcsi mesevé alakítani, amelyben a leomlott feketék és szívtelen fehérek vannak, de az ilyen mese egyre kevesebb embert bolondít. Számos fehérén rájönnek - néhányan először -, hogy közepette Afrika van, hogy a közúti holttestek, a kegyetlenség és az anarchia teljesen idegen Afrikája, amely szerintük soha nem tudna megmosni ezeket a partokat.

Bizonyára a Katrina hurrikán történetében erkölcsi szempontból van bárki, aki nem szándékosan vak. A rajek különbözőek. A feketék és a fehérek különböznek. Amikor a feketéket teljes egészében a saját eszközeikre hagyják, a nyugati civilizáció - bármilyen civilizáció - eltűnik. És válsághelyzetben egy éjszaka eltűnik.

Voodoo, erőszak és játék

az áldozat

AZ ÚJ ORLEANSOK KATRINA ELŐTT HAGYON VÁLTOZTAK.

A New Orleans-i rendőri osztály évek óta küzd, de valószínű, hogy 1995 körül elérte a legalacsonyabb pontot. Ez volt az az év, amikor Antoinette Frank, a fekete nő tisztje három embert ölt meg egy vietnami étteremben a holdupban, ahol biztonsági őrként látta. . Ott vacsorázott, mielőtt megölte a tulajdonos két gyermekét, miközben letérdelték a földre imádkozva és könyörögve könyörögve. Rámutatott egy rendőrrre, Ron Williamsre is, aki aznap őrbn volt. Ugyanebben a térségben dolgozott Williams úrral, és személyesen ismerte. Miután távozott a bűncselekmény helyszínéről, Frank tisztnek volt szüksége arra, hogy válaszoljon az étterem rendőrségi hívására, és úgy sújtott fel, mintha fogalma sem lenne arról, hogy mi történt. 1995-ben halálra ítélték.

Miss Frank volt a negyedik New Orleans-i tiszt - mindegyik fekete -, akit kevesebb mint egy év alatt gyilkossággal vádoltak.

full of stories of selflessness and community spirit.

Natural disasters usually bring out the best in people, who help neighbors and strangers alike. For blacks—at least the lower-class blacks of New Orleans—disaster was an excuse to loot, rob, rape, and kill.

Our rulers and media executives will try to turn the story of Hurricane Katrina into yet another morality tale of downtrodden blacks and heartless whites, but fairy tales of this kind fool fewer and fewer people. Many whites will realize—some for the first time—that we have Africa in our midst, that utterly alien Africa of road-side corpses, cruelty, and anarchy that they thought could never wash up on these shores.

To be sure, the story of Hurricane Katrina does have a moral for anyone not deliberately blind. The races are different. Blacks and whites are different. When blacks are left entirely to their own devices, Western Civilization—any kind of civilization—disappears. And in a crisis, it disappears overnight.

Voodoo, Violence, and Playing the Victim

NEW ORLEANS WAS AILING LONG BEFORE KATRINA.

The New Orleans police department has been struggling for years, but may have hit its low point around 1995. That was the year Antoinette Frank, a black woman officer, killed three people in a holdup at a Vietnamese restaurant where she moonlighted as a security guard. She ate dinner there before she killed two of the owner's children as they knelt on the floor praying and begging for mercy. She also shot a policeman, Ron Williams, who was on guard that evening. She had worked with Mr. Williams in the same precinct and knew him personally. After she left the crime scene, Officer Frank had the effrontery to respond to the police call from the restaurant, and sauntered in as if she had no idea what had happened. She was sentenced to death in 1995.

Miss Frank was the fourth New Orleans officer—all of them

Egy másik városi tiszt, aki 1995-ben közölte a hírt, Len Davis volt. A szövetségi ügynökök már nyomoztak és rögzítették őt a következő mobiltelefon hívás közben, miközben a járőr kocsiában ült:

Ember, az a kurva most ott áll, fekete [teljes] kabátgal. . .
vele [kiváló] haja abban a kis bobban. . . [teljes] farmerben. . .
álva a [kimerítő] utca közepén. Szerezd meg ezt a kurva.

Ez nem volt túlzott üzenet a helyettes csapatnak. Útmutatás volt egy olyan crack-kereskedőnek, akit bérelt \$300-ra, hogy megölje a „kurva” 32 éves Kim Groves-t, a Superdome biztonsági őrét, aki Davis tisztet sértette meg azzal, hogy állampolgári panaszt nyújtott be, amikor pisztollyal felvert egy a szomszédai. - Igen, igen, igen: - kérdezte Davis tiszt, amikor meggyőződést kapott a gyilkosságról; « Viszlát, bébi! » Davis urat halálra ítélték az 1996-os gyilkosság miatt.

1991 és 1995 között több mint 45 New Orleans-i rendőr volt bűncselekménnyel vádolva, beleértve gyilkosságot, nemi erőszakot, bankrablást, zsarolást, kábítószer-kereskedelmet, megvesztegetést, autólopást és súlyos akkumulátort.

A rendőrség inkompetenciájának talán valami köze van ahhoz a tényhez, hogy 2003-ban, míg az ország többi része az erőszakos bűnözés csökkenését élvezte, New Orleans bűnözési hullámában volt. 100 000-enkénti 54,5 gyilkossági ráta miatt könnyen elérte az országot. Néhányan azon tűnődtek, vajon a súlyos testi sértés akkor kezdődött-e, amikor két állami lakásépítési projektet bezártak, és az újraelosztott téves csapdák gyep háborúkba kerültek.

Ugyanezen év július 6-án két 14 éves lány szúrt késsel egy 16 éves lányt halálra csapta le. Az áldozat nem tudott elmenekülni, mert az előző évben a lábát lőtték le. Az unokatestvére azt mondta, hogy ismeri a gyilkosokat. " Féltekenyek voltak " - magyarázta és hozzátette, hogy az áldozat « az aranyos típus. Fiúk tetszett neki. » A szúrás csak egy héttel történt, miután két másik tizenéves lány börtönbe ment egy 16 éves lány megölésére, egy steakkéssel is.

black—to be charged with murder in less than a year. Another city officer who made the news in 1995 was Len Davis. Federal agents were already investigating him, and recorded him making the following cell phone call while he sat in his patrol car:

Man, that whore's standing out there right now with a black [expletive] coat on . . . with her [expletive] hair in that little bob . . . with [expletive] jeans on . . . standing in the middle of the [expletive] street. Get that whore.

This was not an over-exuberant message to the vice squad. It was instructions to a crack dealer whom he had hired for \$300 to kill the “whore,” 32-year-old Kim Groves, a Superdome security guard who had offended Officer Davis by filing a citizen's complaint when he pistol-whipped one of her neighbors. “Yeah, yeah, yeah,” exulted Officer Davis when he got confirmation of the killing; “Rock-a-bye, baby!” Mr. Davis was sentenced to death for the killing in 1996.

Between 1991 and 1995, more than 45 New Orleans police officers were charged with crimes, including murder, rape, bank robbery, racketeering, drug trafficking, bribery, auto theft, and aggravated battery.

Perhaps police incompetence had something to do with the fact that in 2003, while the rest of the country was enjoying a drop in violent crime, New Orleans had a crime wave. With a murder rate of 54.5 per 100,000 it was easily tops in the country. Some people wondered if the mayhem began when two public housing projects were shut down, and the redistributed miscreants got into turf wars.

On July 6 of the same year, two 14-year-old girls stabbed a 16-year-old girl to death with a steak knife. The victim could not run away because she had been shot in the leg the year before. Her cousin said she knew the killers. “They was jealous,” she explained, adding that the victim was “the cute type. Boys liked her.” The stabbing came just one week after two other teenage girls went to prison for killing a 16-year-old girl, also with a steak knife.

2003 olyan rossz év volt, hogy számos fekete miniszter kérte a Nemzeti Gárda járőrözését a legerőszakosabb környékeken. Ez valószínűleg hatékonyabb lett volna, mint egy több évvel korábbi bűncselekmény-ellenes terv, amely kudarcot vallott. A New Orleans-i állampolgárok egy csoportja, Sallie Ann Glassman vezetésével, voodoo-szertartást tartott, hogy elmeneküljenek a bögrékből és a krakk-kereskedőkből. Doboltak, énekeltek, imádkoztak, és arra kérték mindegyikük legvékonyabb voodoo-istenségét, Ogoun La Flambeau-t, hogy tartsák el a rossz fiúkat. Kisasszony Glassman, akit betörtek és támadtak, elmagyarázta, hogy a New Orleans-i rendőri osztály nem végezte el a feladatát. Miss Glassmannek csak részben volt igaza. A városban található fekete férfiaknak csak fele nem tudott szavazni bűntudat miatt, tehát bármely rendőrségnek keze lenne.

A fekete bírák New Orleansban ugyanolyan meglepőek lehetnek, mint a fekete rendőrök. Charles R. Jones bíró, a Louisiana negyedik fellebbviteli bírósága azt akarta, hogy a bíróság további feketéket alkalmazzon. 2001. január 31-én két fehér bírónál, a Miriam Waltzernél és Steven Plotkinnél lépett fel a bérleti bizottságnál. Félelmetesen és átkozódni kezdett Waltzer bírónál, és azzal vádolta, hogy összeesküvésben vesz részt, hogy feketéket nem béreljen fel. Annyira mérges volt, hogy a nő azt gondolta, hogy megütötte. Amikor Plotkin bíró - 155 fontnál jóval kisebb, mint a 200 fontos fekete ember - megpróbált beavatkozni, Jones bíró felvette és az asztalhoz dobta. A fracákat tanúként képviselő képviselő szerint Jones bíró azt sikoltozta: „Te mind szukák fiai vagytok, mind szukák fiai vagytok. » Plotkin bíró káprázatosan a padlón fejezte be a fejét.

Augusztus 8-án a Louisiana Igazságügyi Bizottság úgy határozott, hogy Jones bíró szégyenteltesse a padot, és javasolta, hogy fizetés nélkül három hónapra szüntessék meg. Jones bíró az ügyvédje révén kijelentette, hogy szerinte a bíróság kisebbségi alkalmazottainak felvétele több figyelmet érdemel, mint a harc.

New Orleansban nyilvánvalóan sok rasszizmus van, amelyet el kell helyezni, és 1997-ben a nagyszabadság elleni küzdelem nemzeti figyelmet kapott. A George Washington Általános Iskola, amelynek 98 százaléka fekete volt, úgy döntött, hogy megváltoztatja a nevét, hogy tisztelje Charles Drew-t, a fekete sebészt.

2003 was such a bad year that a number of black ministers asked for National Guard patrols in the most violent neighborhoods. That would probably have been more effective than a different crime-fighting plan from several years earlier that failed. A group of New Orleans citizens, led by Sallie Ann Glassman, held a voodoo ceremony to drive away muggers and crack dealers. They drummed, chanted, prayed, and asked the meanest voodoo deity of them all, Ogoun La Flambeau, to keep out bad guys. Miss Glassman, who had been burgled and assaulted, explained that the New Orleans Police Department was not doing its job. Miss Glassman was only part right. As many as half of the black men in the city could not vote because of felony convictions, so any police department would have its hands full.

Black judges in New Orleans can be as surprising as black police officers. Judge Charles R. Jones of the Louisiana Fourth Circuit Court of Appeals wanted the court to hire more blacks. On Jan. 31, 2001, he lashed out at two white judges on the hiring committee, Miriam Waltzer and Steven Plotkin. He started belting and cursing at Judge Waltzer, accusing her of being in on a conspiracy not to hire blacks. He was so angry, she thought he might hit her. When Judge Plotkin—at 155 pounds, much smaller than the 200-pound black man—tried to intervene, Judge Jones picked him up and threw him against a table. According to a deputy who witnessed the fracas, Judge Jones was screaming “You are all sons of bitches, you are all f***ing sons of bitches.” Judge Plotkin ended up on the floor in a daze, bleeding from the head.

On August 8, the Louisiana Judiciary Committee ruled that Judge Jones disgraced the bench, and recommended that he be suspended for three months without pay. Judge Jones said, through his lawyer, that he thought the court’s minority-hiring record deserved more attention than the fight.

New Orleans apparently has a lot of racism that must be put down, and in 1997, the struggle against bigotry got national attention. George Washington Elementary School, 98 percent of whose students were black, decided to change its name to honor

Ahogy elmondta Carl Galmon, a régi közösségi aktivista, a feketéknek nem szabad tisztelniük valakit, akinek rabszolgái vannak. « Hogy az afro-amerikaiak, » mondta, « George Washington körülbelül annyi értelme, mint David Duke »

A bigotry elleni küzdelem még ebben az évben folytatódott. Májusban, amikor Brian Parnell, egy fehér szociális munkás, New Orleansbe repült, hogy részt vegyen a Fekete Szociális Munkavállalók Országos Szövetségének nemzeti konferenciáján, a regisztrációs pultnál a férfi azt mondta, hogy nem tud részt venni, mert fehér. Amikor Parnell úr felkérte, hogy beszéljen egy konferencia szervezőjével, ugyanezt a választ kapta. Parnell úr, aki különös figyelmet fordít a feketéknek a gyermekjóléti rendszerben való túlzott képviselésére, polgári jogi panaszt nyújtott be.

New Orleans nagy része most víz alatt van és evakuálódott. A hely, ahol nincsenek emberek és adóalap, sok rendőrré nincs szüksége. Szerencsére sok más osztályok az országban sürgetik tapasztalt fekete tisztet, így New Orleans « Finest » nincs baj találnak munkát.

Ezek a cikkek először az amerikai reneszánsz 2005. októberi számában jelent meg .

Charles Drew, a black surgeon. As long-time community activist Carl Galmon explained, blacks should not honor someone who owned slaves. “To African-Americans,” he said, “George Washington has about as much meaning as David Duke.”

The struggle against bigotry continued right into this year. In May, when Brian Parnell, a white social worker, flew to New Orleans to attend the national convention of the National Association of Black Social Workers, the man at the registration desk told him he couldn’t attend because he was white. When Mr. Parnell asked to speak to a conference organizer he got the same reply. Mr. Parnell, who has a special interest in the over-representation of blacks in the child welfare system, filed a civil rights complaint.

Most of New Orleans is now under water and evacuated. A place with no people and tax base does not need many police officers. Fortunately, there are many other departments in the country clamoring for experienced black officers, so New Orleans’ “Finest” should have no trouble finding jobs.

These articles first appeared in the October 2005 issue of American Renaissance.

Nehéz idők

ORSZÁGOS ÉS RENDELKEZETT BÜNTETÉS AZ AMERIKAI TÁRSASÁGOKBAN.

Joanne Mariner, *Nincs menekülés: Férfi nemi erőszak az amerikai börtönökben*, Human Rights Watch, 2001, 378 oldal, \$25.00, (puha borító)

Valószínűleg több férfit, mint nőt nemi erőszakot okoz az Egyesült Államokban évente - legtöbbször börtönben van. A legjobb becslések szerint a börtönök által elkövetett nemi erőszak évente kb. 140 000, azaz 50 000-rel több, mint a rendőröknek bejelentett nők kb. Gyakori a legbrutálisabb csoportos nemi erőszak, és a gyengébb fogvatartottak gyakran védelmet kérnek egy "apu" ellen: aki más ragadozók ellen küzdenek a teljes engedelmesség és igény alapján cserébe. A börtönszakos nemi erőszaknak van egy csúnya faji dimenziója: a feketék és a mexikók szándékosan keresnek fehér áldozatokat, és a fekete-fehér erőszak valószínűleg gyakoribb, mint bármely másfajta. A börtönszakos nemi erőszak egy félelmetes titok egy olyan országban, amely az emberi jogokon büszke.

Az egyik ok a büntetés-végrehajtási erőszak annyira, hogy az amerikaiak még a gondolatra sem hajlandók. Ennek pusztán brutális és a faji gyűlölet, amelyet oly gyakran vezet, túl borzalmas az arcán. Amit nem tudunk szembe nézni, azt nem tudjuk ellenőrizni. Óriási hitelt érdemel, hogy a Human Rights Watch nevű baloldali szervezet komoly tanulmányt végzett börtönszakos erőszakoskodásról, és megállapításait egy *No Escape* nevű *könyvméretű* jelentésben tette közzé, amely röpke részletekkel írja le a fogvatartottak megerőszakolását - és a fehérek iránti gyűlöletet.

Az egyik börtönrendszer és a különböző börtönök között jelentős eltérések mutatkoznak az egyes börtönrendszerek között, de a kialakult általános kép az állandó erőszak világa. Ahogy egy fogoly elmagyarázza a *No Escape*-ben:

Amikor egy új fogvatartott belép egy nyitott laktanya-börtönbe, ez egyfajta rajt vált ki az elítéltek között arról, hogy ki fogja elrabolni és alárendelni ezt az új érkezését. . . . Minden új érkezés potenciális áldozat. Hacsak az új érkezés nem erős, csúnya és erőszakos erőszakos cselekedetet jelent, akkor elcsábíthatják, kényszeríthetik vagy megerőszakolhatják őket. .

Hard Time

CRUEL AND UNUSUAL PUNISHMENT IN AMERICAN
PRISONS.

Joanne Mariner, *No Escape: Male Rape in U.S. Prisons*, Human Rights Watch, 2001, 378 pp., \$25.00, (softcover)

There are probably more men than women raped in the United States every year—most of them in prison. Best estimates put the annual number of prison rapes at about 140,000, which is 50,000 more than the 90,000 or so rapes of women reported to police. Gang rape of the most brutal kind is common, and weaker prisoners often seek protection from a “daddy,” who fights off other predators in exchange for total submission and sex on demand. There is an ugly racial dimension to prison rape: Blacks and Mexicans deliberately seek out white victims, and black-on-white rape is probably more common than any other kind. Prison rape is an appalling secret in a country that prides itself on human rights.

One reason there is so much prison rape is that Americans refuse even to think about it. The sheer brutality of it and the racial hatred that so often drives it are too gruesome to face. What we cannot face we cannot control. To its immense credit, a leftist organization called Human Rights Watch has done a serious prison-rape study and has published its findings in a book-length report called *No Escape*, which describes inmate rape—and hatred for whites—in unflinching detail.

There is considerable variation from one prison system to another, and among different prisons within the same system, but the general picture that emerges is of a world of constant violence. As one prisoner explains in *No Escape*:

When a new inmate enters an open barracks prison it triggers a sort of competition among the convicts as to who will seduce and subjugate that new arrival Every new arrival is a potential victim. Unless the new arrival is strong, ugly, and

. . Pszichoszociális, érzelmileg és fizikailag a legveszélyesebb és traumatikusabb hely, amellyel el tudom képzelni, a nyílt laktanya börtönje, amikor egy új fogvatartott először látta.

A nemi erőszak elleni egyetlen védekezés a harcra való hajlandóság, és még ez is nem lehet védelem a bandák támadása ellen. Számos börtönben egy kicsi, agresszív fehéret biztosan megerőszakolnak, valószínűleg feketék vagy spanyolok. Ahogyan az egyik börtönőr elmagyarázza, egy fiatal fehéren " szinte nulla " esélye van a nemi erőszak elkerülésére, " hacsak nem hajlandó megkésni valakit késsel, és elég szerencsés, hogy van. » Néhány keményebb fogvatartó harcolhat egymással annak is a lehetősége miatt, hogy megerőszakoljon egy fiatal fehér nőt.

A nemi erőszak annyira általános, hogy saját terminológiájával rendelkezik. Megerőszakolni egy heteroszexuális férfi és viszont neki egy szexuális játékszer, hogy « kapcsolja ki őt, » és az áldozat ismert, mint egy « részvételi » vagy « punk. » Ha a részvételi arány törekszik védelmének egy másik rab, hogy ne egy végtelenített sorozat repce más foglyok, ő « lovaglás » testőre. Ő lesz alapvetően az ingatlan az ő védelmezője, és ismert, mint a « kurva » vagy « ha »

Az egyik fogvatartó a lingóval magyarázza az erőszak fontosságát: « Ha elraborták, és nem állsz fel, akkor 'ho' vagy; lovagolnod kell: » Ennek oka az, hogy a börtönben alapvető fontosságú a „ szív: ” vagy az ember hajlandósága folytatni a harcot sokkal azután, hogy egyértelműen megverték. Mint fogvatartott kifejtette a Human Rights Watch, egy igazi férfi « meg fog halni, mielőtt feladja az anális szüzességét. » Az a férfi, aki nem harcol, « punk », aki megalázást és kizsákmányolást érdemel.

A börtönökben a faji dinamika óriási hátrányba hozza a fehéreket. Először is, a fehéreket gyakran mind fekete, mind spanyol ember meghaladja. Sőt, ennél is sokkal fontosabb, mivel nem mutatnak faji szolidaritást a « szabad világban:» . A börtönben fehérek nem kötődnek egymáshoz, hogy megóvják egymást a ragadozók ellen. Amint a *No Escape* beszámol, a spanyol személyek néha a spanyolokat erőszakolják el, a feketék pedig néha a feketék erőszakolását, de egyik csoport sem engedi meg, hogy egy másik fajból származó személyek erőszakosítsák meg saját embereiket. Ha egy feketék megpróbálnának « kiderülni » egy mexikói, akkor a mexikói lázadnának és megpróbálják megölni.

efficient at violence, they are subject to get seduced, coerced, or raped . . . Psychosocially, emotionally, and physically the most dangerous and traumatic place I can conceive of is the open-barracks prison when first viewed by a new inmate.

The only sure defense against rape is a willingness to fight, and even this may be no protection against gang assault. In many prisons a small, unaggressive white is sure to be raped, probably by blacks or Hispanics. As one prison guard explains, a young white has “almost zero” chance of escaping rape “unless he’s willing to stick someone with a knife and fortunate enough to have one.” Some of the tougher inmates may even fight each other for the chance to rape an effeminate young white.

Rape is so common it has its own terminology. To rape a heterosexual man and turn him into a sexual plaything is to “turn him out,” and the victim is known as a “turnout” or “punk.” If a turnout seeks the protection of another inmate to avoid an endless series of rapes by other prisoners, he is “riding with” his protector. He becomes essentially the property of his protector and is known as his “bitch” or “ho.”

One inmate uses the lingo to explain the importance of violence: “If you’re knocked down and don’t get up you’re a ‘ho’; you have to ride.” This is because an essential quality in prison is “heart,” or a man’s willingness to keep fighting long after he is clearly beaten. As inmates explained to Human Rights Watch, a real man “would die before giving up his anal virginity.” A man who will not fight is a “punk” who deserves humiliation and exploitation.

The racial dynamic in prisons puts whites at a tremendous disadvantage. First, whites are often outnumbered by both blacks and Hispanics. But far more important, just as they show no racial solidarity in “the free world,” whites in prison do not band together to protect each other from predators. As *No Escape* reports, Hispanics sometimes rape Hispanics, and blacks sometimes rape blacks, but neither group permits anyone of another race to rape its own people. If a black tried to “turn out” a Mexican, the Mexicans would riot and try to kill him. Blacks

A feketék megvédik egymást a fehér vagy spanyol erőszakosok ellen is. Csak fehérek - kivéve ha ismert fehér rasszista bandák ismert tagjai, akik összetartanak - önmagukban vannak, és büntetlenül bántalmazhatók. Nehéz elképzelni a faji tudatosság fehérjeinek megsemmisítésének kegyetlenebb következményeit.

Egyes fehéreknek választaniuk kell az egyik férfi szexuális rabszolgaként vagy ismételt támadásokkal szemben. A *No Escape által* elmondottak olyan rémálmodként olvasódtak:

Nem volt más választásom, mint hogy B rabszolga felesége lettem . Az életem félelemétől elköteleztem magát a farkának szopásával, a seggembe szarul és más nővel kapcsolatos feladatok ellátásával, például az ágyának csinálásával. Valójában a rabszolgája voltam. Úgy döntöttem, jobb lenne, ha önként szeretnék szexelni egy emberrel, mint ha több ember erőszakkal és nemi erőszakkal szembesül. A legtragikusabb része ennek, hogy az a személy, akit úgy döntöttem, hogy "vele lennék " , AIDS-es.

Egy Michigan-i fogvatartó írja:

[Egy másik fogvatartó] tulajdonát követelte, és nem vitattam. Engedelmes lettem, és azt mondtam magamnak, hogy legalább túléltem. . Nyilvánvalóan megalázott és megalázott engem, megbizonyosodva arról, hogy a fogvatartottak és az örök tudják, hogy királynő vagyok és az ő vagyona. Egy héten belül más fogvatartottaknak engedte el, hogy \$3,00 ember legyen. Ez a létezés két hónapig folytatódott, amíg \$25.00- ért eladott nekem egy másik fekete férfi számára, aki feleségül vásárolt.

Egy másik fogvatartó azt írja le, hogyan vált feketének « ho. »

Tisztítani fogja a házat - mondta -, tisztítsa meg a ruháimat, és amikor készen állok arra, hogy megkapjam a « bolond » [szex] érveimet, vagy büntetést fognak hozni! Azt mondta, hagyja, hogy házim fiúim rendelkezzenek velem, vagy csak eladlak. Van megértésünk? Félelemmel, szenvedéssel és zavarral bennem. . . Igent mondtam.

Egyszer egy ember « tulajdonában » másokra, és ez szinte mindig egy fekete « birtokló » fehérén ő tulajdon minden értelemben. Bérelhető, eladható vagy árverésre kerülhet, megmondhatja, hogyan kell öltözni és hogyan kell beszélni, valamint megadhat egy nő nevét.

also defend each other from white or Hispanic rapists. It is only whites—unless they are known members of white racist gangs who do stick together—who are on their own and can be raped with impunity. It would be hard to think of a more cruel consequence of stripping whites of racial consciousness.

Some whites must choose between being the sex slave of one man or facing repeated assault. The stories they told *No Escape* read like nightmares:

I had no choice but to submit to being Inmate B's prison wife. Out of fear for my life, I submitted to sucking his dick, being fucked in my ass, and performing other duties as a woman, such as making his bed. In all reality, I was his slave . . . I determined I'd be better off to willingly have sex with one person, than I would be to face violence and rape by multiple people. The most tragic part to this is that the person I chose to "be with" has AIDS.

A Michigan inmate writes:

[Another prisoner] claimed me as his property and I didn't dispute it. I became obedient, telling myself at least I was surviving . . . He publicly humiliated and degraded me, making sure all the inmates and guards knew that I was a queen and his property. Within a week he was pimping me out to other inmates at \$3.00 a man. This state of existence continued for two months until he sold me for \$25.00 to another black male who purchased me to be his wife.

A different inmate describes how he became a black man's "ho."

You will clean the house, he said, have my clothes clean, and when I'm ready to get my "freak" [sex] no arguments or there will be a punishment! I will, he said, let my homeboys have you or I'll just sale you off. Do we have an understanding? With fear, misery, and confusion inside me . . . I said yes.

Once a man "owns" another—and it is almost always a black "owning" a white—he is property in every sense. He can be rented out, sold or auctioned, told how to dress and talk, and given a

Hogy ez megtörténhet, a börtönök világán kívül nem ismert. " Megdöbbsent téged (mint én is), ha látni fogják, hogy az embereket cipőkként vásárolják és adják el " - írja egy texasi fogoly. « Lehet vásárolni egy gyerek 20 vagy 30 dollárért a legtöbb szárnyon !! » Írja egy másik. « Mint szarvasmarhákat adják el őket. »

« Lovaglás » egy « papa » lehet az egyetlen módja, hogy elkerüljék a bomlás egyik Virginia rab, aki leírta, mi történt, amikor hat feketék belépett a cellájába, és követelte a szex:

Azt mondtam magamnak: « Ó, ne! Bajban vagyok! » Az ajtó felé néztem egy menekülési úttal, amely blokkoltnak talált. Ebben az időben érkezett az alsó tiszt az alsó szintre (én voltam a legfelső szintre), csinálva vagy állítólag teljesítve körét. Észrevette a cellámban lévő fogvatartottakat és megkérdezte, hogy minden rendben van-e. Túl rémülten válaszoltam, csak bólintottam. [A tiszt] soha nem jött a legmagasabb szintre a fordulója során. Ezután visszahúztam az ágyamba. . . . [Mindegyik, plusz még egy] anélkül és szóbeli erőszakkal megtámadtak egyszerre. Mindannyian többször is ezt tették. Valahol a közepén belépett F befogadott, és azt mondta: " szopd be ezt a farkot, te fehér kurva:". . . [Az egyik azt mondta:] « Ha ránk rabolunk, meg fogunk ölni. » Abban az időben igazán hittek nekik, és ma is ezt gondolom.

Ahogy egy indiai fogoly magyarázza, az ismételt nemi erőszak megdöbbsentő fizikai és pszichológiai terhet jelent:

DUI bűncselekmény miatt ítélték el. A harmadik. Magas fehér hím vagyok, akinek sajnos kevés nőies tulajdonsága van. És nagyon félnék. Ezek a jellemzők olyan sokszor megerőszakoltak engem, hogy fizikailag nekem nincs több érzésem. Egyszerre akár öt fekete ember is megerőszakolt. . . . Most valószínűleg AIDS-es vagyok. Nagyon nehezen tudok élelmet emelni a számba, hogy rémálom után rázkódj, vagy mindezt annyira nehéz gondolkodni. . . . Fizikai küzdelem nélkül feküdtem le, hogy szodomizálom. Annak megakadályozása érdekében, hogy a küzdelmekben annyira károsodjon, szakadjon és szakadjon. Bár nem harcoltam, a szívemet és a szellememet is megerőszakolták. Valami, amit nem tudok, megbocsátana-e valaha.

Mondanom sem kell, hogy az emberek szinte bármit megtesznek az ilyen horror elkerülése érdekében. Az öngyilkosság a börtönökben a halál fő oka, és egyes nemi erőszak áldozatainak ez az egyetlen út.

woman's name. That this can happen is essentially unknown outside the prison world. "It would amaze you (as it did me) to see human beings bought & sold like shoes," writes a Texan prisoner. "You can buy a kid for 20 or 30 dollars on most wings!!" writes another. "They sell them like cattle."

"Riding" with a "daddy" may be the only way to avoid the degradation of one Virginia inmate who described what happened when six blacks entered his cell and demanded sex:

I said to myself, "Oh no! I'm in trouble!" I looked toward the door for an escape route finding it blocked. It was at this time that the floor officer came by on the bottom tier (I was on the top tier), doing or supposedly doing, his rounds. He noticed the inmates in my cell and asked if everything was all right. Too terrified to answer, I just nodded. [The officer] never came to the top tier during his round. I was then dragged back to my bed [All of them, plus one more] took turns anally and orally raping me at the same time. All of them repeatedly did this. Somewhere in the middle of this, Inmate F entered and said "suck this dick you white bitch." . . . [One said,] "If you snitch on us, we'll kill you!!" At that time, I really believed them, and I still think this today.

As one Indiana prisoner explains, repeated rape takes a staggering physical and psychological toll:

I've been sentenced for a D.U.I. offense. My 3rd one. I'm a tall white male, who unfortunately has a small amount of feminine characteristics. And very shy. These characteristics have got me raped so many times I have no more feelings physically. I have been raped by up to 5 black men at a time I probably have AIDS now. I have great difficulty raising food to my mouth from shaking after nightmares or thinking so hard on all this I've laid down without a physical fight to be sodomized. To prevent so much damage in struggles, ripping and tearing. Though in not fighting, it caused my heart and spirit to be raped as well. Something I don't know if I'll ever forgive myself for.

Needless to say, men will do just about anything to avoid this kind of horror. Suicide is the leading cause of death in prisons,

Egyesek megsértik a börtön szabályait, így büntetőjogi őrizetbe veszik őket. Az egyik fogvatartó még a családjá pénzét is befizetett a fekete Crips banda tulajdonában lévő bankszámlákra abban a reményben, hogy védelmet vásárol. Természetesen megerősözték.

A *No Escape* vonakodva ismeri el, hogy a feketék és a spanyolok gyakran fegyverlik a fehéret a tiszta gyűlöletből, és élvezik az esélyt a fehérek lebontására. Mint az egyik fogvatartó elmagyarázza: " A fekete és spanyol fogvatartottak különféle okok miatt nagyon dühösek a szabad világ fehérekre , és ez azt eredményezi, hogy a bosszút áll a fegyverek a börtönökben." A feketék állítólag szeretik mondani: " Y 'mindenki kifuthat ott, de ez a mi világunk! » Vagy « Nem vicces, ha a nyúlnak megvan a fegyvere, igaz? »

Az egyik fehér elmagyarázza, hogy " e két fajban [feketék és a spanyolok] nagyon sok ember van itt, és kihasználják bennünket azáltal, hogy a kicsi és gyenge embereket lovagolják vagy elfordítják, és a nagyoknak minden időben harcolniuk kell: »

Az Human Rights Watch meglepőnek tűnik, hogy felfedezte a nyilvánvalót:

Úgy tűnik, hogy bizonyos börtönrendszerekben szinte nincs pozitív társadalmi interakció - még a legtriviálisabb sem - a különböző fajok tagjai között.

A fogvatartottak társadalmi kapcsolatait nagymértékben a faj határozza meg; bandájukat, ha vannak ilyenek, faji szempontból határozzák meg; és bármilyen rasszista meggyőződés, amelyet esetleg a börtönük előtt tartottak, valószínűleg jelentősen megerősödik a börtönben maradásuk során.

Annak ellenére, hogy a könyv mit mond nekünk arról, hogy mi történik oly sok fehéren , a *No Escape* nem tud ellenállni a hagyományos gonoszoknak:

Sok fehér fogoly azt mondta a Human Rights Watch-nak, hogy nem érzik magukat feketékkel, és inkább fajilag szegregált környezetben élnek. Néhányan virulensen rasszista nézeteket támogatta. Sokkal inkább, mint az afro-amerikai foglyok, sok fehéré azt állította, hogy a börtön tapasztalatai rasszistássá tették őket, vagy - ahogyan ők hajlamosak voltak - „ faji szempontból aware »

and is the only way out for some rape victims. Some break prison rules so they will be locked up in punitive custody. One prisoner even had his family deposit money into bank accounts owned by the black Crips gang in the hope of buying protection. Of course, he was raped anyway.

No Escape recognizes reluctantly that blacks and Hispanics often rape whites out of pure hatred, and relish the chance to degrade whites. As one inmate explains, “Gangs of black and Spanish inmates are very angry at free-world white people for a variety of reasons, and this results in an attitude of vengeance towards white people in prisons.” Blacks reportedly like to say “Y’all may run it out there, but this is our world!” or “Ain’t no fun when the rabbit’s got the gun, is it?”

One white explains that “those two races [blacks and Hispanics] have a lot of people in here and take advantage of us by making the small and weak ones ride or turn them out, and the big ones have to fight all the time.”

Human Rights Watch appears surprised to discover the obvious:

Certain prison systems seem to have almost no positive social interaction—not even the most trivial—between members of different races.

Prisoners’ social relationships are largely determined by race; their gang affiliation, if they have one, is racially defined; and whatever racist beliefs they may have held prior to their imprisonment are likely to be significantly strengthened over the course of their stay in prison.

Despite what the book tells us about what happens to so many whites, *No Escape* cannot resist conventional pieties:

Many white prisoners told Human Rights Watch that they were uncomfortable with blacks and would prefer to live in a racially segregated environment. A few espoused virulently racist views. More so than African American prisoners, many whites asserted that the prison experience had made them racist—or, as they tended to put it, “racially aware.”

Aligha meglepő, hogy a fehér foglyok legyen « kényelmetlen » körül feketék. Nem is meglepő, hogy el akarnak kerülni tőlük, míg a feketék kevésbé hajlamosak elválasztani az emberektől, akiket erőszakolhatnak, vásárolhatnak és adhatnak el, zaklathatnak, és büntetlenül bántalmazhatnak. Igaz, hogy a börtön nem tanítja a feketéket és a spanyolokat a fehérek gyűlöletére; sokáig utálják a fehéret, mielőtt börtönbe kerülnének. Mondanom sem kell, hogy ez a könyv nem kísérel meg megérteni ezt a gyűlöletet, arra utalva, hogy ez normális a " rasszista " társadalom áldozatainak . Az sem minden fekete vagy hispán jelentett kifejezni « rosszindulatúan rasszista nézeteket, » akkor sem, amikor azt mondja, fehér áldozat « szopni ez fasz, akkor fehér szuka. »

A könyv tele van ajánlásokkal - néhány jó -, de a faji kapcsolatokról szól a liberális ostobaság szinte tökéletes leparlása:

Teikenttel a faji elfogultság sok esetben a fogvatartott és a fogva tartott szexuális zaklatására, lépéseket kell tenni a fogvatartott népesség faji feszültségeinek kezelésére. A DOC [Javítások Osztálya] munkatársainak faji érzékenységi képzést kell kapniuk. A faji zsúfoltságot és a zaklatás egyéb formáit - akár a fogvatartottak, akár a személyzet részéről - nem szabad tolerálni.

Mint bárki, akit az ortodoxia nem vakít, tudja, az egyetlen dolog, amely « a fogvatartottak faji feszültségeit kezelni fogja », a szegregáció. Még a fogvatartottak egy része sem érti meg, mi történik. « *Utálom ezt mondani,* » [kiemelés tőlem] mondja az egyik, « de ha nem volt rasszista, amikor jött a börtön több mint valószínű lesz, ha hagyjuk. » Annak ellenére, amit látott és szenvedett, ez az ember továbbra is úgy gondolja, hogy elnézést kell kérnie, mert nem akarja, hogy feketék és spanyolok körül legyen.

Miért rejtőzik el a börtönszakos nemi erőszak és miért nem hoztak a fogvatartottak hatalmas kártérítési keresetet a börtönök ellen, amelyek ezt lehetővé teszik? Először is, az örök egyformán elfelejtik a nemi erőszakot. A *No Escape nem* találja, hogy « a nemi erőszakos fogvatartottak gyakran azt mondják, hogy őrizetlenül bánnak velük olyan örök, akik nem zavarják el elrejtteni azt a tényt, hogy olyan" gyenge "foglyokat vesznek el, akik áldozatává válnak. » A jelentés idézi az egyik vezetőt, aki egy tárgyalás során tanúsította, hogy « a fogvatartottak saját felelőssége a szexuális visszaélés leküzdése - hogy a fogvatartottaknak hagyniuk kellett volna, hogy a többiek megértsék, hogy nem fognak ezzel megbirkózni: »

It is hardly astonishing that white prisoners should be “uncomfortable” around blacks. Nor is it surprising that they want to get away from them, whereas blacks are less inclined to be separated from people they can rape, buy and sell, pimp out, and humiliate with impunity. It is true that prison doesn’t teach blacks and Hispanics to hate whites; they hate whites long before they get to prison. Needless to say, this book makes no attempt to understand this hatred, implying that it is normal for victims of a “racist” society. Nor is any black or Hispanic reported to express “virulently racist views,” not even when he tells a white victim, “suck this dick, you white bitch.”

The book is full of recommendations—some good—but the one about race relations is an almost perfect distillation of liberal foolishness:

Given the element of racial bias in many instances of prisoner-on-prisoner sexual abuse, steps should be taken to address racial tensions in the inmate population. DOC [Department of Corrections] staff should receive racial sensitivity training. Racial slurs and other forms of harassment—whether from inmates or staff—should not be tolerated.

As anyone not blinded by orthodoxy knows, the only thing that will “address racial tensions in the inmate population” is segregation. Even some of the inmates don’t understand what is happening. “*I hate to say this,*” [emphasis added] says one, “but if you weren’t racist when you came to prison more than likely you will be when you leave.” Despite what he has seen and suffered, this man still thinks he has to apologize for not wanting to be around blacks and Hispanics.

Why is prison rape so well hidden, and why haven’t prisoners brought huge damages suits against the prisons that permit it? First, the guards appear to be uniformly oblivious to rape. *No Escape* finds that “raped inmates frequently say that they are treated scornfully by guards who do not bother to hide the fact that they despise prisoners who are so ‘weak’ as to be victimized.” The report quotes one warden who testified at a trial that “it was the prisoners’ own responsibility to fight off sexual abuse—that

A *No Escape* nem foglalkozik ezzel, de a börtönőrök valószínűleg maguk alacsony szarvasmarhák. Sokan valószínűleg feketék, és mások ugyanolyan boldogok, mint a nemi erőszakosok, ha megemlítik a fehéreket. Ezért sok áldozat nem jelent nemi erőszakot. Egyesek attól tartanak, hogy ha " elkapaszkodnak " a kínozóik megölik őket. Mások annyira szegénykednek, ami történt, senkinek sem mondják el.

Vannak idők, amikor a beszélgetés jót hozhat. John King lett híres húzva egy fekete ember halála Jasper, Texas, 1998-ban lett a szimbólum a fehér « rasszizmus: » de némi szerencséjével és hozzáértő tudta fordult az asztalok, és tette az ügy egyik fekete brutalitás. Mielőtt megölte James Byrd-t, éppen 21 hónapot töltött betörésekkel Texas egyik legkeményebb börtönében, a Beto egységénél. 5 láb, 7 hüvelyk magas volt, és csak 140 fontot sújtott, amikor ítélték el, és állítólag nem volt kifejezett faji véleménye. Fehér hatalmas tetoválásokkal borított. Ügyvédje szerint a feketék általi erőszak mélyen érintette King urat, ám ez ritkán beszélt róla.

A feketék, akik megölték a feketéket, nem kapnak kegyelmet, és Mr. King nem tudta volna elkerülni a halálos ítéletet, függetlenül attól, hogy milyen gyakran bántalmazták őt, ám szörnyűségeinek teljes beszámolója jelentős közvélemény szimpátiát nyert volna, és régóta felhívta a figyelmet a a kínai fehér foglyokkal gyakran szembesülnek. Egy ország, amely valaha a vadászat « gyökerét » fekete deviancia lett volna épületes tudni, mi volt az, amitől John King gyűlölet feketék. Mondanom sem kell, hogy a sajtó soha nem engedte el, és bűncselekményét a fehérek felfedezetlen gonoszságának újabb példaként rögzítették.

A nemi erőszak természetesen bűncselekmény, akár börtönben, akár „ szabad világban ” elkövetett bűncselekmény. Az ügyészek azonban nem gondolkodnak a bűnözőkről a választókerületük részeként, és kevés hitelt kapnak a már börtönben lévő elkövetők vádjával. Emellett inkább jó körülmények között tartózkodnak a börtön vezetése mellett, és hagyják, hogy vigyázzanak a fegyelem problémáira. Amint ez a jelentés rámutat, a legtöbb erőszak büntetlenül marad a börtönökben, és az ördög gyakran figyelmen kívül hagyják a nemi erőszakot, vagy egyszerűen csak az áldozatot őrizetbe veszik.

prisoners had to let the others ‘understand that [they]’re not going to put up with that.’”

No Escape does not go into this, but prison guards are likely to be a low breed of cattle themselves. Many are likely to be black, and some may be just as happy as the rapists to see whites humiliated. Many victims therefore do not report rapes. Some are afraid that if they “snitch” their tormentors will kill them. Others are so ashamed of what has happened they tell no one.

There are times when talking might do some good. John King became famous for dragging a black man to death in Jasper, Texas, in 1998. He became a byword for white “racism,” but with some luck and savvy he could have turned the tables and made the case one of black brutality. Before he killed James Byrd, he had just spent 21 months for burglary in one of Texas’ toughest prisons, the Beto Unit. He was 5 feet 7 inches tall and weighed only 140 pounds when he was sentenced, and reportedly had no pronounced racial views. He emerged covered with white-power tattoos. His lawyer said rape by blacks had deeply affected Mr. King, but that he rarely talked about it.

Whites who kill blacks get no mercy, and Mr. King could not have avoided a death sentence no matter how often he was gang-bugged, but a full account of his horrors would have won considerable public sympathy and attracted badly-needed attention to the tortures white prisoners often face. For a country that is ever on the hunt for “root causes” of black deviance, it would have been edifying to know just what it was that made John King hate blacks. Needless to say, the press never let on, and his crime has been recorded as yet another example of the unfathomable evil of whites.

Rape is, of course, a crime, whether committed in prison or the “free world.” However, prosecutors do not think of criminals as part of their constituency, and get little credit for charging perpetrators who are already in jail. Also, they prefer to stay on good terms with prison authorities and let them take care of discipline problems. As this report points out, most violence goes unpunished in prisons, and guards often ignore rape or simply

A fogvatartottaknak csak szélsőséges esetekben kell tényleges büntetőjogi vádakkal szemben állniuk: gyilkosság vagy őr támadása. A Human Rights Watch nem talált egyetlen olyan esetet, amelyben egy foglyot nemi erőszakkal vádoltak volna, bár erős visszatartó ereje lenne, ha a megerősítőknak további fél tucat évet csapnának a büntetésükre.

Nehéz azt a következtetést levonni, hogy ezeknek a borzalmaknak a faji aspektusai nagyon sok szerepet játszanak abban, hogy elhanyagoljuk őket. Ha a fehérek csapdába ütköznek és feketéket rabszolganak tartanak, nagy erőfeszítésű kampány indulna meg azok megállítására, a filmsztárok sorba állnak a barátságos áldozatokkal, és a szenátorok elárulják magukat erényes aggodalmukról. Mert a fehérek az áldozatok, minden vizsgálatot fog futni fej-on a tények is szörnyű az állami fogyasztás: a feketék és a spanyolok a « rasszisták, » és az erőltetett integráció még a katasztrófa rács mögött, mint a szabad világban.

Ugyanakkor a liberális propaganda hatalmának bizonyítéka, hogy a fehér faji szolidaritást még az elítélt emberek elméjéből ki is vezette. Az alsóbb rendűeknél alapvető törzsi elvárást lehetett volna várni, de még itt csak néhány « fehér szupercicista » hajlandó harcolni egymásért.

Azok számára, akik a liberális kliséken túl láthatják a faji rajt, a börtön nemi erőszak dinamikája tökéletesen érthető. Azok számára, mint például a jelentés szerzője, akik nem tudják vagy nem fogják megérteni, hogy a faj mit jelent, ez a könyv érthetetlen horror. Börtönünk tükrözi a társadalmunkat, és mindaddig, amíg a fehérek hivatalos bűnbaknak vannak tiltva, és tilos saját érdekeikben cselekedni, és mindaddig, amíg ragaszkodunk ahhoz, hogy a fogvatartottakat egy olyan brutális integrációs formára kényszerítsük, amelyet senki sem választana magának, addig fehér foglyok lesznek. bántalmazták, megverték, megerősztolták és AIDS-fertőzöttek voltak. Amerika nem hajlandó szembesülni ezzel a problémával, mert megtagadja magát.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 2002. áprilisában jelent meg. Az Human Rights Watch jelentésének teljes szövege a következő címen olvasható: <http://www.hrw.org/ireports/2001/prison>

lock the victim in protective custody. Prisoners face actual criminal charges in only extreme cases: murder or assault on a guard. Human Rights Watch has been unable to find a single case in which a prisoner has been charged with rape, though it would be a strong deterrent if rapists got half a dozen more years tacked onto their sentences.

It is difficult not to conclude that the racial aspect of these horrors has a lot to do with our determination to ignore them. If whites were gang-bugging and enslaving blacks, there would be a high-powered campaign to stop them, with movie stars queuing up to befriend victims, and senators preening themselves on their virtuous concern. Because whites are the victims, any investigation would run head-on into facts too awful for public consumption: that blacks and Hispanics are the “racists,” and that forced integration is even more of a disaster behind bars than in the free world.

At the same time, it is a testimony to the power of liberal propaganda that it has driven white racial solidarity out of the minds even of convicted felons. One would have expected an elemental tribalism among the lower orders, but even here only a few “white supremacists” are willing to fight for each other.

To those who can see beyond liberal clichés about race, the dynamics of prison rape are perfectly understandable. To those, like the author of this report, who cannot or will not understand what race really means, this book is an incomprehensible horror. Our prisons reflect our society, and as long as whites are official scapegoats and are forbidden to act in their own interests, and as long as we insist on forcing on prisoners a brutal form of integration no one would choose for himself, white prisoners will be pimped, beaten, raped, and infected with AIDS. America refuses to face this problem because it refuses to face itself.

This article first appeared in the April 2002 issue of American Renaissance. The full text of the Human Rights Watch report can be read at <http://www.hrw.org/reports/2001/prison>

Nyílt levél a főügyésznek

Eric Holder

ÉN, Túl is, szeretném, ha az őszinte megbeszélést folytatnánk a rajen az amerikában.

Eric Holder amerikai volt. A főügyész Barack Obama elnök alatt 2009 és 2015 között. A megerősítés utáni első nagybeszédében azt mondta, hogy az Egyesült Államok " alapvetően gyávák nemzete ", mert az amerikaiak félnek őszintén beszélni a fajról.

Holder úr 2013. júliusában volt hivatalában , amikor egy floridai zsűri meggyőzte George Zimmermant Trayvon Martin lövöldözésének eredményeként. Röviddel azután, hogy az ítéletet, egy beszédében, hogy a NAACP, Holder úr mondta, a Martin lövöldözés kéri őt, hogy « a beszélgetés » fiával, hogy elmagyarázza neki a különleges veszélyeket fekete férfi arcát a kezében a rendőrség. Megújította a rasszról való őszinte beszélgetés iránti felhívását. Két nappal a beszéde után elküldtem ezt a levelet Holder úrnak.

Tisztelt Holder úr!

Látom, hogy George Zimmerman tárgyalásában hozott ítélet arra készítette Önt, hogy ismételten hívja fel az amerikai faj " őszinte " megbeszélését. Üdvözlöm ezt a vitát.

Kezdjük a NAACP előtti nemrégiben tett megjegyzésével, amelyben Ön azt mondta, hogy Martin halála kényszerítette Önt, hogy beszéljen a 15 éves fiával a rendőrség kezeléséről. Nem látok olyan dolgot Martin halálában, amely ilyen beszélgetést indítana, mivel Zimmerman úr nem volt rendőr, és mivel a zsűri Zimmerman urat ártatlannak találta.

Feltételezem azonban, hogy állításokat tettél arra, hogy Zimmerman úr különös érdeklődést mutatott a Trayvon Martin iránt, mert fekete volt. Ezek az állítások nem bizonyítottak, de tegyük fel, hogy helytállóak. Remélem, elmagyarázta a fiának, hogy Zimmerman úrnak kiváló okai vannak a gyanújának.

Open Letter to Attorney General Eric Holder

I, TOO, WANT AN HONEST DISCUSSION OF
RACE IN AMERICA.

Eric Holder was U.S. Attorney General under President Barack Obama from 2009 to 2015. In his first major speech after confirmation, he said that the United States was “essentially a nation of cowards” because Americans are afraid to talk honestly about race.

Mr. Holder was in office in July 2013, when George Zimmerman was acquitted of murder by a Florida jury in the shooting death of Trayvon Martin. Shortly after the verdict, in a speech to the NAACP, Mr. Holder said the Martin shooting had prompted him to have “the talk” with his son, to explain to him the special dangers black men face at the hands of the police. He also renewed his call for an honest conversation about race. I sent this letter to Mr. Holder two days after his speech.

Dear Mr. Holder,

I see that the verdict in the trial of George Zimmerman has prompted you, once again, to call for an “honest” discussion of race in America. I welcome that discussion.

Let us start with your recent comments before the NAACP, in which you said that Martin’s death compelled you to have a talk with your 15-year-old son about how to deal with the police. I fail to see anything in Martin’s death that would prompt such a conversation, since Mr. Zimmerman was not a policeman, and since the jury has found Mr. Zimmerman innocent.

However, I assume you brought up allegations that Mr. Zimmerman took a special interest in Trayvon Martin because he was black. Those allegations are unproven, but let us assume they are correct. I hope you explained to your boy that Mr. Zimmerman had excellent reasons for being suspicious.

I would imagine you used statistics from your own Justice Department to show that blacks are at least seven times more

El tudom képzelni, hogy saját igazságügyi osztályának statisztikáit használta annak kimutatására, hogy a feketék legalább hétszer nagyobb valószínűséggel gyakorolnak erőszakos bűncselekményeket, mint más fajok, és hogy a fiatal fekete férfiak a legveszélyesebb emberek Amerikában. Remélem magyarázta, hogy az amerikaiak gyanúsak lesznek a feketékre mindaddig, amíg továbbra is oly sok bűncselekményt követnek el. Ez szerencsétlen lehet a törvénytisztelő feketék számára, de a hibát nem a rendőrség vagy a szomszédságőrök okozzák; más feketékkal van.

Feltételezem, hogy elmagyarázta a fiadnak is, hogy az ügy bizonyítéka egyértelműen azt sugallja, hogy ha Zimmerman úr gyanús volt a fiatal feketék ellen, akkor gyanúja fájdalmasan megerősült. Úgy tűnik, hogy Trayvon Martin megtámadta Zimmerman urat, eltörte az orrát, és a fejét a járdába dobta, csak azért, mert azt gondolta, hogy egy „ hátborzongató krakkoló ” követi őt. Martin úr sajnos Zimmerman úr fegyveres volt és megvédte magát.

Most talán megértem, miért folytatta ezt a beszélgetést a fiával: magyarázza el neki, hogy nem csak potenciálisan veszélyes, hanem súlyos bűncselekmény is, ha valakit megtámad, csak azért, mert követ téged. Feltételezem, hogy elmagyarázta neki, hogy őnek is tartózkodnia kell a rendőrök támadásától, és ha nem tudta, hogy az ilyen viselkedés nem bölcs, javaslom, hogy folytatta ezt a beszélgetést.

Más kérdésben az osztálya most Zimmerman urat vizsgálja, és gyűlölet-bűncselekmény miatt vádolja őt. A hírlevelek szerint az alkalmazottak már három tucat Zimmerman úr barátját és ismerőseit grillezték arra, hogy mit gondol a fekete emberekről. Miért? Egy állami zsűri már megállapította, hogy Zimmerman Mr. legitim önvédelemben viselkedett. Ön szerint az a vélemény, hogy ha Zimmerman úr « rasszista » nézetet képvisel, akkor « gyűlölet-bűncselekménynek » bűnös, akkor is, ha önvédelemben cselekedett?

Tegyük fel, hogy a nyomozók megtanultak, hogy Zimmerman úr szerette használni az „ N-szót ” -, hogy szinte annyira szerette volna használni, mint Trayvon Martin. Ez azt jelentené, hogy a maga részéről ugyanazon cselekedetek - a zsűri által legitim önvédelemnek ítélt cselekmények - gyűlölet-bűncselekménynek minősülnek?

Ez nem tudományos kérdés, Mr. Holder. A faji szokatlan véleményem van és nyilvánosan kifejeztem őket.

likely than people of other races to commit violent crimes, and that young black men are the most dangerous people in America. I hope you explained that Americans will be suspicious of blacks for as long as they continue to commit so many crimes. This may be unfortunate for law-abiding blacks but the fault is not with the police or with neighborhood watchmen; it is with other blacks.

I assume you also explained to your son that the evidence in the case very clearly suggests that if Mr. Zimmerman was suspicious of young blacks his suspicions were painfully confirmed. Trayvon Martin appears to have attacked Mr. Zimmerman, broken his nose, and pounded his head into the pavement simply because he thought a “creepy-ass cracker” was following him. Unfortunately for Mr. Martin, Mr. Zimmerman was armed and defended himself.

Now, perhaps, I understand why you had this conversation with your son: to explain to him that it is not only potentially dangerous but a serious crime to attack someone just because he is following you. I assume you explained to him that he should also refrain from attacking policemen, and if he was unaware that such behavior is unwise, I commend you for having this conversation.

On a different matter, your department is now investigating Mr. Zimmerman with an eye to charging him with a hate crime. According to news reports, your staff has already grilled three dozen of Mr. Zimmerman’s friends and acquaintances about what he thought of black people. Why? A state jury has already found that Mr. Zimmerman acted in legitimate self defense. Is it your view that if Mr. Zimmerman had “racist” views he is guilty of a “hate crime,” even if he acted in self defense?

Let us assume that your investigators had learned that Mr. Zimmerman liked to use “the N-word”—that he liked to use it almost as much as Trayvon Martin did. Would that mean that the very same actions on his part—actions a jury found to be legitimate self-defense—would now be a hate crime?

This is not an academic question, Mr. Holder. I hold unorthodox views on race and have expressed them publicly. Does this

Ez azt jelenti, hogy ha egy feketét megtámadnak, és halálos erővel kell megvédenem magam, akkor meg fogsz vizsgálni? Mi lenne, ha bebizonyítható, hogy én vagyok a leggyengébb rasszista Amerikában? Ez azt jelenti, hogy elvesztettem a jogomat arra, hogy megvédjem magam egy fekete támadó ellen? Remélem, megértette a félelmemet, de ez egyértelműen a vizsgálata logikája: hogy nagyon fontos jogokat veszíték el, ha nézetemmel rendelkezem, amelyet elutasítasz.

Végül egy teljesen más kérdés, úgy tűnik, hogy úgy gondolja, hogy a feketék és a fehérek pontosan megegyezik a képesség és a temperamentum, és ha van olyan különbség eredményét a két csoport között, ez lehet az oka, csak a fehér « rasszizmus. » A kívánt őszinte vita érdekében felkérem Önöket, hogy gondolkozzanak azon a tényen, hogy az amerikai feketék átlagos IQ-értéke 85, míg a fehérek átlagosan 100. Felhívom Önt, hogy vegye fontolóra a hatalmas bizonyítékokat is, amelyek ezt sugallják. a különbségnek alapvetően genetikai oka van.

Lehet, hogy olyan merész vagyok, hogy azt sugallom, hogy soha nem fogod megérteni az Amerika fáját, ha nem hajlandó figyelembe venni a faji képességbeli különbségeket? Örömmel mutatom be, hogy ennek bizonyítéka kölcsönösen megfelelő időben és helyen történik. Valójában sok olyan téma van, amelyeket hasznos lehetne megvizsgálni annak az őszinte beszélgetésnek a nevében, amelyet mindketten kívánunk.

Várom válaszát.

Tisztelettel,

Jared Taylor

A New Century Alapítvány elnöke

Ezt a levelet 2013. július 18-án tették közzé az AmRen.com oldalon.

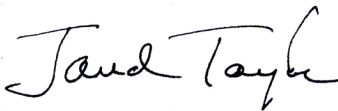
mean that if I am attacked by a black and have to defend myself with lethal force you will investigate me? What if it could be proven that I am the wickedest racist in America? Does that mean I have forfeited my right to defend myself against a black attacker? I hope you understand my dismay, but this is very clearly the logic of your investigation: that I will lose very important rights if I have views of which you disapprove.

Finally, on an entirely different matter, you seem to think that blacks and whites are precisely equal in ability and temperament, and that if there are any differences in outcome between the two groups, it can be due only to white “racism.” In the interest of the honest discussion you want, I invite you to reflect on the fact that American blacks have an average IQ of 85 whereas whites have an average of 100. I also invite you to consider the huge body of evidence that suggests this difference has a substantially genetic cause.

May I be so bold as to suggest that you will never understand race in America if you refuse to consider racial differences in ability? I would be pleased to present the evidence for this at a mutually convenient time and place. Indeed, there are many subjects we could usefully explore in the name of the honest discussion we both desire.

I look forward to hearing from you.

Sincerely,

A handwritten signature in black ink that reads "Jared Taylor". The signature is written in a cursive, flowing style.

Jared Taylor
President, New Century Foundation

This letter was published at AmRen.com on July 18, 2013.

Obama elnök a Fergusonról:

A probléma az igazságszolgáltatási rendszer, nem az erőszakos bűnözők

Az amerikaiak elveszítik a türelmet a balonokkal magas helyekben .

2014. augusztus 9 -én Darren Wilson nevű fehér rendőr lövöldözött és megölte a fegyvertelen, Michael Brown nevű tinédzserét Missouri-i Fergusonban. A feketék eredetileg azt állították, hogy a lövöldözés nem provokált, és Brown kezét a levegőben adta átadási gesztusával, és azt mondta: " Ne lőj! » Amikor megölték. Ez azt eredményezte, ismételt énekek a « Hands up, nem lő » során az anti-rendőrség tüntetések és zavargások követték. Brown halálát a média széles körben elhatározta a rendőri rasszizmus példajaként.

2014. november 24- én a nagy zsűri elutasította Wilson tiszt tisztségét, mivel nem talált valószínű okot a bűncselekmény vádjával szemben. A március 4, 2015 , a Department of Justice alatt Eric Holder megkötött hosszú, hivatalos jelentés, hogy a tisztviselő Wilson járt el jogos félelem a lift, és nem volt indokolt, amikor a díjat neki egy polgári jogok megsértése.

A Missouri állambeli Clayton nagy zsűri beszélt: Darren Wilson tiszt igazolta Michael Brown lelövését, és nincs váratlan oka a vádemelésnek. A kilenc fehér és három fekete esküdt szerencséjéhez soha nem kell tudni személyazonosságukat. Bátor döntést hoztak.

Robert McCulloch ügyész részletes nyilatkozatot tett a nagy zsűri számára bemutatott bizonyítékokról és megígérte, hogy mindegyiket nyilvánosságra hozza, de a feketék kevés érdeklődést mutattak a bizonyítékok iránt. Fergusonban, amint a döntést bejelentették, a feketék a West Florissant Avenue-nál egész üzletkötvényt tüzet gyújtottak, és több tucat más üzletet fosztogattak és égettek el. Egy járműkereskedőnél elégette a járműveket. A rendőrség több mint 150 lövöldözést számolt el éjszaka, és a tűzoltók félték a tüzek ellen harcolni. Ott volt tiltakozás a Manhattan és fosztogatások Chicago és Oakland.

President Obama on Ferguson: The Problem Is the Justice System, Not Violent Criminals

AMERICANS ARE LOSING PATIENCE WITH BALONEY
IN HIGH PLACES.

On August 9, 2014, a white police officer named Darren Wilson shot and killed an unarmed black teenager named Michael Brown in Ferguson, Missouri. Blacks initially claimed the shooting was unprovoked, and that Brown had his hands in the air in a gesture of surrender and was shouting "Don't shoot!" as he was killed. This resulted in repeated chants of "Hands up, don't shoot" during the anti-police demonstrations and rioting that followed. Brown's death was widely decried in the media as an example of police racism.

On November 24, 2014, a grand jury declined to indict Officer Wilson, finding no probable cause to charge him with a crime. On March 4, 2015, the Department of Justice under Eric Holder concluded in a lengthy, official report that Officer Wilson had acted in legitimate fear of his life and that there were no grounds on which to charge him with a civil rights violation.

The grand jury in Clayton, Missouri, has spoken: Officer Darren Wilson was justified in shooting Michael Brown and there is no probable cause to indict. Fortunately for those nine white and three black jurors, their identities need never be known. They made a brave decision.

Prosecutor Robert McCulloch made a detailed statement of the evidence presented to the grand jury and promised to make it all public, but blacks showed little interest in evidence. In Ferguson, as soon as the decision was announced, blacks set fire to a whole block of businesses on West Florissant Avenue, and looted and burned dozens of other stores. They burned the vehicles at an auto dealer. Police counted more than 150 gunshots during the night, and firemen were afraid to fight the fires. There

A fekete " vezetőök " a szokásos ostobaságokat mondta. Marcia Fudge, az Ohio-i demokratikus képviselő és a Kongresszusi Fekete Kaukázus elnöke szerint a zsűri döntése " úgy tűnik, aláhúzza egy íratlan szabályt, miszerint a fekete életnek nincs értéke; hogy ebben az országban megölheti a fekete embereket következmények vagy következmények nélkül: »

Al Sharpton szerint az igazságszolgáltatási rendszer " mélyen hibás " és " nagyon gyanús:"

Mi újabb?

Sokkal érdekesebb, hogy Barack Obama kénytelen volt szokatlan esti nyilatkozatot tenni a sajtó számára. Amit mondott - elvégre az Egyesült Államok elnöke -, valójában felháborítóbb, mint a Fudge ostobaság arról, hogy a feketéket büntetlenül hogyan lehet megölni.

Obama úr majdnem 10 percet beszélt, és hét közül *a rendőrséget hibáztatta*. Azt mondta, a tiltakozók « jogos kérdésre, hogy hogyan community s és rendvédelmi hat egymásra:» és a hívott harag mint az elutasítás megvádolják « érthető reakció:» Elmondta, hogy Ferguson egy példa a « nagyobb feladat , hogy még mindig szembe, mint a nemzet : » Azt mondta, hogy « utasította Holder ügyészét, hogy működjön együtt az ország városaival. . . kiképzti a bűnüldözést, hogy ez mindenki számára tisztességes módon járjon el: »

" Ez nemcsak Ferguson kérdése, hanem Amerika kérdése " - magyarázta. Hozzátette, hogy az ország várja, hogy « megbirkózzon a nagyon szükséges büntető igazságügyi reformmal: » « Amerika nem minden, ami lehet, » mondta szomorúan, de « tehetjük haladás nem csak Ferguson, hanem egy csomó más városok és közösségek szerte az országban:»

Más szavakkal, barátjának, Al Sharptonnak igaza van. Az amerikai igazságszolgáltatási rendszer mélyen hibás.

Az elnöknek *egyetlen szava sem volt kritikája* Michael Brown ellen. Egyszer nem mondta, hogy rossz ötlet a marihuána eljutása és az erőszakos rablás elkövetése. Egyszer nem mondta, hogy rossz ötlet egy rendőrt ütni. Egyszer nem mondta, hogy rossz ötlet megkísérelni megragadni egy tiszt fegyverét.

was protest in Manhattan, and looting in Chicago and Oakland.

Black “leaders” said the usual foolish things. Marcia Fudge, Democrat from Ohio and chair of the Congressional Black Caucus, says the grand jury decision “seems to underscore an unwritten rule that Black lives hold no value; that you may kill Black men in this country without consequences or repercussions.”

Al Sharpton said the justice system is “deeply flawed” and “very suspect.”

What else is new?

It is far more interesting that Barack Obama felt compelled to make an unusual evening statement to the press. What he said—after all, he is President of the United States—is actually more outrageous than the Fudge nonsense about how blacks can be killed with impunity.

Mr. Obama spoke for nearly 10 minutes, and spent seven of them *blaming the police*. He said protesters have “legitimate issues of how communities and law enforcement interact,” and called anger over the refusal to indict “an understandable reaction.” He explained that Ferguson is an example of the “broader challenges that we still face as a nation.” He said he has “instructed Attorney General Holder to work with cities across the country . . . to train law enforcement so it conducts itself in a way that is fair to everybody.”

“This is not just an issue for Ferguson, this is an issue for America,” he explained, adding that the country can look forward to “tackling much-needed criminal justice reform.” “America isn’t everything that it could be,” he said sorrowfully, but “we can make progress not just in Ferguson but in a lot of other cities and communities around the country.”

In other words, his friend Al Sharpton is right. The American justice system is deeply flawed.

The president did not have *one word of criticism* for Michael Brown. Not once did he say it’s a bad idea to get high on marijuana and commit strong-arm robbery. Not once did he say it’s a bad idea to punch a policeman. Not once did he say it’s a bad idea to try to grab an officer’s gun. Not once did he say it’s a bad

Egyszer nem mondta, hogy rossz ötlet fenyegető módon egy rendőr felé irányulni, aki már néhány lövés rád lőtt. Azoknak az embereknek, akik ezeket a dolgokat - függetlenül a fajtól - kiváló esélyük van a lelőésre, és így kell lennie.

Az elnök kijelentette: " Soha nem lehet mentség az erőszaknak ", de Michael Brown-ról nem beszélt. Ő kér mérges feketék-, akik már dobott palackok a rendőrség Ferguson-csatornára a jogos felháborodás « konstruktívan:»

Obama úr utasíthatja 1000 Eric Holder-t, hogy menjen ki és tartsa kezét a rendőrökkel. Ő tudja tölteni a többi idejének nyögött körülbelül « a nagyobb feladat még előttünk, mint a nemzet » és « kezelése igen nagy szükség van a büntető igazságszolgáltatási reformot:» De mi a pontos hiba az igazságügyi rendszer, amely miatt Michael Brown meghalni? Vagy ez miatt a zsűri nem vádolta? Mi a helyzet, ha a büntető igazságszolgáltatás „ megtört ”, mint például a bevándorlási rendszer?

Vajon az elnök is hisz saját baloney-ban?

A probléma az erőszakos bűnözők, nem pedig egy „ mélyen hibás ” igazságszolgáltatási rendszer. Káprázatosan nyilvánvaló bárki számára, akit a főiskolai oktatás és az MSNBC nem ad hozzá teljesen. A szokásos amerikaiak megértik ezt, és rádiót árasztanak el, és uralják a híroldalak kommentárjait. De az egyik kezére számíthat a megválasztott tisztviselőkre vagy kommentátorokra, akik bármit mondanak a Fergusonról, ami nem érzi jó ostobaságát vagy egyenesen fehérek elleni ártatlanságát.

Ez a nagy zsűri döntés és annak következményei olyanok, mint Tawana Brawley, a Duke nemi erőszak ügye, a Jena Six, a Trayvon Martin és ezer más faji csalás és összecsapás játék, amelyek lassan, de biztosan viselik a fehér emberek türelmét.

Ezt a cikket 2014. november 25-én tették közzé az AmRen.com oldalon.

idea to head menacingly towards a policeman who has already fired a few shots at you. People who do those things—whatever their race—have an excellent chance of being shot, and that’s as it should be.

The president did pronounce the words, “there’s never an excuse for violence,” but he wasn’t talking about Michael Brown. He was asking angry blacks—who were already throwing bottles at the police in Ferguson—to channel their righteous rage “constructively.”

Mr. Obama can instruct 1,000 Eric Holders go out and hold hands with police officers. He can spend the rest of his term moaning about “the broader challenges we still face as a nation” and “tackling much-needed criminal justice reform.” But what is the precise flaw in the justice system that caused Michael Brown to die? Or that caused the grand jury to fail to indict? If criminal justice is “broken” like the immigration system, what needs to be fixed?

Does the president even believe his own baloney?

The problem is violent criminals, not a “deeply flawed” justice system. This is dazzlingly obvious to anyone not completely addled by a college education and MSNBC. Ordinary Americans understand this, and they will flood talk radio and dominate the comments sections on news sites. But you’ll be able to count on the fingers of one hand the elected officials or commentators who say anything about Ferguson that isn’t feel-good foolishness or outright anti-white nastiness.

This grand jury decision and its aftermath are like Tawana Brawley, the Duke rape case, the Jena Six, Trayvon Martin, and a thousand other racial hoaxes and con games that are slowly but surely wearing out the patience of white people.

This article was published at AmRen.com on November 25, 2014.

A New York Times az igazságra dől Baltimore-ban

ÉS KISZERŐK, MIÉRT KOCKÁZATAK?

2015. április 12-én a Baltimore-i rendőrség letartóztatta egy Freddie Grey nevű, 25 éves fekete férfit, aki később rendőrségi őrizetben halt meg. Ugyanebben a hónapban a feketék lázadtak, állítva, hogy Grayt rasszista rendőrség ölte meg. A csöcselék fosztogatták és elégették a helyi vállalkozásokat, és a Nemzetőrség csapatait hívták be, hogy tegyék le az 1992-es Los Angeles-i zavargások óta az egyik legsúlyosabb polgári rendellenességet.

Hat rendőrt - három fekete és három fehért - vádoltak Gray haláláért, amelyet széles körben úgy tekintettek, mint egy fekete városvezetés kapitánya az erőszak mobítására. Mind a hat tisztet felmentették, vagy vádemelésüket elengedték. Megállapítást nyert, hogy Grey valószínűleg halálos sérülést szenvedett el, amikor felállt egy mozgó rendőrségi kocsiban, miközben a bilincs és a bilincs elvesztette egyensúlyát, és a fejére ütött, amikor esett.

A tegnapi New York Times újságcikkből [Sheryl Stolberg, «A tömeg szétszóródik, ahogy a Baltimore Curfew tartja: » 2015. április 28.) Becsapódott valami hasonló, mint a valódi ok, amiért feketék lázadtak Baltimore-ban. Közel a híres kiégett CVS-város könyörögtek CVS « befektetni » egy agyafúrt szomszédsági a Times riportere talált valakit, hogy azonosították « Robert Wilson, egy főiskolai hallgató, aki járt középiskolába Baltimore-ban. » A cikk Wilson úr magyarázatával zárul, hogy miért zavartak a feketék. Semmit nem szólt Freddie Gray-ról vagy a rendőrség brutalitásáról. Ehelyett ezt mondta:

Csak dühösek vagyunk a környékre - mint például ezt adják nekünk? -, és fáradtak vagyunk rá, mintha senki sem akarnánk felébreszteni és látni a lebontott épületeket. Elvitték a közösségi központokat, elvitték az apáinkat, és most olyan lámpák vannak, amelyek nem működnek, vannak házak, amelyek összeomlanak, esnek le.

Ez az idézet szinte tökéletesen megragadja a rohamhoz vezető fekete mentalitást .

The New York Times Stumbles onto the Truth in Baltimore

AND DISCOVERS WHY BLACKS RIOT.

On April 12, 2015, a 25-year-old black man named Freddie Gray was arrested by Baltimore police and later died in police custody. Later that month, blacks rioted, claiming Gray was killed by racist police. Mobs looted and burned local businesses, and National Guard troops were called in to put down what was one of the most serious civil disorders since the 1992 Los Angeles riots.

Six police officers—three black and three white—were charged in Gray's death in what was widely seen as a black city administration's capitulation to mob violence. All six officers were acquitted or had charges dropped. It was determined that Gray probably received a fatal injury when he stood up in a moving police van while handcuffed and shackled, lost his balance, and hit his head when he fell.

An article from yesterday's *New York Times* [Sheryl Stolberg, "Crowds Scatter as Baltimore Curfew Takes Hold," April 28, 2015] stumbled onto something like the real reason why blacks rioted in Baltimore. Near the famous burned-out CVS—the city had begged CVS to "invest" in a dodgy neighborhood—the *Times* reporter found someone it identified as "Robert Wilson, a college student who went to high school in Baltimore." The article concludes with Mr. Wilson's explanation of why blacks rioted. He said nothing about Freddie Gray or police brutality. Instead, he said this:

We're just angry at the surroundings—like this is all that is given to us?—and we're tired of this, like nobody wants to wake up and see broken-down buildings. They take away the community centers, they take away our fathers, and now we have traffic lights that don't work, we have houses that are crumbling, falling down.

This quote almost perfectly captures the black mentality that

A feketék olyan környéken élnek, amelyet maguk is megsemmisítettek, és azt kérdezik: " Ez minden, amit nekünk adnak? »

A szorgalmas fehér emberek építették a „ lebontott ” épületeket. Wilson panaszkodik. Sokuknak parketta, magas mennyezetük és finom díszlécük volt manapság csak a legdrágább új építésben.

Az 1968-as Baltimore-i raj zavargása után a fehérek pánikba estek és eladták ingatlanjukat kétségbeesett áron. Ezeket a házakat " lebontják ", mert a feketék nem karbantartották őket. A fehér repülés és a „ lebontott ” házak ezt a mintáját Detroitban, Philadelphióban, Chicagóban, New Yorkban, Washingtonban, St. Louisban, Memphisben, Atlantában, Birminghamban, Jacksonville-ben és számtalan más amerikai városban megismételték. A világ legjobb városházait feketéknek adták át, akik megsemmisítették. A pótolhatatlan építészettel megtöltött környékek ma puszták. A „ összeomló, leeső ” házak orvoslására az azokban élő emberek javíthatnak, ám ezek helyett Wilson úr azt kérdezi: „ Ez minden, amit nekünk adnak? »

Mint oly sok feketék, Wilson sem tudja, mennyire perverz az a gondolkodás, amikor a házat és a környéket senkinek " adják ". Vajon elképzelhető fehér hatóságok « adó » szép városrészek fehérek és kegyetlenül osztogatnak nyomornegyedek feketék? Természetesen nem indultak nyomornegyedekként. A fehérek megmenekültek és keményen dolgoztak ezen környékek felépítésében.

A mai jóléti világban, az élelmiszerbélyegek, az állami lakhatás és a fehér büntudat azonban Wilson nem ismeri jobban, mint a leosztás kérése. Jesse Jackson ugyanolyan önellátó. Freddie Gray temetésén a következő kérdést akarták látni: « Miért nem tudják a (fekete) West Side ugyanazokat a dolgokat megszerezni a belvárosban? » Jesse Jackson azt kérdezi ugyanazt a kérdést: « Ez minden, ami adott nekünk? »

És pontosan ki nem ad eleget? Baltimore 1987-ben választotta meg első fekete polgármesterét. Ma a polgármester, a rendőrség főnöke, a tűzfőnök és a rendőrség fele feketék. A lakosság kétharmada és a városi tanács nagy része fekete. De amikor Wilson és Jesse Jackson panaszkodik, nem hibáztatják Stephanie Rawlings-Blake polgármestert; fehér embereket hibáztatnak.

leads to rioting. Blacks live in neighborhoods that they themselves have wrecked, and then ask, "This is all that is given to us?"

Hard-working white people built the "broken-down" buildings Mr. Wilson is complaining about. Many had parquet floors, high ceilings, and fine moldings found today only in the most expensive new construction.

After race riots in Baltimore in 1968, whites panicked and sold their property at desperation prices. Now, these houses are "broken down" because blacks didn't maintain them. This pattern of white flight and "broken down" houses has been repeated in Detroit, Philadelphia, Chicago, New York, Washington, St. Louis, Memphis, Atlanta, Birmingham, Jacksonville, and countless other American cities. Some of the best city housing in the world was handed over to blacks who wrecked it. Neighborhoods filled with irreplaceable architecture are now wastelands. The remedy for "crumbling, falling down" houses is for the people who live in them to fix them, but instead, Mr. Wilson asks, "Is this all that is given to us?"

Like so many blacks, Mr. Wilson doesn't realize how perverse it is even to think in terms of houses and neighborhoods being "given" to anyone. Does he imagine white authorities "giving" nice neighborhoods to whites and cruelly handing out slums to blacks? They didn't start out as slums, of course. Whites saved and worked hard to build those neighborhoods.

But in today's world of welfare, food stamps, government housing, and white guilt, Mr. Wilson doesn't know any better than to ask for handouts. Jesse Jackson is just as self-absorbed. At the funeral for Freddie Gray he wanted to know, "Why can't the [black] West Side get the same things downtown gets?" Jesse Jackson is asking the same question: "Is this all that is given to us?"

And who, exactly, is not giving enough? Baltimore elected its first black mayor in 1987. Today, the mayor, the police chief, the fire chief, and half the police force are black. Two thirds of the population and most of the city council are black. But when Mr. Wilson and Jesse Jackson complain about stinginess, they are

Wilson szerint Baltimore feketéi lázadtak, mert " mérgesek a környéken. »A feketék csúnyává és nyomorúságossá teszik környezetüket, majd égésükkel még rondábbá és nyomorúságosabbá teszik őket. Aztán megkérdezik: " Ez minden, amit nekünk adtak? »

Wilson úrnak több panasza van: « Elvonják a közösségi központokat, apáikat. » Rawlings-Blake polgármester 2013-ban csökkentette az 55 városközpontú központ 20-nak a finanszírozását, ám a magánképes alapítványok és a szomszédsági szervezetek nagy részét továbbra is folytatta. A lázadó hétfőn leégett.

És atyák? 1983-ban Baltimore-ban volt a legmagasabb a fekete jogellenesség aránya: 76 százalék, abban az időben, amikor a feketék országos aránya körülbelül 55 százalék volt. Most, hogy az országos fekete árfolyam 72 százalék, milyen valószínűséggel lehet Baltimore esetében? Kilencven százalék? Kilencvenöt százalék? Aki « ők » vannak nem kell, hogy a munka nagyon nehéz « elvegye a mi atyáink. »A fekete apák soha nem voltak ott, ahol kezdetben volt.

Ez nem meglepő, hogy Mr. Wilson hiszi feketék nem « adott » , amit megérdemelnek, és hogy « ők » elvette az apja. Főiskolai hallgató - valószínűleg ösztöndíjjal -, és ezt feketék tanítják az iskolából.

A *New York Times* mindig a « rasszizmust » és a fehér kiváltságot hibáztatja a feketék helyzetének. Feltételezi, hogy ha csak a fehérek tudnák megfékezni nagyját, feketék virágoznak és virágzanak. Figyelemre méltó, hogy ezt a cikket egy idézettel zárta, amely annyira brutálisan aláhúzza saját feltételezéseit. Az emberek, akik azt hiszik « ők » elvették az apjuk, akik másokat hibáztatnak saját « bontásban épületek » aki megnézi nyomor saját készítésű és kérjen « Ez minden, ami adott nekünk? » - ezek az emberek nem virágzik és virágzik, függetlenül attól, hogy a fehér emberek mit csinálnak.

Ezt a cikket az AmRen.com közzétette 2015. április 29-én.

not blaming Mayor Stephanie Rawlings-Blake; they are blaming white people.

Mr. Wilson says Baltimore's blacks rioted because they are "angry at the surroundings." Blacks make their surroundings ugly and miserable, and then make them even more ugly and miserable by burning them down. And then they ask, "Is this all that is given us?"

Mr. Wilson has more complaints: "They take away the community centers, they take away our fathers." Mayor Rawlings-Blake cut funding for 20 of 55 city-run community centers in 2013, but private foundations and neighborhood organizations kept most of them going. Rioters burned one down on Monday.

And fathers? In 1983, Baltimore had the highest black illegitimacy rate in the country: 76 percent, at a time when the national rate for blacks was about 55 percent. Now that the national black rate is 72 percent, what is the figure likely to be for Baltimore? Ninety percent? Ninety-five percent? Whoever "they" are didn't have to work very hard to "take away our fathers." Black fathers were never there to begin with.

It's no surprise that Mr. Wilson thinks blacks haven't been "given" what they deserve, and that "they" took away his father. He's a college student—probably on scholarship—and that's what blacks are taught from grade school.

The *New York Times* invariably blames "racism" and white privilege for the plight of blacks. It assumes that if only whites could curb their bigotry, blacks would bloom and flourish. It is remarkable that it concluded this article with a quotation that so brutally undercuts its own assumptions. People who think "they" have taken away their fathers, who blame others for their "broken down buildings," who look at misery of their own making and ask "Is this all that is given to us?"—such people will not bloom and flourish no matter what white people do.

This article was published at AmRen.com on April 29, 2015.

Hogyan készülnek az új amerikaiak?

AZ OLDÓ POT MOST.

A honosított amerikai állampolgárrá válás utolsó lépése a szövetségi bíró által esküt adó ünnepség. Mindig akartam nézni az ünnepséget, és nemrégiben vettem részt a Virginia állambeli Alexandria szövetségi kerületi bíróságán.

Ebben az alkalomban 60 leendő polgár volt, talán 40 vendég és barát kíséretében. Néhány ember üzleti ruhában volt, de legtöbbjük vásárláshoz vagy sporteseményekre öltözött. A tárgyalóterem tele volt, de a leendő állampolgárokat külön ültették el, távol a barátaiktól, tehát nagyon kevés volt a csevegés, ahogy vártuk a dolgok megkezdését. Az INS ügyvédje a szertartások szeretője volt. Spanyol volt, kifejezetten spanyol akcentussal, és eleinte megemlítette, hogy ő is bevándorló. Néhány gyakorlati kérdést felvázolt, például az amerikai útlevelel való jelentkezés módját, majd elkezdte az üzletet. Előzetesen bocsánatot kért az esetleges félreértések miatt, majd kikiáltotta az összes idegen nevét, és arra kérte őket, hogy adja meg eredeti nemzetiségüket. A spanyol nevek nagy számát tiszta, spanyol kiejtéssel beszélt. Senki sem gondolta, hogy furcsa, hogy nem őshonos amerikai, vagy hogy ékezetes angolul beszél.

Figyelmesen hallgattam, amikor 60 ember mondta, ahonnan származnak: Guatemala, Szomália, Libanon, Panama, Ghána, Kína, Egyiptom, Korea, Vietnam, Peru, Törökország, Honduras, Sierra Leone stb. Csak egy európai volt, egy angol nő, aki később ott maradt, aminek látszik az amerikai férje és gyermeke. Volt egy olyan „ orosz ” is, aki inkább örménynek vagy az ázsiaiaknak tűnt, mint európainak. A tárgyaló hátuljától kezdve ez a gyártásban részt vevő amerikaiak gyűjteménye gyakorlatilag feltörhetetlen, fekete színű hajú tenger volt.

Ahogy a bíró megérkezését vártuk, az INS ügyvéd jóváhagyóan megjegyezte, hogy hány ország képviselteti magát. " Az Egyesült Államok érdeme, hogy a világ minden részéről származunk " - mondta. « Ez teszi különlegessé minket. »

How New Americans are Made

MELTING POT NO MORE.

The final step in becoming a naturalized U.S. citizen is an oath-taking ceremony conducted by a federal judge. I have always wanted to watch the ceremony, and recently attended one at the federal district court in Alexandria, Virginia.

On this occasion, there were 60 citizens-to-be, accompanied by perhaps 40 guests and friends. A few people were in business clothes, but most were dressed for shopping or a sports event. The courtroom was full, but the citizens-to-be were seated separately, away from their friends, so there was very little chatter as we waited for things to begin. A lawyer from the INS was mistress of ceremonies. She was Hispanic, with a distinctly Spanish accent, and mentioned at the outset that she, too, was an immigrant. She covered a few practical questions, such as how to apply for a U.S. passport, and then got down to business. She apologized in advance for any mispronunciations, and then called out the names of each of the aliens and asked them to state their original nationalities. She spoke the large number of Hispanic names in a clear, Spanish accent. No one seemed to think it odd that she not be a native American or that she should speak accented English.

I listened carefully as 60 people said where they were from: Guatemala, Somalia, Lebanon, Panama, Ghana, China, Egypt, Korea, Vietnam, Peru, Turkey, Honduras, Sierra Leone, etc. There was just one European, an Englishwoman who later left with what appeared to be her American husband and child. There was also one “Russian” who looked more Armenian or Azeri than European. From the back of the courtroom, this collection of Americans-in-the-making was a virtually unbroken sea of jet-black hair.

As we waited for the judge to arrive, the INS lawyer remarked approvingly on how many countries were represented. “The worth of the United States is that we come from all parts of the world,” she said. “That’s what makes us special.” She urged every-

Mindegyiket sürgette, hogy ismerkedjen meg szomszédjával, hogy elmondhassa az unokáknak, hogy azon a nagy napon, amikor a család amerikai lett, « Egyiptomban vagy Guatemalában valaki mellett ültem. » Az INS hölgynek kifogyott a mondani kívánt mondat, és körülbelül hat vagy hét pillanat után a tisztelt Barry Poretz megérkezett fekete köpenyébe az állampolgárság esküjének végrehajtására.

Figyelembe véve rövid darabokra törte az esküt, hogy azok, akiknek az angol nyelve kicsit új volt, követni tudják őket. Valamennyien felemelték a jobb kezét, és lemondott minden korábbi hűség bármely « fejedelem, uralkodó, állami vagy szuverenitása » és megígérte, hogy a medve « igaz hitet és hűséget » az Egyesült Államok alkotmánya. Arra is megesküdtek, hogy fegyvereket viselnek az Egyesült Államok szolgálatában, ha a törvény ezt megköveteli, és hogy az állampolgárság esküjét " szabadon, mentális fenntartás vagy kijátszás célja nélkül tették meg." »

Poretz bíró ezután egy kicsit beszélt, mondván, hogy nagyapja bevándorló volt, és ez mindig örömmel fogadja az új állampolgárokat az Egyesült Államokba. Megjegyezte, hogy bár a múltban az emberek olvadóedényként gondoltak az Egyesült Államokra, azt gondolta, hogy az ország inkább pörkölt. " A recept annál jobb, mert Önök megtartják etnikai hátterüket, és az ország jobb ehhez " - mondta. Arra sürgette a szobában levő személyeket, hogy ápolják nemzeti örökségüket, elmagyarázva, hogy « ez teszi a pörkölt jobbá, az országot pedig jobbá. » Nem említette az alkotmányt, amelyre 60 ember csak esküt tett hitt és hűséges volt, és nem vitatta meg, hogy mi az adócsalás vagy mentális fenntartás. Egyszer nem említette az állampolgárság esküjének jelentését; senki más sem tette.

Miután a bíró elhagyta a tárgyalót, az INS hölgy gratulált az új állampolgároknak és beszélt a szavazás fontosságáról. Elmondta, hogy a tárgyalóban levő önkéntesek segítenek számukra a regisztrációban. A következő felszólaló Lynette Anderson, az Amerikai Forradalom Lányainak tagja. Tárgya a szabadság volt - hogy forradalmi őse harcolt érte, és mennyire örült neki, hogy " született " benne. Megjegyzéseiben, amelyek enyhén sértőnek tűnhettek korábbi nemzetiségükkel szemben, azt mondta az új polgároknak, hogy « nagyon különlegesek », mert « most minden leszármazott hangyád szabadságban születik:»

one to get acquainted with his neighbor, so as to be able to tell grandchildren that on that grand day when the family became American “I was sitting next to someone from Egypt—or from Guatemala.” The INS lady ran out of things to say, and after about six or seven fidgety minutes the Honorable Barry Poretz arrived in his black robe to administer the oath of citizenship.

He considerately broke the oath up into short pieces so those whose English was a little new could follow along. They all raised their right hands and renounced all former loyalty to any “prince, potentate, state or sovereignty” and promised to bear “true faith and allegiance” to the United States Constitution. They also swore to bear arms in the service of the United States should the law require it, and that they took the oath of citizenship “freely, without mental reservation or purpose of evasion.”

Judge Poretz then gave a little talk, saying that his grandfather had been an immigrant and that it always makes him happy to welcome new citizens to the United States. He noted that although in the past people had thought of the United States as a melting pot he thought the country was more like a stew. “The recipe is better because you all maintain your ethnic backgrounds, and the country is better for that,” he said. He urged everyone in the room to cherish his national heritage, explaining that “that’s what makes the stew better and the country better.” He did not mention the Constitution, to which 60 people had just sworn faith and allegiance, nor did he discuss what constitutes evasion or mental reservation. Not once did he mention the meaning of the oath of citizenship; no one else did either.

After the judge left the courtroom, the INS lady congratulated the new citizens and spoke about the importance of voting. She explained that volunteers in the courtroom would help them register. The next speaker was Lynette Anderson, a member of the Daughters of the American Revolution. Her subject was freedom—how her Revolutionary ancestor had fought for it, and how glad she was to have been “born into” it. In remarks that could have seemed mildly offensive to their former nationalities, she told the new citizens that they were “very special” because

Arra is sürgette őket, hogy levelet írjanak leszármazottaiknak, leírva: „ az amerikai álmaid:”. Azt mondta, hogy azt kívánja, hogy ilyen levelet küldjön forradalmi ősektől, és megígérte az egykori szomáliaiaknak és vietnámoknak, hogy leszármazottaik egy napon lesznek. izgatottan van ilyen dolog.

Miss Anderson ezután vezette a csoportot, hogy hűségesen jelzi a zászlót. Ez egy kínos, morogó üzlet, és bár a lánya elmagyarázta, hogy a jobb kezét a szív fölé kell helyezni, nagyon sokan - emlékszel: angoluk új volt - felemelte a kezüket a levegőben, ahogy az állampolgárság esküvének tettek. .

A 60 nevet ezután ismét kiállították, és az új amerikaiak a szoba elejére vonultak, hogy megszerezzék a honosítási igazolásokat. Mivel minden egyes személyt benyújtottak, az Alexandria Voter Registration nevű csoport képviselője kiállította a regisztrációs űrlapokat, és Miss Anderson mindenkinek kicsi amerikai zászlót adott. Egy volt egyiptomi bizonyítványra pillantottam. Vonzóan gravírozott, csatolt színes fényképpel, és nem látszott könnyű hamisítani.

Az egyik választói regisztrációval rendelkező ember a tárgyaló ajtaja előtt állt, kezét rázott, és „ gratulációkat ” mondott minden új amerikai számára, aki kiment. Megemlítettem neki, hogy úgy tűnik, hogy nem sokan regisztrálnak szavazásra. " Sokan nem értik, mi a helyzet " - válaszolta kellemesen.

A szertartás véget ért. Meglepett, hogy semmiféle érzelmet nem észleltem. Bár az INS és a DAR hölgyei igyekeztek valamilyen jelentőséget adni a szertartásnak, a közönség nem reagált. Lehet, hogy egy tömeg vár egy buszra, vagy egy zsűri medence vár az esetre. Miközben a polgártársaimat - csakúgy, mint minden lehetséges fajtát, de fehéreket - sétáltam a tárgyalóteremben, nem tudtam elképzelni, hogy mi kellett volna egy furcsa, idegen amerikai nem-kinézetű embernek kinézni, egyáltalán. Valójában úgy nézett ki, mint minden buszra váró nagyvárosi tömeg.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 1998. júniusi számában jelent meg .

“now all of your descendants will be born into freedom.” She also urged them to write letters to their descendants, describing “your American dream.” She said she wished she had a letter of that kind from her Revolutionary ancestor, and promised the former Somalis and Vietnamese that their descendants would, one day, be thrilled to have such a thing.

Miss Anderson then led the group in pledging allegiance to the flag. This was an awkward, mumbling business, and though the Daughter explained that the right hand was to be placed over the heart, quite a few—remember: their English was new—raised their hands in the air as they had for the oath of citizenship.

The 60 names were then called out again, and the new Americans marched up to the front of the room to collect certificates of naturalization. As each person filed by, a representative of a group called Alexandria Voter Registration handed out registration forms, and Miss Anderson gave each person a small American flag. I glanced at the certificate of a former Egyptian. It was attractively engraved, with a color photograph attached, and did not look easy to counterfeit.

One of the voter registration people stood at the door of the courtroom, shaking hands and saying “congratulations” to each new American on his way out. I mentioned to her that not many seemed to be registering to vote. “A lot of them don’t understand what it’s about,” she replied pleasantly.

The ceremony straggled to a close. I was surprised to have observed no emotions of any kind. Although the ladies from the INS and the DAR tried to give the ceremony some kind of significance they got no reaction from their audience. It could have been a crowd waiting for a bus or a jury pool waiting for a case. As I watched my fellow citizens—just about every possible race but white—walk out of the courtroom, I couldn’t help thinking that what should have seemed like an odd, alien collection of un-American-looking people didn’t look that way at all. It looked, in fact, like just about any big-city crowd waiting for a bus.

This article first appeared in the June 1998 issue of American Renaissance.

Ez Európa halála?

Az EUROPA KERETLEN a kapukat a legrégebbi ellenség számára.

A többi faj elterjedtsége fajtát, fajomat visszavonhatatlanul kihalja az elkövetkező században, ha gyorsan megtartjuk a jelenlegi erkölcsi elveinket.

–*Jean Raspail, a szentek tábora, 1973*

Negyvenkét évvel ezelőtt, a nagy francia szerző, Jean Raspail mélyen ősi regényt írt. A rozsdás, rozsdás hajók flotilája vitorlázik a Harmadik Világból. A Riviérára indulnak, ahol egymillió nyomorult, barna bőrű ember reméli, hogy viharozza a strandokat, és táplálkozik a gazdag fehér Nyugaton. Tűz majd a francia hadsereg a betolakodóktól, vagy menekültként fogadja őket? Végül nem teszik sem; a katonák ledobják fegyvereiket és elmenekülnek, amint a csöcska partra esik. Több millióval követik, és Európát kiborítják.

A *Szent Tábor* soha nem ment ki a nyomtatásból, és lefordították az összes főbb európai nyelvre - és mégis a jelenlegi európai „bevándorló” válság fedése folytatódik, mintha még soha nem írták volna. A Szíriából, Afganisztánból, Irakból és számos afrikai országból érkező tömegek pontosan azt teszik, amit Raspail úr jóslta, és tragikus módon az európaiak is.

A mögöttes probléma - és amelyet nem lehet megoldani - az, hogy a fehérek az emberiség története során a legkellemesebb éliesi helyeket építették, míg - csak néhány kivételtől eltekintve - máshol is trágahalom található. Bizonyos esetekben, például Afganisztánban, Irakban és Líbiában, a nyugati beavatkozás még rosszabbá tette a helyzetet, de még ennek hiányában száz különféle országban élő nem-fehérek százmilliójai költöznének Európába vagy Amerikába, ha tudnának.

És most megtehetik.

A *Szent Tábor* a legsúlyosabban fogalmazta meg a fehér ember dilemmáját: férfiak, nők és gyermekek százezreinek levágása vagy feledésbe merülés. A flotillák vitorláznak abban, hogy az európaiaknak nincs idejük ölni, hogy túléljék.

Is This the Death of Europe?

EUROPA UNBARS THE GATES TO HER OLDEST ENEMY.

The proliferation of other races dooms our race, my race, irretrievably to extinction in the century to come, if we hold fast to our present moral principles.

—Jean Raspail, *The Camp of the Saints*, 1973

Forty-two years ago, the great French author Jean Raspail wrote a deeply prescient novel. A flotilla of rusty ships packed with beggars sets sail from the Third World. They head for the French Riviera, where a million wretched, brown-skinned people hope to storm the beaches and feed on the wealthy white West. Will the French army fire on the invaders or welcome them as refugees? In the end they do neither; soldiers throw down their weapons and run away as the mob stumbles ashore. Millions more follow, and Europe is snuffed out.

The Camp of the Saints has never gone out of print, and has been translated into all major European languages—and yet the coverage of the current European “migrant” crisis goes on as if it had never been written. The masses pouring in from Syria, Afghanistan, Iraq, and a host of African countries are doing exactly what Mr. Raspail predicted they would and, tragically, so are the Europeans.

The underlying problem—and one that cannot be solved—is that whites have built the most pleasant places to live in human history while, with only a few exceptions, everywhere else is a dung heap. In some cases, such as Afghanistan, Iraq, and Libya, Western meddling has made things worse, but even without that, hundreds of millions of non-whites in a hundred different countries would move to Europe or America if they could.

And now, they can.

The Camp of the Saints put the white man’s dilemma in the harshest terms: slaughter hundreds of thousands of men, women, and children or face oblivion. The flotilla sets sail confident that Europeans do not have the nerve to kill in order to survive. Today

Ma is a Harmadik Világ keresztezi a Földközi-tengert, abban a tekintetben, hogy a fehéreknek nincs idejük még visszafordítani őket. Minden vagonnok, aki ágyat szerez Lampedusában vagy Dortmundban található fogadóközpontban, tíz száz embernek továbbadja a jó hírt Szomáliában és Szíriában. Végtelen hullámokban jönnek, amíg meg nem állnak, és ha nem állítják meg őket, Európa meg fog halni, csakúgy, mint *a szentek táborában*.

Az európaiak tevékenysége valami mély természetükben tükröződik, ami képessé teszi őket a kóros altruizmus rendkívüli szintjére. A jelenlegi invázióknak ugyanakkor van jogi háttere, amely az Egyesült Nemzetek Szervezetének a menekültek helyzetéről szóló 1951. évi egyezményéig nyúlik vissza. A menekültet valakiként határozta meg:

[aki] a faj, vallás, állampolgárság, egy adott társadalmi csoporthoz való csatlakozás vagy politikai vélemény miatt üldözésnek alátámasztott félelme miatt az állampolgárságának országán kívül van, és nem képes, vagy ilyen félelem miatt , nem hajlandó élni az ország védelmével.

Az egyezmény szükséges « visszaküldés tilalma » ami azt jelentette, a menekültek nem lehet visszafordult a határon. Ezenkívül megtiltotta az országokat, hogy alkalmazzák a menekültekre az illegális belépésért szokásos büntetéseket. Az egyezmény jött ki a második világháború, csak olyan európaiak, és adott aláíró lehetősége korlátozza azok meghatározása menekültek az emberek, akik arra kényszerült « eredményeként bekövetkezett események január 1. előtt 1951. »

1951-ben a világ népessége 2,5 milliárd volt. Jelenleg 7,3 milliárd dollár van, és a növekedés túlnyomó része azokban az országokban zajlik, amelyek annyira nyomorultak, hogy polgáraik hatalmas száma el akarja távozni.

Az Egyesült Államok nem írta alá az egyezményt. Amit 1968-ban aláírt, az egyezményhez csatolt jegyzőkönyv volt, amely eltávolította az eredeti földrajzi és határidőket. Ez azt jelentette, hogy az aláíróknak örökké bárkit bárhol be kellett venniük. 1968-ig azonban az Egyesült Államoknak nem volt jogi kötelezettsége menekültek elfogadására.

as well, the Third World is crossing the Mediterranean confident that whites don't have the nerve even to turn them back. Every vagabond who gets a bed in a reception center in Lampedusa or Dortmund tweets the good news to a hundred people back in Somalia and Syria. They will come in endless waves until they are stopped, and if they are not stopped Europe will die, just as it does in *The Camp of the Saints*.

What Europeans are doing reflects something deep in their nature, which makes them capable of extraordinary levels of pathological altruism. But the present invasion also has a legal background that dates to the 1951 United Nations Convention Relating to the Status of Refugees. It defined a refugee as someone:

[who] owing to [a] well-founded fear of being persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion, is outside the country of his nationality and is unable or, owing to such fear, is unwilling to avail himself of the protection of that country.

The convention required “non-refoulement,” which meant refugees cannot be turned back at the border. It also prohibited countries from applying to refugees the usual punishments for illegal entry. The convention came out of the Second World War, applied only to Europeans, and gave signatories the option of limiting their definition of refugees to people who were displaced “as a result of events occurring before 1 January 1951.”

In 1951, the world population was 2.5 billion. It is now 7.3 billion, and the overwhelming bulk of the growth has been in those very countries that are so miserable that huge numbers of their citizens want to leave.

The United States did not sign the convention. What it did sign, in 1968, was a protocol added to the convention, which removed the original geographic and time limits. This meant signatories were required to take in anyone from anywhere, forever. Until 1968, however, the United States had no legal obligation to accept any refugees.

Virtually every member of the United Nations has signed both

Az Egyesült Nemzetek Szervezetének gyakorlatilag minden tagja aláírta mindkét dokumentumot - például Nauru, amelyet 2011-ben írtak alá -, de olyan országok, mint Kelet-Timor, Afganisztán és Zimbabwe, alig tartanak attól, hogy kötelezettségeik teljesítésére hívják fel őket.

Az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa (UN-HCR) táborokat állít fel a menekültek számára, és várhatóan átvizsgálja őket. Az olyan örült körülményektől eltekintve, mint a mai Európában, az országok eldöntik, hogy mennyi menekültet fogadnak el, és az UNHCR-rel diktálják, hogy kit fognak fogadni. A kínálat alapvetően korlátlan: Az UNHCR szerint tavaly több mint 50 millió ember volt lakóhelyüket elhagyni kényszerült az egész világon, és körülbelül 17 millió emberük volt valódi menekült.

Azon országok mellett, ahol közvetlenül az emberek próbálnak elmenni, a fehér országok messze a legtöbb menekültet fogadják el. Kína teljesen figyelmen kívül hagyja a « visszaküldés tilalmának » szabály, visszafordulva burmai törzsi emberek, akiket a hatóságok vezetői ki az országból. 2014-ben Japán az 5000 menedéjog iránti kérelem közül csak 11-et fogadott el. Mexikó, amely több millió embert küld nekünk, még kevesebbet fogad be: Jelenleg összesen 1667 menekült van Japánban. És nem úgy tűnik, hogy senki sem vonatkozik Mexikóra. Közép-Amerikában termelt rengeteg « menekültek » de Mexico nem veszi őket.

Az országok csak azt teszik, amit kérnek, mert az egyezményeknek nincs végrehajtási mechanizmusuk. A menekültek becsapódásának egyetlen ára a szívtelenség vádja, és mindaddig, amíg egy ország nem fehér, addig még nem is sok.

Volt néhány becsapódás Szaúd-Arábiában, Kuvaitban és a gazdag Öböl-államokban, amelyek csak néhány gondosan kiválasztott szíriai embert engedtek be munkavízummal. Valójában ők az egyetlen őszinte játékosok a játékban; még nem írták alá az egyezményeket, így nem kell senkit elfogadniuk. Ugyanakkor százmillió dollárt költöttek a lakóhelyüket elhagyni kényszerült szíriai táborokra Törökországban, Libanonban és Jordániában. Az Egyesült Arab Emírségek önmagukban több mint fél milliárd eurót robbantottak fel muzulmán társaik elhelyezésére. Az ENSZ és a nyugati országok több milliárd dollárt költöttek ezekre a táborokra is, ahol körülbelül 3,7 millió lakóhelyüket elhagyni kényszerült szíriai évek óta biztonságosan élnek - bár nem luxus módon -.

documents—Nauru, for example, signed in 2011—but countries such as East Timor, Afghanistan, and Zimbabwe have little fear of being called on to fulfill their obligations.

The United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) sets up camps for refugees and is supposed to screen them. Except under crazy circumstances like those in Europe today, countries decide how many refugees they will accept, and dicker with UNHCR over who they will take. The supply is essentially unlimited: Last year, UNHCR said there were more than 50 million displaced people around the world, and they considered about 17 million of them genuine refugees.

Except for the countries right next to the places people are trying to leave, white countries accept by far the most refugees. China completely ignores the “non-refoulement” rule, turning back Burmese tribal people whom the authorities are driving out of the country. In 2014, Japan accepted only 11 out of 5,000 applications for asylum. Mexico, which sends us millions of people, accepts even fewer: It now has a total of 1,677 refugees to Japan’s 2,649. And it’s not as though no one applies to Mexico. Central America has produced plenty of “refugees,” but Mexico won’t take them.

Countries just do what they please, because the conventions have no enforcement mechanism. The only price for spurning refugees is accusations of heartlessness, and so long as a country isn’t white, there isn’t even much of that.

There has been some clucking about Saudi Arabia, Kuwait, and the rich Gulf States, which let in only a few carefully selected Syrians—on work visas. In fact, they are the only honest players in the game; they haven’t signed the conventions so they don’t have to accept anyone. At the same time, they have spent hundreds of millions of dollars on camps for displaced Syrians in Turkey, Lebanon and Jordan. The United Arab Emirates alone have splashed out more than half a billion to house their fellow Muslims. The UN and Western countries have also spent several billion dollars on those camps, where about 3.7 million displaced Syrians have been living safely—though not luxuriously—for years.

És ez az, ami ezt a « menekült válság » nem csak egy csapás az európai, de képtelenség. Híradás rutinszerűen beszélni szíriaiak « menekülő háború és zűrzavar a Közel-Keleten, » de nem mintha a szíriai polgárháború hirtelen brutális és idegsokkos családok kezdtek menekülő háborús övezetekben csak a ruhák a hátukon. Sokan úgy döntöttek, hogy már belefáradtak a menekülttáborba - és valójában a libanoni kistérségek kissé csökkentek a kiadványok terén. A közvetlenül Szíriából érkezők csak Európában is akarnak esélyt. Ahogyan egy 35 éves nő, aki két kisgyermekét hozott magukkal Aleppóból az magyarországi határon, elmagyarázta: " Úgy döntöttem, hogy elhagyom Szíriát, mert azt akarom, hogy gyermekeim kényelmesen éljenek. »

Mindenesetre aligha szegények indulnak az utazáson. A csempészek felnőttként 2000 \$-t számolnak fel, hogy csak néhány mérföldre Törökországtól egy görög szigetre szállítsák az embereket. Pénzt igényel Törökországba jutás, valamint Németországba vagy Svédországba való utazás - bár néhány európai ország ingyenes utazást, ételmelet és menedéket számít fel. Ezek az újonnan érkezők nem rászorulók; ők kapzsak.

Végül, ez a « menekült válság » nemcsak képtelenség; ez abszurd az oszlopokon. A szíriaiak *nem minősülnek menekültnek* az egyezmények alapján. Mint fentebb megjegyeztük, a menekültnek jól megalapozott félelmet *kell szenvednie az üldöztetéstől*. A háborús övezetbe fogás nem üldöztetés.

A kormány dönthet úgy, hogy menedékként kezeli a szíriákat, és a legtöbb európai ország különös bánásmódot ígért nekik. Az emberek ezért eldobják személyazonosító okmányukat, mihelyt Európába érkeznek, és azt állítják, hogy szíriek. Jelenleg a hamis szíriai útlevelek élénk piaca van; A német hatóságok száz szándékát elkobozták. Egy szíriai holland újságíró 850 \$-t fizetett egy nagyon meggyőző megjelenésű, egyedi gyártású hamisítványért, amelyet most az interneten kínálnak. A szíriai harcoltak a csalókkal, akik véleményük szerint megnehezítik az igazi szíriaiak számára menekültként való regisztrálást.

A liberálisok vakarja a fejüket, és megpróbálják kitalálni, miért hirtelen mindenki úgy döntött, hogy *most* eljön . A válasz egyszerű: *Mert képesek*. Számptalan millió szerencsétlen, barna bőrű ember több száz ezer afrikai embert látott olyan helyekről, mint Szenegál és Nigéria - még egy képzeletbeli állítás nélkül is, hogy " menekültek " -, és felmelegszik a Földközi-tenger felett Libiából.

And that is what makes this “refugee crisis” not just a calamity for Europe but an absurdity. News reports routinely talk about Syrians “fleeing war and turmoil in the Middle East,” but it’s not as though the Syrian Civil War suddenly turned brutal, and shell-shocked families started fleeing war zones with only the clothes on their backs. Many have decided they are just tired of refugee camps—and, in fact, the ones in Lebanon have cut back somewhat on handouts. Those coming straight from Syria just want a chance at Europe, too. As one 35-year-old woman who brought two young children with her from Aleppo explained at the Hungarian border, “I decided to leave Syria because I want my kids to have a comfortable life.”

In any case, it’s hardly the poor who are making the trip. Smugglers charge as much as \$2,000 per adult to ferry people just a couple of miles from Turkey to a Greek island. It takes money to get to Turkey and to travel on to Germany or Sweden—though some European countries are laying on free travel, food, and shelter. These newcomers are not the needy; they are the greedy.

Finally, this “refugee crisis” is not just an absurdity; it’s absurdity on stilts. Syrians *don’t qualify as refugees* under the conventions. As noted above, a refugee has to have a well-founded fear of *persecution*. Being caught in a war zone is not persecution.

A government can choose to treat Syrians as refugees, however, and most European countries have promised them special handling. People are therefore throwing away their identity papers as soon as they get to Europe and claiming to be Syrian. There is now a brisk market in fake Syrian passports; German authorities have confiscated hundreds of blanks. A Dutch journalist in Syria paid \$850 for a very convincing-looking custom-made fake, and they are now offered on the internet. Syrians have been getting into fights with imposters who, they think, make it harder for real Syrians to register as refugees.

Liberals are scratching their heads, trying to figure out why everyone suddenly decided to come *now*. The answer is simple: *Because they can*. Countless millions of miserable, brown-skinned people saw hundreds of thousands of Africans from such places

Az olasz haditengerészet nemcsak megmentette életét, amikor hajók elsüllyedtek, hanem a kontinensen is lazavá tette őket, hogy odamenjenek oda, ahol a legelőnyösebb anyagok voltak. Korai kezdetben a határozott kezelés - a hajók visszahúzása oda, ahonnan jöttek, mint az ausztrálok - azonnal megállította volna őket. Ehelyett Európa bolondul kinyitotta az ajtót, és sokkolta, hogy még több követte őket.

Különösen Németország ad mindenkit, aki szeretne jönni, és az egész világon lerombolt országokból származó emberek tudnak egy jó dolgot, amikor meglátják. Ez az oka annak, hogy az elmúlt három hónapban Európába öntött embereknek csak mindegyike szír. A többi Dél-Szudánból, Bangladesből, Afganisztánból, Pakisztánból, Eritreából és minden más pokoli lyukból származik.

Angela Merkel, a német kancellár még ennél is rosszabbá tette a helyzetet, amikor bejelentette, hogy ebben az évben várhatóan 800 000 várat fizet. A kormány szerint most több lehet, mint egy millió. Merkel asszony még annyira ostoba volt, hogy azt állította, hogy « a politikai menedékkjoghoz való jognak nincs korlátozása a menedékkérők számára. » Technikailag igaza van - az egyezmények nem mondnak semmit a korlátokról -, de ez nyílt meghívás minden kosárlabda országhoz.

Merkel kancellár meghívása elmagyarazza, miért közel egymillió ember indította útját Európába, és számtalan úton van még úton. Ez megmagyarázza, hogy miért érkezik 3000 *napi naponta* az apró görög szigetre, Lesbosra. És miért csak múlt szombaton (szeptember 20.) mentek ki Líbia partjainál közel 4700 alapító hajó embert. És miért volt az összeomlás annyira elárasztva az európai közlekedési rendszereket, hogy Budapest és Bécs, valamint München és Salzburg között meg kellett állítani a vasúti járatokat. Elmagyarazza a szeméthegegyek, az ételek és a széklet ürülékét, amelyet az újonnan érkezők hagynak hátra, bárhová is gyűlnek.

Ez megmagyarázza, miért várhatjuk el az olyan pikáns iróniákat, mint 75 000 muzulmán, akik éppen az időben jelennek meg Münchenben az Okto berfest számára. Elrontják a móka a 6 millió helyieknek és a turistáknak, akik várhatóan 1,7 millió gallon sört nyelnek le?

as Senegal and Nigeria—without even a fantasy claim to being “refugees”—swarming across the Mediterranean from Libya. Not only did the Italian Navy save their lives when their boats sank, it turned them loose on the continent to go wherever the handouts were most generous. Firm treatment early on—towing the boats back where they came from as the Australians do—would have stopped them right away. Instead, Europe foolishly opened the door and is shocked that more have followed.

Germany, especially, has been letting in anyone who wants to come, and people from wrecked countries all over the world know a good thing when they see it. That is why only about one in five of the people pouring into Europe over the last three months is even Syrian. The rest come from South Sudan, Bangladesh, Afghanistan, Pakistan, Eritrea, and every other hell hole.

Chancellor Angela Merkel of Germany made things much worse by announcing that she expects to take in 800,000 waifs this year. Now the government says it could be more like a million. Mrs. Merkel has even been so stupid as to say that “the right to political asylum has no limits on the number of asylum seekers.” Technically, she’s right—the conventions say nothing about limits—but this is an open invitation to every basket-case country everywhere.

Chancellor Merkel’s invitation explains why nearly a million people have already pushed their way into Europe, and countless more are on the way. It explains why 3,000 arrive *every day* on the tiny Greek Island of Lesbos. And why nearly 4,700 foundering boat people were rescued off the coast of Libya just last Saturday (Sept. 20). And why the crush has so overwhelmed European transport systems that train service had to be stopped between Budapest and Vienna, and between Munich and Salzburg. It explains the mountains of rubbish, food, and feces the newcomers leave behind wherever they gather.

It explains why we can look forward to such piquant ironies as 75,000 Muslims showing up in Munich just in time for Oktoberfest. Will they spoil the fun for the 6 million locals and tourists who are expected to swallow 1.7 millions of gallons of beer?

The media keep calling these people “migrants,” as if they were

A média folyton hívja ezeket az embereket « bevándorlók » mintha kanadai lúd. Mindegyik, bárhol is jött, illegális bevándorló. Izrael kéri az ilyen emberek « behatolókat. » Nem lenne helytelen, hogy hívja őket « megszállók » mivel egy sereg idegenek jönnek elfoglalni és átalakítani Európában.

Időközben nem lesz olcsó az, ha megpróbál e táplálékot, házat, ruhát, közvetítőt és német nyelvet tanítani erre a hadseregre. A jelenlegi becslések szerint ha Németország évente egymillió külföldit fogad be két évre, a számla 25 milliárd euróra (\$28 milliárd euróra) tehet fel . Németország költségvetési többlete évi néhány milliárd volt; visszatér a vörösbe.

A német gazdasági miniszter, Sigmar Gabriel, aki Merkel kancellár helyettese, elmondta, hogy mi lehet még a legidámabb dolog: « Ha sikerül gyorsan kiképeznünk azokat, akik hozzánk jönnek, és munkába állíthatjuk őket, akkor megoldjuk az egyik országunk gazdasági jövőjének legnagyobb problémái: a készségek hiánya. » Németországban már emészthetetlen tömegű törökök vannak, akik elismert csapás, és ha Németországnak szakképzett bevándorlókra lenne szüksége, akkor ki tudja választani őket, nem pedig tömeget engedni.

De Németország hivatalosan náci posztjától kezdve hitelesíti adatait. A közvélemény-kutatások azt mutatják, hogy a németek többsége üdvözli a menekülteket, és nemzetközi dicséretre támaszkodik. Eközben tisztviselők a német *Lander*, vagy államok, hogy valóban meg kell kezelni a tömeget, aggodalom, hogy kinyújtjuk kapacitást.

Az Egyesült Államok, amely eddig mindössze néhány ezer szíriai befogadását engedi, szintén dicséretet akar. John Kerry államtitkár nemrégiben bejelentette a jövő évi menekültügyi kvóta 70 000-ről 85 000-re történő növelését, amelynek célja a 2017. évi 100 000-es célkitűzés. Magyarázta, hogy többet nem engedhetünk be, mert időbe telik a szíriai terrorizmus ellenőrzése. Mit mond ez a lehetséges kétmillió Németországról?

Az európaiak gerinctelensége tökéletesen illeszkedik az illegálisok arroganciájához és agresszivitásához. Azt gondolhatnánk, hogy azok az emberek, akik idegen országban engedély nélkül jelennek meg, hálásak lennének, ha nem térnek vissza. Nem ezek az emberek. A görög szigeteken harcoltak és lázadtak, mert nem gondolták, hogy bánnak velük elég jól.

Canada geese. Every one of them, wherever he came from, is an illegal immigrant. Israel calls such people “infiltrators.” It would not be incorrect to call them “invaders,” since they are an army of aliens come to occupy and transform Europe.

In the meantime, trying to feed, house, clothe, mediate, and teach German to this army won’t be cheap. Current estimates are that if Germany takes in one million foreigners a year for two years the bill could run to €25 billion (\$28 billion). Germany had been running a budget surplus of a few billion a year; it will go back into the red.

The German Economy Minister Sigmar Gabriel, who is Chancellor Merkel’s deputy, has said what may be the most idiotic thing yet: “If we manage to quickly train those that come to us and to get them into work, then we will solve one of our biggest problems for the economic future of our country: the skills shortage.” Germany already has an indigestible mass of Turks who are a recognized scourge, and if Germany needed skilled immigrants it could select them rather than let in masses of whatever shows up.

But Germany is burnishing its credentials as officially post-Nazi. Polls show that a majority of Germans welcome the refugees and are basking in international praise. Meanwhile, officials in the German *Länder*, or states, that actually have to handle the crowds, worry that they are stretched to capacity.

The United States, which has so far let in only a couple of thousand Syrians, wants praise, too. Secretary of State John Kerry just announced an increase from 70,000 to 85,000 for next year’s refugee quota, with a goal of 100,000 for 2017. He explained we can’t let in more because it takes time to vet Syrians for terrorism. What does that say about the possible two million Germany could be in for?

The spinelessness of the Europeans is perfectly matched by the arrogance and aggressiveness of the illegals. One might think people who show up without permission in a foreign country would be grateful simply not to be turned back. Not these people. On the Greek islands they fought each other and rioted because they didn’t think they were being treated well enough. On Kos, a tour-

Kos-n, egy turisztikai Mekkában blokkolták a város főutcáját, amelyen énekeltek: « Papírokat akarunk. Enni akarunk. » Lesboson, ahol 20 000 gonosz fiatal ember táborozott utcákon és tereken, a helyiek félték elhagyni otthonaikat vagy gyermekeket elküldeni az iskolába. " Loptak életünket " - mondta egy görög lakos.

Az afrikaiak az olaszországi befogadóállomásokon, Belluno-ban, Szicíliában és Rómában éhségstrájkot folytattak, mert unodtak az olasz ételektől és afrikai ételeket akartak. A Belluno-i sztrájkolók legyűjtötták a központban dolgozó olaszok gumiabroncsát.

A szerb / magyar határon a bevándorlók egy határkerítésen tömegezték, és énekeltek: « nyisd ki az ajtót. » Két órát adtak a magyaroknak, hogy engedjék őket, majd emberi hullám támadásokat indítottak a kerítés ellen, hogy megpróbálják lerombolni. Amikor a magyarok könnygázt és vízágyúkat tüzeltek, az illegálisok sziklákat és botokat dobtak a határőrségre. Több órányi csata volt, mielőtt az illegálisok végül feladták és Horvátország felé indultak.

A németországi osztrák vasúti szolgáltatást a Freilassing határátkelőn keresztül fel kellett függeszteni, amikor az illegálisok ütköztek a vészhelyzetbe, hogy lelassítsák a vonatot, hogy le tudják ugrani. Ezután körbementek a határátkelőn, így nem kellett papírokat mutatniuk. A Németországba vezető vasútvonalakon illegálisok ezrei aludtak az állomásokon, szennyeződéssel töltötték meg a mellékhelyiségeket és a peronokat, és összeszerelték magukat minden áthaladó vonatra, legyen szó jegyekről vagy sem. Mob a Keleti pályaudvar, Budapest központjában kiáltotta « Baszd meg, » és « Allahu Akbar » a magyar hatóságok.

Ezen illegálisok többsége fiatal muzulmán férfiak, akik még soha nem láttak nőt bikiniben. Voltak már beszámoltak a nők és gyermekek, hogy megerősítették egyes bevándorló központok, ahol a muzulmánok úgy kísérik nélküli nők « tisztességes játék. »A nők még akkor is, ha elkülönültek a hálótermek, akkor teljesen felöltözve alszanak és félnek sétálni a központokon. Olyan sokan voltak prostitúcióra kényszerítve, hogy egy bajor menhelyen dolgozó szociális munkás „ München legnagyobb bordélypontjának ” nevezte . » Nem véletlen, hogy a bevándorlókkal boldog Svédországban a megerősítők többsége bevándorló - elsősorban muszlim. Ezek azok az emberek, akiknek Merkel kancellár helyettese szerint jó németek lesznek.

ist mecca, they blocked the main street of the town chanting, “We want papers. We want to eat.” On Lesbos, with 20,000 surly young men camping in streets and squares, locals were afraid to leave their homes or send children to school. “They have stolen our lives,” said one Greek resident.

Africans in Italian reception centers in Belluno, Sicily, and Rome went on hunger strikes because they were tired of Italian food and wanted African food. The strikers in Belluno slashed the car tires of Italians who worked at the center.

At the Serbian/Hungarian frontier, migrants massed at a border fence, chanting “open the door.” They gave the Hungarians two hours to let them in, and then launched human-wave attacks on the fence to try to tear it down. When the Hungarians fired tear gas and water cannons, the illegals threw rocks and sticks at the border police. There was a running battle of several hours before the illegals finally gave up and headed for Croatia.

Rail service from Germany to Austria through the Freilassing border crossing had to be suspended when illegals hit the emergency break to slow down the train so they could jump off. They then walked around the border crossing so they wouldn’t have to show papers. On all the rail routes leading to Germany, thousands of illegals have been sleeping in stations, filling the restrooms and platforms with filth, and cramming themselves onto any train that was passing through, whether they had tickets or not. Mobs at the Keleti railroad station in central Budapest shouted “Fuck you,” and “Allahu Akbar” at Hungarian authorities.

Most of these illegals are young Muslim men who have never seen a woman in a bikini. There have already been reports of women and children being raped in some of the migrant centers, where Muslims consider unaccompanied women “fair game.” Even when they have segregated dormitories, women sleep fully dressed, and are afraid to walk around the centers. So many have been forced into prostitution that a social worker at a Bavarian shelter called it “the biggest brothel in Munich.” It’s no accident that in immigrant-happy Sweden the majority of rapists are immigrants—overwhelmingly Muslim. These are the people Chancellor Merkel’s deputy

Ez az, amit Európa megkap a vágyakozásáért. Az illegálisok érzékelik a gyengeséget, és nekik igaza van. Kihasználják ezt a gyengeséget, és sikerük minden ez a nyomorult országból még több ezer - kétségtelenül millió oroszán - vadállatot inspirál. Csak az erő fogja megállítani őket, az az erő, amelyet az egészséges emberek azonnal felhasználnának.

Szerencsére nem egész Európában örült lett. Péter Szijjarto magyar külügyminiszter rámutatott, hogy ha Németország aggódik a szíriai helyzet miatt, akkor apró hányadát felhasználhatja a „ bevándorlók ” számára költségvetésben elkülönített pénzéből Jordánia, Törökország és Libanon táborának körülményeinek javítására.

Victor Orban, a magyar miniszterelnök a válság során a legegyszerűbben tisztázott európai államfő volt. Arra figyelmeztette, hogy a muszlimok megsemmisítik Európa keresztény identitását, és hogy az európaiaknak joguk van megtagadni kisebbséggé válást saját kontinensükön. Annak eltökéltsége, hogy megakadályozza az illegálisokat, hősré tette őt népének.

Szlovákia azt mondta, hogy 200 szírist enged be, de keresztényeknek kellett lenniük. Ivan Netik belügyminiszter kifejtette, hogy Szlovákiában nincs egyetlen mecset és a muszlimok nem fogadhatók.

Geert Wilders holland politikai vezető figyelmeztette az " iszlám inváziót: "

A húszas éveik fiatal férfiak tömege szakállal énekelve az „ Allahu Akbarot ” Európában - ez egy invázió, amely fenyegeti jólétünket, biztonságunkat, kultúránkat és identitását.

Igaza van. Sheikh Muhammad Ayed, a jeruzsálemi A1-Aqsa mecsetben beszélt, ösztönözte az illegálisokat, hogy ölték Európát és párosodjanak az európaiakkal. " Vele gyermekeket tenyésztünk, mert meghódítjuk országait " - mondta. " Alba akarjuk őket lábbal tartani, Allah hajlandó. »

Ironikus módon: a volt kommunisták, akik nyilvánvalóan vallásellenes és anti-nacionalista ideológiák alatt éltek, továbbra is képesek gondolkodni a nemzet és a vallás szempontjából. Amikor Merkel kancellár kijelentette, hogy kötelező « menekült » kvótákat rendel hozzá minden EU-taghoz, Magyarország, Lettország, Litvánia, Lengyelország, Szlovákia és a Cseh Köztársaság megtagadta.

thinks will make good Germans.

This is what Europe gets for its cravenness. The illegals sense weakness, and they are right. They exploit that weakness, and their success inspires yet more hundreds of thousands—no doubt millions—from every wretched country. Only force will stop them, the force that any healthy people would have used immediately.

Fortunately, not all of Europe has gone insane. Hungarian Foreign Minister Peter Szijjarto pointed out that if Germany is worried about the plight of Syrians it could use a tiny fraction of the money it has budgeted for “migrants” to improve conditions in the camps in Jordan, Turkey, and Lebanon.

Hungary’s Prime Minister, Victor Orban has been the most consistently clear-headed European head of state throughout the crisis. He has warned that Muslims will destroy Europe’s Christian identity and that Europeans have a right to refuse to become minorities on their own continent. His determination to keep illegals out has made him a hero to his people.

Slovakia said it would let in 200 Syrians but they had to be Christians. Interior Minister Ivan Netik explained that Slovakia doesn’t have a single mosque and that Muslims aren’t welcome.

Dutch political leader Geert Wilders has warned of an “Islamic invasion:”

Masses of young men in their twenties with beards singing “Allahu Akbar” across Europe—it’s an invasion that threatens our prosperity, our security, our culture and identity.

He’s right. Sheikh Muhammad Ayed, speaking at the Al-Aqsa Mosque in Jerusalem, encouraged the illegals to pour into Europe and mate with Europeans. “We will breed children with them, because we shall conquer their countries,” he said. “We will trample them underfoot, Allah willing.”

Ironically, it is former Communists, who lived under an overtly anti-religious, anti-nationalist ideology, that are still able to think in terms of nation and religion. When Chancellor Merkel said she wanted to assign mandatory “refugee” quotas to every EU member, Hungary, Latvia, Lithuania, Poland, Slovakia and the Czech

A kommunizmus megvédte őket valami sokkal rosszabbtól: a " toleranciától " és a " sokféleségtől". »

A talán a legnagyobb ironia az, hogy az emaskulált nyugat-európaiak a kelet-európaiakat azzal vádolják, hogy *nem európaiak*. Laurent Fabius francia külügyminiszter azt mondta, hogy az illegálisok elkerülésére irányuló magyarországi erőfeszítések azt mutatják, hogy « nem tartja tiszteletben Európa közös értékeit. » Csak azért, mert az európaiak 1000 évig harcoltak a muzulmán betolakodókkal - 732-től a Poitiers-csatában 1683-ig Bécs kapujánál -, az olyan Európa, amilyennek tudjuk, még létezik. Hihetetlen, hogy Fabius úr mindent el akarja dobni annak nevében, amelyet őszintén hívnak « Európa közös értékeinek. »

Fabius Laurent ki is léphetett volna a *Szent Tábor táborából*.

Ahogy Jean Raspail egy 1985-es esszében írta:

[T] nyugat üres, még akkor is, ha még nem tudta belőle. Rendkívül találékony civilizáció, bizonyára az egyetlen, amely képes megfelelni a harmadik évezred kihívásainak, a Nyugatnak nincs lelke.

Még kedvesebben fogalmazta meg a *Szent Táborban* : « A fehér faj nem volt több, mint egy millió juhok. »

Ezt a cikket az AmRen.com közzétette 2015. szeptember 22-én.

Republic refused. Communism protected them from something much worse: “tolerance” and “diversity.”

Perhaps the greatest irony, however, is that emasculated West Europeans are accusing East Europeans of *not being European*. French Foreign Minister Laurent Fabius said that Hungary’s efforts to keep out illegals shows it does not “respect Europe’s common values.” It is only because Europeans fought Muslim invaders for 1,000 years—from 732 at the Battle of Poitiers to 1683 at the gates of Vienna—that Europe as we know it even exists. Incredibly, Mr. Fabius wants to throw it all away in the name of what he fatuously calls “Europe’s common values.”

Laurent Fabius could have stepped right out of the pages of *The Camp of the Saints*.

As Jean Raspail wrote in a 1985 essay:

[T]he West is empty, even if it has not yet become really aware of it. An extraordinarily inventive civilization, surely the only one capable of meeting the challenges of the third millennium, the West has no soul left.

He put it even more pithily in *The Camp of the Saints* itself: “The white race was nothing more than a million sheep.”

This article was published at AmRen.com on September 22, 2015.

4. Más nézőpont

Kíváncsi örület

"KÜLÖNLEGES HONOR RENDELKEZETTEN HASZNÁLATOSAN."

Kíváncsi örület lépett fel az országban október 24-én, és csak november első hetére kezdett eloszlani. Az amerikaiak csak a legfelsőbb hősök számára fenntartott dicsérettel és tisztelettel ragadták el egy olyan nőt, akinek egyetlen célja fél óra leülése volt.

Attól a pillanattól kezdve, hogy Rosa Parks 92 éves korában elhunyt, és kilenc nappal később eltemették, gyakorlatilag minden politikus és a média szerve megpróbálta megnézni, ki tudja bolondabban cselekedni egy olyan nőről, amelyet mindenki „polgári jogi ikonnak” nevez. » Csak a 30. ember lett - és az első nő -, aki az államban feküdt a Capitol rotundában, ahol George W. Bush elnök koszorút helyezett. Koporsóját katonai tiszteletőrség kísérte emlékműve érdekében Washingtonban, mielőtt Detroitba szállították egy hét órás temetésre. Az elnök elrendelte, hogy a szövetségi épületek és a bázisok feletti zászlók féloszlopán repüljenek. Megdöbbentő tisztelgés volt egy nő számára, akinek az élettartama során elért eredmények egy délután kezdődtek és ért véget.

A Rosa Parks környékén felnőtt mítosz kimerült birminghami varrónő, aki 1955-ben túl fáradt volt ahhoz, hogy feladja a székét, és a busz színes szakaszához mozduljon, hogy egy fehér ember leülhessen. A mítosz szerint ez a spontán cselekedet váltotta fel a Montgomery busz bojkottját és elindította a polgári jogi mozgalmat. A halál híreit üdvözlő oszlop hüvelyk mérföldjeiben csak tippek voltak arról, hogy mi történt valójában

180

4. *A Different Perspective*

A Curious Madness

‘GILDED HONOUR SHAMEFULLY MISPLACED.’

A curious state of madness descended on the country on October 24, and began to dissipate only by the first week of November. Americans lavished the praise and honor reserved only for supreme heroes on a woman whose sole achievement was to sit down for half an hour.

From the moment Rosa Parks died at the age of 92, until she was buried nine days later, virtually every politician and organ of the media competed to see who could babble more foolishly about a woman everyone called a “civil rights icon.” She became only the 30th person—and the first woman—to lie in state in the Capitol rotunda, where President George W. Bush laid a wreath. Her casket was accompanied by a military honor guard for memorial services in Washington, before she was shipped to Detroit for a seven-hour funeral. The President ordered that all flags over federal buildings and bases fly at half mast. It was an astonishing tribute to a woman whose lifetime of achievement began and ended in one afternoon.

The myth that has grown up around Rosa Parks is of an exhausted Birmingham seamstress who, in 1955, was too tired to give up her seat and move to the colored section of the bus so a white man could sit down. According to the myth, this spontaneous act sparked the Montgomery bus boycott and launched the civil rights movement. In the miles of column inches that greeted the news of

Valójában Parks azon döntését, hogy megtartja székhelyét, a NAACP gondosan megtervezte, amelynek titkáraként tíz évet töltött. Letartóztatása elősegítette a busz bojkott elindítását, de nem játszott szerepet annak megszervezésében. És bár a bojkott a folklórban a szabadság nagy csapásaként esett vissza, még csak nem is sikerült; bírósági végzés integrálta a Birmingham buszokat.

Több fekete nő már pontosan azt tette, amit Parks később tett. Letartóztatták őket és kisebb jogsértésekkel vádolták őket. A parkok legismertebb elődje Claudette Colvin volt, egy 15 éves középiskolás diák, aki 1955. március 2-án nem volt hajlandó lemondni helyéről. Letartóztatták és kiszállták a buszból, és rúgtak. A rendőrség azt állítja, hogy obszcenciákat sikoltott; később azt állította, hogy sikoltozik, hogy alkotmányos jogait megsértették. Még Miss Colvin esete sem volt a spontán cselekedet, amelyre Parks-ot általában emlékeznek. A lány aktív szerepet vállalt a NAACP Ifjúsági Tanácsában, sőt még a stratégiát megvitatta magával Rosa Parks-szal.

A NAACP fontolóra vette a szegregáció ügyének megalapozását Miss Colvin letartóztatása alapján, de hamarosan úgy döntött, hogy nem vonzó felperes. Sötét volt, és sok feketék világosabb bőrű szóvivőt akartak. A NAACP azt is megtudta, hogy több hónaposan terhes volt egy házasság, és felfedezte szokását, hogy áttörésekkel robbant ki. Ez nem egy lány volt, amelyet a konzervatív fekete egyházi tisztek támogatnának.

Mint ED Nixon, a NAACP Montgomery fejezetének vezetője évekkel később magyarázta: " Biztosnak kellett lennem, hogy van valaki, akivel nyerhetek. » Rosa Parks sokkal ígéretesebb volt: « erkölcsileg tiszta, megbízható, senkinek semmi sem volt rajta. »

A NAACP évek óta tervez autóbusz-bojkottot, és csak a megfelelő embert várt arra, hogy figurájává váljon. Parks messze nem véletlen hős volt, hanem gondosan ápolták szerepéért. Fehér integráció, Virginia Durr, fizetett a parkokért a polgári jogi stratégiai szemináriumokon való részvételért a tennesseei Highlander Népi Iskolában. Az iskola, amelyről ismert, hogy a kommunista szimpatizánsok körében elterjedt, az FBI felügyelete alatt állt.

her death, there were only hints of what really happened.

In fact, Parks's decision to keep her seat was carefully planned by the NAACP, for which she had worked for 10 years as a secretary. Her arrest did help start the bus boycott, but she played no role in organizing it. And though the boycott has gone down in folklore as a great blow for freedom, it did not even succeed; it was a court order that integrated Birmingham's buses.

Several black women had already done exactly what Parks later did. They were arrested and charged with minor infractions. Parks's best known predecessor was Claudette Colvin, a 15-year-old high school student who refused to give up her seat on March 2, 1955. She was arrested and taken off the bus kicking and screaming. Police say she was screaming obscenities; she later claimed she was screaming that her constitutional rights were being violated. Not even Miss Colvin's case was the spontaneous act for which Parks is now generally remembered. The girl had been active in the NAACP Youth Council, and had even discussed strategy with Rosa Parks herself.

The NAACP considered basing a desegregation case on the basis of Miss Colvin's arrest but soon decided she was not an attractive plaintiff. She was dark, and many blacks wanted a lighter-skinned spokesman. The NAACP also learned she was several months pregnant by a married man, and discovered her habit of breaking out in volleys of curses. This was not a girl conservative black churchgoers would support.

As E.D. Nixon, then a leader of the Montgomery chapter of the NAACP, explained years later, "I had to be sure that I had somebody I could win with." Rosa Parks was far more promising: "morally clean, reliable, nobody had nothing on her."

The NAACP had been planning a bus boycott for years, and was waiting only for the right person to act as figurehead. Far from being an accidental hero, Parks was carefully groomed for her role. A white integrationist, Virginia Durr, had paid for Parks to attend civil rights strategy seminars at the Highlander Folk School in Tennessee. The school, known to be rife with Communist sympathizers, was under FBI surveillance.

Sőt, Parks szerepe szigorúan korlátozott volt: tartsa meg a székét és tartsa a nyelvét. Mások azonnal cselekedtek, hogy megszervezzék a bojkottot. Aznap, amikor letartóztatták - csütörtök volt -, a Jo Ann Robinson nevű, teljesen fekete alabama állambeli főiskola angol professzora egész éjjel felnőtt, 35 000 szórólapot mimográfálva, amelyben egynapos busz bojkottot hívtak fel a következő hétfőn. Pénteken ő és tanulóit titokban szólták az általános iskolákat és a középiskolákat. Összehangolt erőfeszítés részeként Montgomery fekete prédikátorainak találkoztak és megállapodtak abban, hogy jóváhagyják a hétfői bojkottot a szószékből, és hétfő este tömegbeszélgetést tartanak a Holt Street Baptista templomban az eredmények értékelésére. Aznap este, egy meglepően sikeres bojkott után, feketék ezrei tömegesek gyűltek össze a templomban és annak környékén, hogy hallgassák meg a 26 éves Martin Luther King, Jr. Első nyilvános beszédét. A bojkott több mint egy éve tartott, mind a feketék, mind a busz társaság makacsabb volt, mint bárki elvárt volna. A feketék olyan temetőket szerveztek, amelyeket még az Állampolgári Tanácsnak is be kellett vallania, hogy « katonai pontossággal működtetett . »A parkok ebben nem játszottak szerepet.

Nem a bojkott vette végül az integrációt, hanem egy bírósági ügy - és amelyben a Rosa Parks még felperes sem volt. A *Browder v. Gayle ügyben* - a négy felperes közül az egyik szétzúzott Claudette Colvin volt - a három paneles kerületi bíróság Birminghamben 1956. június 5-én úgy határozott, hogy az elkülönített buszok ugyanúgy megsértik a 14. módosítást, mint az elkülönített iskolák. A Legfelsőbb Bíróság decemberben fenntartotta a határozatot. Majd és csak akkor Montgomery beleegyezett abba, hogy integrálja buszjait.

Ezért azt lehet állítani, hogy a bojkott egyaránt kudarc és szükségtelen volt. Rosa Parks katalizátora volt annak megszervezésében, amely a fekete szolidaritás lenyűgöző demonstrációjává vált, ám gyakorlatilag bárki, aki bemutatható lenne, ugyanolyan jól szolgált volna. Rosa Parks nem kockáztatta halálát. Nem állt szemben a tüzoltó tömlőkkel vagy a rendőri kutyákkal. Még megalázással sem szembesült. Nagyon jól tudta, hogy ha udvarias és együttműködik a rendőrséggel, akkor udvariasan bánhatnak vele. Azt is tudta, hogy a NAACP és fehér barátai azonnal büntetik őt a börtönből.

Még a legszimpatikusabb olvasás esetén is lehetetlen látni

Moreover, Parks's role was strictly limited: keep her seat and hold her tongue. Others swung into action immediately to organize the boycott. The very day she was arrested—it was a Thursday—an English professor at all-black Alabama State College named Jo Ann Robinson stayed up all night mimeographing 35,000 leaflets calling for a one-day bus boycott the following Monday. On Friday, she and her students secretly leafleted elementary and high schools. As part of a coordinated effort, Montgomery's black preachers met and agreed to endorse the Monday boycott from their pulpits, and to hold a mass meeting Monday night at Holt Street Baptist Church to assess the results. That evening, after a surprisingly successful boycott, thousands of blacks crowded into and around the church to hear 26-year-old Martin Luther King, Jr. give his first public speech. The boycott lasted for more than a year, with both the blacks and the bus company more stubborn than anyone had expected. Blacks organized carpools that even the Citizens Council had to admit operated with "military precision." Parks played no role in any of this.

It was not the boycott that eventually brought integration, but a court case—and one in which Rosa Parks was not even a plaintiff. In *Browder v. Gayle*—one of the four plaintiffs was foul-mouthed Claudette Colvin—a three-panel district court in Birmingham ruled on June 5, 1956 that segregated buses were as much a violation of the 14th Amendment as segregated schools. The Supreme Court upheld the decision in December. Then, and only then, did Montgomery agree to integrate its buses.

It can be argued, therefore, that the boycott was both a failure *and* unnecessary. Rosa Parks was a catalyst in organizing what turned into an impressive demonstration of black solidarity, but virtually anyone presentable would have served equally well. Rosa Parks did not risk death. She did not face fire hoses or police dogs. She did not even face humiliation. She knew very well that if she was polite and cooperated with the police she would be treated courteously. She also knew that the NAACP and her white friends would immediately bail her out of jail.

It is impossible, even by the most sympathetic reading, to see

Lehetetlen, még a legszimpatikusabb olvasás közben sem, hogy a Rosa Parks-t másként láthassa, mint egy jelentéktelen színészt a túlfújó drámában. A beavatkozó 50 év során nem tett semmi jelentősebb dolgot. John Conyers fekete kongresszusi képviselő munkát adott neki Detroiti irodájában, látszólag inkább az udvariasságból, mint a képességeiből. Az öregedéssel rosszul irányította pénzügyeit, és a helyi gyülekezettől függött, hogy fizetje-e bérleti díját. Végül a földesúr egyszerűen abbahagyta a díjat.

Rosa Parks egyetlen félórányi mozdulatlanság alapján távozott - és az amerikai történelem hőségévé vált. Természetesen soha a világ történetében egy olyan cselekedet sem nyert ilyen dicséretet.

Az utóbbi években felépítettük azokat a rendkívüli többleteket, amelyekre éppen tanúi vagyunk. 1996-ban William Clinton elnök átadta Parks-nak a szabadság elnöki érmét, és 1999-ben a kongresszus az aranyérmet szavazta meg neki. Ezek szintén magasztos kitüntetések.

A feketék valószínűleg nem panaszkodnak, ha a fehérek jelentéktelen nő félikiváját teszik, de miért hajlik meg a fehérek a fejük előtt egy ilyen átlátható csalás előtt? Nincs kielégítő válasz. Az amerikaiak soha nem boldogabbak, mint amikor nem fehéreket dicsőítik, akik befejezték a fehérek állítólagos bűneit. A Rosa Parksok felháborodása csak egy újabb fejezet a lemming-szerű pusztításhoz való rohanásban, bár a fehérek mindenütt csatlakoznak. Ha a még mindig többségű fehér kongresszus és a szenátus egyhangúlag szavazhat, hogy Rosa Parks legyen az első nő, aki a rotunda államában fekszik, bármilyen faji öngyilkosság lehetséges.

Ez a cikk először az American Renaissance című 2005. decemberi számában jelent meg.

Rosa Parks as anything but an unimportant actor in an overblown drama. Not once, in the intervening 50 years, did she do anything of the slightest importance. Black congressman John Conyers gave her a job in his Detroit office, apparently more out of courtesy than because of her abilities. As she grew older, she mismanaged her finances, and depended on a local church to pay her rent. Eventually, her landlord simply stopped charging.

Rosa Parks has dined out—and become a hero of American history—on the basis of a single half hour of immobility. Surely, never in the history of the world, has so small an act won such praise.

The last few years have been building up to the extraordinary excesses we have just witnessed. In 1996, President William Clinton presented Parks with the Presidential Medal of Freedom, and in 1999, Congress voted her its Gold Medal. These, too, are exalted honors.

Blacks are not likely to complain if whites make a demigod of an unimportant woman, but why do whites bow their heads before such transparent fraud? There is no satisfactory answer. Americans are never happier than when glorifying non-whites who have denounced the alleged sins of whites. The adulation of Rosa Parks is just another chapter in the lemming-like rush to destruction whites everywhere appear to have joined. If a still-majority-white Congress and Senate can vote by acclamation to make Rosa Parks the first woman to lie in state in the rotunda, any act of racial self-mortification is possible.

This article first appeared in the December 2005 issue of American Renaissance.

Az igazság a Tuskegee-ről

A FEHÉR BETEGSÉG MÁS TÖRTÉNETE.

A Tuskegee szifilisz-tanulmány szinte rabszolgasággal és lincseléssel jár, mint Amerika rasszista múltjának szimbóluma. Valószínűleg nincs egy fekete amerikai felnőtt, aki nem ismeri - vagy úgy gondolja - ismeri - egy 1930-as évekbeli kísérletet, amelyben a kormányzati egészségügyi hatóságok szándékosan visszatartották a 400 fekete szifilitikus kezelést, hogy meglátják, mi történik velük. A történet néhány változatában a kormány szándékosan fertőzte meg az embereket. Legalábbis a hatóságok állítólag bűnösnek tartják az 1950-es években elérhetővé vált hatékony kezeléseket visszatartását. Feketék gyakran hivatkoznak félelem « másik Tuskegee » megmagyarázni, hogy miért olyan kevés közülük együtt népegészségügyi programok vagy adományozni szervek transzplantáció. Soha nem tudják, mikor kísérletezhetnek rájuk a fehér orvosok.

Richard Shweder, a Chicagói Egyetem antropológusa most közzétette a Spiked-Online Tuskegee-tanulmányának részletes elemzését, amelyben kimutatta, hogy gyakorlatilag minden népszerű feltételezés hamis. Ez vállalta « progresszívek » aki akart harcolni a betegség sújtott sok fekete, ez volt a teljes támogatást a fekete egészségügyi hatóságok a végére, és-ami a legfontosabb, ez valószínűleg nem okoz kárt a 140 férfi (nem 400), aki részt vett.

Az amerikai közegészségügyi szolgálat 1932-ben kezdte meg a tanulmányt az alabamai Macon megyében, ahol a feketék szifilisz aránya 20 és 36 százalék között változott. Abban az időben számos betegségkezelési módszer létezett, de bonyolultak, nem érthető és nem túl hatékonyak. A kezeléseket egy éven át tartó, gondosan ellenőrzött, arzénvegyület intravénás injekcióinak sorozatát tartalmazták, amelyek olyan kellemetlen mellékhatásokkal bírtak, hogy a betegek teljes 85% -a kilépett a kezelés befejezése előtt. A kihagyott 15 százalék közül kevés gyógyult. A közegészségügyi tisztviselők tudták, hogy jobb gyógyszerekre van szükségük, de szükségük van egy alapvonalra vagy kontrollcsoportra is, amellyel össze lehet hasonlítani a kezelés eredményeit.

The Truth About Tuskegee

ANOTHER FAKE STORY OF WHITE INFAMY.

The Tuskegee syphilis study ranks almost with slavery and lynching as a symbol of America's racist past. There is probably not one black American adult who does not know—or thinks he knows—about an experiment from the 1930s, in which government health authorities deliberately withheld treatment from 400 black syphilitics just to see what would happen to them. In some versions of the story, the government deliberately infected the men. At the very least, the authorities are said to have been guilty of withholding effective treatments that became available in the 1950s. Blacks often cite fear of “another Tuskegee” to explain why so few of them cooperate with public health programs or donate organs for transplant. They never know when white doctors might experiment on them.

Anthropologist Richard Shweder of the University of Chicago has just published a detailed analysis of the Tuskegee study at Spiked-Online, in which he shows that virtually every popular assumption about the study is false. It was undertaken by “progressives” who wanted to fight a disease that afflicted many blacks, it had the full support of black medical authorities to the end, and—most important—it probably caused no harm to the 140 men (not 400) who took part.

The US Public Health Service started the study in 1932 in Macon County, Alabama, where syphilis rates for blacks ranged between 20 and 36 percent. At the time, there were a number of treatments for the disease but they were complicated, disagreeable, and not very effective. The treatments involved a year-long series of carefully-monitored intravenous injections of an arsenic compound that had such unpleasant side-effects that fully 85 percent of patients dropped out before completing treatment. Of the 15 percent who stuck it out, few were cured. Public health officials knew they needed better drugs, but they also needed a baseline, or control group, to which they could compare the results of treatment.

Ezért akarták tudni, mi történik, ha nincs kezelés.

Ahogy Shweder professzor elmagyarázza, a szifilisz nem mindig a dühöngő gyilkos, a legtöbbünk szerintünk. Először is csak a betegség korai szakaszában, amikor sebek jelennek meg a testben, fertőző, és ez volt az egyetlen szakasz, amelyben az arzénnek egyáltalán nem volt hatása. Ezután a szifilis lappangóvá válik, tünetek nélkül, és a beteg nem fertőző. A kezeletlen szifilisz ezután eljuthat a harmadlagos szakaszba, és elpusztíthatja az olyan létfontosságú szerveket, mint például a szív és az agy - ez történt olyan híres áldozatokkal, mint Al Capone (Nietzsche széles körben úgy gondolják, hogy szifilisz halott meg, de a betegség agyrák volt) - de a szifilitikusok valószínűleg 80 százaléka esetében a betegség lappangó marad, és olyan, mintha soha nem lenne. Minél hosszabb ideig látens, annál hosszabb ideig maradhat így. Shweder professzor szerint ez „önkorlátozó vagy önjavító”. »

Manapság a legtöbb nyilvános tájékoztató kampány ezt nem hangsúlyozza. Az egészségügyi hatóságok ahelyett, hogy elmondják az embereknek, jó esélyt kapnak arra, hogy érintetlenül meneküljenek el, pusztítják el a pusztítás lehetőségét. Az Illinoisi Egészségügyi Minisztérium kivétel azzal magyarázva, hogy:

Kezeletlen szifilisz latens állapotba esik, amelynek során a betegség már nem fertőző, és nincs tünete. Sok nem kezelt ember nem szenved tovább a betegség következményeinek.

A látens stádiumú egészségügyi hatóságok 1932-ben akarták megvizsgálni. Következésképpen, amikor 410 szifilit feketét megvizsgáltak a vizsgálatba való esetleges beillesztés céljából, sokuk korai, fertőző stádiumban voltak, és jelölteként elutasították őket. Nem kevesebb, mint 178-at adtak át a szokásos arzénkezeléshez, és 140-et tartottak a vizsgálathoz. Ezt követően meglehetősen hosszú időközönként - 1938-ban, 1948-ban, 1952-ben és 1963-ban - ellenőrizték ezeket a férfiakat, és teljes fizikai vizsgálatokat végeztek, és a szifilisz kivételével minden betegség ellen kezeltek. Az Eunice Rivers nevű fekete nővér vezette a programot, szoros kapcsolatot tartva a férfiakkal, hogy megbizonyosodjon arról, hogy nem sodródtak el egymástól. Nyilvánvalóan figyelemre méltó nő volt, aki létrehozott valamit egy társadalmi klubból a tanulmány körül.

This was why they wanted to know what happens when there was no treatment.

As Prof. Shweder explains, syphilis is not always the raging killer most of us think it is. First, it is only in the early stages of the disease, when sores appear on the body, that it is contagious, and this was the only stage at which arsenic had any effect at all. After that, syphilis goes latent, with no symptoms, and the patient is not infectious. Untreated syphilis can then go on to the tertiary stage and destroy vital organs such as the heart and brain—this is what happened to famous victims such as Al Capone (Nietzsche is widely thought to have died of syphilis but the disease was brain cancer)—but for perhaps 80 percent of syphilitics, the disease stays latent, and it is as though they never had it. The longer it is latent, the longer it is likely to stay that way. It is, in Prof. Shweder's terms, "self-limiting or self-correcting."

Today, most public information campaigns do not emphasize this. Health authorities trumpet the potential for devastation rather than tell people they have a good chance of escaping unscathed. The Illinois Department of Health is the exception in explaining that:

If untreated, syphilis then lapses into a latent stage during which the disease is no longer contagious and no symptoms are present. Many people who are not treated will suffer no further consequences of the disease.

It was the latent stage health authorities wanted to investigate in 1932. Consequently, when they examined 410 syphilitic blacks for possible inclusion in the study, they found many were in the early, infectious stage, and rejected them as candidates. They turned over no fewer than 178 for the standard arsenic treatment, and kept 140 for the study. They then checked up on these men at rather lengthy intervals—in 1938, 1948, 1952, and 1963—giving them full physical examinations, and treating them for any disease other than syphilis. A black nurse named Eunice Rivers ran the program, keeping in close contact with the men to make sure they did not drift out of touch. She was apparently a remarkable woman

A program kezdete tehát teljesen kifogástalan volt. A férfiak már beléptek a szifilisz látens stádiumába, amelyre a nap standard és nagyrészt hatástalan gyógymódja egyáltalán nem volt jó. Ez nem volt nehéz, és cserébe ingyenes orvosi ellenőrzéseket és Rivers nővér kedves figyelmének előnyeit kapta. Booker T. Washington Tuskegee Intézetének fekete adminisztrációja megáldotta a tanulmányt.

Az 1950-es évek közepére azonban a penicillin vált elérhetővé a szifilisz standard gyógymódként. Nem kellett volna a közegészségügyi szolgálatnak abbahagynia a vizsgálatot és kezelnie a férfiakat? Addigra már 20 vagy 25 éve fertőzöttek voltak. Néhányan haltak meg szívbetegségben, amelyet valószínűleg harmadlagos szifilisz okozott, de azok számára, akik még életben voltak az 1950-es években, a betegség nagy valószínűséggel futott le. Kilencven férfi még mindig részt vett a programban az 1963-ban végzett utolsó vizsgálat idején, és a penicillinkezelés - még akkor is, amikor az első elérhetővé vált - valószínűleg nem járt volna velük. Shweder professzor azt sugallja, hogy addigra ezeknek az embereknek a várható élettartama már olyan magas is lehet, mint az azonos korú fekete férfiaknak, akiknek soha nem volt szifiliszük.

Természetesen kritizálni lehet a vizsgálatot azon az alapon, hogy a vizsgálati alanyok nem adtak „ megalapozott hozzájárulást. » Senki magyarázható a logikai tanulmány rájuk, kivéve, hogy azt mondják, hogy volt « rossz vért » (az eufemizmus szifilisz abban az időben), és hogy az alkalmi orvosi vizsgálatok volt valami köze hozzá. Amint azonban Shweder professzor rámutat, 1932-ben nem létezett a " tájékozott beleegyezés " fogalma, és az orvosok szoktak , hogy nagyon kevés információt mondjanak betegeiknek - fekete vagy fehér -. Ezt követően azt állítja, hogy mivel a férfiaknak nem volt káros hatása, és némi előnye volt, a Közegészségügyi Szolgálatnak valószínűleg nem lett volna hiány a témában, még akkor sem, ha minden részletét minden szakaszban elmagyarázta volna.

Természetesen a tanulmányt végül 1972-ben abbahagyták, alig segítették a sajtóközlemények, mint például a *New York Times*, amely akkori július 26-i történetét címezte: «A szifilisz áldozatait az amerikai tanulmányban 40 éven át nem kezelték. » Még a félelmetes Eunice Rivers képes volt harcolni ki a szörnyű fekete felhő, hogy leereszkedett a programot, és azt szerzett egy állandó helyet a lore amerikai « rasszizmus. »

who created something of a social club around the study.

The outset of the program was therefore entirely unobjectionable. The men had already entered the latent stage of syphilis, for which the standard and largely ineffective cure of the day was no good at all. Foregoing that was no hardship, and in exchange they got free medical checkups and the benefits of Nurse Rivers's kind attention. The black administration of Booker T. Washington's Tuskegee Institute blessed the study.

By the mid-1950s, however, penicillin became available as the standard cure for syphilis. Should not the Public Health Service have stopped the study and treated the men? By then, they had been infected for 20 or 25 years. Some number had died of heart disease, probably brought on by tertiary syphilis, but for those who were still alive in the 1950s, the disease had very likely run its course. Ninety men were still part of the program at the time of the last examination in 1963, and penicillin treatment, even when it first became available, would probably have done them no good. Prof. Shweder suggests that by then these men may well have had life expectancies as high as other black men of the same age who had never had syphilis at all.

It is possible, of course, to criticize the study on the grounds that its subjects did not give "informed consent." No one explained the rationale of the study to them, other than to say they had "bad blood" (the euphemism for syphilis at the time), and that their occasional medical examinations had something to do with it. However, as Prof. Shweder points out, the concept of "informed consent" did not exist in 1932, and it was common for doctors to tell their patients—black or white—very little. He goes on to argue that since there was little harm to the men and some benefit, the Public Health Service would probably have had no shortage of subjects even if it had explained every detail at every stage.

Of course, the study finally was stopped in 1972, hardly helped by press coverage like that of the *New York Times*, which titled its July 26 story of that year, "Syphilis Victims in U.S. Study Went Untreated for 40 Years." Not even the redoubtable Eunice Rivers was able to fight off the terrible black cloud that descended on

A « Tuskegee-vizsgálat a kezeletlen szifilisz a néger-férfiből », amint azt hivatalosan is nevezték, valószínűleg megváltáson esik át. Annyi fehérek annyira szeretné hallani a legrosszabb magukról, hogy ők is alig hagyja az igazság zsákmányból egy jó fonal kb « rasszizmus. »

Ezt a cikket a VDARE.com kiadta 2004. február 2-án.

the program, and it has gained a permanent place in the lore of American “racism.”

The “Tuskegee Study of Untreated Syphilis in the Negro Male,” as it was officially called, is probably beyond redemption. So many whites so badly want to hear the worst about themselves that they can hardly let the truth spoil a good yarn about “racism.”

This article was published at VDARE.com on February 2, 2004.

Az álom fejése

HOGYAN A király család ügyleteket hajt végre az MLK mítosz.

Martin Luther King, Jr. kétségkívül a legismertebb fekete aktivista, az úgynevezett polgári jogi időszak. Házasságtörő, plagizáló és kommunista szimpatizátor volt, de még az 1950-es és a 60-as években a fehér intézmény vonakodott kritizálni oly ékesszóló szövivőt a faji integrációért. King 1968-ban történt meggyilkolásáig az elnökök tanácsadója, a Nobel-békedíj nyertese és számtalan tiszteletbeli fokozatot kapott.

Mint ahogyan Lincoln és Kennedy elnökök esetében is, a nemzeti megfigyelés idején a merénylet valószínűleg sokkal nagyobb hírnevet biztosított, mint a teljes karrier. King olyan ember volt, aki megtartotta a hibákat, amelyeket lehetetlen lett volna figyelmen kívül hagyni. Ugyanakkor, ha elérték a hagyományos „ polgári jogok ” integrációs, szavazati jogok és faji preferenciák programját, akkor egyre radikálisabb igényeket kellett volna jóváhagynia - olyan követeléseket, amelyek fehér támogatást kellett volna fizetniük -, hogy elkerüljék a reflektorfény elvesztését a feketére. Muzulmánok, fekete párnák és más harcosok. Valóban, bár King továbbra is kötelező hős a fehérek számára, sok feketék most trimmernek és Tomnak gondolják őt, természetesen összehasonlítva valakivel, mint például Malcolm X.

A gyilkosság tehát a legmegfelelőbb időben jött létre, hogy létrehozzon egy ragyogó királyi örökséget. A megfelelő időben az volt, hogy özvegyének és gyermekeinek jól fizetett szakmát alakítson ki, mint a Nagy ember gyászos családtagjai és a hagyaték hivatalos őrzői.

A gyilkosság éve Coretta King alapította a Martin Luther King Jr. erőszak nélküli társadalmi változások központját. Van néhány kiállítása és ajándékboltja, de úgy tűnik, hogy fő feladata az, hogy pénzeszközt készít a mártíristán. A család pénzkeresése annyira öntudatos volt, hogy gyakran megnehezítette mások számára a King nevének és szavának használatát, és a jogdíj iránti állandó igénye néha megakadályozta még a legkedvezőbb ábrázolásokat is.

A királyok szinte minden szavát szerzői jogvédelem alatt tartják, amelyet a pátriárka mondott, és könyörtelenül állítják jogaik érvényesítését. Például 1993-ban a család beperelte az *USA Today-t*, amely az újbóli kinyomtatásával ünnepelte az 1600 szóból álló „ I Have a Dream ” beszéd 30. évfordulóját .

Milking the Dream

HOW THE KING FAMILY TRADES ON THE MLK MYTH.

Martin Luther King, Jr. was undoubtedly the most famous black activist of what is known as the civil rights period. He was an adulterer, plagiarizer, and Communist sympathizer, but even in the 1950s and '60s the white establishment was hesitant to criticize so eloquent a spokesman for racial integration. By the time of King's assassination in 1968, he was an advisor to presidents, Nobel Peace Prize winner, and recipient of countless honorary degrees.

As was the case with Presidents Lincoln and Kennedy, assassination at a time of national prominence probably ensured far greater fame than a full career would have. King was a man of abiding flaws that would have become impossible to ignore. Also, once the traditional "civil rights" program of integration, voting rights, and racial preferences was achieved, he would have had to endorse ever-more radical demands—demands that would have cost white support—to keep from losing the limelight to Black Muslims, Black Panthers, and other militants. Indeed, although King is still an obligatory hero to whites, many blacks now think of him as a trimmer and a Tom, certainly in comparison to someone like Malcolm X.

Assassination, therefore, came at the perfect time to establish a glowing King legacy. It also came at the perfect time to establish for his widow and children a well-paid profession as bereaved family members of the Great Man and official custodians of the legacy.

The very year of the assassination, Mrs. Coretta King established the Martin Luther King Jr. Center for Nonviolent Social Change. It has some exhibits and a gift shop, but its main job appears to be to cash in on martyrdom. The family's pursuit of money has been so single-minded it has often made it hard for others to use King's name and words, and its constant demand for royalties has sometimes blocked even the most favorable portrayals.

The Kings have copyrighted nearly every word the patriarch uttered, and are ruthless about asserting their rights. In 1993, for

A család nem bántalmazott, és az újság végül 1700 \$újrátöltési díjat fizetett, plusz a King Center jelentős jogi költségeit. A megsértés jelenlegi korszakában kevés ember volt elég durva ahhoz, hogy rámutasson arra, hogy a szellemi tulajdonjogok ilyen bonyolult ragaszkodása olyan ember családjává válik, aki maga az élettartama plágium.

1996-ban a King Center beperelte a CBS-t, mivel részletekkel szolgált az „álom” beszédből egy *Mike Wallace-dal összeállított, a 20. század* nevű ötrészes videosorozatba. A CBS 1963-ban filmezte a beszédet, és nem meglepő módon úgy gondolta, hogy joga van a saját levéltárához. A King Center másképp gondolta, és beperelte a jogdíjat, csak akkor adta fel, ha elvesztette mind a tárgyaló bíróságon, mind a fellebbezést.

A király felett öntött szent fátyol és minden, amire megérintett, kétségtelenül sok csúnya manővert tartott a nyilvánosság előtt, de 1987-re a minta világos volt. Ebben az évben Mrs. King és a King Center beperelte a Bostoni Egyetemet, hogy visszatérjen 83 000 király papírhoz, amelyet az egyetem az 1960-as évek óta tartott. A King Center-nél már több mint 100 000 ilyen papír volt, de mindegyiket akarták. Hat évig tartó jogi összecsapás után az ügy tárgyalásra került. Boston University produkált 1964 levelét király mondja papírjait váltak az egyetem « abszolút tulajdon » elhalálozik. Mrs. King azt állította, hogy soha nem látta a levelet. Az egyetem ezután levelet készített, amelyet maga 1967-ben írt, és elismerte a korábbi levél létezését. Mrs. King ezután átváltotta a taktikát és ragaszkodott ahhoz, hogy King meggondolta magát arról, hogy hol fognak végződni az iratok, de erre semmilyen bizonyítékot nem tudtak mutatni. Zsűri - két feketével és egy spanyolnal együtt - 1987-ben talált az egyetemre, de Mrs. King nem állt le. Mindaddig folytatta a fellebbezési eljárást, amíg 1995-ben határozottan elvesztette.

Bepereléskor a királyok nem valaki bőrének színét, hanem bankszámlájának tartalmát tekintik. Henry Hampton fekete filmgyártó, aki elkészítette a most híres polgári jogi televíziós sorozatot, az *Eyes on the Prize-t*, amelyet 1987-ben adtak át 1990-ben egy folytatással. 1992-ben a család pénzt igényelt Hampton Mr. Blackside, Inc. produkciós társaságától. mert a sorozat King Rev. felvételeit használta. Hampton úr felajánlotta \$100 000-et.

example, the family sued *USA Today*, which had celebrated the 30th anniversary of the 1,600-word “I Have a Dream” speech by reprinting it. The family would not relent, and the newspaper finally paid a \$1,700 reprint fee, plus the King Center’s considerable legal costs. In the current era of abasement, few were rude enough to point out that such punctilious insistence on intellectual property rights ill becomes the family of a man who was, himself, a life-long plagiarist.

In 1996, the King Center sued CBS because it included excerpts from the “dream” speech in a five-part video series called *The 20th Century with Mike Wallace*. CBS had filmed the speech in 1963, and not surprisingly thought it had the right to its own archives. The King Center thought otherwise, and sued for royalties, giving up only after it lost both in trial court and on appeal.

The saintly veil that has been cast over King and everything he touched has no doubt kept a lot of ugly maneuvering out of the public eye, but by 1987 the pattern was clear. That year, Mrs. King and the King Center sued Boston University to get back 83,000 King papers the university had held since the 1960s. The King Center already had more than 100,000 such papers but wanted every single one. After six years of legal skirmishing, the case went to trial. Boston University produced a 1964 letter from King saying his papers were to become the university’s “absolute property” upon his death. Mrs. King claimed never to have seen the letter. The university then produced a letter she herself had written in 1967 acknowledging the existence of the earlier letter. Mrs. King then switched tactics and insisted King had changed his mind about where the papers were to end up, but could show no evidence for this. A jury—including two blacks and a Hispanic—found for the university in 1987, but Mrs. King would not back down. She kept the appeal process going until she lost decisively in 1995.

When it comes to suing, the Kings judge not by the color of someone’s skin but by the content of his bank account. Henry Hampton is a black film producer who made the now-famous civil rights television series, *Eyes on the Prize*, which was broadcast in 1987 with a sequel in 1990. In 1992, the family demanded

A család felháborodott erre a számra, és elindította azt, amit Hampton úr „agresszív kísérletnek óriási összeg megszerzésére keresett”. Hozzátette: „Úgy tűnt, hogy azt gondolják, hogy millió dollár áll rendelkezésre.» Számos műsorszolgáltató, akik a sorozat újraújítását tervezték, megtartotta az ötletet, attól tartva, hogy behúzódnak az öltönybe. Amikor a királyok megtagadták a hátrányt, Hampton úr felszólította a kérdést, és azt állította, hogy a család fenyegetései «hűvös hatást gyakoroltak Blackside szólásszabadságára.» A felek végül a bíróságon kívül sokkal kevesebbet rendeztek, mint az eredetileg felajánlott 100 000 \$\$. A királyok egyértelműen azt gondolják, hogy a saját zsebük bevonása sokkal fontosabb, mint hogy hagyja, hogy más emberek - bármennyire is csodálják - terjesszék a nagy ember bölcsességét.

Úgy tűnik, hogy a családban mindenkinek van szeme a szájának és az interjúért. Szerint egy német televíziós társaság, a legfiatalabb király gyermekei, Bernice « akarta, hogy \$4000 vagy \$5000 egy interjú, tíz perc. »

Mire a királyok harcba kerültek a Nemzeti Park Szolgálatával, a pénz-kivágás hírneve annyira rossz volt, hogy a liberálisok is undorodtak. 1980-ban a család felkérte a Park Szolgálatot, hogy segítse az Atlanta azon részének adminisztrációját, amelyet ma a Király történelmi kerület néven ismertek. Ez a szkofantikus jelölés magában foglalja King házát és az Ebenezer Baptista Egyházat, ahol prédikált. A feds a Philadelphia - ban a Szabadságszobor és a Függetlenség Szobája után a Amerika harmadik legnépszerűbb történelmi helyszínévé változtak, és évente a King Centernek 535 000 \$ fizetett a kiváltságért. 1994-ben a Park Service egy 1,8 millió \$-es látogatóközpontban kezdett el dolgozni, a King Centertől az utca túloldalán. Noha a projektről évek óta tudtak, a család addig várt, amíg meg nem kezdődött az építkezés, és még több pénzt keresett. King tiszteletes fia, Dexter vezetésével a család bejelentette, hogy az új központ a saját ajándékboltjának bevételét fogja felhasználni és rajezni fog egy olyan " interaktív múzeummal ", amelyet építeni terveznek. Kompenzációként kérték a Park Service-t, hogy háromszorosítsa meg éves díját 1,5 millió \$- ra. A szolgálat nem válaszolt.

money from Mr. Hampton's production company Blackside, Inc. because the series used footage of Rev. King. Mr. Hampton offered \$100,000. The family sneered at this figure and launched what Mr. Hampton called "an aggressive attempt to get an enormous amount of money," adding that "they seemed to have the notion that millions of dollars were available." Several broadcasters that had planned to rerun the series shelved the idea for fear of being dragged into the suit. When the Kings refused to back down, Mr. Hampton countersued, charging that the family's threats "had a chilling effect on Blackside's right of free speech." The parties eventually settled out of court for considerably less than the \$100,000 Mr. Hampton had originally offered. The Kings clearly think lining their own pockets is more important than letting other people—no matter how admiring—spread the great man's wisdom.

Everyone in the family seems to have an eye for swag, and some charge for interviews. According to a German television company, the youngest of King's children, Bernice, "wanted to have \$4,000 or \$5,000 for one interview, ten minutes."

By the time the Kings got into a fight with the National Park Service, their reputation for money-grubbing was so bad even liberals were disgusted. In 1980, the family had asked the Park Service to help administer the part of Atlanta now known as the King Historic District. This sycophantic designation includes King's house and the Ebenezer Baptist Church, where he preached. The feds turned the area into the third most popular historic site in America after the Statue of Liberty and Independence Hall in Philadelphia—and paid the King Center \$535,000 a year for the privilege. In 1994, the Park Service started work on an \$11.8 million visitor center across the street from the King Center. Although they had known of the project for years, the family waited until construction had begun before pushing for more money. Led by Rev. King's son Dexter, the family announced the new center would cut into its own gift shop revenues and compete with an "interactive museum" they were thinking of building. As compensation, they asked the Park Service to triple its annual fee to \$1.5 million. The service said no.

A királyok ezután sajtótájékoztatót tartottak, hogy elmagyarázzák, hogy azok a bürokraták, akikkel 15 évig jövedelmezően dolgoztak, most nem voltak jobbak, mint James Earl Ray. A Coretta King azt mondta: " Ugyanaz a gonosz haderő, amely elpusztította Martin Luther Kinget, most megpróbálja elpusztítani a családomat. Sokkal határozottabbak vagyunk, mint valaha, hogy azok, akik megálmodták az álmodozót, nem fogják megölni az álmot. » Dexter király azzal a fehér ember volt, megint próbál « csatolja ezen a területen, hogy ellenőrizze a terjesztését a történelem. » « Történetünk mindig hígult » - magyarázta; « Elmondhatjuk a történelemünket. Legjobban tudjuk. » Természetesen az álom megmarad, a történelem hígításával kapcsolatos minden vádat visszavonják, és a kormány folytathatja a látogatóközpontot, ha a Park Szolgáltatás csak évi 1 millió \$-t enged elő .

Ez sok fekete számára is túl sok volt. A kongresszusi képviselő John Lewis, aki King egyik munkatársa volt, a Park Szolgáltatás mellett állt. Még Joseph Roberts, az Ebenezer Baptista Egyház akkori minisztere a király család igényeit „ magas kéz, diktatorikus és nem demokratikus követelményeknek nevezi. » Cynthia Tucker, egy fekete nő, aki szerkeszti az *Atlanta Journal-Constitution* a szerkesztői oldal, és aki soha nem hiányzik egy esélyt, hogy kiáltás « rasszizmus, » vádolta a Kings of « rövidlátó vezetői » és « profit árusítása. » Az emberek kezdtek rámutatni, hogy a király Center állítólag szentelnek « kutatás, az oktatás és a képzés az erőszakmentes filozófiája és stratégiája, » de minden ez is házal « örökölt. » A Park Service folytatta látogatóközpontját, de a kiállítások egy részét tisztán hagyta, mert a királyok megtagadták az ígért dokumentumok és művek átadását.

A család évek óta imádta azt a véleményét, hogy King imázsát nem szabad forgalomba hozni, és olyan nyersen beperelte a bíróságot, hogy megpróbálja. 1982-ben a grúziai Legfelsőbb Bíróság fenntartotta a szerzői jogokat King minden képviselőjére, az American Heritage Products elleni ügyben, amely 29,95 \$értékű szobrocskákat árusított . 1996-ban azonban a lucre csalódása meghódította a jámborot. A központ engedélyezte a Lladro-szobrot, és időben az atlanta olimpiai játékokhoz csapok és érmék sorozatát rohant forgalomba.

The Kings then held a press conference to explain that the bureaucrats they had worked with profitably for 15 years were now no better than James Earl Ray. Coretta King said, "The same evil forces that destroyed Martin Luther King are now trying to destroy my family. We are more determined than ever that they who slew the dreamer will not slay the dream." Dexter King claimed the white man was at it again, trying "to annex this area to control the dissemination of history." "Our history has always been diluted," he explained; "we can tell our history. We know best." Of course, the dream would remain unslain, all accusations of diluting history would be withdrawn, and the government could go ahead with its visitor center if the Park Service would only ante up another \$1 million a year.

This was too much even for many blacks. Congressman John Lewis, who had been one of King's collaborators, sided with the Park Service. Even Joseph Roberts, then minister of Ebenezer Baptist Church, called the King family's demands "high-handed, dictatorial and undemocratic." Cynthia Tucker, a black woman who edits the *Atlanta Journal-Constitution's* editorial page and who never misses a chance to shout "racism," accused the Kings of "short-sighted leadership" and "profit mongering." People began to point out that the King Center is supposed to be dedicated to "research, education and training in nonviolent philosophy and strategy," but all it does is peddle "the legacy." The Park Service went ahead with its visitor center but left some of the exhibits pointedly empty because the Kings refused to turn over papers and artifacts they had promised.

For years the family took the pious view that King's image was not to be commercialized, and sued anyone so crude as to try. In 1982 the Georgia Supreme Court upheld its copyright on all representations of King, in a case against American Heritage Products, which was selling statuettes for \$29.95. In 1996, however, the lure of lucre won out over piety. The center authorized a Lladro statue and rushed a series of pins and medallions onto the market in time for the Atlanta Olympics. A line of King-image personal checks is now available, and there is talk of a Hollywood biography that

Most elérhető egy sor King-image személyes ellenőrzés, és beszélünk egy hollywoodi életrajzról, amelyet Oliver Stone rendezhet. 1997-ben a család megállapodást kötött a Time Warnerrel az MLK-könyvek, CD-k és egy weboldal előállítására érdekében. A King Center becsült bevétele: \$10 millió évente.

A közelmúltban a királyok bérbe adták a pátriárka szavait és imázsát reklámozás céljából. Az atlantai székhelyű Cingular, a mobiltelefon-társaság és a francia Alcatel telekommunikációs vállalat mindkettő King hirdetéseket jelenít meg. Az egyikben King hangja szerepel többen másokkal, beleértve a Kermit the Béka hangját is. Nem mondják el, hogy mi következhet majd most, amikor Dexter King már kétszer meglátogatta Gracelandét, hogy megnézzék, hogyan forgalmazzák az Elvis " örökségét "

1995-ben a család ismét egyenesen meghatározta prioritásait azzal, hogy lezárta a királyi ünnepi bizottságot. Mrs. King 10 évet töltött a szervezet felépítésében, amely elősegítette a király nemzeti ünnepe ünneplését. Amint egy bizonyos előtérbe került, adománygyűjtő rajtársává vált a King Center számára. Ez volt a legjobb, hogy megöli a jutalék, amely csak a támogatott király és « a polgári jogok, » végtére, hogy törölje a mező közepén, hogy kifizeti a király család fizetését.

Egy újabb pénzciszolás ismét papíron haladt. 1999-ben a család arra törekedett, hogy hagyja a Kongresszusi Könyvtárnak őrizni az Atlantában még mindig levő papírokat, olyan megállapodás keretében, amely a szerzői jogokat szilárdan a család kezében tartja. A King Center-nek nem kellene többé zavarnia a 100 000 papír gondozását, de továbbra is felszámíthatja a zsír újrahasznosítási díjait. A családnak 40 millió \$-ra kellett becsülniük a papírokat, így nagylelkűnek nyilvánította, hogy mindössze 20 millió \$örizetbe vételét kínálja. A könyvtár nem látta így. Arra számít, hogy teljes mértékben felhasználja a személyes papírokat gyűjteményeiben, nem csak a megismerésének örömét, hogy ott vannak, és anyagainak nagy részét adomány útján kapja meg. A legdrágább beszerzése valaha egy 1930-ban bekövetkezett 1,5 millió \$középkori kézirat beszerzése volt, amely tartalmazza a Gutenberg Bibliát. Még az Egyesült Államok Kongresszusa is, amely általában bármit megtesz a faji engesztelés érdekében, 20 millió \$-re csúszott, és a King család már nem erőlteti az üzletet.

A szemmegnyitó kapzsiság legfrissebb példája a King család azon igénye, hogy izgalmas « engedélyezési » díjat mutasson arra, hogy a Washington Mallban tervezett Martin Luther King, Jr. emlékművön a király nevet használják.

could be directed by Oliver Stone. In 1997, the family swung a deal with Time Warner to bring out MLK books, CDs, and a web page. Estimated revenue for the King Center: \$10 million a year.

Recently, the Kings rented out the patriarch's words and image for advertising. Atlanta-based Cingular, a cellular telephone company, and the French telecommunications company Alcatel have both run King ads. In one, King's voice is featured with several others, including that of Kermit the Frog. There is no telling what could come next, now that Dexter King has visited Graceland—twice—to see how the Elvis “legacy” is marketed.

In 1995, the family once more set its priorities straight by shutting down the King holiday commission. Mrs. King had spent 10 years building up the organization, which promoted celebration of the King national holiday. As soon as it reached a certain prominence, it became a fund-raising competitor to the King Center. It was best to kill the commission—which only promoted King and “civil rights,” after all—so as to clear the field for the center that pays the King family salaries.

Another recent money-grub has once again been over papers. In 1999, the family condescended to let the Library of Congress take custody of the papers still in Atlanta, in a deal that would keep the copyright firmly in family hands. The King Center would no longer have to bother with looking after 100,000 papers, but could still charge fat reprint fees. The family had had the papers appraised for \$40 million, so it pronounced itself generous in offering custody for a mere \$20 million. The library didn't see it that way. It expects to have full use of personal papers in its collections, not just the joy of knowing they are there, and gets most of its materials by donation. Its most expensive purchase ever was a \$1.5 million 1930 acquisition of medieval manuscripts that included a Gutenberg Bible. Even the U. S. Congress, which will usually do anything in the name of racial atonement, jibbed at \$20 million, and the King family is no longer pushing the deal.

The latest example of eye-opening greed is the King family's demand for a hefty “licensing” fee to let the Martin Luther King, Jr. memorial planned for the Washington Mall use the King name. In

Az 1996-ban Clinton elnök aláírta jogszabályok hatályon kívül helyezését négy hektáros szomszédos árapály-medence, és ígéretes a teljes karbantartást az emlékművet, de nem a szövetségi alapokat fel lehet használni építeni. 2003. novembernek van egy határideje, hogy \$100 millió összegyűjtsék a dolgot, de a fő adományozók nem hajlandók megbotlik, amíg a király család megtagadja a név kiadását. Tommy Hilfiger megígérte \$5 millió és a General Motors-t fog adni \$10 millió, de nem fognak csekkeket, amíg a « engedélyezés » probléma tisztázódott.

A Capitol Mall egy emlékmű a legmagasabb megtiszteltetésről, amelyet a nemzet fizethet. Hagyja a király családnak, hogy láthassa azt, mint egy esélyt arra, hogy több pénzt csavarjon ki az emberekből. Egy ponton a király nevét a 600 000 \$-es lakás felajánlására tervezték, de most már az emlékmű számára összegyűjtött pénz egy százalékának diktatúrája van.

Van némi félelem, hogy az Alpha Phi Alpha-nak, amely King testvérisége és a projekt vezető csoportja lehet, hogy a Kongresszust fel kell kérnie a hétéves adománygyűjtési időszak meghosszabbítására. A General Motors már nyújtott \$750.000 számára « beállítás tevékenységek » de ez már a múlté. Ennek legalább egyharmada eltűnt 2000. szeptemberben, egy pazar ünnepség kapcsán, amelyen az emlékmű tervpályázatának győztesét hirdették ki. Áldás lenne az ország számára, ha a King család kapzsisága olyan nagy lenne, hogy megóvja a Mall-t az emlékműtől, de a Kongresszus minden bizonnyal meg fogja szavazni az adománygyűjtési időszak meghosszabbítását, ha erre szükség van, és a fehérek végül elég pénzt kínálnak. hogy kielégítse a szegény, gyászoló, gyászoló családot.

Ami természetesen az igazi probléma. Könnyű káromkodni a King család átlátszó kapzsiságán, de ki a hibás? Mrs. King és a gyerekek megbocsáttathatnak azért, mert azt gondolják, hogy „ Dr. ” King volt a legfontosabb amerikai - talán a legfontosabb ember -, aki valaha is él. Ő és Jézus Krisztus egyedül osztoznak a szövetségi ünnepek születésnapjain. King, aki a hivatalos becslésnél jóval magasabb, mint az olyan rabszolgasági csapdák, mint George Washington vagy Thomas Jefferson, egy amerikai szent, aki teljes mértékben megvalósította az amerikai szabadság és demokrácia ígéretét. Természetesen a fehérek vezetik vagy legalább beleegyeznek egy kanonizálásba, amelyet bármikor megállíthattak. Az összes fekete család és család , például Jesse Jackson és Al Sharpton, és minden helyi változatuk nobites lenne, ha a fehérek nem figyelnék rájuk.

1996, President Clinton signed legislation setting aside four acres adjoining the tidal basin, and promising full maintenance for the memorial, but no federal funds can be used to build it. There is a deadline of November 2003, to scrape together \$100 million for the thing, but major donors are unwilling to stump up so long as the King family refuses to release the name. Tommy Hilfiger had promised \$5 million and General Motors was going to give \$10 million, but they will not write checks until the “licensing” problem is cleared up.

A monument on the Capitol Mall is about the highest honor the nation can pay. Leave it to the King family to see it as a chance to screw more money out of people. At one point, they were about to offer the King name for a flat \$600,000 but are now back to dickering over a percentage of the money raised for the memorial.

There is some fear that Alpha Phi Alpha, which was King’s fraternity and is the group leading the project, may have to ask Congress to extend the seven-year fund-raising period. General Motors has already provided \$750,000 for “setup activities,” but that is long gone. At least a third of it disappeared in September, 2000, in connection with a lavish celebration announcing the winner of the memorial design competition. It would be a blessing to the country if the King family’s greed were so great it kept the Mall free of the memorial, but Congress will certainly vote an extension of the fund-raising period if it is needed, and whites will eventually offer enough money to satisfy the poor, grieving, bereaved family.

Which, of course, is the real problem. It is easy to scoff at the King family’s transparent greed, but who is to blame? Mrs. King and the children can be forgiven for thinking “Dr.” King was the most important American—perhaps the most important human—who ever lived. He and Jesus Christ alone share the distinction of federal holidays on their birthdays. King, who stands far higher in official estimation than such slaveholding wretches as George Washington or Thomas Jefferson, is an American saint who brought the promise of American liberty and democracy to full fruition. It is whites, of course, who have led or at least acquiesced in a canonization they could have stopped at any time. All the black frauds and con-

Ha azonban hagyta, hogy a királyi mítosz kibontakozzon az udvarias méretre, a fehérek súlyosan megterhelték a király családot. Nem könnyű egy szent gyermek vagy özvegy lenni. Alig várhatjuk el, hogy ezeknek az embereknek valami hasonló legyen a normális jóindulathoz, sőt, még kevésbé is, hogy piszkosítsák kezüket a „nem erőszakos társadalmi változások” elbűvölő üzenetében . »

Ráadásul a fehéreknek már nincs szükségük sokkal a feketék segítségére, hogy előmozdítsák a „polgári jogok” fogalmát. » Múltbeli mesterek, akik bevallják a « rasszizmust », elnézést kérnek a történelem és kultúra miatt, és előmozdítják a multiracializmust és a maguk elidegenítését. Miért kellene a király családnak zavarnia ezt a fajta dolgot, amikor a fehérek úgy viselkednek, mint a kiképzett pecsétetek? Sokkal jobb, ha folytatom a meggazdagodás kellemes üzenetét.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 2002. februári számában jelent meg .

men such as Jesse Jackson and Al Sharpton, and every one of their local variants would be nobodies if whites didn't pay attention to them.

But in letting the King myth expand to preposterous size whites have sorely burdened the King family. It is not easy being the child or widow of a saint. We can hardly expect such people to have anything like a normal sense of propriety and even less to dirty their hands in the unglamorous business of "non-violent social change."

What is more, whites no longer need much help from blacks to promote whatever is meant by "civil rights." They are past masters at confessing to "racism," apologizing for their history and culture, and promoting multiracialism and their own dispossession. Why should the King family bother with that sort of thing when whites perform like trained seals already? Far better just to get on with the pleasant business of getting rich.

This article first appeared in the February 2002 issue of American Renaissance.

A La Raza szemmel látja a Legfelsőbb Bíróságot

MILYEN FENNTARTHATÓ ELVEK MEGERŐSÍTETTEN NEM FEHÉR FEJEZETT BÍRÓSÁT VÉGZETTEK AZ Alkotmányban?

Obama elnök senkit sem lepte meg azzal, hogy élénk fajtudatos spanyol személyt nevezett ki az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának első jelöltjévé. Néhány Sonia Sotomayor választófigyelőjéről széles körben számoltak be: « Remélem, hogy egy bölcs latina nő, akinek tapasztalatai gazdagok, gyakran jobb eredményre jut, mint egy fehér hím, aki még nem élte ezt az életet. » Azt is mondta, hogy a szex és a faj " változtathat és megváltoztathatja a megítélésünket. » (Ezek a megjegyzések egy olyan kiadványban jelentkeztek, amelyet - látszólag egyenes arcú - a *Berkeley La Raza törvény folyóiratnak* hívnak .) De mire számíthatunk még a Puerto Rico-i Ügyvédi Kamara, a Spanyol Nemzeti Ügyvédi Kamara és az Egyesület tagjától? spanyol örökség bírói és a La Raza Nemzeti Tanács?

Miss Sotomayor ragaszkodik ahhoz, hogy a nevét kiejtsük, még egy utalás arra, hogy mennyire heves spanyol. Zbigniew Brzezinski és Antonin Scalia nem mondja el nekünk, hogy beszéljünk úgy, ahogy lengyel vagy olasz őseik tették. Ők amerikaiak, és megértik az amerikaiak beszédét. Nem Sonia. Nem olyan régen próbálták beleilleszkedni az emberek, és sok új belépő még a nevét megváltoztatta, hogy amerikaibbá váljon. Most még a Legfelsőbb Bíróságon kívüli ülésen sem aggódik a beilleszkedés. Meg kell alkalmazkodnunk; nem fordítva.

Úgy tűnik, hogy Miss Sotomayor is uralkodik, nem pedig annak biztosítása érdekében, hogy a törvények alkotmányosak legyenek. Egy másik jól kiosztott megjegyzésben azt mondta, hogy a „ fellebbviteli bíróság [az a szint, amelyen jelenleg ül] az, ahol a politikát hozzák meg. » Nem, Sonia, a törvényhozó hatalom, ahol politikai készül. Nehéz elképzelni egy olyan állítást, amely oly nyilvánvalóan bizonyítja annak hiányát, amelyet régen « igazságos temperamentumnak ' nevezünk . »

Miss Sotomayor nyilvántartása azt mutatja, hogy Ruth Ginsberg igazságszolgáltatáshoz hasonlóan valószínűleg jelentős tiszteletben tartja a külföldi jogi véleményeket.

La Raza Eyes the Supreme Court

WHAT FANCIFUL PRINCIPLES WILL AN INCREASINGLY NON-WHITE COURT FIND IN THE CONSTITUTION?

President Obama has surprised no one by appointing a vividly race-conscious Hispanic as his first nominee to the United States Supreme Court. Some of Sonia Sotomayor's choicer observations have been widely reported: "I would hope that a wise Latina woman with the richness of her experiences would more often than not reach a better conclusion than a white male who hasn't lived that life." She also says sex and race "may and will make a difference in our judging." (These remarks appeared in a publication that is called—apparently with a straight face—the *Berkeley La Raza Law Journal*.) But what else should we expect from a member of the Puerto Rican Bar Association, the Hispanic National Bar Association, the Association of Judges of Hispanic Heritage, and the National Council of La Raza?

The way Miss Sotomayor insists we pronounce her name is another indication of how vehemently Hispanic she is. Zbigniew Brzezinski and Antonin Scalia don't tell us to talk the way their Polish or Italian ancestors did. They are Americans, and understand the way Americans speak. Not Sonia. It wasn't all that long ago that people tried to fit in, and many newcomers even changed their names to become more American. Now, not even someone who wants to sit on the Supreme Court worries about fitting in. We have to adjust to her; not the other way around.

Miss Sotomayor also appears to think her role is to rule, not to ensure that the laws are Constitutional. In another well-circulated comment she said that a "court of appeals [the level at which she now sits] is where policy is made." No, Sonia, the legislative branch is where policy is made. It would be hard to think of a statement that so blatantly demonstrates a lack of what we used to call "judicial temperament."

Miss Sotomayor's record shows that, like Justice Ruth Ginsberg, she is likely to give foreign legal opinions considerable defer-

Az egyik európai liberális virágzás, amelyet a liberálisok csodálkoztak, a szólásszabadság korlátozásának igazolása azzal érvelve, hogy egyes vélemények túl gonoszak ahhoz, hogy megengedhetők legyenek. Miss Sotomayornak még nem volt esélye kipróbálni ezt az érvet az első módosító indítványban, de gyanítom, hogy szeretne. Ha megerősítést nyer, úgy lesz a végén, mint Thurgood Marshall, akinek a faji gondjai és elfogultságai végül annyira egyszerűekké váltak, hogy szinte komikusak.

És nem kétséges, hogy megerősítik. Mint fentebb megjegyeztük, nyilvánvalóan azt állítja, hogy a spanyol nők bölcsőbbek és jobbak, mint a fehér férfiak. A gerinc nélküli fehér férfiak, akiket szenátoroknak hívunk, igazolják, hogy igazolják.

Természetesen az olyan bírók, mint Sonia Sotomayor, az amerikaiak azóta szavazták tavaly novemberben, akár tudták, akár nem, és számíthatunk több azonos jelölésű jelölésre: nem apolgetikus kvótakinevezések, amelyek a Legfelsőbb Bíróság motorjává váltak. egyre nyilvánvalóbb elidegenítés. Ha a fehér többségű bíróság többször bizonyította, hogy képes megállapítani, hogy az esélyegyenlőség a fehérek hátrányos megkülönböztetését igényli, milyen fantáziadús elveket talál az Alkotmány egyre inkább nem fehéres bírósága? Obama kétségtelenül minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy megtudjuk.

Addig is, legalább mondani a jelölt nevét, ahogy azt kell kiejteni: a hangsúly az első szótagra, és a két utolsó szótag rímelő « polgármester, » mint a New York polgármestere. Ha valaki helyesbít téged, magyarázza el, hogy Miss Sotomayornak azt a vágyatlan kedvességét követi, hogy egy amerikaival bánik vele.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 2009. júliusi számában jelent meg .

ence. One European legal flourish much admired by liberals is to justify clamping down on free speech by arguing that some opinions are too loathsome to be permitted. Miss Sotomayor has not yet had a chance to try this argument out on the First Amendment, but I suspect she would love to. If she is confirmed, she will end up like Thurgood Marshall, whose racial preoccupations and biases eventually became so simple-minded as to be almost comical.

And there is little doubt she will be confirmed. As noted above, she is on record as saying, in effect, that Hispanic women are wiser and better than white men. The spineless white men we call senators will prove her right by confirming her.

Of course, justices such as Sonia Sotomayor are what Americans, whether they knew it or not, were voting for last November, and we can count on more nominations of the same stripe: unapologetic quota-appointments designed to turn the Supreme Court into an engine of increasingly blatant dispossession. If a majority-white court has repeatedly shown itself capable of finding that equal opportunity requires discrimination against whites, what fanciful principles will an increasingly non-white court find in the Constitution? Mr. Obama will no doubt do his best to make sure we find out.

In the meantime, we can at least pronounce the nominee's name the way it should be pronounced: with the accent on the first syllable and the two last syllables rhyming with "mayor," as in the mayor of New York. If someone corrects you, just explain that you are doing Miss Sotomayor the undeserved favor of treating her like an American.

This article first appeared in the July 2009 issue of American Renaissance.

« Nemes fikció » vagy a mérgező mérgezés?

MIÉRT SZÜKSÉGESEN SZÜKSÉGESEN MEG kell beszélünk a racionális eltérésekről .

" Reméljük, hogy ez nem igaz, de ha van, imádkozunk, hogy ez nem váljon közismertvé. » Úgy tűnik, hogy ez egy viktoriánus hölgy válasza, amikor először elmondták Darwin evolúcióelméletéről. Emlékeztetek erre a hölgyre, amikor hallom az embereket, akik tudják az igazságot a fajról és az IQ-ról, de akik szerint ezt soha nem szabad nyíltan megvitatni. Egyesek szerint a faji egyenlőség hivatalos jóváhagyása « szükséges nemes fikció. »

Ez teljesen rossz fejű. Nem hiszem, hogy létezik egyetlen igazság, amelyet a kormányunk feladata elnyomni, és éppen azért, mert a faji kérdés annyira szenvedélyes, hogy inkább az őszinteségre, mint a kijátszásra van szükségünk. Azok, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy minden faj minden szempontból egyenlő legyen, jó szándékúak lehetnek, ám a " nemes fikció " nem simítja a faji kapcsolatokat; megmérgezi őket.

Úgy gondolom, hogy az átlagos IQ faji különbségekhez való jelentős genetikai hozzájárulása közel annyira bebizonyított, mint bármi, ami valaha a társadalomtudományban létezik. Egy napon azonosítják az intelligenciát növelő és alacsonyabb szintű génvariánsokat, és azt a kérdést, hogy ezek egyenlően oszlanak-e el az összes csoport között, irgalmas pihenésre helyezik. Fogadnék a következő 20 háztartási kifizetésnél, hogy egyes rajek többet szereztek belőlük, mint mások, és fel kell készülnünk arra, hogy szinte biztos, hogy igaz legyen, ahelyett, hogy valami szinte biztosnak bizonyulnánk, hogy hamisak.

Íme az igazság elnyomásának érvei:

1. Az IQ bármely megbeszélése a feketék zaklató sértése, és ha a különbségeket széles körben elismernék, akkor kétségbeesés vagy akár erőszak is vezeti őket.

2. Az átlagos lelkes fehérek az IQ-adatokat ürügyként használják a feketék megsértésére.

3. A faji különbségeknek nincs legitim következménye a közrendre, tehát nincs értelme rájuk gondolkodni.

“Noble Fiction”—or Noxious Poison?

WHY WE MUST TALK OPENLY ABOUT RACIAL DIFFERENCES.

“Let us hope that it is not true, but if it is, let us pray that it will not become generally known.” Such is reported to have been a Victorian lady’s reply on first being told of Darwin’s theory of evolution. I am reminded of that lady whenever I hear people who know the truth about race and IQ but who think it should never be discussed openly. Some suggest that official endorsement of racial equality is a “necessary noble fiction.”

This is utterly wrongheaded. I don’t think there is a single truth it should be our government’s job to suppress, and it is precisely because the question of race is so vexed that we need candor rather than evasions. Those who insist that all races are equal in every way may be well-meaning, but the “noble fiction” does not smooth race relations; it poisons them.

I think a substantial genetic contribution to racial differences in average IQ is about as close to proven as anything ever is in the social sciences. Some day, the gene variants that raise and lower intelligence will be identified, and the question of whether they are equally distributed among all groups will be laid to merciful rest. I would bet the next 20 house payments that some races got more of them than others, and we should be preparing for what is almost certain to be true, rather than clinging to something almost certain to be false.

Here are the arguments for suppressing the truth:

1. Any discussion of IQ is a crushing insult to blacks, and if differences were widely acknowledged it would drive them to despair or even violence.
2. Mean-spirited whites will use IQ data as an excuse to hurt blacks.
3. Racial differences have no legitimate implications for public policy, so there is no point even thinking about them.

Rossz minden szempontból.

Nézzük meg (1). Bizonyára a feketék dühösek, ha a faji különbségekről beszélünk, nem? Minden fehér úgy gondolja, így soha nem beszélnek feketével az IQ-ról - és így nem tudják a választ erre a kérdésre. Csak azt hiszik, hogy igen.

Soha nem fogom elfelejteni, amikor először előadást tartottam a rajról és az IQ-ról egy közönségnek, amely feketék is volt. A tömeg fölé néztem, és nem voltam biztos abban, hogy a lábam elviszi a dobogóra. A szívem elsüllyedt azon gondolkodni, hogy a feketék mennyire megsebesülnek azon, amit mondani akartam. Nehezen nyeltem, és beszédet mondtam.

Amikor végeztem, egy fekete férfi felkapta, kiáltotta körülbelül « rasszizmus, » és kiviharzott. Egy másik ugyanezt tette. A feketék többi része egy órán keresztül lábammal tartott, és válaszolt a kérdésekre. A fehérek technikai kérdéseket tettek fel az intelligencia tesztelésére, de a feketék húsos kérdéseket tettek fel azzal kapcsolatban, hogy mit jelent az IQ az emberek és a társadalom számára

Utána legalább fél tucat feketék jöttek beszélni velem. Mosolyogtak, gratuláltak nekem a beszélgetésemhez, melegen kezét ráztak, és mindaddig akartak beszélni, amíg hajlandóak voltam. Ugyanez a minta ismételte meg magát más esetekben is: egy-egy kitörés, amelyet éles érdeklődés és valódi szívéllyiség követett.

Több előadás után kitaláltam, mi történik. Először, a raj és az IQ témája tabu, és a feketék ugyanolyan kíváncsi a tabura, mint a fehérek. Sokat tudok a témáról, és nem pártfogolom az embereket. Csörgő, jó beszédet adok a rajról és az IQ-ról, és az emberek nagyra értékelik a jó beszélgetést.

Másodszor, a feketék nem hülyék. Látják Afrika és Haiti szerencsétlen állapotát és saját környékeiket. Látják, hogy oly sok feketék kudarcot vall nekik adott lehetőségek ellenére. Az intelligencia faji különbségei számukra ugyanolyan hihetetlenek, mint bárki más, mint a világ magyarázata.

De mi a helyzet a melegséggel és a szívéllyiséggel? Azt hiszem, azért, mert sok ilyen feketék érezte, hogy életükben először *teljesen őszinte beszélgetést folytattak egy fehér emberrel folytatott rajról*. Talán ez volt az első teljesen őszinte beszélgetésük, *bármivel* egy fehér emberrel. Úgy gondolom, hogy nagyra értékelik, hogy inkább felnőttekkel, mint gyerekekkel beszélnek.

Wrong on all counts.

Let's look at (1). Surely blacks will be furious if we talk about race differences, won't they? All whites think so, so they never talk to blacks about IQ—and so they don't know the answer to that question. They just think they do.

I will never forget the first time I gave a lecture on race and IQ to an audience that included blacks. I looked out over the crowd and I wasn't sure my legs would carry me to the podium. My heart sank to think how wounded the blacks would be by what I was about to say. I swallowed hard and gave my talk.

When I finished, a black man shot up, shouted about “racism,” and stormed out. Another did the same. The rest of the blacks kept me on my feet for an hour answering questions. The whites asked technical questions about intelligence testing, but the blacks asked meaty questions about what IQ means for people and for society

Afterwards, at least half a dozen blacks came up to speak to me. They smiled, complimented me on my talk, shook my hand warmly, and wanted to talk for as long as I was willing. The same pattern repeated itself on other occasions: an outburst or two followed by keen interest and genuine cordiality.

After several lectures, I figured out what was happening. First, the subject of race and IQ is taboo, and blacks are just as curious about taboos as whites. I know a lot about the subject, and do not patronize people. I give a rattling good talk about race and IQ, and people appreciate a good talk.

Second, blacks are not stupid. They see the miserable state of Africa and Haiti—and their own neighborhoods. They see how so many blacks fail despite the opportunities given them. Racial differences in intelligence are as plausible to them as to anyone else as an explanation for the world as it is.

But what about the warmth and cordiality? I believe it was because many of those blacks felt that for the first time in their lives they had had a *totally honest conversation about race with a white man*. Maybe it was their first totally honest conversation about *anything* with a white man. I think they deeply appreciated

Azt hiszem, hogy a legtöbb feketék nem félnek az IQ faji különbségektől, a fehérek attól tartanak, hogy a kínai és a japán okosabb, mint van. Az erősen ázsiai iskolákban, mint például a Berkeley és az UCLA, évek óta a fehérekre vonatkozó szabály az volt, hogy hagyjon ki minden olyan tudományos vagy matematikai órát, amelyben túl sok ázsia van. Kinek kell a raj? Az a lehetőség, hogy az ázsiaiak okosabbak, mint náluk, a fehéreket kétségbeeséshez és nyomorúsághoz vezet-e? Egyáltalán nem, bár néha lecsökkenti őket pszichológiára vagy angolra.

Ne felejtjük el, hogy amíg talán 60 évvel ezelőtt szinte minden amerikai elfogadta magát, a feketék nem voltak olyan okosak, mint a fehérek. Vajon a feketék drogot fogyasztottak, embereket öltek meg, teherbe esettek egymást vagy zavargottak-e? Nem. Sokan stabilabb és egészségesebb életet éltek, mint ma. A fehérek szegyeneljesen pártfogolják a feketéket, amikor azt gondolják - bizonyítékok nélkül hozzátennem -, hogy a feketék nem tudják kezelni az igazságot.

Mi a helyzet (2) - azzal az állítással, hogy a fehérek az IQ-adatokat ürügyként használhatják a feketékkel való bántalmazáshoz, akár külön-külön, akár csoportként?

Először is érdemes emlékeztetni arra, hogy a rabszolgákat felszabadító fehérek napjainkban mind a szájbán fehérek voltak, fehérek. Bármilyen legyen is a fehérek történelmükben a feketékről, *soha nem* volt olyan idő, amikor valaki komolyan javasolta volna internálást vagy megsemmisítést, vagy bármi más bátor fantáziát, amelyet a mai őszinte ellenségeiknek lehetnek.

Másodszor, a fehérek apró száma, akik szándékosan bántják a feketéket, nem elvont okokból teszik meg. Amikor John King James Byrd-t halálra húzta egy teherautó mögött Jasper-ben, Texasban, nem volt rajta Raven progresszív mátrixa. Gyanítom, hogy a feketékre gondolt, akik a börtönben bántalmazták őt.

Bármely lakosságban mindig lesz néhány szadista és pszichopat. Ha közülük néhány úgy dönt, hogy gyűlöli a feketéket (vagy fehéreket, nőket vagy homoszexuálisokat), ennek semmi köze sincs az IQ-hoz. Senki sem fogja elolvasni Arthur Jensen " *The g Factor* " -ját, aztán kimegy, és éget egy keresztet.

Az embereknek gyűlöletük van. Srí Lanka-ban a tamil és a szingaléz hasította egymás torkát; Irakban a síiták és a szunnik felrobbantják egymást.

being spoken to like adults rather than children.

I suspect most blacks are no more afraid of race differences in IQ than whites are afraid of the possibility that Chinese and Japanese are smarter than they are. For years, at heavily-Asian schools such as Berkeley and UCLA, the rule for whites has been to skip any science or math class that has too many Asians in it. Who needs the competition? Does the possibility that Asians are smarter than they are reduce whites to desperation and misery? Not at all, though it sometimes reduces them to psychology or English.

Let us not forget that until perhaps 60 years ago, almost all Americans took it for granted that blacks were not as smart as whites. Did blacks take drugs, kill people, get each other pregnant, or riot as a result? No. Many lived more stable and wholesome lives than they do today. Whites are patronizing blacks disgracefully when they assume—without evidence, I might add—that blacks can't handle the truth.

What about (2)—the claim that whites might use IQ data as an excuse to mistreat blacks, either individually or as a group?

First, it is worth recalling that the whites who freed the slaves were all, by today's standards, foaming-at-the-mouth white supremacists. Whatever whites have historically thought of blacks, there has *never* been a time when anyone seriously proposed internment or extermination or whatever other lurid fantasies today's enemies of candor may have.

Second, the tiny number of whites who do deliberately hurt blacks don't do it for abstract reasons. When John King dragged James Byrd to death behind a pickup truck in Jasper, Texas, he didn't have Raven's Progressive Matrices on his mind. I suspect he was thinking about the blacks who gang-bugged him in prison.

There will always be a few sadists and psychopaths in any population. If some of them decide to hate blacks (or whites or women or homosexuals) it will have nothing to do with IQ. No one is going to read Arthur Jensen's *The g Factor* and then go out and burn a cross.

Human beings have a knack for hating. In Sri Lanka, Tamils and Sinhalese slit each others' throats; in Iraq, Shiites and Sun-

Igen, valószínűleg azt fogják mondani, hogy ellenségeik hülyék. De száz további primitív, törzsi és sokkal több zsigeres okkal is bírnak egymás meggyilkolásához. Az emberek nem gyűlölik egymást az átfedő haranggörbék miatt.

Ami a (3) - a közpolitikára utaló példát illeti - az obskurantistáknak igaza van, amikor az egyénről van szó. Minden fajban vannak okos emberek, bár az okos emberek százaléka fajtánként nagyon eltérő. Gyakorlati szempontból, ha a fekete jelölt a legjobban képzett, akkor hagyja, hogy vezesse a General Motors vezetését - vagy legyen az elnök ebben a kérdésben. Ha multinacionális társadalomra van szükségünk, akkor a faj és az IQ józan észjének nem kell akadályoznia az egyén eljutását.

Az egyenlőség dogmája továbbra is szörnyű politikai hibákat okoz, mert azonos csoportkimeneteket igényel. A hírhedt No Child Left Behind törvény az iskolákat kudarcnak tekinti, ha nem tudják áthidalni a feketék (és a spanyolok) és a fehérek (és az ázsiaiak) közötti eredményeket. Mivel az ország körülbelül 98 000 állami iskolájának egyikének sem sikerült ezt megtennie, minden amerikai „sokrétű” iskolát kudarcnak nyilvánítanak, ha a kormány a saját szabályait követné.

A követelményeket továbbra is enyhítik az abszurd eredmény elkerülése érdekében. De ez nem akadályozta meg a 4000 tanárt, adminisztrátort és kigyóolaj-értékesítőt attól, hogy tavaly novemberben részt vegyenek a Sacramentóban az „Achievement Gap Summit-on”. Nem kevesebb, mint 125 különféle panelt szenteltek a különféle kézzel való készítésének annak a ténynek, hogy bárki, bárhol is próbálkozik, bárki sem engedheti meg, hogy a mexikói-amerikaiak olvassanak vagy matematikát készítsenek, valamint a kínai-amerikaiak.

A „rés megszüntetése” nemzeti prioritás; hiábavaló és veszélyes prioritás is. Végül is van egy eltérő eredményességi különbség, amely sokkal nagyobb, de egyáltalán nem vesz figyelmet: a fehér hallgatók felső tíz és alsó tíz százaléka közötti különbség. Ásító rés. Nem szabad szabadon zárunk? Miért nem érdekli senki?

Mert mindenki tudja, hogy néhány gyermek egyszerűen okosabb, mint mások. Mindenki tudja, hogy örült lenne dollármilliókat költeni annak érdekében, hogy minden fehér hallgató ugyanazt az osztályt kapja.

nis blow each other up. Yes, they would probably tell you their enemies are stupid. But they have a hundred other primitive, tribal, and far more visceral reasons for killing each other. People do not hate each other because of overlapping bell curves.

As for (3)—implications for public policy—the obscurantists are right when it comes to individuals. There are smart people in all races, even though the percentage of smart people varies a great deal from race to race. As a practical matter, if the black candidate is the best qualified, then let him run General Motors—or be President, for that matter. If we must have a multiracial society, common sense about race and IQ need not be a barrier to any individual getting ahead.

The dogma of equality still makes terrible policy mischief because it requires identical group outcomes. The notorious No Child Left Behind Act brands schools as failures if they cannot close the achievement gap between blacks (and Hispanics) and whites (and Asians). Because not one of the approximately 98,000 public schools in the country has managed to do this, every “diverse” school in America would be declared a failure, if the government followed its own rules.

The requirements keep being loosened to avoid this absurd outcome. But that did not keep 4,000 teachers, administrators, and snake-oil salesmen from attending an “Achievement Gap Summit,” in Sacramento last November. No fewer than 125 different panels were devoted to various forms of hand-wringing over the fact that no one, anywhere, no matter how hard he tries, can get Mexican-Americans to read or do math as well as Chinese-Americans.

“Closing the gap” is a national priority; it is also a futile and dangerous priority. After all, there is a different achievement gap that is far larger but gets no attention at all: the gap between the top ten percent and the bottom ten percent of white students. It is a yawning gap. Shouldn’t we be fretting about closing it? Why does no one care?

Because everyone knows that some children are just plain smarter than others. Everyone knows it would be crazy to spend millions of dollars trying to make all white students get the same grades. A

Egy -két ember is tudja, hogy *minden* gyermek nem jobb az iskolai munkát, ha kap utasítást, amelyet kifejezetten az ő szintjén képes, de hogy ez teszi a különbség a felső és az alsó pontszámok *nőnek még szélesebb*. Mindenki teljesítménye az optimális, egyénre szabott tanítással növekszik, de a legfényesebb gyermekek pontszáma *jobban* növekszik , mint a homályos gyermekek pontszáma. A rés nagyobb lesz.

Képzeld el, milyen perverz ösztönzők lennének beépítve az iskolai rendszerbe, amely szörnyű nyomás alatt állt, hogy minden fehér gyermek pontosan ugyanolyan besorolást kapjon. Lehetséges, hogy néhány tanár arra törekszik, hogy a legalacsonyabb pontszámokat elérje, és megpróbálja erőfeszítéseit a magas szórólapok megtanítására? Az tehetséges osztályokat az egész országban csökkenteni kell. Senki sem ismeri el, hogy ennek az oka, de ha egy iskola abbahagyja a speciális osztályok biztosítását a fényes diákok számára - akik túlnyomórészt fehérek és ázsiaiak, akkor a faji eredményességi rés megszűnik .

Ennek a hiánynak a csökkentése *nem* lehet cél. A célnak a lehető legjobb teljesítményt kell jelentenie mindenki számára, a rést átkozni kell.

Ha minden faj minden diákja a lehető legjobb oktatást kapja, akkor mindenki többet fog tanulni, de a faji különbség növekszik. És akkor mi van? A faji különbséget nem szabad jobban átgondolni, mint a felső és az alsó fehér pontszámok közötti különbséget. Egalitárius dogma küldte az országot ennek a bolondnak a hiányosságok kiküszöbölésére.

De sokkal rosszabb is. A faji egyenlőség „ nemes fikciója ” szörnyű károkat okoz a faji kapcsolatokban. A kitalálás szerint a feketék, a spanyolok, a fehérek és az ázsiaiak egyaránt okosak és szorgalmasak. Még a legkisebb eltéréseknél is csak egy ok van: a fehér rasszizmus, a múlt és a jelen. (Az a tény, hogy az ázsiaiak jobban teljesítenek, mint a fehérek, kényelmesen elhagyják ezt az érvet.)

Ez azt jelenti, hogy állandóan azt mondjuk a feketéknek, hogy a fehér emberek csalják őket. Ha a feketék nem annyira gazdagok, mint a fehérek, ha valószínűbb, hogy a fehérek börtönben vagy drogokon vannak, AIDS-ben szenvednek, jóléti helyzetben vannak, vagy lövöldöznek, vagy bekopognak, az azért van, mert gonosz, szisztematikus rasszizmus tette őket. Semmiért nem felelnek.

Mindannyiunk számára a felnőttképzés alapvető lépése az a felismerés, hogy ha elveszíti a rajt, az azért van, mert nem elég gyorsan futottál, nem pedig azért , mert becsapták.

few people even know that *every* child does better school work if he gets instruction specifically tailored to his level of ability—but that this makes the gap between the top and bottom scores *grow even wider*. Everyone’s performance rises with optimal, individualized teaching, but the scores of the brightest children rise *more* than the scores of the dim children. The gap gets larger.

Just imagine what perverse incentives would be built into a school system that was under terrible pressure to make sure all the white children got exactly the same grades. Is it possible that in their zeal to pull up the low scores, some teachers might skimp on their efforts to teach the high flyers? Gifted classes are being cut back all around the country. No one admits this is the reason, but whenever a school stops offering special classes for bright students—who are overwhelmingly white and Asian—the effect is to narrow the racial achievement gap.

Narrowing this gap should *not* be a goal. The goal should be the best possible performance for everyone, gap be damned.

If all students of every race were getting the best possible education, everyone would learn more but the racial gap would grow. So what? We shouldn’t give the racial gap any more thought than we do the gap between the top and bottom white scores. It is egalitarian dogma that has sent the country on this fool’s errand of gap-closing.

But there is much worse. The “noble fiction” of racial equality does terrible damage to race relations. According to the fiction, blacks, Hispanics, whites, and Asians are all equally smart and hard-working. Even the slightest deviation in outcomes has only one cause: white racism, past and present. (The fact that Asians do better than whites is conveniently omitted from this argument.)

This means we are constantly telling blacks that white people are cheating them. If blacks are not as rich as whites, if they are more likely than whites to be in jail or on drugs or have AIDS or be on welfare or get shot or knocked up, it is because vicious, systematic racism did it to them. They are responsible for none of it.

For all of us, a basic stage in growing up is the realization that if you lose a race, it is because you didn’t run fast enough, not because

Előbb vagy utóbb mindannyian rájönünk, hogy nem vagyunk a legokosabb, legszebb és leginkább zenei ember a földön (kivételet lehet Bill Clinton). Elfogadjuk korlátozásainkat, és a lehető legtöbbet hozjuk ki a rendelkezésre álló lehetőségekből.

De a « nemes fikció » feketék soha nem szabad felnőni. Ha elveszítették a rajt, az csak azért történt, mert becsapták őket. Azt mondjuk nekik, hogy ha csoportként vannak hátra, akkor ez nem a saját hibájuk. Ennek oka az, hogy - és csak azért, mert fehéres gyűlöli őket és tartja őket. Ha célja lenne, hogy a feketéket megtanítsuk a fehér emberek gyűlöletére, nehéz lenne arra gondolni, hogyan lehetne ezt jobbra tenni (természetesen a rabszolgaság, a lyncsing és a Jim Crow állandó emlékeztetőivel).

Szerint a « nemes fikció, » az intézkedés fekete kudarc pontos mértékét a fehér gonoszság, és ez ad a feketék kimeríthetetlen tárháza a keserűség. Nem csoda, hogy Jeremiah Wright prédikációkat hirdetett, és nem csoda, hogy a gyülekezet táncai táncoltak. Nem csoda, hogy a rap dalszövegek annyira tele anti-fehér vitriollal. Nem csoda, hogy egy adott fekete 40-szer nagyobb valószínűséggel gyakorol erőszakot fehéren, mint fordítva.

A faji viszonyok drasztikusan javulnának abban az országban, ha a feketék teljesen más üzenetet kapnának: hogy saját erőfeszítéseik és képességeik szerint elsüllyednek vagy úsznak, hogy nem fehér emberek bábjai; hogy felnőttek, akik felelősek a saját életéért, nem pedig a gyermekek miatt, az ördögi, mindenható személyek kegyelmében.

Ennek fontos része a faji különbségek valószínűségének felismerése az IQ-ban.

A faji tagadás nem « nemes fikció. » Káros méreg.

Ezt a cikket a VDARE.com a 2008. június 24-én tette közzé.

you were cheated. Sooner or later, all of us come to terms with the fact that we are not the smartest, best-looking, most musical person on earth (Bill Clinton may be an exception). We accept our limitations, and make the most of what we have.

But according to the “noble fiction,” blacks are never allowed to grow up. If they lost the race it was only because they were cheated. We tell them that if they are behind as a group, it is never their own fault. It is because—and only because—whitey hates them and holds them down. If our goal were to teach blacks to hate white people, it would be hard to think of a better way to do it (along, of course, with constant reminders of slavery, lynching, and Jim Crow).

According to the “noble fiction,” the measure of black failure is the precise measure of white viciousness, and that gives blacks an inexhaustible reservoir of bitterness. No wonder Jeremiah Wright preached the sermons he did, and no wonder his congregation danced in their pews. No wonder rap lyrics are so full of anti-white vitriol. No wonder any given black is 40 times more likely to do violence to a white than the other way around.

Race relations in this country would improve dramatically if blacks got an entirely different message: that they sink or swim according to their own efforts and abilities, that they are not the puppets of white people; that they are adults who must be responsible for their own lives rather than children at the mercy of vicious, omnipotent strangers.

Recognizing the likelihood of racial differences in IQ is an important part of this.

Race denial is not a “noble fiction.” It is a noxious poison.

This article was published at VDARE.com on June 24, 2008.

Átmenet a fekete szabályhoz?

EZ NEM AZ ELSŐ IDŐ, HOGY FÉNYEK ÖRÖK VÉDELMI.

A 2008. évi elnökválasztás emlékeztet egy újabb szavazásra, amely 16 évvel ezelőtt Dél-Afrikában zajlott: a népszavazást, amelyben a fehérek szavaztak a feketék feletti hatalom átadásáról. Noha az Afrikai Nemzeti Kongresszust (ANC) hatalomra hozó 1994-es általános választások óta elfedték, az 1992. március 17-i népszavazás fejezte be a fehérségi szabályt.

By 1992 elnök FW de Klerk és a Nemzeti Párt kormány eltörölte az összes jelentős apartheid törvényt. Az ANC volt kitiltását, és Mr. de Klerk kezdett megbeszéléseket Mr. Mandela az új alkotmány, amely felszabadít a feketék és a « share teljesítmény. »

Andries Treurnicht és konzervatív pártja vezette a tárgyalások ellenzékét, mondván, hogy az elnöknek nincs felhatalmazása új alkotmány megtárgyalására. De Klerk úr úgy döntött, hogy feltette a kérdést az embereknek. Ha megnyeri a népszavazást, akkor új alkotmányt állít fel; Ha elveszne, lemond és egy általános választást hív ki.

A népszavazás a következő kérdést tette fel: « Támogatja-e az államfő elnökének 1990. február 2 -án megkezdett reformfolyamat folytatását, amelynek tárgyalások útján új alkotmánya van? » (1990. február 2-án jelentette be Klerk úr az ANC felfüggesztését és Mandela úr szabadon bocsátását a börtönből.)

A Nemzeti Párt-hagyományos párt a Afrikaners szerelt masszív kampány egy « igen » szavazás, figyelmeztetve, hogy a « nem » jelentene több nemzetközi szankciók és fekete erőszakot. Az egyik kampányos poszter az Afrikaner Ellenállás Mozgalom fegyveres tagjáról - egy militáns fehérségű szervezetről - szólt: " Megállíthatja ezt az embert! Igen. » Más szóval, az igazi fenyegetés, Dél-Afrika egy fehér férfi egy pisztolyt.

Transition to Black Rule?

THIS IS NOT THE FIRST TIME WHITES HAVE
WEPT FOR JOY.

The presidential election of 2008 brings to mind another vote that took place 16 years ago in South Africa: the referendum in which whites voted to turn power over to blacks. Though it has long been overshadowed by the 1994 general elections that brought the African National Congress (ANC) to power, it was the referendum of March 17, 1992, that ended white rule.

By 1992, President F. W. de Klerk and his National Party government had repealed all the major apartheid laws. The ANC had been unbanned, and Mr. de Klerk had started discussions with Mr. Mandela on a new constitution that would enfranchise blacks and “share power.”

Andries Treurnicht and his Conservative party led the opposition to these negotiations, saying the president had no authority to negotiate a new constitution. Mr. de Klerk decided to put the question to the people. If he won the referendum, he would push on to a new constitution; if he lost, he would resign and call a general election.

The referendum asked the following question: “Do you support continuation of the reform process which the State President began on February 2, 1990, and which is aimed at a new constitution through negotiation?” (It was on February 2, 1990, that Mr. de Klerk announced the unbanning of the ANC and the release of Mr. Mandela from prison.)

The National Party—the traditional party of the Afrikaners—mounted a massive campaign for a “yes” vote, warning that a “no” would mean more international sanctions and black violence. One of its campaign posters was of an armed member of the Afrikaner Resistance Movement—a militant white organization—with the slogan, “You can stop this man! Vote YES.” In other words, the real menace for South Africa was a white man with a gun.

The Conservative Party, which campaigned for a “no” vote,

A Konzervatív Párt, amely kampányolt « nincs » szavazás, arra figyelmeztetett, hogy « a hatalom megosztása » volt csak egy nevet fekete szabály, és hogy a fehérek volt joga és kötelessége, hogy kormányozza magát.

Hogyan szavazták a Nagy Trek, a Vér csatája és a Boer Háború emberei? A nemzetközi elszigetelődéstől inkább féltek, mint a fekete uralomtól; a fehérek 68-31 százalékot szavaztak a « reformfolyamat folytatása mellett. » Ezt a döntést az afrikáneriekre sem a fehér angol nyelvű beszélők kényszerítették. Bár néhány militáns csoportok bojkottálta a népszavazást, az összes választási elemzők egyetértének abban, hogy a legtöbb Afrikáners szavazott « igen, » és néhány még úgy vélik, nem volt több támogatást között Afrikáners mint a brit dél-afrikai. A fehéreknek tehát esélyük volt országuk megőrzésére, de elárultak. Ez a szavazás biztosította az ANC 1994-es győzelmét és az azt követő mindent.

Az amerikai fehérek nem annyira lelkesek, mint a dél-afrikaiak. A november 4-i választásokon mindössze 43 százalék szavazott a feketeszabály mellett - bocsásson meg Barack Obamaért. A fehérek ötvenöt százaléka azt akarta, hogy John McCain legyen az elnöke, de feketék és spanyolok voltak, akik a kívánt elnököt kapják, nem pedig fehérek. A nem fehérek számának növekedésével minden évben a fehérek kevésbé fogják mondani, hogy ki uralja őket.

A politikától, a kompetenciától vagy a tapasztalatoktól eltekintve, az elnök megválasztása, amelyet a fehérek nem akartak, az elveszített autonómia zavaró jelképe. Ha számuk tovább csökken, a fehérek nem kapják meg az iskolákat, a környékeket, a kultúrát - és végül az országot -, amire vágyanak.

Lehet, hogy azért, mert a fehérek csökkentett státuszt hoztak maguknak, várhatóan büszkék leszünk rá, és nem küzdenek annak megfordítására. Ahogy Paul Krugman segítőkészen kifejtette a *New York Times-ban*: " Ha az első afro-amerikai elnökünk megválasztása nem riadt fel téged, ha az nem hagyta félszemű és büszke országára, akkor van valami bajod. » Ez azt jelenti, hogy valami nincs rendben a fehérek legalább 55 százalékával, de ez a *Times* álláspontja évek óta.

Dr. Krugman Obama győzelmével kapcsolatos örömét a fehérek a világ minden tájáról megosztják. " Nagy reményeink vannak, hogy egy új korszak hajnalán állunk " - írta az *Aftenposten* norvég napilap .

warned that “power sharing” was just another name for black rule, and that whites had the right and the duty to govern themselves.

How did the people of the Great Trek, the Battle of Blood River, and the Boer War vote? They feared international isolation more than they feared black rule; whites voted 68 to 31 percent for “continuation of the reform process.” Nor was this a decision forced upon Afrikaners by white English-speakers. Though some militant groups boycotted the referendum, all election analysts agree that a majority of Afrikaners voted “yes,” and some even believe there was more support among Afrikaners than British South Africans. Whites therefore had the chance to keep their country, but gave it away. That vote ensured the ANC victory of 1994 and everything that has followed.

American whites are not quite as eager as the South Africans were. In the November 4 election, only 43 percent voted for black rule—pardon me, for Barack Obama. Fifty-five percent of whites wanted John McCain to be their president but it was blacks and Hispanics who got the president they wanted, not whites. Every year, as the number of non-whites increases, whites will have less say about who rules them.

Entirely aside from politics or questions of competence or experience, the election of a president most whites did not want is a jarring symbol of lost autonomy. If their numbers continue to decline, whites will not get the schools, the neighborhoods, the culture—and ultimately, the country—they want.

Perhaps it is because whites have brought diminished status upon themselves that we are expected to take pride in it rather than fight to reverse it. As Paul Krugman explained helpfully in the *New York Times*, “If the election of our first African-American president didn’t stir you, if it didn’t leave you teary-eyed and proud of your country, there’s something wrong with you.” This means there is something wrong with at least 55 percent of whites, but that has been the *Times’s* position for years.

Dr. Krugman’s joy in Mr. Obama’s victory is shared by whites all around the world. “We have great hopes that we are standing at the dawn of a new era,” wrote the Norwegian daily *Aftenposten*.

Az „Egy óriási lépés az emberiség számára” olvashatja az angol *Sun* újság címlapját. A London *Telegraph* weboldalának címsorában kijelentették: «Barack Obama győzelme lehetővé teszi Nagy-Britanniának, hogy újra szeretni minket.» A *Times* szerényen címlapokra választási történet «The New World.» A kanadai Stephen Harper miniszterelnök Obama úr „óriási, történelmi” győzelméről beszélt, a Toronto *Sun* pedig „olyan történelmi mérföldkőnek hívta, mint senki más.» A párizsi *Le Monde* megjegyezte, hogy «balról jobbra [francia] politikusok szuperativitásokért rajeznek, amelyekkel dicsérik Barack Obama megválasztását. A milánói *Corriere della Sera* azt írta, hogy Obama úr «az az ember, aki megmentheti Amerikát a teljes bomlástól.»

Ez az örvendezés kórus félelmetes párhuzamot mutat azzal, ahogyan a világfehérje üdvözölte Dél-Afrikában a fekete uralmat. 1993-ban Mandela úr és de Klerk úr megosztotta a Nobel-békedíjat új, „hatalommegosztó” alkotmányukért. Mary McGrory, a *Washington Post*, csak kissé enyhült, mint a legtöbb, amikor 1994. május 12-i oszlopában azt írta, hogy „Nelson Mandela nyerte azt, amit a *Post* a történelem egyik legédesebb győzelmének adott a faji aláztatás ellen, és tisztán fogja tartani. gyönyörű, hogy az újságolvasók azt gondolják, hogy szentírásokat olvasnak, amikor Dél-Afrikából küldik azokat az üzeneteket, amelyeket csak könnyek útján lehet olvasni.»

Tizennégy évvel később - mindössze 14 évvel később - van valakinek második gondolata? Fehér uralom alatt Dél-Afrika folyamatosan emelkedett az ENSZ emberi fejlődési mutatójában. Megfordította a fekete kormányzás első évét, és azóta visszaesett. Dél-Afrika már nem képes pontos bűnügyi statisztikákat vezetni, ám vitathatatlanul ez a világ egyik legveszélyesebb helye. Bárki, aki megengedheti magának, hogy magánváiban éljen, és a carjacking olyan gyakori, ostobaságnak tekintik, hogy sötét után piros lámpánál álljon le. Amazon.com korlátozza a Dél-Afrikába történő szállítást, mivel a postai alkalmazottak oly sok csomagot lopnak el. Az Interpol jelentése szerint Dél-Afrikában a legmagasabb a nemi erőszak a világon, és a legmagasabb az AIDS. A dél-afrikai férfiak körülbelül egyötöde bevallja, hogy megerőszakolt egy nőt, és a fegyveres erők becslések szerint 35%-a szenved AIDS-ben. A feketék faji preferenciái annyira könyörtelenek, hogy a fehér férfiak körülbelül 50% -a önálló vállalkozó, és közel egymillió fehéret vándorolt ki, a legtöbb bűncselekményt és faji preferenciát idézve.

“One Giant Step for Mankind” read the front page of England’s *Sun* newspaper. A headline on the London *Telegraph* website declared: “Barack Obama Victory Allows Britain to Love US Again.” The *Times* modestly headlined its election story, “The New World.” Prime Minister Stephen Harper of Canada spoke of Mr. Obama’s “tremendous, historic” victory, and the Toronto *Sun* called it “an historic milestone like no other.” *Le Monde* in Paris noted that “from Left to Right, [French] politicians have been competing for superlatives with which to praise the election of Barack Obama.” Milan’s *Corriere della Sera* wrote that Mr. Obama was “the man who can save America from utter breakdown.”

This chorus of rejoicing has eerie parallels to how the world’s whites welcomed black rule in South Africa. In 1993, Mr. Mandela and Mr. de Klerk shared the Nobel Peace Prize for their new, “power-sharing” constitution. Mary McGrory of the *Washington Post* gushed only slightly more than most when she wrote in her May 12, 1994 column that “Nelson Mandela has won what the *Post* calls ‘one of history’s sweetest victories over racial subjugation’ and he is going to keep it clean and beautiful so that newspaper readers will think they are reading scripture when they read dispatches from South Africa that cannot be read except through tears.”

Fourteen years later—just 14 years later—does anyone have second thoughts? Under white rule, South Africa was climbing steadily in the UN’s Human Development Index. It reversed course the first year of black rule and has dropped ever since. South Africa can no longer keep accurate crime statistics, but it is unquestionably one of the most dangerous places on earth. Anyone who can afford to lives in a private fortress, and carjacking is so common it is considered foolish to stop at a red light after dark. Amazon.com limits shipping to South Africa because postal workers steal so many packages. Interpol reports that South Africa has the highest rape rate in the world—and the highest AIDS rate. About one-fifth of South African men admit they have raped a woman, and an estimated 35 percent of the armed forces have AIDS. Race preferences for blacks are so ruthless that approximately 50 percent of white men are self-employed and nearly a million whites have emigrated,

Bizonyára még Mary McGrory sem gondolja, hogy ez úgy hangzik, mint a Máté könyve. És mi lenne Mr. Klerk? Nem feladja száz Nobel-békedíjat egy olyan országért, ahol unokái büszkén és biztonságban élhetnek?

Természetesen a választásunk eltér a dél-afrikai népszavazástól, de a hatás ugyanaz: a fehérek mások kezébe adják sorsukat. A dél-afrikai hirtelen megcsinálták; lassan csináljuk.

Reméljük, hogy a fehérek a világ minden tájáról megtakarítják újságaikat 2008. november 5-től, extravagáns címsorukkal és szédítő reményeikkel. Olvassa el őket újra 10 vagy 15 év múlva - és gondoljon Dél-Afrikára.

Ezt a cikket az AmRen.com közzétette 2008. november 14-én, rövidebb Barack Obama megválasztása után az első elnök hivatali idejére.

most citing crime and race preferences.

Surely, not even Mary McGrory would think this sounds like the Book of Matthew. And how about Mr. de Klerk? Would he not give up a hundred Nobel Peace Prizes for a country in which his grandchildren could live proudly and in safety?

Of course, our election is different from the South African referendum but the effect is the same: Whites are placing their destinies in the hands of others. The South Africans did it suddenly; we are doing it slowly.

Let us hope whites all over the world save their newspapers from November 5, 2008, with their extravagant headlines and dizzy hopes. Let them reread them 10 or 15 years from now—and let them think of South Africa.

This article was published at AmRen.com on November 14, 2008, shortly after the election of Barack Obama to his first term as president.

Faj és irodalom: Miért mindig liberális?

HOGYAN RASSZISTA TUDAT VAN megsemmisítik

Átmentem a középiskolában, anélkül, hogy elolvastam Harper Lee című könyvet a *Kill a Mockingbird* című filmhez. Mindig hallottam, hogy ez egy nagyszerű, rasszizmusellenes klasszikus, ezért nemrégiben felvettem.

Nagyszerű regény. Meggyőzően hozza életre a Dél kisvárosát, a gyermekkort és az emberi kapcsolatok összetettségét. Karakterei és párbeszéde bájos, telek élénk, ragyogóan összefonja a fiatalos ártatlanságot és a komoly felnőtt témákat.

A *Mockingbird* megőlése szintén faji propaganda, és ez természetesen a siker nagy részét adja. Több mint 30 millió példány van nyomtatva, és a *Library Journal* 1999-es közvélemény-kutatása nem kevesebb, mint a "Század legjobb regénye" című szavazaton szavazott. » Ez az amerikaiak legszélesebb körben olvasott nem tankönyve a 9–12. Évfolyamon. Egyik másik könyv sem mentette el annyira sikeresen a kortárs faji ortodoxia hullámát, amelyet Harper Lee szellemileg lelkiismeretesen elfoglalt egy kéziratban, amelyet 1959 nyarán készített el.

Az olvasók emlékezni fognak arra, hogy a regényt a kitalált városban, Maycomb-ban (Alabama) mutatják be a depresszió idején, és egy körülbelül kilenc Scout nevű fehér lány narrálja. Számos részterület létezik, de a központi esemény Tom Robinson, a fehéres ember, a fehér nő megerősítésével vádolt Mayella Ewell tárgyalása. Atticus Finch, aki Scout apja és ügyvéd, ragyogó védekezést tesz, amely világossá teszi, hogy Mayella Tom figyelmét kereste, amelyet körültekintően megpróbált elkerülni. Mayelát fekete-kékben találták azután, mi történt, nem azért, mert Tom legyőzte őt, hanem azért, mert az apja elkapta, hogy érdeklődjön egy "nigger" iránt, és megverte. Ennek ellenére a teljesen fehér zsűri nem meríti el az érintetlen, déli fehér nőiesség képét és elrontja Tomot nemi erőszakban.

Ez egy tökéletes könyv a fehér liberálisok számára, akik szeretnek olvasni más fehérek "rasszizmusáról", és szem előtt tartják magukat az alacsonyabb rendűekkel szembeni fölényükkel. A *Kill a Mockingbird* végtelen frissítőképességet kínál, nemcsak azért, mert a legrosszabb szereplők a fehér szemét, és minden olvasó hatalmasan jobbnak érzi magát, hanem azért is, mert a történet még tiszteletreméltó fehéreket is ragad a faji képmutatásokban és hiúságokban.

Race and Literature: Why Is It Always Liberal?

HOW RACIAL CONSCIOUSNESS IS DESTROYED.

I went through high school without reading Harper Lee's *To Kill a Mockingbird*. I had always heard it was a great, anti-racist classic, so I recently picked it up.

It is a great novel. It convincingly brings to life the small-town South, childhood, and the complexity of human relations. Its characters and dialogue are charming, its plot is lively, and it brilliantly weaves together youthful innocence and serious adult themes.

To Kill a Mockingbird is also racial propaganda and this, of course, accounts for much of its success. More than 30 million copies are in print, and a 1999 poll in *Library Journal* voted it nothing less than the "Best Novel of the Century." It is the most widely read non-textbook by Americans in grades 9 through 12. No other book has so successfully ridden the wave of contemporary racial orthodoxy, which Harper Lee captured with uncanny prescience in a manuscript she completed in the summer of 1959.

Readers will recall that the novel is set in the fictional town of Maycomb, Alabama, during the depression, and is narrated by a white girl of about nine named Scout. There are a number of sub-plots, but the central event is the trial of Tom Robinson, a black man accused of raping a white woman, Mayella Ewell. Atticus Finch, who is Scout's father and a lawyer, puts on a brilliant defense that makes it clear Mayella sought Tom's attentions, which he prudently tried to avoid. Mayella was found black and blue after what took place, not because Tom had overpowered her but because her father caught her showing interest in a "nigger" and beat her. Nevertheless, the all-white jury dares not tarnish the image of pristine, Southern white womanhood, and finds Tom guilty of rape.

This is a perfect book for white liberals, who love to read about the "racism" of other whites, and to preen themselves on their superiority to the lower orders. *To Kill a Mockingbird* offers endless frissons of superiority, not only because the worst characters are

Az olvasóközönségnek nincs nagyobb kedve, mint egy déli szerzőnek - és Harper Lee hitelesen South ern -, aki lefedi a déli társak előítéleteit.

Néhány példa:

A tárgyalás után a Maycomb feketék morognak a büntudat miatt, és egy tiszteltreméltó fehér hölgy, Mrs. Merriweather belefárad:

Azt mondani, hogy semmi több zavaró, mint egy durcás szerecsen. A szájuk ide esik. Csak elrontja a napját, hogy egyikük a konyhában legyen. Tudod, mit mondtam Sophy-nak? Azt mondtam « Sophy, » mondtam, « egyszerűen nem kereszténynek lenni ma. Jézus Krisztus soha nem morgott és panaszkodott. » És tudod, ez jót tett neki. . . . Mondom neked, Gertrude, soha nem szabad megengednie, hogy megragadja az Úr tanúságát.

A Maycomb vezető hölgyei pénzt akarnak gyűjteni egy bizonyos J. Grimes Everett misszionáriusi munkájának támogatására, aki a kitalált, de kétségtelenül afrikai Mrunas miniszterelnöke. Hillary Clinton, az *It Takes a Village* írója, egy részben szeretni fogja, a kilenc éves felderítő elmondja, amit a felnőttkorúak hallgatása során megtudott a Mrunasról:

Annyira kevés volt a családtaguk, hogy az egész törzs egy nagy család volt. Egy gyereknek annyi apja volt, mint férfiak a közösségben, és annyi anyja, mint nő. J. Grimes Everett mindent megtett azért, hogy megváltoztassa ezt a helyzetet, és kétségbeesetten szüksége volt imáinkra.

További információ a Mrunas-ról:

Mrs. Merriweather nagy, barna szeme mindig könnyes volt, amikor az elnyomottak tartotta. " Azon a dzsungelben él, ahol senki más, mint J. Grimes Everett " - mondta. « Nem fehér person'Il közel menni, e m , de ez szent J. Grimes Everett. »

Mrs. Merriweather sír a távoli elnyomottakért, de nem fog megbirkózni a « zajos sötétlettel . . »

Miss Gates iskolai tanár nem különbözik egymástól. Ő ad neki osztály egy lelkesítő beszédet a bajok Adolf Hitler és a kezelés a zsidók. (Ez valódi eredmény lett volna a vidéki iskolai tanár számára a depresszió idején.

white trash, to whom all readers can feel immensely superior, but because the story catches even respectable whites in racial hypocrisies and vanities. There is no greater darling to the reading public than a Southern author—and Harper Lee is authentically Southern—who unmasks the prejudices of fellow Southerners.

Some examples:

After the trial, the blacks of Maycomb grumble about the guilty verdict, and one respectable white lady, Mrs. Merriweather, gets tired of it:

I tell you there's nothing more distracting than a sulky darky. Their mouths go down to here. Just ruins your day to have one of 'em in the kitchen. You know what I said to my Sophy? I said "Sophy," I said, "you simply are not being a Christian today. Jesus Christ never went around grumbling and complaining," and you know, it did her good. . . . I tell you, Gertrude, you never ought to let an opportunity go by to witness for the Lord.

The leading ladies of Maycomb are trying to raise money to support the missionary work of a certain J. Grimes Everett, who ministers to the fictional but no doubt African Mrunas. In a passage Hillary Clinton, author of *It Takes a Village*, would love, nine-year-old Scout recounts what she learned about the Mrunas from listening to the grownups:

They had so little sense of family that the whole tribe was one big family. A child had as many fathers as there were men in the community, and as many mothers as there were women. J. Grimes Everett was doing his utmost to change this state of affairs, and desperately needed our prayers.

More about the Mrunas:

Mrs. Merriweather's large brown eyes always filled with tears when she considered the oppressed. "Living in that jungle with nobody but J. Grimes Everett," she said. "Not a white person'll go near 'em but that saintly J. Grimes Everett."

Mrs. Merriweather weeps for the far off oppressed but will not put up with a "sulky darky."

The school teacher Miss Gates is no different. She gives her

Abban az időben az amerikaiak többsége inkább az volt a kérdése, hogy Hitler miként helyezi vissza a munkát Németországba, mint az, hogy mit gondol a zsidókról, de Miss Lee a háború után írt, így szerepe tehetett volna jó népszerűsítést a náciaknak.) De Mrs. Merriweather, Miss Gates megőrzi részvétét messzire. Cserkész elmondja Apicus apjának, amit hallotta Miss Gates mondásáról a feketékről:

Hallottam, hogy eljött az ideje, hogy valaki leckét tanítson nekik, ők magasabbakba kerültek, és „azt gondolják, hogy megtehetik a következő feleségül minket. Hogy lehet gyűlölni annyira rosszul Hitlert, akkor fordulj meg, és csúnya lehetsz az emberek otthonában?

A " tiszteletreméltó " emberek tehát szinte rosszabbok, mint a fehér ribanc, Bob Ewell, aki verte a saját lányát, mert a " tiszteletes " embereknek jobban tudniuk kell őket. Ewell egy vicsorgó, tudatlan kislány, aki disznóban él, és azzal érkezik, hogy megpróbálja megölni Atticus Finch gyermekeit, mert Finch bolondot tett róla a tanúállványon. Alig lehetett volna rosszabbító karakter, és csak azért, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy megkapjuk az üzenetet, amikor a teljes nevét a bíróságokon megadja, ez Robert E. Lee Ewell.

Ugyanakkor az összes fekete karakter bölcs, tiszteletteljes és - mindenekelőtt - hosszú szenvedés. Egy megmagyarázhatatlan kivételtől eltekintve, egyikükből sem található hamis megjegyzés. A megmagyarázhatatlan kivétel a « Lula », aki a történetben csak más szerepet játszik, csak hogy tiltakozzon, amikor Atticus Finch fekete szobalánya vasárnap elhozza gyermekeit a fekete templomba. " Nincs olyan üzleti vállalkozása, amely ide hozza a fehér chillont " - mondja. « Megvan a temploma, megvan a mi. »

A fehér gyermekek szégyellik és haza akarnak menni, de egy fekete ember lép előre, hogy megnyugtassa őket. " Ne fizessen Lulanak a szellőzést " - mondja. « Visszatekintve bajkever, nagyon divatos ötletet kapott - hatalmas örülünk, hogy mindnyájunk van. » A gyerekek maradnak, és melegen fogadják őket. Lula mellett minden fekete megbocsátó és nagylelkű, és nehézségekkel küzd « Bibliai türelemmel. » Csak a leginkább swinish fehérek nem tudják szeretni az ilyen nemes embereket.

class a rousing talk on the evils of Adolf Hitler and his treatment of the Jews. (This would have been a real achievement for a rural schoolteacher during the Depression. At that time, most Americans were more interested in how Hitler was putting Germany back to work than in what he thought about Jews, but Miss Lee was writing after the war, so could have her character give the Nazis a good thumping.) But like Mrs. Merriweather, Miss Gates saves her sympathy for the far away. Scout tells her father Atticus about what she overheard Miss Gates saying about blacks:

I heard her say it's time somebody taught 'em a lesson, they were gettin' way above themselves, an' the next thing they think they can do is marry us. How can you hate Hitler so bad an' then turn around and be ugly about folks right at home.

The “respectable” people are thus almost worse than white lout Bob Ewell who beat up his own daughter, because “respectable” people should know better. Ewell is a snarling, ignorant cur who lives in a pigsty and ends up trying to kill Atticus Finch’s children because Finch made a fool of him on the witness stand. There could hardly be a more despicable character, and just to make sure we get the message, when he gives his full name in court, it is Robert E. Lee Ewell.

All the black characters, on the other hand, are wise, respectful, and—above all—long suffering. With one unexplained exception, there is not a false note out of a single one of them. The unexplained exception is “Lula” who plays no other role in the story than to object when Atticus Finch’s black maid brings his children to the black church one Sunday. “You ain’t got no business bringin’ white chillun here,” she says. “They got their church, we got our’n.”

The white children are ashamed and want to go home, but a black man steps forward to reassure them. “Don’t pay no ‘tention to Lula,” he says. “She’s a troublemaker from way back, got fancy ideas an’ haughty ways—we’re mighty glad to have you all.” The children stay and are warmly received. Aside from Lula, every black is forgiving and generous, and endures hardship with “Biblical patience.” Only the most swinish white could fail to love such noble

A *Mockingbird* megölése - és 40 nyelvre lefordították - olvasása az, hogy első osztályú leckét kap a liberális fantázia területén.

Állítólag sokan azt állítják, hogy ügyvédeké váltak az Atticus Finch bátorsága miatt, hogy megvédje egy ártatlan fekete embert, aki elkapta a mély déli rasszizmus gonoszságát. Kétségtelen, hogy mások is inspiráltak a faji liberalizmus más tetteire.

Politikai erő

A *Mockingbird* megölése tehát kiváló példa a fikció politikai erejére, és gyakorlatilag az összes igazán nagyszerű fikció, dráma és filmkészítés, amelynek faji üzenete van, élesen baloldali. Kezdvé *Tamás bátya kunyhója* át folytatódó Izrael Zangwill ez az *olvasztótégely*, egészen *Dél-Csendes* és szinte minden film készült a mai napon, az üzenet mindig az egyik egyenértékűségének rajek és az emberek közötti testvériség. Amikor a faji realisták megpróbálnak egy nagy regényt egy egészséges faji üzenettel gondolkodni, általában nem jutnak el tovább, mint Thomas Dixon *The Clansman* című könyve - és ez még nem is jó regény. A *Dupla* sastól a *Vörös Zászlóig*, Pyotre Krassnofff tábornok által és angol nyelven, 1926-ban jelent meg. Ez egy erőteljes, reakcióképes regény, de üzenete nem annyira faji, mint az antibolszevik és az antiszemita.

Miért nincsenek nagyszerű faj-realista regények? Sok szép regényíró ésszerűen látta a fajt. Jack Londonnak és Joseph Conradnak egyértelműen nem volt illúziója a rajról. Anthony Trollope és Alexandre Dumas egy alkalmi sort vesznek, amely azt mutatja, hogy megosztották koruk faji nézeteit. Az egyetemi irodalmi osztályok valójában kifogynának a dolgoktól, ha abbahagynák a „faji, osztálybeli és nemi” témájú papírok írását a terror jelenlegi uralma előtt írt könyvekbe. De senki sem írt nagy regényt, amely még átmenetileg is hangsúlyozza a fehér tudat fontosságát.

Részen ennek oka az, hogy a faji gondolkodás mindössze néhány évtized alatt átalakult, és Trollope és Dumas valószínűleg soha nem éreztek veszélyt életmódjukra. A 20. század második feléig a fehérek nem voltak demográfiai veszélyek, és a fehérek többsége soha nem gondolt rájuk. Az európaiak hagyományosan sokkal erősebben érzik a nemzetet, mint a fajt (lásd a következő cikket).

people. To read *To Kill a Mockingbird*—and it has been translated into 40 languages—is to get a first-class lesson in liberal fantasy.

Many people reportedly claim they decided to become lawyers because of Atticus Finch's courage in defending an innocent black man caught up in the viciousness of Deep South racism. No doubt many others have been inspired to other acts of racial liberalism.

Political Power

To Kill a Mockingbird is thus a fine example of the political power of fiction, and virtually all the genuinely great fiction, drama, and movie-making that has a racial message is sharply leftist. Starting with *Uncle Tom's Cabin* and continuing through Israel Zangwill's *The Melting Pot*, right up to *South Pacific* and virtually every movie made today, the message is always one of the equivalence of races and the brotherhood of man. When race realists try to think of a major novel with a healthy racial message, they usually get no further than Thomas Dixon's *The Clansman*—and that isn't even a good novel. *From Double Eagle to Red Flag*, by General Pyotre Krassnoff and published in English in 1926, is a powerful, reactionary novel, but its message is not racial so much as anti-Bolshevik and anti-Semitic.

Why are there no great race-realist novels? Many fine novelists had sensible views of race. Jack London and Joseph Conrad clearly had no illusions about race. Anthony Trollope and Alexandre Dumas drop an occasional line that shows they shared the racial views of their time. In fact, university literature departments would run out of things to do if they stopped writing papers about “race, class, and gender” in books written before the current reign of terror. But no one has written a great novel that, even in passing, underlines the importance of white consciousness.

Partly, this is because racial thinking was transformed in the space of just a few decades, and Trollope and Dumas probably never sensed a threat to their way of life. Until the second half of the 20th century, non-whites were not a demographic threat and most whites never thought about them. Europeans traditionally felt much more strongly about nation than about race (see following article).

Ugyanakkor a fantázia és a jó érzés mindig sokkal vonzóbb, mint a valóság, és a fantasztikus végül is fantasy. Könnyebb és felemelőbb az, hogy boldog véget érő történeteket írjon a kicsit gondolkodó fehér emberek megváltásáról, mint figyelmeztetni a liberális szentimentalizmus következményeire.

A nagyszerűség, a kiváltságról való lemondás és a gyengék iránti történetek sokkal szívmelegesebbek, mint a neked való védekezésről szóló történetek. Különösen igaz ez akkor, ha védteted a sajátjaidat azoknál az embereknél, akik gyengébbek, mint te. Nem volt hősiesség Vesey Dánia 1822-es rabszolga-lázadásának eldobására vagy Eisenhower elnök 1,3 millió illegálisan bevándorló mexikói kiutasítására a « Wetback művelet » alatt. » Ezekre a tevékenységekre szükség volt, de aligha inspiráló regények.

A szívünk izgatja a termopilák spartainak, az alamói texasoknak és a Rorke's Driftben élő brit történetét, ám ezek a harcok a túlzott esélyek ellen küzdenek. Ma nem így harcolnak a faji küzdelem.

Ha a mexikóiak vagy a muszlimok fegyveres inváziót próbálnának, a fehérek harcolni fognak. Mégpedig az ártalmatlanítás fokozatos, és a mexikói és a muszlimok remélik, hogy az ár megfizetése nélkül élvezhetik a fegyveres invázió előnyeit. A valódi ellenségek nem a fehérek fegyveres seregei, hanem saját fajunk árulói, akik üdvözlik és ösztönzik a fegyvertelen inváziót.

Itt található anyag irodalomhoz. Lehetséges regényt írni például egy kiemelkedő fehér demokratikus politikusról, aki fokozatosan ébred fel a faji valóságra. Ez az elismerten valószínűtlen folyamat tele lenne drámai lehetőségekkel, és miután kinyitotta a szemét, hogyan oldhatja meg a prominens ex-liberális az összeférhetetlen hűségeket? Hogyan magyarázza meg magát kollégáinak és családjának? Merte megváltoztatni politikáját? Egy ilyen regény a főszereplőt ismerős hős szerepébe teheti, mivel egyetlen bátor ember hatalommal és korrupcióval küzd. A fő antagonisták fehérek is lehetnek, ezért érdemesek és érdekes ellenfelek.

Milyen más témákat vet fel egy faji regény? Valószínűleg csak egy nagy regényíró tudott gondolni a legjobbakra és a legfinomabbra, de egyértelmű megközelítés a többnemzetiségű degenerációval kezdődik.

At the same time, fantasy and good feeling are always much more appealing than reality, and fiction is, after all, fantasy. It is easier and more uplifting to write happy-ending stories about the redemption of small-minded white people than it is to warn of the consequences of liberal sentimentalism.

Stories of magnanimity, renunciation of privilege, and kindness to the weak are much more heart-warming than stories about defending what belongs to you. This is especially true when you are defending what is yours against people who are weaker than you. There was no heroism in putting down Denmark Vesey's 1822 slave rebellion or in President Eisenhower's expulsion of 1.3 million illegal-immigrant Mexicans in "Operation Wetback." These actions were necessary, but hardly the stuff of inspiring novels.

Our hearts do stir at the story of the Spartans at Thermopylae, the Texans at the Alamo, and the British at Rorke's Drift, but those were battles against overwhelming odds. That is not how the racial struggle is being fought today.

If Mexicans or Muslims attempted an armed invasion, whites would fight. As it is, dispossession is gradual, and Mexicans and Muslims hope to enjoy the benefits of armed invasion without paying the price. The real enemies are not armies of non-whites but the traitors of our own race who welcome and encourage unarmed invasion.

There is material here for literature. It would be possible to write a novel about a prominent white Democratic politician, for example, who gradually wakes up to racial reality. This admittedly unlikely process would be full of dramatic possibilities, and once his eyes were open, how would a prominent ex-liberal resolve incompatible loyalties? How would he explain himself to colleagues and family? Would he dare shift his politics? A novel of this kind could put the protagonist in the familiar hero's role of a single courageous man fighting power and corruption. The main antagonists could also be white, and would therefore be worthy and interesting opponents.

What other themes might a racial novel raise? Probably only a great novelist could think of the best and the most subtle, but a

A fehér hős küzdi ezt a degenerációt - mind pszichológiai, mind fizikai szempontból -, és embereit ígéretes jövőbe vezeti.

Ez nagyjából William Pierce regényeinek vagy Harold Covington *északnyugati kvartettjének* mintázata. Alex KurtagiC *Mister* és Kyle Bristow *Fehér Apokalipszis* szintén fikcióként jelentenek faji üzenetet. Ezekkel a könyvekkel az a baj, hogy bármennyire is régóta érdemeik - és néhányuk jól kidolgozott -, ezek politikai kitalációk, amelyek fikció formáját öltik. Csak a faji tudatosságú emberek olvassák el ezeket a könyveket, míg olyan regényekre van szükségünk, amelyek olyan jók, hogy mindenki el akarja olvasni. A faji üzenet finom és ennél fogva hatékonyabb lenne. Bár nem olvastam, mások azt mondják nekem, hogy Tom Wolfe *Híúságja az üdülőknek* valamivel eléri ezt a hatást.

Valódi igényünk nagyszerű regényírók számára van, akik faji tudatúak és faji üzenettel rendelkeznek, nem pedig faji aktivisták számára, akik regényeket írnak. Sajnos *nehezebb* egy nagy faji regényt írni, mint egy nagy rasszizmusellenes regényt. Megbékélés és megbocsátás, harmónia és összetartozás - ezek a drámai feszültség nyilvánvaló megoldásai. A rasszistaellenes regényeknek lehet boldog vége is, noha ezek nem más, mint mérgező mese. A faji regény boldog véget érése inkább tragédia: az annak felismerése, hogy egyes érdekeket *nem* lehet összeegyeztetni, és hogy az összetartozás egyes formái végzetesek. Az emberek nem olvasnak regényeket, mert valóságos órákat akarnak; elolvassa őket, hogy elkerülje a valóságot.

Amíg meg nem jelenik a nagy tehetség, amely megoldhatja ezeket a problémákat, a *Tock Bird megölésének* legjobb ellenszere lehet a közelmúlt nagyszerű irodalma. Olvassa el Anthony Trollope, George Elliot, Wilkie Collins, Joseph Conrad, Alexandre Dumas, Leo Tolstoy, sőt Sinclair Lewis, Edith Wharton vagy Theodore Dreiser jegyzeteket, és próbálja elképzelni karakterüket, akik " sokszínűségüket ünneplik. » Ezek a szerzők volt egy zseniális befogják az emberi állapot ahogy Harper Lee-és az emberi állapot gyakran közepszerű. De olyan társadalmakról írták, amelyek kulturális és faji koherenciájával rendelkeztek, amelyben még a legjelentősebb karakter is része a közös örökségnek és a sorsnak. Ez a közös sors lehetetlen a többnemzetiségű társadalomban.

straightforward approach is to start with multiracial degeneracy. The white hero combats this degeneracy—both psychologically and physically—and leads his people into a more promising future.

This is roughly the pattern of William Pierce's novels or Harold Covington's *Northwest Quartet*. *Mister* by Alex Kurtagić and *White Apocalypse* by Kyle Bristow also deliver a racial message as fiction. The trouble with these books is that, whatever their novelistic merits—and some are well crafted—they are political tracts that take the form of fiction. Only people who are racially aware will read these books, whereas we need novels that are so good everyone will want to read them. The racial message would be subtle and therefore more effective. Although I have not read it, others tell me that Tom Wolfe's *Bonfire of the Vanities* achieves something of this effect.

Our real need is for great novelists who have a racial consciousness and a racial message, not racial activists who write novels. Unfortunately, it is *harder* to write a great racial novel than a great anti-racist novel. Reconciliation and forgiveness, harmony and togetherness—these are the obvious resolutions to dramatic tension. Anti-racist novels can have happy endings, even though they are nothing more than poisonous fairy tales. The happy ending for a racial novel is more like tragedy: the recognition that some interests *cannot* be reconciled, that some forms of togetherness are fatal. People do not read novels because they want lessons in reality; they read them to escape reality.

Until the great talent arises that can solve these problems, the best antidote to *To Kill a Mocking Bird* may be great literature from the recent past. Read Anthony Trollope, George Elliot, Wilkie Collins, Joseph Conrad, Alexandre Dumas, Leo Tolstoy, or even Sinclair Lewis, Edith Wharton, or Theodore Dreiser, and try to imagine their characters “celebrating diversity.” These authors had a genius for capturing the human condition—as does Harper Lee—and the human condition is often mediocre. But they wrote of societies that had cultural and racial coherence, in which even the most insignificant character is part of a common heritage and destiny. That common destiny is impossible in a multiracial society.

Az angol nyelv egyik legszebb mese az LM Montgomery által kiadott *Anne of Green Gables*, amelyet 1908-ban publikáltak. Ez továbbra is nagy kedvenc, és nem csak a fiatal lányok körében. Montgomery idilli, mégis teljesen hihető világot hozott életre, született herceg Edward-szigeten. Ez egy koherens, egészséges világ, amelyet csak fehér emberek laknak. Olvassa el a *Green Gables Anne-t*, és próbálja elképzelni azt feketék, mexikók és muszlimok népeiségeivel. A faji szempontból tudatos feleknek lehetetlen *Anne-t* elolvasni anélkül, hogy gyászolná a világának elvesztését, és történetének az ősi, faji nosztalgiát kell vezetnie a még megkeményedett multikulturálisokra is.

Visszatérve Harper Lee-hez, hosszú életében megtisztelte tiszteletét. 2007-ben George W. Bush elnyerte neki a szabadság elnöki érmét, amely a kormány által a polgári személyzet legmagasabb kitüntetése. Csak egy évvel korábban Miss Lee tiszteletbeli doktorátust kapott a Notre Dame-tól. Minden hallgató megkapta a *To Kill a Mockingbird* példányát, amelyet csodálattal intett, miközben állandó ovációt adott neki. Biztosak lehetünk abban, hogy ha könyve egészséges faji üzenettel rendelkezett volna, vagy egyáltalán nem lenne faji üzenet, az élete nagyon más lett volna.

Kétségkívül nagyszerű regényt írt, de sajnos az egyik a másik oldal számára.

Keskeny húség: nemzet vs raj

1912-ben Robert Scott elérte a Déli-sarkot, de a hátrafelé szörnyű időjárással találkozott. Végül rájött, hogy ő és emberei meg fognak halni. Számos búcsúlevelet írt, amelyeket nyolc hónappal később egy másik felfedezőcsapat talált a testén.

Szemtől szembe a halállal Scott élénken tudatosan magasabb csoportot képviselt, de nemzetének - valójában etnikai csoportjának - nem a faja. Amikor JM Barrie-nek, jó barátjának és *Peter Pan* írójának írta: "Nagyon kényelmetlen helyen feküdtünk. . . . Megmutatjuk, hogy az angolok még merész szellemgel is meghalhatnak, és a végéig harcolják.

»

Barátjának, Edgar Speyernek, a pólus utca egyik szervezőjének ezt írta:

One of the most charming tales in the English language is *Anne of Green Gables*, by L. M. Montgomery, published in 1908. It is still a great favorite, and not just among young girls. Montgomery brought to life an idyllic yet entirely believable world, set in her native Prince Edward Island. It is a coherent, healthy world, inhabited only by white people. Read *Anne of Green Gables* and try to imagine it with a population of blacks, Mexicans, and Muslims. It is impossible for a racially conscious white to read *Anne* without mourning the loss of her world, and her story must exert a primal, racial tug of nostalgia on even hardened multiculturalists.

But to return to Harper Lee, she reaped honor upon honor over her long life. In 2007, George W. Bush awarded her the Presidential Medal of Freedom, the highest honor the government can give a civilian. Just the year before, Miss Lee received an honorary doctorate from Notre Dame. All the students got copies of *To Kill a Mockingbird*, which they waved in admiration as they gave her a standing ovation. We can be sure that if her book had a healthy racial message—or no racial message at all—her life would have been very different.

She unquestionably wrote a great novel but, alas, it is one for the other side.

Narrow Loyalties: Nation vs. Race

In 1912, Robert Scott reached the South Pole, but met terrible weather on the trip back. Eventually he realized that he and his men were going to die. He wrote a number of farewell letters that were found on his body by another team of explorers eight months later.

Face to face with death, Scott was vividly conscious of representing a group larger than himself, but it was his nation—really, his ethnic group—not his race. As he wrote to J. M. Barrie, his good friend and the author of *Peter Pan*, “We are pegging out in a very comfortless spot. . . . We are showing that Englishmen can still die with a bold spirit, fighting it out to the end.”

To his friend, Edgar Speyer, one of the organizers of the trip to

Attól tartok, mennünk kell, és hogy az rossz expedíciót hagyja az expedíciót. De a lengyeleken jártunk, és úgy fogunk meghalni, mint az urak. Csak azokat a nőket sajnálom, akiket elhagyunk.

. . . Ha megtalálják ezt a naplót, akkor megmutatja, hogyan ragadtunk el a haldokló társainkkal, és a végéig jól harcoltuk a dolgot. Azt hiszem, ez megmutatja, hogy a kopasztás és a kitartó erő szelleme nem távozott a rajünkből. . . .

A „raj” alatt Scott az angol „rajt” értette . »

Azt is írta Sir Francis Charles Bridgeman helyettes admirálisnak: [Jó példát mutatunk honfitársainknak, ha nem egy szűk helyre jutunk, úgy nézünk szembe, mint a férfiak, amikor ott voltunk. »

Scott elhatározta, hogy úgy hal meg, mint egy angol és egy úriember, és nem úgy, mint egy fehér ember. Ugyanakkor egy nép képviselőjeként látta magát, és könnyű elképzelni, hogy szélesebb körű lojalitást fejezzen ki. Ha bármelyik mai britek került szembe a halál az Antarktison, ami úgy gondolnak magukra, mint az angolok, vagy úgy gondolja, hogy ő kötelessége, hogy a modell a « lelke összeszedi és a teljesítmény elviselni » ? A brit Pakis és a nyugat-indiánok vegyes együttese lenne-e hasonló kötelességérzettel?

A Percival Wren *Beau Geste* 1924-ben írt, a Francia Idegen Légiónban szerzett tapasztalataira alapozva ugyanolyan értelemben vett nemzeti lojalitást. A korai oldalakban van egy jelenet, amely az angolat az emberiség valódi mércéjeként határozza meg. Többéves elválás után a nigériai közszolgálatból George Lawrence történik egy régi francia barát, Henri de Beaujolais órnagy ellen:

De Beaujolais-nak Lawrence nagy tiszteletet és szeretettel bírt, mint a legfinomabb francia katona, mustár-színe, kemény, mint a köröm, alapos sportember és a szigorú angol szabvány szerint úriember. Gyakran megfizette neki a figyelemre méltó angol bókot: " Aligha elvisz egy franciáért, Jolly, valószínűleg szinte angol lenne " - egy csokor, amelyet de Beaujolais kevésbé aggódva kapott, mert az édesanyja Devonshire Cary volt. .

the pole, he wrote this:

I fear we must go and that it leaves the Expedition in a bad muddle. But we have been to the Pole and we shall die like gentlemen. I regret only for the women we leave behind.

. . . If this diary is found it will show how we stuck by dying companions and fought the thing out well to the end. I think this will show that the Spirit of pluck and power to endure has not passed out of our race. . . .

By “race,” Scott meant the English “race.”

He also wrote to Vice-Admiral Sir Francis Charles Bridgeman: “[W]e are setting a good example to our countrymen, if not by getting into a tight place, by facing it like men when we were there.”

Scott was determined to die like an Englishman and a gentleman, not like a white man. He saw himself as a representative of a people, however, and it is easy to imagine him expressing a broader loyalty. If any of today’s Brits were facing death in the Antarctic, would they think of themselves as Englishmen, or believe it their duty to be a model of “the Spirit of pluck and power to endure”? Would a mixed band of British Pakis and West Indians have anything like the same sense of duty?

Percival Wren’s *Beau Geste*, written in 1924 and based on his experiences in the French Foreign Legion, is steeped in the same sense of national loyalty. There is a scene in the early pages that defines the Englishman as the true standard of mankind. After several years of separation, George Lawrence of the Nigerian Civil Service happens upon an old French friend, Major Henri de Beaujolais:

For de Beaujolais, Lawrence had a great respect and liking as a French soldier of the finest type, keen as mustard, hard as nails, a thorough sportsman, and a gentleman according to the exacting English standard. Frequently he paid him the remarkable English compliment, “One would hardly take you for a Frenchman, Jolly, you might almost be English,” a bouquet which de Beaujolais received with less concern by reason of the fact that his mother had been a Devonshire Cary.

Why, of course de Beaujolais has fine qualities; his mother was

Miért, természetesen, a Beaujolais-nak jó tulajdonságai vannak; anyja angol volt !

Beau Geste a hősiesség és a magatartás férfias kalandja, körülbelül három angol testvér körében, akik kifogástalanul teljesítik kötelességüket és megóvják tiszteletüket. Az akció nagy része Észak-Afrikában zajlik, ahol a testvéreket a légió küldte. Találkoznak mindenféle európaival, de a németek lazán viselkednek, az olaszok és a portugálok tolvajgombokat bolondolnak, az amerikaiak gördülékenyek, de egyszerűek, és bár a franciák alkalmi embert készítenek alkatrészekből, soha nem értik meg teljesen.

A legjobb angolok úgy viselkednek, mintha mottójuk halál lenne a tisztességtelenség előtt, de gondolnák, hogy a mondat túlságosan grandiózus. A hősiesség egyszerűen az uraim feladata, akik teljesítik kötelességüket, bár megengedik maguknak, hogy azt mondják: " Stout fickó! » Egymással igazán megdöbbenő bátorság után.

Sok arab található a történetben, ám Wren nem veszi észre őket jobban, mint a ló vagy a tevék. Más szavakkal, magától értetődik; Wren esetében csak a fehér férfiak számítanak, az európaiak csak egymás ellen mérik magukat.

Az amerikaiak már régóta kevésbé nemzetiségi és tágabb értelemben vett faji identitással rendelkeznek. Ennek oka az, hogy az európai veszekedések messze voltak, és az amerikaiak nemzeti vonalakon át házasodtak és elvesztették európai identitásukat. De ami a legfontosabb: feketékkel és amerikai indiánokkal éltek. Az európaiakkal ellentétben, akik ritkán láttak nem fehéret, az amerikaiak tudták, hogy brit, német vagy holland származásúak lehetnek, de mi egyesítette őket, hogy fehérek.

Alig egy évvel azután, hogy Scott meghalt az Antarktison, Jack London írta a *The Mutiny of the Elsinore*-t. Írta egy páneurópai faji tudatosságról, amely először talán furcsanak tűnt Scottnak vagy Wrennek, ám ezt biztosan megértették.

Az *Elsinore*, az egyik legújabb kereskedelmi vitorlás hajó, egy átjárón halad a Horn-fok környékén, amikor a félig fajtájú és fehérek feletti fegyverek harcolnak. Az elbeszélő, aki utasként jött a fedélzetre, csatlakozik a tisztekhez a lázadás megtartása érdekében, és beleszeret a kapitány lányába.

A könyv vége felé barikádba helyezték őt a kakád fedélzetén kedvesével és a többi férfival. A bírók felajánlják, hogy nem bántják őket, ha átadnak, hanem a legrosszabbat fenyegetik, ha kitaranak:

English!

Beau Geste is a manly adventure of heroism and high demeanor, about three English brothers who unfailingly do their duty and defend their honor. Most of the action takes place in North Africa, where the brothers have been sent by the Legion. They meet all manner of Europeans, but the Germans are louts, the Italians and Portuguese are thieving cutthroats, the Americans are stout but simple, and though the French produce an occasional man of parts, they never get it quite right.

The best Englishmen behave as if their motto were death before dishonor, but they would have thought the phrase far too grandiose. Heroism is simply a matter of gentlemen doing their duty, though they do permit themselves to say “Stout fellow!” to each other after really stupendous acts of bravery.

There are many Arabs in the story, but Wren takes no more individual notice of them than he does of horses or camels. In other words, he takes race for granted; for Wren, only white men matter, and Europeans measure themselves only against each other.

Americans have long had a less national and more broadly racial sense of identity. This is because European quarrels were far away, and Americans married across national lines and lost their European identities. But most important, they lived with blacks and American Indians. Unlike Europeans who rarely saw a non-white, Americans knew that they might be of British or German or Dutch stock, but what united them was that they were white.

Just one year after Scott died in the Antarctic, Jack London wrote *The Mutiny of the Elsinore*. He wrote of a pan-European racial consciousness that might at first have seemed strange to Scott or Wren, but it was one they would surely have understood.

The *Elsinore*, one of the last commercial sailing ships, is on a passage around Cape Horn when its crew of half-breeds and off-whites mutinies. The narrator, who has come on board as a passenger, joins the officers in holding off the mutiny, and falls in love with the captain's daughter.

Near the end of the book, he is barricaded on the poop deck with his sweetheart and the remaining men. The mutineers offer

[A] Az agyam keresztezése látványként tükrözi mindazt, amit valaha olvastam és hallottam a pekingi küldöttségek ostromáról és a fehér férfiaknak a nők számára terveiről, ha a sárga hordák áttörnek a védelem. . . .

És tudtam, hogy a harag. Nem rendes harag, hanem hideg harag. És elképzelést szereztem arról a magas helyről, amelyben ültünk és lemondtuk a korosztályt minden földön, minden tengeren. Láttam kedves kedveseinket, velünk lévő nőinket, elfelejtett reményeinkben és elvesztett erőfeszítéseinkben, dombvárakban lüktetve, dzsungel gyorsaságban rothadva, az utolsó vágva a ringató hajók fedélzetén. És mindig, velünk levő nőink, uralkodtunk a vadállatoknál. Meghalhatunk, nőink velünk; de élve úgy döntöttünk. Ez egy királyi látomás volt, amelyre pillantottam. . . . Ez volt a mag szent bizalma, az ősektől származó kötelességi vád.

És hidegebben lángoltam. Nem vörös düh volt. Szellemi volt. Koncepció és történelemen alapult; ez volt az erős cselekvés filozófiája, és az erősek büszkesége saját erőjük iránt. Most végre megismertem Nietzsche-t. Ismertem a könyvek helyességét, a magas gondolkodás és a magatartás kapcsolatát. . . egy tizenkilencharmadik évben egy szénszállító hordónál, mellettem asszonyom, őseim hátam mögött, ferdeszemű szolgálaim alattam, a vadállatok mögöttem és a sarok alatt. Isten! Királyként éreztem magam. Végül tudtam a királyság jelentését.

Annak ellenére, hogy ez a rész bravadó volt, London tisztában volt a fehér ember helyzetének bizonytalanságával. Csak néhány oldallal korábban írja:

Igen, elpusztuló szőke vagyok és ember, és magasan ülök, és az akaratomra hajlítom a hülye embereket; és szerető vagyok, szeretve a saját pusztító fajtám királyi asszonyát, és együtt elfoglaljuk és elfoglaljuk a kormányzás és a parancsnoki magas helyet, amíg kedvesnek el nem veszünk a földről.

Londonnak faji tudatossága volt, de nem írt könyveket annak terjesztése érdekében. A legtöbb a *Lázadás a Elsinore* jó tengerészeti fonalat, és a faji üzenet olyan kicsi része, amely valószínűleg senki nem vette észre, amikor az 1937-es film változata hagyta ki.

not to hurt them if they surrender, but threaten the worst if they hold out:

[A]cross my brain flashed a vision of all I had ever read and heard of the siege of the Legations at Peking, and of the plans of the white men for their womenkind in the event of the yellow hordes breaking through the last lines of defense. . . .

And I knew anger. Not ordinary anger, but cold anger. And I caught a vision of the high place in which we had sat and ruled down the ages in all lands, on all seas. I saw my kind, our women with us, in forlorn hopes and lost endeavours, pent in hill fortresses, rotted in jungle fastnesses, cut down to the last one on the decks of rocking ships. And always, our women with us, had we ruled the beasts. We might die, our women with us; but, living, we had ruled. It was a royal vision I glimpsed. . . . It was the sacred trust of the seed, the bequest of duty handed down from all ancestors.

And I flamed more coldly. It was not red-brute anger. It was intellectual. It was based on concept and history; it was the philosophy of action of the strong and the pride of the strong in their own strength. Now at last I knew Nietzsche. I knew the rightness of the books, the relation of high thinking to high conduct . . . on the poop of a coal-carrier in the year nineteen-thirteen, my woman beside me, my ancestors behind me, my slant-eyed servitors under me, the beasts beneath me and beneath the heel of me. God! I felt kingly. I knew at last the meaning of kingship.

Despite the bravado of this passage, London was aware of the precariousness of the white man's position. Just a few pages earlier, he writes:

Yes, I am a perishing blond, and a man, and I sit in the high place and bend the stupid ones to my will; and I am a lover, loving a royal woman of my own perishing breed, and together we occupy, and shall occupy, the high place of government and command until our kind perish from the earth.

London had a racial consciousness, but he did not write books in order to spread it. Most of *The Mutiny of the Elsinore* is a good seafaring yarn, and the racial message is so small a part that probably no one noticed when the 1937 movie version left it out. What

Sőt , a *Gyilkos madár megölése* sokkal jobb regény, mint a *lázadás*. London meggyőzőbb, amikor a gondolatokat a kutyák eszébe juttatja, mint amikor a szavakat az emberek szájába teszi.

A nagy rasszista regény még nem készült meg.

Ezeket a cikkeket 2012. január 30-án tették közzé az AmRen.com oldalon.

is more, *To Kill a Mocking Bird* is a much better novel than *Mutiny*. London is more convincing when he puts thoughts into the minds of dogs than when he puts words in the mouths of people.

The great racist novel is yet to be written.

These articles were published at AmRen.com on January 30, 2012.

Nyílt levél a konzervatívoknak

ÖN nem csak elárulja a elveknek.

Ez a cikk eredetileg megjelent a cím alatt «A n Nyílt levél Cuckservatives, » ha « cuckservative » volt egyre gyakoribb kifejezés csúfoltatást konzervatívok nem hajlandó, hogy rajt komolyan. A kifejezés annyira népszerű lett a Twitteren, hogy a Bucks » maguk is panaszkodni kezdtek arról, hogy milyen szörnyen hatékony volt. Megjelenése, éppen akkor, amikor Donald Trump megtagadta az eltűnését, része volt a 2016. évi elnökválasztás politikai és társadalmi felfordulásának.

Kedves Konzervatív:

A mozgalom középpontjában a rothadás áll: az amerikai konzervativizmus semmit sem tud megőrizni, ha nem tudja megőrizni a nemzet alapító államánját. Őszintén szólva: Senki, amit szeretsz, nem él túl fehér emberek nélkül.

Ön a korlátozott kormány és a kiegyensúlyozott költségvetés mellett áll? Számolja meg fekete és spanyol szövetségeseit. Csodálja Thomas Jefferson? Rabszolgatartó volt, aki a Konföderáció zászlójával együtt a trágyahalomba fog kerülni. Érdekel a stabil családok és a születendő személyek jogai? Keresse meg a feketék és spanyolok illegitimitását, válását és abortuszát. Ápolja hajnalban a csendet a Bryce Canyonban? Amikor a parkszolgáltatásnak sikerül feketéket és spanyolokat táborozni, 1:00 óráig boom-boxokat játszanak, Ronald Reagan volt a hősök? Nem nyeri meg a mai választók többségét.

Szereted Csajkovszkijt? Számolja a nem fehéreket a koncertteremben. Szeretne olyan környékeket vágni, ahol a kulcsokat autójában hagyhatja? Még vannak olyanok; csak ne várja el, hogy « változatosak legyenek. » A vadászat és a lőfegyverek az örökség része? Magyarázza el ezt Barack Obama vagy Sonia Sotomayor számára. Hívó keresztény vagy? A muszlim bevándorlók megvetik téged és a hitedet. Támogatja Izraelt? A mexikóiak, a haitiik, a kínai és a guatemalaiak nem.

A nagy fesztiválad - a CPAC - ugyanolyan fehér, mint a Konföderációs Veteránok Fiainak találkozója. Ennek oka az, hogy a feketék és a spanyolok, sőt még az ázsiaiak sem osztják meg álmajdat.

An Open Letter to Conservatives

YOU AREN'T JUST BETRAYING YOUR PRINCIPLES.

This article was originally published under the title “An Open Letter to Cuckservatives,” when “cuckservative” was an increasingly common term of derision for conservatives unwilling to take race seriously. The term became so popular on Twitter that “cucks” themselves began to complain about how stingingly effective it was. Its appearance, just when Donald Trump was refusing to disappear, was part of the political and social upheaval of the 2016 presidential election.

Dear Conservative:

There is rot at the heart of your movement: American conservatism can conserve nothing if it cannot conserve the nation's founding stock. I'll put it bluntly: Nothing you love will survive without white people.

Do you stand for limited government and a balanced budget? Count your black and Hispanic allies. Do you admire Thomas Jefferson? He was a slave-holder who will end up on the dung heap along with the Confederate flag. Do you care about stable families and the rights of the unborn? Look up illegitimacy, divorce, and abortion rates for blacks and Hispanics. Do you cherish the stillness at dawn in Bryce Canyon? When the park service manages to get blacks and Hispanics to go camping they play boom-boxes until 1:00 a.m. Was Ronald Reagan your hero? He would not win a majority of today's electorate.

Do you love Tchaikovsky? Count the non-whites in the concert hall. Do you yearn for neighborhoods where you can leave the keys in your car? There still are some; just don't expect them to be “diverse.” Are hunting and firearms part of your heritage? Explain that to Barack Obama or Sonia Sotomayor. Are you a devout Christian? Muslim immigrants despise you and your faith. Do you support Israel? Mexicans, Haitians, Chinese, and Guatemalans don't.

Your great festival—CPAC—is as white as a meeting of the Sons of Confederate Veterans. That's because blacks and Hispanics and

Hallottad a régi viccet: « Mit hívsz az egyetlen fekete embernek egy konzervatív találkozóán? A felszólaló. »A tájékoztatás nem működik. Nem beszélhetsz valakit arról, hogy szeretni tudja azt, amit szeretsz. A hit, a hazafiság, a kötelesség és a becsület mélyen kulturális, vallási és ősi forrásokból származik, amelyekhez nem tudsz hozzáférni.

Miért idézi elő Martin Luther King, Jr, amikor " színes vakon " Amerikát hív fel ? Tudod, hogy kvótákat akart feketéknek. Kihúzza King-et, mert úgy gondolja, hogy segít a feketék és liberálisok elhallgatásában. De nem működik, igaz? Ennek oka az, hogy csak a fehérek - és az ázsiaiak, amikor ez megfelel nekik - még a „ színvakosság ” szempontjából is gondolkodnak . »A feketék és a spanyolok minden tisztességtelen előnyt ki fognak szorítani tőled. Melyik ponton hagyják abba az agresszív faji programot? Amikor ők a többség, gondolkodj csak azon, milyen keményen fogják szorongatni az unokáikat.

Mondod magadnak, hogy azok a dolgok, amelyeket szeretsz Amerikában - és én is szeretem őket - bizonyos alapelvekben gyökereznek. *Ez a legnagyobb hibád.* Egyes emberekben gyökerezik. Ezért jöhettek a németek, a svédok, az írok és a magyarok és hozzájárulhatnak az Ön szeretett Amerikájához. Valóban hiszi, hogy a jövő afro-spanyol, karibi és ázsiai Amerika hasonló lesz az ősei által épített Amerikához?

Fontolja meg alapelveit. Álmodsz egy hagyományos, vallási, szabadpiaci társadalomról, ahol kicsi a kormány, alacsony adók és nincs fegyverkezelés, ahol az azonos neműek házassága illegális, és az abortuszt, a válást, a prostitúciót és az illegitimitást elárastják? Vannak ilyen helyek: Pakisztán és Szomália törzsi területei.

És mi lenne azokkal az országokkal, amelyek megsértik az Ön elveit - magas adókkal, hatalmas kormányzattal, eldugult piacokkal, gyenge egyházzal, szigorú fegyverkezeléssel és mindenféle szexuális engedéllyel? Van Skandinávia. És mégis, ha el kellett volna hagynia az Egyesült Államokat, inkább Dániában élne, mint Wazirisztánban.

Látod a mintát? A fehér emberek még akkor is, ha megsértik az Ön elveit, jó társadalmakat építenek. Még akkor is, amikor betartják az Ön elveit, a nem fehérek általában nem.

Látjuk ezt Amerikában. Gondol-e egy olyan többségű nem fehéres környéken, ahol élni szeretne, vagy egy többségben nem fehéres iskolában, amelyet gyermekei szeretnének?

even Asians don't share your dreams. You've heard the old joke: "What do you call the only black person at a conservative meeting? The keynote speaker." Outreach doesn't work. You can't talk someone into loving what you love. Faith, patriotism, duty, and honor come from deeply cultural, religious, and ancestral sources you can't reach.

Why do you evoke Martin Luther King, Jr. when you call for a "colorblind" America? You know he wanted quotas for blacks. You evoke King because you think he'll help you silence blacks and liberals. But it doesn't work, does it? That's because only whites—and Asians, when it suits them—even think in terms of "colorblindness." Blacks and Hispanics will squeeze every unfair advantage out of you they can. At what point will they ever abandon their aggressive racial agenda? When they're the majority just think how hard they'll squeeze your grandchildren.

You tell yourself that the things you love about America—and I love them, too—are rooted in certain principles. *That is your greatest mistake.* They are rooted in certain people. That is why Germans, Swedes, Irishmen, and Hungarians could come and contribute to the America you love. Do you really believe that a future Afro-Hispanic-Caribbean-Asiatic America will be anything like the America your ancestors built?

Let's consider your principles. Do you dream of a traditional, religious, free-market society with small government, low taxes, and no gun control, where same-sex marriage is illegal, and abortion, divorce, prostitution, and illegitimacy are scorned? There are such places: the tribal areas of Pakistan and Somalia.

And what about countries that violate your principles—with high taxes, huge government, clogged markets, a weak church, strict gun control, and sexual license of all kinds? There's Scandinavia. And yet if you had to leave the United States you'd much rather live in Denmark than in Waziristan.

Do you see the pattern? Even when they violate your principles, white people build good societies. Even when they abide by your principles, non-whites usually don't.

We see that in America. Can you think of a majority non-white

Nem, nem tudod. Akkor miért nem harcolsz minden erővel a bevándorlás és az integráció erőivel szemben, amelyek meggyéjének egyre nagyobb részeit a harmadik világ pusztasává alakítják?

Tudom, hogy félelmetes lenne, ha kijátszana a fajra vonatkozó mondatok egyre szűkebb határain. Minden amerikai intézmény elutasítását bíróságra tenné. A legutóbbi Red Scare óta nem volt ilyen magas a beszédárfolyam. Az 1950-es években veszélyes volt a marxista ostobaság kifolyása. Manapság a legveszélyesebb ötletek azok a történelmi, biológiai és erkölcsi igazságok, amelyeket Washington, Jefferson, Lincoln, Teddy Roosevelt, Mark Twain, Walt Whitman és a nagyszülei magától értetődőnek tartottak.

Gyűjtse össze a bátorságot. Mondja ki ezeket az igazságokat. Ők az ön öröksége. Ők a sorsod. A csontokban vannak. És amikor ezeket az igazságokat mondja, csatlakozni fog azokhoz az emberekhez, akik látják Amerika egyetlen jövőjét, amelyben elképzelhetőek is azok a dolgok, amelyeket szeretsz. Amikor megmondja ezeket az igazságokat, belép a szentek táborába.

És amíg nem mondja ki ezeket az igazságokat, elárulja alapelveit és álmait - annak ellenére, hogy úgy gondolja, hogy nekik dolgozik. Még rosszabb, hogy elárulja az embereit.

Ezt a cikket 2015. július 30-án tették közzé az AmRen.com oldalon.

neighborhood you'd like to live in, or a majority non-white school you'd like your children to attend? No, you can't. Why, then, don't you fight with all your strength against the forces of immigration and integration that are turning ever-greater parts of your county into Third-World wastelands?

I know it would be frightening for you to step outside the ever narrower confines of what we are permitted to say about race. You would court the disapproval of every institution in America. Not since the last Red Scare has the price of speaking out been so high. In the 1950s, it was dangerous to spout Marxist foolishness. Today, the most dangerous ideas are the historical, biological, and moral truths that men such as Washington, Jefferson, Lincoln, Teddy Roosevelt, Mark Twain, Walt Whitman, and your grandparents took for granted.

Muster up the courage. Speak these truths. They are your heritage. They are your destiny. They are in your bones. And when you speak these truths, you will join the people who see the only future for America in which the things you love are even conceivable. When you speak these truths you will join the camp of the saints.

And until you speak these truths, you are betraying your principles and dreams—even though you think you are working for them. Worse still, you are betraying your people.

This article was published at AmRen.com on July 30, 2015.

A nők bolondja a harcban

Egy gyenge összeköttetéssel el lehet ölni az egész mezőt.

2013. január 23-án Leon Panetta védelmi miniszter megszüntette a nők harci tilalmát. Három évet adott a táborno kokoknak, hogy minden állást nyithassanak a nők számára, és ha valamelyikük úgy gondolja, hogy van olyan munka, amelyet a nők nem tudnak megtenni, el kell magyarázniuk miért.

A harci fegyverek - gyalogság, páncél és tüzérség - jó okokból zárva vannak a nők előtt: A nők nem tudják ezt a munkát elvégezni, és megakadályozzák a férfiakat, hogy ezt a munkát végezzék.

A drónok és a lézerekkel vezérelt lőszernek nem változtak meg a dolgok miatt: Még mindig fel kell futtatnia a dombokat egy 80 fontos csomaggal, heteken kell élnie a koszban, és a 96 fontos 155 mm-es tüzérségi kagylót a teherautó hátuljára kell lerakni. Barátaid arra számítanak, hogy elvitte őket a harcból, ha megsebesültek, és nem számíthatnak arra, hogy valaki az ember felsőtestének felével fele van.

A férfiak és a nők 1994-ben végzett átfogó tanulmánya [Marilyn A. Sharp, « Egy nő által írt « Az Egyesült Államok hadseregének fizikai fitneszje és foglalkoztatási előnyei » - írta egy nő - felfedezte a nyilvánvalót: « Az átlagos nő nem azonos fizikai képességgel, és nem lehet azt kiképezni, hogy fizikai képessége megegyezzen az átlagos emberrel. » Ez a tanulmány szilárdsági tesztek tartalmazott, gyakorlatilag nincs átfedés. A maximális emelőszilárdság alapján a férfiak legrosszabb 2% -a volt a nők 92. százaléka.

A katonákat a közelben kell megölni vagy megölni. Az összes ellenség igénye egy extra hüvelyk elérhetőség, egy plusz font izom vagy egy extra sebesség, és ezt az előnyt fogja felhasználni ölni. Senki sem beszél a nők hivatásos sportcsapatokba történő behelyezéséről - elveszítjük a játékot! -, de a katonaság most gyenge kapcsolatokat kér, amelyek az egész csapatot megölhetik.

2013. márciusban Katie Petro nio nevű M nőstény arénakapitány a *Marine Corps Gazette*-ben egy cikket tett közzé: « Get Over It! Nem mindannyian vagyunk egyenlők. » Nagyon kemény gal - mondja, hogy 145 dollárt nyomhat és 200 fontot tud guggolni -, de amikor a férfiakkal dolgozott a terepen, « romlásom aránya észrevehetően gyorsabb volt, mint a férfi tengerészgyalogosoké. »

The Folly of Women in Combat

ONE WEAK LINK COULD GET THE
WHOLE SQUAD KILLED.

On January 23, 2013, Defense Secretary Leon Panetta lifted the ban on women in combat. He gave the generals three years to open up all positions to women, and if any of them think there is a job women can't do, they'll have to explain why.

The combat arms—infantry, armor, and artillery—are closed to women for good reasons: Women can't do the job, and they keep men from doing the job.

Drones and laser-guided munitions haven't changed things for a grunt: You still have to run up hills with an 80-pound pack, live in dirt for weeks, and hump 96-pound 155mm artillery shells onto the back of a truck. Your buddies count on you to carry them out of the fight if they are wounded, and they can't count on someone with half the upper-body strength of a man.

An extensive 1994 Army study of men and women [Marilyn A. Sharp, "Physical Fitness and Occupational Performance of Women in the U.S. Army"]—written by a woman—discovered the obvious: "The average woman does not have the same physical capacity, nor can she be trained to have the same physical capacity as the average man." This study included strength tests with practically no overlap. On Maximum Lifting Strength, the worst 2 percent of men were at the 92nd percentile for women.

Soldiers may have to kill or be killed at close quarters. All your enemy needs is an extra inch of reach, an extra pound of muscle, or an extra burst of speed, and he will use that advantage to kill you. No one is talking about putting women on professional sports teams—we might lose a game!—but the military is now asking for weak links that could get the whole squad killed.

In March, 2013, a lady Marine captain named Katie Petronio published an article in the *Marine Corps Gazette* called "Get Over It! We Are Not All Created Equal." She is a pretty tough gal—she says she could bench-press 145 pounds and squat 200

Azt írja, hogy ha a nők csatlakoznak, a gyalogság « a nők bántalmazásának és karrierjét befejező egészségügyi állapotának kolosszális növekedését fogja tapasztalni. » Ezeknek a játékkatonáknak a része megtört, mielőtt még az ellenséget meglátogatják, és azután életét rokkantsági járadékba vonzza.

Nők harcban? A harc szoros negyedét jelent. A 2003-as iraki invázió során Marine Ryan Smith 15 férfinak tervezett kételtű támadó járművel lovagolt. Vélemények voltak és « az invázió végére 25 embert töltöttünk be a hátsó részbe. » 48 órát mentek a járműbe szennyvízkezelés nélkül, és az emberek vérhaságukat szenvedtek. " Amikor egy ellenőrizetlen vágó a tengerészgyalogosra ütközött, akkor arra kényszerült, hogy álljon, amennyire csak tudott, tartson MRE [étkezésre kész] táskát hátsó részén, és ürítsen hüvelyket hüvelykujjával ülő társainak arcától. »

Amikor eljuttak Bagdadba:

Még egy hónapja nem zuhanyoztunk, és vegyi védőruháinkat mocskos és szárított vér keverékében takartuk. Azt mondták nekünk, hogy sztrájkolják és rakják az öltözeteinket gödrökbe, hogy azonnal elégetjük. Az egységem ott állt. . . meztelenül, sebek pontozva vannak az egész testünkön, a lábak hámozódnak, miközben figyeljük, hogy a ruha ég. Később meztelenül sorakoztak fel és mosógéppel mostak le. [« A valóság, amely a nőket vár a harcban », *Wall Street Journal* , 2013. január 23.]

A Smith csapatvezető nem akarja, hogy a nők harcba kerüljenek.

Ahogy a volt tengerészgyalogos, John Luddy kifejtette, vannak más okok is, amelyek miatt a nők nem tartoznak a frontba:

[1] Az egyetlen történelmi eset, amikor a nőket szándékosan harcba helyezték - Izraelben az 1948. évi arab-izraeli háború alatt - heteken belül eltávolították. Ok: Világos, hogy a férfiak a nők jelenlétére úgy reagáltak, hogy megóvták őket és segítették őket, amikor veszteséggé váltak, ahelyett, hogy támadást folytatnának. Az izraeliek azt is megtudták, hogy az egység morálját súlyosan megsértették, amikor a férfiak láttak nőket meggyilkolták és megsérültek a csatáért. [« Nemzetbiztonsági menetrend az új honvédelmi titkárnak », a Heritag e Alapítvány, 1994. február 10.]

pounds—but when she worked with men in the field, “the rate of my deterioration was noticeably faster than that of male Marines.”

She writes that if women join up, the infantry is “going to experience a colossal increase in crippling and career-ending medical conditions for females.” Some of these toy soldiers will break before they even see the enemy and then spend their lives drawing disability pay.

Women in combat? Combat means close quarters. During the 2003 Iraq invasion, Marine Ryan Smith rode in an amphibious assault vehicle designed for 15 men. There were breakdowns and “by the end of the invasion we had as many as 25 men stuffed into the back.” They went 48 straight hours in the vehicle with no sanitation, and men got dysentery. “When an uncontrollable urge hit a Marine, he would be forced to stand, as best he could, hold an MRE [meals ready to eat] bag up to his rear, and defecate inches from his seated comrade’s face.”

When they got to Baghdad:

We had not showered in well over a month and our chemical protective suits were covered in a mixture of filth and dried blood. We were told to strip and place our suits in pits to be burned immediately. My unit stood there . . . naked, sores dotted all over our bodies, feet peeling, watching our suits burn. Later, they lined us up naked and washed us off with pressure washers. [“The Reality That Awaits Women in Combat,” *Wall Street Journal*, Jan. 23, 2013.]

Squad Leader Smith does not want women in combat.

As ex-Marine John Luddy explained, there are other reasons why women do not belong at the front:

[I]n the one historical case where women were deliberately placed in combat—in Israel during the 1948 Arab-Israeli War—they were removed within weeks. The reason: It was clear that men reacted to the presence of women by trying to protect them and aiding them when they became casualties instead of continuing to attack. The Israelis also learned that unit morale was seriously damaged when men saw women killed and injured on the battlefield. [“A National Security Agenda for the New Secretary of Defense,” *The Heritage*

A férfiak örült kockázatot vállalnak, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy a nőket nem fogják el, és megmentik őket, ha vannak. Emlékszel Jessica Lynchre, a 100 fontos ellátási hivatalnokra, aki közlekedési balesetbe került az iraki invázió során, és foglyul ejtették? A hadsereg óriási hazugságokat mesélt a rabo-stílusú késsel az irakiakkal folytatott küzdelméről - térdre lement imádkozni és soha nem lőtt egy lövést -, majd abszurd hosszúságúra ment, hogy visszatérjen. Volt egy eltérő csata az iraki csapatok elszállítása érdekében, és a Delta Hadsereg, a Hadsereg, a Haditengerészet és a Légierő Pararescue-ugróinak együttes csapata - sokkal jobb dolgokkal - elrabolta őt egy kórházból, amely őrizetlenül kiderült.

A PFC Lynch-nek szerencséje volt. Egy rendes hadsereg kezébe került, amely jól bánta vele. De mit csinálna a tálibok egy elfogott amerikai nővel? Biztosan megerősöskolta. Akkor eltűnik az afganisztáni legfontosabb borbélyházban, vagy visszatér megcsönkített, terhes és pszichológiai roncsba?

Végül van szex. Ahogyan az egyik Marine Corps veterán elmagyarázza: «A férfi kötés az, ami a hegyet veszi igénybe. És a férfi kötés egyszerűen nem történik meg a körülvevő nővel.»

Egy katona nemrégiben ezt tette egy privát, harchoz kapcsolódó hirdetőtáblára:

A gyalogosparancsnokság, lefelé tette a kezét, minden fegyveres konfliktus gerince. Bármit, bárhol és bármikor meg tudnak csinálni - mert barátaik élete attól függ. A gyalogosparancsnokok közötti kötelék olyan, mint senki más. . .
.A nők hozzáadása mindennél gyorsabban fordítaná a csoport kohéziós és egységsszintjét fejjel lefelé. A nő a figyelem középpontjába és minden vicc hátsó részévé válik. A morál zúzó súly lenne, ha a csapatot a porba húzza.

Ez tönkreteszi, amit a hadsereg kéri « csoport kohézió » ha az ember már elhagyott a csapat fanyar, majd el kell hallgatni őt visítózó egész éjjel valaki másnak a rókalyukban.

A katonaság úgy adja ki az óvszereket, mintha cukorka lenne, de balesetek történnek. Az 1990-es években a haditengerészet kapitánya, Martha Whitehead egy katonai bizottság előtt tanúsította, hogy a nők háromszor valószínűbb, hogy " nem alkalmazhatók ", mint a férfiak, és hogy az idő 47% -a terhesség miatt volt.

Foundation, February 10, 1994.]

Men take crazy risks to make sure women are not captured and to rescue them if they are. Remember Jessica Lynch, the 100-pound supply clerk who got into a traffic accident during the Iraq invasion and was taken prisoner? The Army told colossal lies about her Rambo-style knife fight with Iraqis—she went down on her knees to pray and never fired a shot—and then went to absurd lengths to get her back. There was a diversionary battle to draw off Iraqi troops, and a joint team of Delta Force, Army Rangers, Navy Seals, and Air Force Pararescue Jumpers—with much better things to do—snatched her from a hospital that turned out to be unguarded.

PFC Lynch was lucky. She fell into the hands of a regular Army that treated her well. But what would the Taliban do with a captured American woman? Gang-rape her, for sure. Then would she disappear into the most wretched brothel in Afghanistan or come back mutilated and pregnant and a psychological wreck?

Finally, there is sex. As one Marine Corps veteran explains, “Male bonding is what takes the hill. And male bonding just doesn’t happen with women around.”

One soldier recently put it this way on a private, combat-related bulletin board:

The Infantry squad is, hands friggen’ down, the backbone of any armed conflict. They can do anything, anywhere, anytime—because the lives of their buddies depend on it. The bond between men in an Infantry squad is like no other . . . The addition of women would utterly turn the squad’s level of cohesion and unity upside-down faster than anything. The female would become the center of attention, and the butt-end of every joke. Morale would be a crushing weight dragging the squad down into the dirt.

It destroys what the Army calls “group cohesion” if a man has been jilted by the squad tart and then has to listen to her squealing all night in someone else’s foxhole.

The military hands out condoms as if they were candy, but accidents happen. In the 1990s, Navy Captain Martha Whitehead testified before a military commission that women were three

2009-ben annyi várandós hölgyet katonát evakuáltak Irakból, hogy Anthony Cucolo vezérőrnagy büntetőtörvényt és esetleges börtönözési időt rendelte el minden parancsnok alatt álló nőnek, aki terhes lett, és a felelős férfit. « Meg kell küldennem egy küldetést. » Mondta. « Végtelen számú katonát kapok, akikkel meg tudom csinálni, és mindegyikre szükségem van. »

Vannak más problémák is. 2006 és 2011 között a katonai erőszakos szexuális bűncselekmények aránya 64% -ot emelkedett, csupán 2010-ben becslések szerint 19 000 szexuális támadás történt. A nők a hadsereg személyzetének 14% -a, de a szexuális bűncselekmények áldozatainak 95% -a. (A hadsereg figyelmezteti, hogy lesz több olyan eset, amikor férfiakat erőszakolnak el a férfiak, mivel a homoszexuálisoknak nem kell attól tartaniuk, hogy kirúgták őket, de ez más probléma.)

Martin Dempsey tábornok, a Közös Vezérkari Főnökök elnöke szerint szerinte a harci nők *segítik a szexuális zaklatás problémájának megoldását*. Nagyon erősen szorította Leon Panetta-t a tilalom feloldására. « Azt kell hinni, » magyarázza, « hogy minél hatékonyabban tudjuk kezelni az embereket egyaránt, annál valószínűbb, hogy kezeljük egymást egyformán. » Ez bizonyosan örült.

Egy férfi küzdelemben trim fut fut a tesztoszteron. Ez teszi megbízható gyilkosává; ez a nap minden percében arra készíti a szexet. A nők csataterén történő elhelyezése olyan, mintha a pompomlányokat a győztes csapattal az öltözőbe dobnák egy futball játék után, és bezárnák az ajtókat.

A harci csapatok fiatal férfiak, akik megélhetés céljából megölnek embereket. Az önkéntes hadseregben ott vannak, mert szeretik megölni az embereket. A katonaság fiatal nőket dob rájuk, és sokkolta - megdöbbenve -, hogy rájönjön, hogy a férfiak nem mindig viselkednek, mint urak. Tehát a Haditengerészet kötelező szexuális zaklatás kiképzést nyújt minden tengerész számára, a hadseregnek pedig SHARP (szexuális zaklatás / támadási reakció és megelőzés) is van. Nem változtatják meg idióta politikájukat; megpróbálnak változtatni az embereket.

Amikor Leon Panetta bejelentést tett, Obama elnök örült: « Ma minden amerikai büszke lehet arra, hogy katonaságunk még erősebbé válik anyákkal, feleségeinkkel, nővéreinkkel és lányainkkal, akik nagyobb szerepet játszanak ezen ország védelmében. »

times more likely to be “non-deployable” than men, and that 47 percent of the time it was because they were pregnant.

In 2009, so many pregnant lady soldiers were being evacuated from Iraq that Major General Anthony Cucolo ordered a court martial and possible jail time for any woman in his command who got pregnant—and for the man responsible. “I’ve got a mission to do,” he said. “I’m given a finite number of soldiers with which to do it and I need every one of them.”

There are other problems. From 2006 to 2011, the rate of violent sex crimes in the military shot up 64 percent, with an estimated 19,000 sexual assaults in 2010 alone. Women are 14 percent of Army personnel but are 95 percent of sex-crime victims. (The Army warns there will be more cases of men raping men now that homosexuals don’t have to worry about being kicked out, but that is a different problem.)

General Martin Dempsey, the chairman of the Joint Chiefs of Staff, says he thinks women in combat will *help solve the problem of sexual harassment*. He pushed Leon Panetta very hard to lift the ban. “I have to believe,” he explains, “that the more we can treat people equally, the more likely they are to treat each other equally.” This is certifiably insane.

A man in fighting trim runs on testosterone. That is what makes him a reliable killer; it also makes him think about sex every minute of the day. Putting women on the battlefield is like shoving the cheerleaders into the locker room with the winning team after a football game and locking the doors.

Combat troops are young men who kill people for a living. In the all-volunteer Army they are there because they like killing people. The military throws young women at them and is shocked—shocked—to discover that the men don’t always behave like gentlemen. So the Navy has mandatory anti-sex-assault training for every sailor, and the Army has SHARP (Sexual Harassment/Assault Response & Prevention). They don’t change their idiotic policies; they try to change men.

When Leon Panetta made his announcement, President Obama was delighted: “Today, every American can be proud that our

Pontosan vissza. A férfiak pontosan háborúba mennek, hogy anyáknak, feleségeiknek, nővéreiknek és lányaiknak *nem* kell menniük. A háború végül a nemzeti túlélésről szól. A férfiak fele halhat meg harcban, de ha a nők túlélnek, a maradék férfiak fenntarthatják a nemzetet. A társadalom, amely harcba küld gyermekgyermekeket, megőrült.

A hadsereg titkára, Togo West egyszer kijelentette, hogy a nők harcban tartása lassítja előléptetését és megakadályozza őket, hogy « teljes potenciáljukat kiaknázzák. » A katona feladata az ellenség megtalálása és megölése - igen, ő -, hogy ne legyen része az óriási kísérletnek az egyenlőségű fantázia területén. Az egyetlen katonai ember, aki úgy beszél, mint Togo West, sisak helyett szalagot visel. Csak degenerált országok harcolnak a nők ellen.

Természetesen ez egy ideig működni fog - magasabb veszteségekkel, gyenge hatékonysággal, végtelen hazugságokkal és fedezettel. De amikor a század lezárul, és a kínaiak írják az Egyesült Államok történelmét, rájönnek, hogy ez egyértelmű jele annak, hogy a hely végzetes volt, amikor az amerikai katona puska helyett szociális munkássá vált. profi gyilkos.

Ezt a cikket 2013. január 30-án tették közzé a Takimag. Kukoricában, „Nők harcban: újabb köröm a koporsóban” cím alatt. »

military will grow even stronger with our mothers, wives, sisters and daughters playing a greater role in protecting this country we love.”

He got it exactly backward. Men go to war precisely so that their mothers, wives, sisters, and daughters *don't* have to go. War is ultimately about national survival. Half the men could die in combat but if women survive, the men who are left can keep the nation going. A society that sends child-bearers into combat has gone mad.

Secretary of the Army Togo West once said that keeping women out of combat slows their promotions and prevents them “from reaching their full potential.” A soldier’s job is to find the enemy and kill him—yes, him—not to be part of a giant experiment in egalitarian fantasy. The only military men who talk like Togo West wear ribbons instead of helmets. Only degenerate countries put women in combat.

Of course, it will work for a while—with higher casualties, grinding inefficiencies, and endless lies and cover-ups. But when the century draws to a close and the Chinese write the history of what used to be the United States, they will note that it was a sure sign the place was doomed when the American soldier became a social worker with a rifle instead of a professional killer.

This article was published at Takimag.com on January 30, 2013, under the title, “Women in Combat: Another Nail in the Coffin.”

A rohanás a mentőcsónakokhoz

AZ EGALITÁRIS ORTODOXIA KÖVETKEZTETÉS A MÁSOLÁSRA?

William Saletan a *Slate* online magazin nemzeti levelezője . November 18-án, 19-én és 20-án három részből álló sorozatot tett közzé annak a hatalmas bizonyítéknak a véleményére, hogy a feketék és a fehérek közötti átlagos IQ különbséget legalább részben a gének okozzák. Adatok nagy része Philippe Rushton és Arthur Jensen első osztályú meta-tanulmányából származik, amely a *pszichológia, a közrend és a jog* 2005. júniusi számában jelent meg .

Annyira meglepő volt, hogy az IQ ésszerűen objektív kezelését a *Washington Post* tulajdonában lévő webhelyen találta meg, hogy kivonatot tettünk a saját webhelyünkre, az AmRen.com-ra. A sorozat olyan távol esett a *Post* rabszolgaan egyenlőséges vonalától, hogy biztosnak éreztem, hogy Mr. Mr. Tan leszal megverve, és eléggé biztos. Egy héttel a sorozat befejezése után, november 28-án, visszahúzódtott a vonalon, hogy bevallja, hogy nem az IQ szakértője, és hanyag munkát végzett:

A tárgy kutatása során. . . Hiányzott valami, amit a Wikipedia egyszerű pillantásával felvethetett volna.

Az elmúlt öt évben, J. Philippe Rushton volt elnöke a Pioneer Fund szervezet, amelynek célja, hogy « a tudományos vizsgálat, az öröklődés és az emberi különbségeket. » Ez idő alatt az alap legalább 70 000 \$- et ítél oda a New Century Alapítványnak. . . . A New Century az amerikai reneszánsz nevű magazint jelenteti meg, amely szegregációt hirdet. Rushton rendszeresen beszél a konferenciáin.

Gondatlan voltam azzal, hogy elmulasztottam kutatni és bejelenteni ezt. Sajnálom. Jobban tartozom neked.

Bizonyára jobban tartozik velünk. Valójában szomorú, hogy Saletan úr bocsánatkérése „ rossz kutatásért ” valóban rossz kutatást tartalmaz. *Az amerikai reneszánsz* nem hirdet szegregációt; elősegíti a szabad egyesülést, megjegyezve csak, hogy amikor ilyen szabadságuk van, a legtöbb ember inkább a saját faji társaságát részesíti előnyben.

The Rush for the Lifeboats

IS EGALITARIAN ORTHODOXY BEGINNING
TO CRUMBLE?

William Saletan is a national correspondent for the online magazine *Slate*. On November 18, 19, and 20, he published a three-part series about the powerful evidence for the view that the average IQ difference between blacks and whites is caused at least partly by genes. Much of his data came from a first-rate meta-study by Philippe Rushton and Arthur Jensen that appeared in the June 2005 issue of *Psychology, Public Policy, and Law*.

It was so much of a surprise to find a reasonably objective treatment of IQ at a website owned by the *Washington Post* that we posted excerpts at our own site, AmRen.com. The series strayed so far from the *Post's* slavishly egalitarian line that I felt sure Mr. Saletan would be spanked, and sure enough, he was. On November 28, a week after the series ended, he limped back on line to confess that he was not an expert in IQ, and that he had done sloppy work:

In researching this subject, . . . I missed something I could have picked up from a simple glance at Wikipedia.

For the past five years, J. Philippe Rushton has been president of the Pioneer Fund, an organization dedicated to “the scientific study of heredity and human differences.” During this time, the fund has awarded at least \$70,000 to the New Century Foundation. . . . New Century publishes a magazine called *American Renaissance*, which preaches segregation. Rushton routinely speaks at its conferences.

I was negligent in failing to research and report this. I'm sorry. I owe you better than that.

He certainly does owe us better than that. Rather sad, really, that Mr. Saletan's apology for “bad research” should contain genuinely bad research. *American Renaissance* does not preach segregation; it promotes free association, noting only that when they have such freedom, most people prefer the company of others of their own race.

November 29-én, a *Slate* újabb hatalmas ellenséges kommentárja után, Saletan úr visszatért az ültetvényre, hogy bizonyítsa „ rasszizmusellenes ” mandátumát azzal, hogy elmagyarazza, hogy a Pioneer Alap miért *nem* adhat *soha* pénzt az AR-nak:

Taylor tökéletesen szemlélteti a tudomány rasszista visszaélését. Adatokat vesz, és teljesen tudományos következtetésekkel szövi azokat, hogy megfeleljen a szegregációs ideológiának. Ezzel óriási kárt okoz mind a tudomány, mind a társadalom számára.

Ha kutatási alapot működtet, akkor Ön felelős, hogy nem támogatja az ilyen szart. Időszak.

Ó, drágám.

November 30-án megjegyzést fűztem a *Pala-hoz*, és azt éreztem, hogy ésszerű kérésem van: « Több mint 15 éve van az American Rena kibocsátás hátlapja az AmRen weboldalunkon. com. Nem tudok bántani, hogy rámutasson még a tudomány rasszista visszaélésének egy példájára is? »

Ez többnyire névhívást, büntudatot, személyes életemmel kapcsolatos spekulációkat és a józan ész alkalmi pillantását hozta elő, de egyetlen példával sem. Mr. Saletan önmagában nem válaszolt, tehát ugyanazt a kérdést küldtem neki e-mailben. Saletan úr természetesen nagyon elfoglalt és fontos ember, tehát még nem találta idejét válaszolni.

December 3-án a szegény Mr. Saletan újabb verítést kapott. Stephen Metcalf, aki számlát magát *Slate féle* « kritikus-at-nagy, » szidalmazta kollégájának, amelyben a következtetések « határozottan valótlan » és « erősen megkérdőjelezhető. » (Kérem, gondolja át, Mr. Metcalf.) Mr. Metcalf Arthur Jensen-t is úgy hívta, hogy « nagyon elfoglalt. » Jensen professzor talán a legfontosabb, becsületes, tiszteletreméltó, idézett és apolitikus alak az IQ kutatásának egész területén.

Mi történik itt? Gyanítom, hogy a korai napokban vagyunk, ami egyre inkább elnyelő, de végső soron megtisztító látvány lesz. Látjuk, mi történik, amikor az, amit valaha úgy gondoltak, hogy az eretnokségek közül a leginkább furcsa, a bizonyítékok pusztán súlyának köszönhetően diadalmaskodik: elmosódott fél igazságok, elhanyagolt visszavonások, éles felmondások. Az eretnokségek számának növekedésével néhány kevésbé megvakult liberális láthatja, hogy az egalitárius szerkezet remegő

On Nov. 29, after another furious round of hostile comment at *Slate*, Mr. Saletan scurried back onto the plantation to prove his “anti-racist” credentials by explaining why the Pioneer Fund should *never ever ever* give money to AR:

Taylor is a perfect illustration of racist abuse of science. He takes bits of data and weaves them together with completely unscientific inferences to suit his segregationist ideology. In doing so, he does tremendous harm to both science and society.

If you run a research fund, you have a responsibility not to subsidize that kind of crap. Period.

Oh, dear.

On November 30, I posted a comment on *Slate* with what I thought was a reasonable request: “There are more than 15 years of back issues of *American Renaissance* at our web page, AmRen.com. Can I trouble you to point out even one example of ‘racist abuse of science?’”

This mostly brought forth name-calling, guilt-by-association, speculations about my personal life, and an occasional glimmer of common sense, but not one example. Mr. Saletan did not, himself, reply, so I sent him the same question by e-mail. Mr. Saletan is, of course, a very busy and important man, so he hasn’t quite found the time to reply.

On December 3, poor Mr. Saletan got another spanking. Stephen Metcalf, who bills himself as *Slate*’s “critic-at-large,” railed at his colleague, calling his conclusions “flatly untrue” *and* “highly questionable.” (Please make up your mind, Mr. Metcalf.) Mr. Metcalf also called Arthur Jensen “highly biased.” Prof. Jensen is perhaps the most careful, fair-minded, respected, cited, and apolitical figure in the entire field of IQ research.

What is going on here? I suspect we are in the early days of what will be an increasingly absorbing but, ultimately, unedifying spectacle. We are seeing what happens when what was once thought to be the most odious of heresies begins to triumph through sheer weight of evidence: blurred half-truths, hasty retractions, shrill denunciations. As the number of heretics grows, a few of the less blinkered liberals can see that the egalitarian edifice is shaky. No

. Senki sem akarja az elítélt ortodoxia utolsó védelmezője lenni.

Lesz még több szalaszt. Hiúságuk azt mondja nekik, hogy az utolsó, aki hajót hagyott el, nevetségességnek tűnik. Visszatekintve mindenki látni fogja, hogy egyetlen bizonyíték maradt meg az egyenlőtlen ostobasággal kapcsolatban. De mikor lesz biztonságos ugrani? Gyávaságuk azt mondja nekik, hogy várjanak; soha nem lehet biztos benne, ki lesz az, akit tévesen látnak és messzire látnak, és ki kerül a tétre. Az ortodoxia védelmezői továbbra is hatalmasak, és a kétségbeesés bosszúvá teszi őket.

Azok közül, akik régen elhagyták a szivárgó hajót, letelepedhetnek és megnézhetik a műsort. Életünkben egyetlen olyan szignifikáns tudományos ortodoxia sem esik alá. Olyan, mintha a berlini fal összeomlik. Az egalitaristák helyreállítása ragaszkodni fog, amint azt Saletan úr az eredeti sorozatában tette: hogy sokkoló az igazság, valójában nincs politikai következményei. Tévednek. Az oktatáspolitikát, a faji preferenciákat, a bevándorlást, a sokféleséget, a jólétet - mindezt újra megvizsgálják. Lehet, hogy józan gondolatok is vannak arról, hogy ilyen régóta lehetettünk volna tévesek.

Mikor megy le a hajó? Legutóbbi, *Kerülje az unalmas embereket* című könyvében James Watson durva jóslatot tett arra, hogy 15 év alatt - talán tíz év alatt - meg fogjuk találni azokat a géneket, amelyek hozzájárulnak az intelligenciához, és hogy bebizonyosodik, hogy nem oszlanak el egyenlően az összes faj között. A saletai pirouette azt mutatja, hogy nem mindenki vár ilyen sokáig. De egy dolog biztos: a mentőcsónakok végső rohanása csúnya lesz.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 2008. januári számában jelent meg.

one wants to be the last defender of a doomed orthodoxy.

There will be more Saletans. Their vanity tells them that the last to abandon ship will look ridiculous. In retrospect, everyone will see there was not one scrap of evidence for egalitarian nonsense. But when will it be safe to jump? Their cowardice tells them to wait; you can never be sure who will be heralded as undeceived and far-seeing, and who will be put to the stake. The defenders of orthodoxy are still powerful, and desperation makes them vindictive.

Those of us who left that leaking ship long ago can settle in and watch the show. In our lifetimes, no other scientific orthodoxy as significant as this is likely to go under. It is like watching the Berlin Wall crumble. Recovering egalitarians will insist, as Mr. Saletan did in his original series, that shocking as the truth may be, it really has no policy implications. They are wrong. Education policy, race preferences, immigration, diversity, welfare—all will be reexamined. There may even be sober reflection on how we could have been so wrong for so long.

When will the ship finally go down? In his latest book, *Avoid Boring People*, James Watson made a rough prediction that in 15 years—maybe 10—we will have found the genes that contribute to intelligence, and that they will be shown not to be distributed equally among all races. The Saletan pirouette shows that not everyone will wait that long. But one thing is sure: The final rush for the lifeboats will be ugly.

This article first appeared in the January 2008 issue of American Renaissance.

5. Személyes beszéd

Miért utálok a Super Bowl-ot

A NEM TÖRTÉNT KÖZÖS SZOLGÁLATOSAN FONTOS.

Évekkel ezelőtt, amikor a Szilícium-völgyben éltem, szombat estét egy barátom házában töltöttem, és vasárnap hazamentem. Az autópálya üres volt - kísértetiesen, aggasztóan üres. Arra gondoltam, hogy történte az elragadtatás, vagy ha volt nukleáris háború. Másnap megtudtam, hogy miért volt az autópálya sivatag. Kaliforniában mindenki figyelt a Super Bowl-ra.

Soha nem tudtam, miért érdekli senki a profi sport. Hét vagy nyolc éves voltam, amikor apám megrázott azzal, hogy elmagyarázta, hogy nem mindenki, aki a New York Yankees-en játszik, nem New York-ból származik. - Mi van? » Emlékszem, gondolkodtam. " Engedték, hogy a bostoni vagy chicagói emberek játsszanak a Yankees-ekkel? Az egész csalás. » Miért érdekli a New York-i embereket egy csomó idegenektől, akik valamelyik másik csapat javára készülnek, ha jobb ajánlatot kapnak?

Semmi sem lényegesen fontos, mint a profi sport. Ha nincs pénze a játékra, akkor az, hogy a Döglött Méhek megverték a Jegesmedveket - valós következményekkel jár, amelyeket pontosan, pontosan, megdönthetetlenül nulla értékre lehet mérni. Nyerj vagy veszíts, semmi sem változik. Senkit sem etettek vagy ruháztak, semmit sem készítettek, sem a problémát nem oldották meg - ez egy óriási időpazarlás. És mégis, a milliók boldogsága függ az egyensúlyban. Vannak teljesen felnőtt felnőttek, akik úgy tűnik, hogy inkább a játékról, mint a biopszia eredményeiről törődnek .

5. *Speaking Personally*

Why I Hate the Super Bowl

NOTHING IS MORE COLOSSALLY UNIMPORTANT.

Years ago, when I was living in Silicon Valley, I spent Saturday night at a friend's house and drove home on Sunday. The freeway was empty—spookily, worryingly empty. I began to wonder if the Rapture had happened, or if there had been a nuclear war. The next day, I learned why the freeway was a desert. Everyone in California had been watching the Super Bowl.

I have never understood why anyone cares about professional sports. I must have been seven or eight when my father shocked me by explaining that not everyone who plays for the New York Yankees is from New York. “What?” I remember thinking. “They let people from Boston or Chicago play with the Yankees? The whole thing is a fraud.” Why do New Yorkers care about a bunch of strangers who are going to defect to some other team if they get a better offer?

Nothing is more colossally unimportant than professional sports. Unless you have money on the game, whether the Bumble Bees beat the Polar Bears has real-world consequences that can be measured to a value of precisely, exactly, irrefutably zero. Win or lose, nothing changes. No one has been fed or clothed, nothing has been produced, no problem solved—it's a gigantic waste of time. And yet the happiness of millions hangs in the balance. There are fully grown adults who seem to care more about a game than

Az egyetemi sport jelenthet valamit. A csapat egy iskolát képvisel, a sportolók pedig barátok és osztálytársak - kivéve, ha a játékosok alapvetően olyan szakemberek, akik meggyőződési osztályokat vesznek, és saját, különálló tornatermekre és étkezőcsarnokokra mennek. Jó hét vagy nyolc évnél idősebb voltam, amikor valami mást tanultam meg, ami megrázott: az edző több pénzt kereshet, mint a főiskolai elnök. A University of Alabama, a labdarúgó edző teszi \$7,3 millió évente; az elnök 535 000 \$-t vagy kevesebb, mint egy tizenharmadik edzőt fizet. A labdarúgó játékok nyeresége sokkal fontosabb, mint az egyetem futtatása.

Nem vagyok teljesen a nézősport ellen. A középiskolai és a kisebb sportiskolai csapatok emberek valódi hallgatók, akik az iskolájukat képviselik. A középiskolai játékokat az emberek érdekli az iskolában, és valószínűleg ismerik a játékosokat; A győzelem vagy veszteség valamit jelent, ha valódi kapcsolat van a csapattal. A nemzeti csapatoknak ugyanezen okból van értelme, kivéve azokat az eseteket, mint például a francia nemzeti labdarúgó-válogatott, amely inkább szenegáli, mint francia.

Akkor miért fizetünk felnőtt férfiakkal gyermekek játékaik? Miért zavarják az emberek a hivatásos sportot? Egyes rajongók szerint csodálják a játékosok ügyességi képességét. Nos, csodálom a zsonglóereket és az akrobatákat. Sok ember azt mondja, hogy ez szublimált hadviselés. Mivel az emberek már nem kezdik el a tesztoszteront az ellenség törzseinek támadása útján, figyelik, ahelyett, hogy a túlfizetett kurongák összetörik egymást. Mennyire szánalmas ez? Nem elégíti ki a steak iránti vágyát, ha figyelni, hogy valaki más eszik egyet. Ha egy ember igazán akarja a harc izgalmát, akkor maga vegye magát a terepre. Ez az amatőr bajnokság és a mester rajek.

A sport nagyszerű módja az üres elme kitöltésének. Azok az emberek, akik nem tudják megnevezni az utóbbi 10 elnököt, elmondhatják, ki nyerte az utóbbi 10 Super Bowl-ot. És a sport a melleket szakértővé teszi; Azok az emberek, akiknek semmiféle észrevétlen véleményük sincs, megmondhatják, miért hibás volt a második vonós hátvéd kereskedése. Minél többet tud az ember a hivatásos sportról, annál inkább azon gondolkodom, mi az ítélete. Minél többet tud a nő a hivatásos sportról, annál inkább azon gondolkodom, hogy nő-e.

the results of a biopsy.

College sports can mean something. The team represents a school, and athletes are friends and classmates—except when the players are basically professionals who take make-believe classes and go to their own separate gyms and dining halls. I was a good deal older than seven or eight when I learned something else that shocked me: a coach can make more money than the college president. At the University of Alabama, the football coach makes \$7.3 million a year; the president makes \$535,000, or less than one thirteenth the coach's salary. Winning football games is much more important than running the university.

I'm not completely against spectator sports. People on high school teams and minor-sports college teams are real students who represent their schools. People watching a high school game care about the school and probably know some of the players; winning or losing means something when there is a genuine connection to the team. National teams make sense for the same reason, except in cases like the French national soccer team that looks more Senegalese than French.

So why do we pay grown men to play children's games? Why do people bother with professional sports? Some fans say they admire the skill of the players. Well, I admire jugglers and acrobats. A lot of men say it's sublimated warfare. Since men don't get to work off testosterone by raiding enemy tribes anymore, they watch overpaid louts smash each other instead. How pitiful is that? You don't satisfy your appetite for steak by watching someone else eat one. If a man really wants the thrill of combat he should get on the field himself. That's what amateur leagues and masters competitions are for.

Sports are a great way to fill an empty mind. People who can't name the last 10 presidents can tell you who won the last 10 Super Bowls. And sports make boobs into experts; people with no discernible opinion on anything else can tell you why it was a mistake to trade the second-string quarterback. The more a man knows about professional sports the more I wonder about his judgment. The more a woman knows about professional sports the more I

De van valami mélyebb a munkában. Mielőtt családi ember lettem, egy barátom elvitt egy bikini rajre. A lányok egyenként áttörték, teljesen felöltözték és leszerelték a bikinihöz - néhányuk nagyon apró volt. Ez elég kellemes volt, de a férfiak szörnyű din-t állítottak fel. Ordogtak, mint a bika, és sikoltoztak, mint a bikák, amikor a bőr minden új darabja megjelenik. Milyen gyakorlat volt az esti hatalom a lányok számára. Egy egész szobát embereket az üvöltő idiociára csökkenttek, csak körbeforgatva. Még az álmocsónak ifjúságomban sem volt ilyen hatása a nőkre.

Megdöbbsent, hogy a helyiségben élő férfiak úgy hangztak, mint a sport rajongók. Még ugyanezt kiabálták: « Menj, menj, menj, menj! » - mivel a lányok levetítették a ruhájukat. Az primitív zajok alapján a sportnak ugyanolyan mélyen kell bejutnia a férfi pszichébe, mint a szex.

Az összes amerikai professzionális sportjáték közül a Super Bowl a leginkább hisztérikus, legfélelmetesebb és legközelebbi pénz. Az emberek valójában azt gondolják, hogy a móka része az, hogy másnap beszélni tudunk a *reklámokról*. A Super Bowl minden bizonnyal a leginkább igényes játék az amerikai sportokban. A meccs előtti és a féldíós show-k ugyanolyan hatalmas hazafias ütésekkel vannak összefoglalva, mint politikai egyezmény. A promóterek és kommentátorok úgy viselkednek, mint *hazafias kötelességünk* az ostoba játékok figyelése.

De talán igazuk van. A Super Bowl vasárnap ugyancsak nemzeti ünnep lehet. Az amerikaiak szinte ugyanolyan komolyan ünneplik ezt, mint a karácsony vagy a hálaadás napja, és sokkal nagyobb örömmel járnak, mint az emléknapi vagy az elnökök napja.

Mikor van a nemzet egységesebb, mint a kickoffnál? A feketéket és a fehéreket együtt szívják le a Super Bowl vörös gömbjéből. Ez egy olyan vörös-fehér-kék értelmetlenség orgia, amely olyan hatalmas, hogy akár a szómáliai és a guatemaliaiak is amerikakká válhat. Semmi más nem teheti.

Tehát menj előre, és csatlakozz a tömeghez a február első tévéje előtt. Négy órával később felkelve kérdezd meg magadtól, nem érzi-e szennyeződését. Egy múzeumban leszek. Megvan a helyem magamnak.

Ezt a cikket 2015. január 31-én tették közzé az AmericanThinker.com oldalon.

wonder if she's a woman.

But there's something deeper at work. Before I became a family man, a friend took me to a bikini contest. The girls pranced out one by one, fully clothed, and stripped down to bikinis—some of them quite tiny. That was pleasant enough, but the men set up a terrible din. They bellowed like bulls and screamed like banshees as every new bit of skin came into view. What an exercise in power the evening must have been for the girls. They reduced a whole roomful of men to howling idiocy just by wriggling around. Even in my dreamboat youth, I never had that effect on women.

I was struck that the men in the room sounded just like sports fans. They even shouted the same thing—"Go, go, go, go!"—as the girls pulled off their clothes. Judging from the primitive noises, sports must reach as deeply into the male psyche as sex.

Of all American professional sports games, the Super Bowl is the most hysterical, gaudy, and drenched in money. People actually think part of the fun is being able to talk about the *commercials* the next day. The Super Bowl is certainly the most pretentious game in American sports. The pre-game and half-time shows are as gussied up with patriotic bunting as a political convention. The promoters and commentators act as if it's our *patriotic duty* to watch their silly game.

But maybe they're right. Super Bowl Sunday might as well be a national holiday. Americans celebrate it almost as earnestly as Christmas or Thanksgiving, and with a lot more gusto than Memorial Day or Presidents' Day.

When is the nation more united than at the kickoff? Blacks and whites are sucked together down the Super Bowl's red gullet. It's an orgy of red-white-and-blue meaninglessness so powerful it could even turn Somalis and Guatemalans into Americans. Nothing else can.

So go ahead and join the crowd in front of the TV set on February first. When you get up four hours later ask yourself if you don't feel soiled. I'll be at a museum. I'll have the place to myself.

This article was published at AmericanThinker.com on January 31, 2015.

Anthony- trollope fehér varázsa

NINCS SZEKM, NEM SZOLGÁLTATÁS, NEM SZABVÁNYOK, NEM SZÁLLÍTÁSOK.

Nehéz elgondolkodni egy olyan viselkedésről, amely valóban exkluzív az egyik faj számára. A lánya Quaneesha-nak nevezése vagy a birtok hagyása a Konföderáció Veteránok Fiainak számára ugyanolyan közel áll, mint bármi, amire gondolok, de vannak olyanok is, amelyek nem messze vannak: 30 gyermek 11 nő általi szülése, önkéntes vállalkozás a Vöröskeresztnél, vagy pedig híd az NFL karrierje után. Bizonyos dolgok csak alapvetőnek tűnnek.

Amikor a *Barchester Towers* utolsó oldalait olvastam, nekem történt, hogy Anthony Trollope iránti ízlés valami olyan, ami szinte folytonos faji jelet küld. A « olvas Trollope-ot » felveheti azon emberek profiljába, akikkel társkereső szolgáltatással szeretne találkozni, és nem kell megadnia a fajt. Ha Detroitban továbbra is vannak nyilvános könyvtárak, akkor lefogadom, hogy a Trollope kötetek soha nem hagyják el a polcot.

A Trollope az egyik kedvenc szerzőm - egy tucat regényét olvastam - , de valószínűleg még a legtöbb fehérek szemében is keveset ajánl neki. A *Barchester-tornyokban* nincs szex. Nincs erőszak - kivéve egy hölgyet, aki olyan férfi fülét dobja, aki elfelejti magát annyira, hogy karját a dereka köré szorítsa. Nincsenek autós üldözések - autókat nem találtak fel - sem hajóroncsok, sem elrablások, sem téves személyazonosság, sem nagy államügyek, semmi, ami a mai normák alapján *izgalmat* keltené.

A *Barchester Towers* a 19. századi egyházi politika története, amelyet a kitalált brit székesegyházban, Barchesterben helyeztek el. A karakterek többsége kurátok, kápolnák, érsekségek, püspökök, kisebb kánonok, dékánok, prebodások és családjuk. Nem tudom, hogyan lehetne unalmasabbá tenni egy regény hangját. De Trollope zseni volt, aki történeteit finoman rajzolt személyiségekkel töltötte be, akiknek szenvedélyei és follikusai, diadalmai és gyengeségei ugyanolyan élénkek, mint az irodalomban.

The White Magic of Anthony Trollope

NO SEX, NO VIOLENCE, NO ABDUCTIONS,
NO SHIPWRECKS.

It is hard to think of behavior that is genuinely exclusive to one race. Naming one's daughter Quaneesha or leaving one's estate to the Sons of Confederate Veterans are as close as anything I can think of, but there are others that are not far off: having 30 children by 11 women, volunteering for the Red Cross, or living under a bridge after a career with the NFL. Certain things just seem quintessential.

It occurred to me, as I read the last few pages of *Barchester Towers*, that a taste for Anthony Trollope is something else that sends an almost unerring racial signal. You could add "reads Trollope" to the profile of people you would like to meet through a dating service, and you wouldn't have to specify race. If Detroit still has public libraries, I bet the Trollope volumes never leave the shelves.

Trollope is one of my favorite authors—I have read a dozen of his novels—but probably even in the eyes of most whites he has little to recommend him. In *Barchester Towers* there is no sex. There is no violence—with the exception of a lady who boxes the ear of a man who forgets himself so far as to put his arm around her waist. There are no car chases—cars had not been invented—no shipwrecks, no abductions, no mistaken identities, no great matters of state, in fact, nothing that would make for *excitement* by contemporary standards.

Barchester Towers is a story of 19th-century church politics, set in the fictional British cathedral town of Barchester. Most of the characters are curates, chaplains, archdeacons, bishops, minor canons, deans, prebendaries, and their families. I don't know how it would be possible to make a novel sound more boring. But Trollope was a genius, who filled his stories with finely drawn personalities whose passions and follies and triumphs and weaknesses are as vivid as anything in literature. Within the unpromising limits of rural

Belül ígérő keretein vidéki Anglia feltalálja nagy dráma, annál is inkább kézenfekvő, mivel a karakterek *vannak* olyan közönséges. Időnként valószínűtlen javításokba helyezi az embereket, de ez csak nagyobb érzelmekkel szolgál az ábrázoláshoz. Az egyik regény elolvasása az, hogy áttekintjük az emberi elmét, és az angol nyelv egyik legjobb stílussal foglalkozunk.

Trollope mondatokban írta, amelyek néha hosszúak, de mindig jól kidolgozottak. Klasszikus utalásokat tesz. Azt várja el, hogy az olvasók ugyanolyan mértékben élvezzék a nyelvet, mint ő, és félnek az antik és szokatlan mondatfordulásoktól. Más szavakkal: azok az emberek, akiket arra kényszerítenek, hogy olvassa el őt még mielőtt elegendőek lennének ahhoz, hogy megértsék őt, utálják őt, csakúgy, mint utálják Shakespeare-t vagy Dickenst, de azok számára, akik felfedezik őt, amikor készen állnak, tiszta öröm.

Ugrottam a *Barchester Towers* leírásában. Az egyházi politikáról, de a szerelemről is. Néhány kivételtől eltekintve, a Trollope regényei legalább egy párnnyilatkozatot követnek, ám mindig vannak gubancok, és a hölgy ugyanolyan valószínűleg bosszantja udvarát, mint aki elfogadja őt.

Nem tudom, miért engedte el a regények recenzensei oly ritkán a *regényt*, hogy maga beszéljen, de a *Barchester Towers* érdemes szinte véletlenszerűen idézni. Itt áll egy 40 éves preátus lelkiállapota, aki megismerkedett egy kellemes fiatal özvegyvel:

Mint szokása is, sok kérdést feltett magának, és rengeteg választ adott neki; és ennek előzetes eredménye az volt, hogy számára állította le magát. Megállapította, hogy túlságosan idős és túl rozsdás, hogy megkezdhesse a szeretet kialakításának manővereit; hogy hagyta, hogy az idő átcsúszjon a kezén, amelyet ilyen célokra kellett volna felhasználni; és most úgy kell feküdnie az ágyán, ahogy készítette. Aztán megkérdezte tőle, vajon valóban szerette-e ezt a nőt; és válaszolt magára, nem hosszú küzdelem nélkül, de legalább őszintén, hogy minden bizonnyal szerette. . . . Azt is elhatározta, hogy Eleanor nem törődött vele a szalmával. Aztán meggondolta magát, hogy többé nem gondolja rá, és folytatta a gondolatát, amíg majdnem olyan állapotban volt, hogy belemerüljön a kis patakba, amely az arkiadón alapja alján futott.

England, he invents high drama that is all the more compelling because his characters *are* so ordinary. He sometimes gets people into improbable fixes, but this only gives him a greater range of emotions to depict. To read one of his novels is to take a tour of the human mind, with one of the English language's great stylists as your guide.

Trollope wrote in sentences that are sometimes long but always well crafted. He makes classical allusions. He expects his readers to enjoy language as much as he does, and to be unafraid of antique and unusual turns of phrase. In other words, people who are forced to read him before they are old enough to understand him hate him just as they hate Shakespeare or Dickens, but for those who discover him when they are ready, he is pure joy.

I skimmed in my description of *Barchester Towers*. It is about church politics, but it is also about love. With few exceptions, Trollope's novels follow at least one couple to the point of a declaration, but there are always snags, and the lady is as likely to spurn her suitor as she is to accept him.

I don't know why reviewers of novels so seldom let the novel speak for itself, but *Barchester Towers* is worth quoting almost at random. Here is the state of mind of a 40-year-old prelate, who has become acquainted with an agreeable young widow:

He had, as was his wont, asked himself a great many questions, and given himself a great many answers; and the upshot of this was that he had set himself down for an ass. He had determined that he was much too old and much too rusty to commence the manoeuvres of love-making; that he had let the time slip through his hands which should have been used for such purposes; and that now he must lie on his bed as he had made it. Then he asked himself whether in truth he did love this woman; and he answered himself, not without a long struggle, but at least honestly, that he certainly did love her. . . . He also decided that Eleanor did not care a straw for him. Then he made up his mind not to think of her any more, and went on thinking of her till he was almost in a state to drown himself in the little brook which ran at the bottom of the archdeacon's grounds.

És itt van a megdöbbenő Signora Neroni, izgalmasan gyönyörű, de egy házasság nő és egy nyomorék, akinek az életét a kanapén kell töltenie. Minden férfit lenyűgöz, akivel találkozhatnak, beleértve a szerencsétlen Mr. Slope-t is:

Ami a signorát illeti. . . ő többet nem törődött Mr. Slope-vel, mint húsz másnak, akik lábánál voltak előtte. A nő szívesen, nem mohóan elfogadta tiszteletét. Ő volt a legfinomabb légy, amelyet Barchester eddig a webhöz nyújtott; és a signora egy erős pók volt, amely csodálatos hálót készített, és semmiképpen sem tudott élni legyek fogása nélkül. Az ízlése ebben a tekintetben feledékeny volt, mivel elkapásakor nem volt haszna az áldozatoknak. Házasságonként nem tudta etetni, ahogy a fiatal hölgy-legyek teszik, akiknek hálója általában az anyjuk szövéséből áll. Ugyancsak nem engedhette meg őket egy kevésbé legitim leírás elkerülése révén. Szerencsétlen szenvedése kizárta minden reményétől, hogy egy szeretővel lefeküdjön. Lehetetlen lenne elmenekülni egy hölgnél, akinek három szolgálta volt szüksége a kanapéről való mozgására. . . .

Mr. Slope örülni szerelmes volt, de alig tudta. A signora kiköpte őt, amikor egy fiú csákót készít egy parafaon, hogy élvezze várakozásainak energikus gyötrelmét. És nagyon jól tudta, mit csinál.

Mondanom sem kell, hogy a hölgyek nem hasonlók a jelképhez, és Proud, Mrs. a püspök felesége pedig még a reform reményében sem ébreszti érzéseit:

Signora Neroni iránti vonzereje túlságosan mély volt ahhoz, hogy beismerje, sőt azt is remélte, hogy az a hölgy látja útjainak hibáját. Proudie Mrs. Proudie az elveszettnek tekintette az egyiket, azaz a keresztény jótékonyági eszközökön kívül esőket, és ezért élvezhette a gyűlölet luxusát anélkül, hogy hátráltatta volna azt, hogy végül jól kivegye bűneitől.

Az ilyen mondatokat nem a gyorsolvasás céljából írták, de tele vannak szórakozással azok számára, akik időt vesznek igénybe, hogy megtalálják. Néhány embernek tetszik az ilyen írás, másoknak nem. Néhány ember szereti az operát, mások nem. De azt hiszem, hogy nehéz kedvelni Anthony Trollopet, és nem lenni fehér.

Természetesen ez alig egyedülálló a Trollope esetében.

And here is the redoubtable Signora Neroni, ravishingly beautiful, but a married woman and a cripple who must spend her life on a couch. She fascinates all men who meet her, including the unfortunate Mr. Slope:

As for the signora . . . she cared no more for Mr. Slope than she did for twenty others who had been at her feet before him. She willingly, nay greedily, accepted his homage. He was the finest fly that Barchester had hitherto afforded to her web; and the signora was a powerful spider that made wondrous webs, and could in no way live without catching flies. Her taste in this respect was abominable, for she had no use for the victims when caught. She could not eat them matrimonially as young lady-flies do whose webs are most frequently of their mothers weaving. Nor could she devour them by any escapade of a less legitimate description. Her unfortunate affliction precluded her from all hope of levanting with a lover. It would be impossible to run away with a lady who required three servants to move her from a sofa. . . .

Mr. Slope was madly in love, but hardly knew it. The signora spitted him, as a boy does a cockchafer on a cork, that she might enjoy the energetic agony of his gyrations. And she knew very well what she was doing.

Needless to say, ladies do not like the signora, and Mrs. Proudie, the bishop's wife, does not even leaven her feelings with any hope of reform:

Her dislike of Signora Neroni was too deep to admit of her even hoping that that lady should see the error of her ways. Mrs. Proudie looked on the signora as one of the lost—one of those beyond the reach of Christian charity, and was therefore able to enjoy the luxury of hating her, without the drawback of wishing her eventually well out of her sins.

Sentences like these were not written for speed reading, but they are full of entertainment for those who take the time to find it. Some people like this kind of writing and some don't. Some people like opera and some don't. But I think it is hard to like Anthony Trollope and not be white.

This is hardly unique to Trollope, of course. All the great au-

A nyugati irodalom nagyszerű akarái - és egyes kritikusok még nem is sorolják Trollopet az igazán nagyok közé - ugyanolyan finoman értik az emberi természetét, és ugyanazokat a követelményeket támasztják az olvasókat. Fellebbeznek olyan érzékenységre, amely nemcsak alaposan felnőtt, hanem felnőtt is egészen európai módon. Gondolom, létezik néhány franciaodott szenegáli, aki örömmel olvassa el a Stendahlt, ám a képzelet erőfeszítéseket igényel, hogy ezt felidézze.

És ez természetesen az egyik oka annak, hogy a tantervek megváltoznak. A spanyolok és a feketék nem látják értelmét Tolstoi olvasásának vagy az olasz nyelv tanulásának, és mivel a népesség aránya növekszik, a főiskolák és a középiskolák feladják a próbálkozásukat, hogy még fehéreket is beszerezzenek ezekre a dolgokra. És néhány szerencsétlen fehérre, akiket arra tanítottak, hogy gondolják, hogy Alice Walker és Rigoberta Menchu nagyszerű írók, soha nem fogják felfedezni, mi a valóban nagyszerű írás.

Nem azt mondom, hogy el kell olvasnia Antony Trollopet, hogy valóban fehér legyen; messze van tőle. De azok, akik még nem olvasták őt, olyan tapasztalattal rendelkeznek, amely szerintem alapvetően fehér.

A cikket 2012. május 25-én tették közzé az AmRen.com-on, « Quintessential White. »

thors of Western literature—and some critics do not even rank Trollope among the really great—have the same subtle understanding of human nature and make the same demands on readers. They appeal to a sensibility that is not only thoroughly adult, but adult in a way that is thoroughly European. I suppose there must be a few Frenchified Senegalese who read Stendahl for pleasure, but it takes an effort of the imagination to conjure one up.

And this, of course, is one of the reasons why curricula are changing. Hispanics and blacks do not see the point of reading Tolstoy or studying Italian, and as their share of the population increases, colleges and high schools will give up trying to get even whites to do these things. And some unfortunate whites who have been taught to think that Alice Walker and Rigoberta Menchu are great writers will never discover what great writing really is.

I am not saying that you have to read Antony Trollope to be genuinely white; far from it. But those who have not yet read him have in store an experience that is, I believe, quintessentially white.

The article was published at AmRen.com on May 25, 2012, under the title “Quintessentially White.”

A nyelv kibontása

A NEM NEM SZEK.

Tegnap megálltam egy metodista templom mellett, amely jótékonyági karácsonyfát értékesített. Egy ember azt mondta nekem, hogy az eladónak a nap vége van, majd azt kívánta nekem: « Boldog ünnepeket. »

" Nem értetted a" Boldog karácsonyt "? » Kérdeztem.

Igen, ez a szezon, amit meg kell kímélni az érzékenységét, zsidók és most a hinduk és a buddhisták és ateisták, azt hiszem, a leértékelési karácsony csak egy újabb « ünnep. » Még azok is, akik templomokban karácsonyfákat árusítanak, nem merik megszólalni a sértő szót.

A karácsony azonban még nem teljesen dörzsölte ki. A prédikátor a szószék biztonsága miatt biztosan elhozza magát, hogy boldog karácsonyt kívánjon gyülekezetének. Sokkal nagyobb kár, hogy a nyelv megtörtént helyett « szex » a « nem. »

Először lássuk egy dolgot egyenesen: az embereknek nincs neme; szexelünk - egészen a közelmúltig csak egy. A nem olyan nyelvtani kifejezés, amelyet olyan nyelvekben használnak, mint például a francia és a spanyol, hogy leírják a férfias és nőies szavak közötti különbségeket. Példa erre a *la grande filé* és a *le grand garçon*. Az angol nem rendelkezik olyan szavakkal, mint a pincér / pincérnő és a színész / színésznő.

A múltban, írók alkalmanként « nemi » annak érdekében, hogy ne kelljen megismételni a szó « szex » mint ez a mondat egy levelet írt Lady Mary Montagu 1723: « Ha azt mondjuk, az igazság, még soha nem volt olyan nagy becsben a tisztességes nem számára, és az egyetlen vigasztalásom, hogy ilyen nemű voltam, az volt a biztosítás, amelyet adott nekem, hogy soha nem házások közöttük. »

Nem volt egészen az 1960-as, hogy a feministáknak könyökös fel a szót « nemi » mint egy teljes csere a szex, de DH Lawrence akaratlanul tolt a dolgokat az irányba vissza 1929-ben ő volt az első feljegyzett szó használatát a « szex » mint a coitus eufemizmusa helyett azt jelenti, hogy mi különbözteti a férfiakat a nőktől. A « szexelni » kifejezésnek azt kell jelentenie, hogy egy fajnak - az amőbával ellentétben - neme van.

Unsexing the Language

GENDER IS NOT SEX.

Yesterday I stopped by a Methodist church that was having a charity Christmas-tree sale. A man told me the sale was over for the day and then wished me “Happy Holidays.”

“Don’t you mean ‘Merry Christmas?’” I asked.

Yes, this is the season in which we must spare the sensitivities of Jews—and now Hindus and Buddhists and atheists, I suppose—by downgrading Christmas to just another “holiday.” Even people who sell Christmas trees at churches don’t dare utter the offensive word.

Christmas has not been completely rubbed out, though. Surely the preacher, from the safety of his pulpit, will bring himself to wish his congregation a Merry Christmas. Far greater damage to the language has been done by replacing “sex” with “gender.”

First, let’s get one thing straight: Humans don’t have a gender; we have a sex—until recently, just one each. Gender is a grammatical term used in languages such as French and Spanish to describe the differences between masculine and feminine words. Examples are *la grande fille* and *le grand garçon*. English has gender in such words as waiter/waitress and actor/actress.

In the past, writers occasionally used “gender” in order to avoid having to repeat the word “sex,” as in this sentence from a letter written by Lady Mary Montagu in 1723: “To say truth, I have never had any great esteem for the fair sex, and my only consolation for being of that gender has been the assurance it gave me of never being married to any one among them.”

It wasn’t until the 1960s that feminists cranked up the word “gender” as a complete replacement for sex, but D. H. Lawrence unwittingly pushed things in that direction back in 1929. His was the first recorded use of the word “sex” as a euphemism for coitus rather than to mean what distinguishes men from women. The expression “to have sex” should mean that a species—unlike the amoeba—has sexes. Its current usage is absurd—and completely

Jelenlegi használata abszurd és teljesen felesleges. Nyelvünkben rengeteg udvarias szó van a cselekedetre - együttélés, párosulás, közösülés, rohadás, kongresszus -, sőt olyan helyzetbeli finomítások is, mint a házasságtörés és paráznság. A tisztetlenség variációk végtelenek. De hála a DH Lawrence, sőt könyveket vagy filmeket most « rengeteg szex » bennük, amikor mielőtt ő ideje lehettek erkölcsstelen, kéjvágyó, sikamlós, érzéki, érdes, vagy risque.

Miután a szex már nem pusztán klinikai megkülönböztetés, és kopulációt jelentett, a feministák megnyílt a felforgatás számára. Most a „nem” azt jelenti, hogy az összes elnyomó tehergépjármű-társadalom a nőket terheli, és ez megakadályozza őket a matematikusok és díjharcosok természetes szerepe alól, és cselekedeteket vágyakozik rá. A „nem” úgy működik, ahogy a „faj” mint társadalmi konstrukció működik. A faj, a baloldaliak mondják, egy szociológiai optikai illúzió, amelynek semmi köze sincs a biológiához. Gondolhatjuk, hogy vannak faji különbségek, de ez mind a fejünkben van.

Pontosan ezt akarták a feministák, hogy gondolkodjunk a szexről. « A nemek » eszközökkel « szex, mint társadalmi konstrukció. » Semmi sem rögzített, sem normális. A biológiai nem ugyanolyan tévedés, mint a biológiai faj. Csak a brutális szokás teszi az embereket katonákká, nőket ápolókká. A nemek világában a nemek közötti különbségekre önkényes gyakorlat, ha nem is hamis elnyomás gondolkodtunk. A „nem” az a szó, amelyet a baloldalt kihúztak egy nyelvtanból és divatos ideológiai ruhákba öltöztetnek a józan ész elleni támadás részeként.

Mindeddig senki sem jött fel olyan szavával, amely azt jelenti, hogy « faj mint társadalmi konstrukció. » Azt javaslom, hogy « renderelje. » Ez elég nevetséges, hogy vonzó legyen a baloldaliak számára.

De a feministák túl sikeresek voltak a « nemek. » Annyira általános lett, hogy elveszíti ideológiai előnyeit, és igazságosan a nemet értette. A formanyomtatványoknál most kéri a „nemét” - és nem szabad megrontani azokat a jokereket, akik a lehető leggyakrabban írták be a „nemét”. »

Sajnos a feministák azt tették, ami még nagyobb károkat okozhat: zaklattak minket, hogy megsértsük a nyelvtani egyik alaptörvényt. Ez egy sajátossága az angol, hogy használjuk az egyes számú névmás « ő » és a birtokos « a » ha az alany neve nincs meghatározva, mint a « Minden tanulóknak saját asztalán. »

unnecessary. Our language has plenty of polite words for the act—coitus, copulation, intercourse, rutting, congress—and even situational refinements such as adultery and fornication. The impolite variants are endless. But thanks to D. H. Lawrence, even movies or books can now “have lots of sex” in them, when before his time they might have been lewd, lascivious, lubricious, salacious, scabrous, or risqué.

Once sex ceased to be merely a clinical distinction and began to mean copulation, feminists saw an opening for subversion. Now, “gender” means all the oppressive freight society loads onto women and that keeps them from their natural roles as mathematicians and prize fighters, and makes them want to have babies. “Gender” works the way “race as a social construct” works. Race, the lefties tell us, is a sociological optical illusion that has nothing to do with biology. We may think there are racial differences, but it’s all in our minds.

That’s exactly what feminists wanted us to think about sex. “Gender” means “sex as a social construct.” Nothing is fixed or normal. Biological sex is just as much a delusion as biological race. It’s only brutish custom that makes men into soldiers and women into nurses. In the world of gender, what we used to think of as sex differences is arbitrary convention, if not vile oppression. “Gender” is the word the left dragged out of a grammar book and dressed up in fancy ideological clothes as part of this attack on common sense.

So far, no one has come up with a word that means “race as a social construct.” I suggest “render.” It’s ridiculous enough to appeal to lefties.

But the feminists were too successful with “gender.” It became so common it began to lose its ideological edge and started to mean just, well, sex. Forms now ask for your “gender”—and it’s not to thwart the jokers who used to write in “as often as possible.”

Unfortunately, the feminists have done what may be even greater damage: They have bullied us into breaking one of the basic laws of grammar. It is a peculiarity of English that we use the singular pronoun “he” and the possessive “his” when the subject’s sex is unspecified, as in “Each student has his own desk.” Students

A hallgatók fiúk vagy lányok lehetnek, de mindegyik rendelkezik íróasztallal. A feministák ezt nem bírják. Azt állítják, hogy az " ő " kizárja a lakosság felét, de ez abszurd. Gondolt már valaki, hogy „ aki tétováz, elveszik ” nem vonatkozik a nőkre? Vagy csak a férfiak élnének a munkavállalói paradicsomban: " Mindegyik képessége szerint, mindegyik igénye szerint " ?

Amerikaiak már browbeaten be akár az ügyetlen « ő » vagy a nyelvtanilag helytelen « azok, » mint « Minden tanulónak saját asztalán. » « Azok » származásán, sajnálatosan rossz. Ez a *többes számú* birtokában van, mint a „ A negyedik osztályosok elhagyták az osztálytermet. » Ugyanakkor, amikor a Twitter azt akarja, hogy többet megtudjon valakiről, vágyakozva azt javasolja: « Tekintse meg profiljukat. »

Nyelvünk olyan szavakkal teli, amelyeket kopasz politikai célokra csúsztattak be. A " hajléktalan " egy. Valamikor az 1970-es, évek és winos kapott egy promóciós lett « a hajléktalanok, » mintha azok belső ház a külvárosban kiegyenlítődték tornádó.

Ez a fajta felforgatás csak balról származik. Minden változás egy apró kísérlet, hogy mérgezzék valakinek az elméjét - ha nem a tied, akkor a gyermekeid. Manapság sok fiatal meglepődne, ha azt mondják, hogy „ Minden hallgatónak meg kell csinálnia a házi feladatát ” ugyanolyan téves, mint a „ Hazamegy. »

A baloldali minden nap csapkodik el a nyelv iránt. Visszatámad. Büszkén használjon olyan mondatokat, mint: « Mivel az ember emlős, szopja fiatalját. »

Közben boldog karácsonyt. Vagy mondjam: " Mary Christmas " ? Végül is az összes munkát elvégezte, nem igaz?

Ezt a cikket a Takimag .com-ban 2012. december 19-én tették közzé

can be boys or girls, but each has a desk. Feminists can't stand this. They claim that "his" excludes half the population, but this is absurd. Did anyone ever think that "He who hesitates is lost" doesn't apply to women? Or that only men would be living in the workers' paradise of "From each according to his ability, to each according to his need"?

Americans have been browbeaten into either the clumsy "his or her" or the ungrammatical "their," as in "Each student has their own desk." "Their" is pathetically, miserably wrong. It is the *plural* possessive, as in "The fourth-graders left their classroom." However, when Twitter wants you to find out more about someone, it cravenly suggests, "View their profile."

Our language is full of words that have been slipped into it for baldly political purposes. "Homeless" is one. Sometime in the 1970s, bums and winos got a promotion and became "the homeless," as if their trim houses in the suburbs had been leveled by tornadoes.

This kind of subversion comes only from the left. Every change is a tiny attempt to poison someone's mind—if not yours then your children's. Today, plenty of young people would be astonished to be told that "Every student should do their homework" is as wrong as "They goes home."

Every day, the left is hacking away at the language. Fight back. Proudly use such sentences as "Since man is a mammal, he suckles his young."

And in the meantime, Merry Christmas. Or should I say "Mary Christmas"? After all, she did all the work, didn't she?

This article was published at Takimag.com on December 19, 2012.

150 évvel Fort Sumter után

SEGÍTNI A SZEKCIÓT?

150 évvel ezelőtt ma este - 1861. április 12-én, 4: 30-kor - a szövetségi szövetségi erők tüzet nyitottak Fort Sumterre.

Dédapám, William Robertson Boggs volt egy mérnök, aki segített előkészíteni a fegyver beillesztését a Fort Moultrie-ben, amely a legkeményebb tüzet okozta. A családom mindkét oldalán az őseim konföderáció voltak, tehát a törzsнем körülbelül annyira déli, amennyire csak lehet. Mit jelent ez az Appomattox után 146 évvel?

Az amerikaiak híresen tudatlanok a történelemről, és a múlt mindig hanyatlak, ám ritka délieknek a „ The Waw ” és következményei soha nem maradnak messze a felszín alatti. William Faulkner híresen mondta: « A múlt soha nem halott meg. Még csak nem is múlt. » Ez csak a déliekre igaz (csak néhány Mayflower-származású brahmin kivételével). Egyes déliek valóban továbbra is a saját független nemzetéről álmodnak. 1994 óta a Déli Ligának nevezett szervezet megpróbált felkészülni a függetlenségre, bár vezetői - gondolkodó és tiszteletreméltó emberek - úgy vélik, hogy ez az idő még nem jött el.

Valaha eljön? Óriási akadályok vannak. A déli tele vannak Yankees-ekkel és mexikóiakkal, akiknek a déli nemzet gondolata értelmetlen. A feketék visszamennek Északról, és számukra egy déli nemzet rosszabb, mint értelmetlen: ez anathema. A déli nacionalisták a Konföderáció jóindulatú és romantikus újjáéledését képzelik el, harci zászlókkal, lovagi régiségekkel és konzervatív kereszténységgel; de sok amerikai számára nem lehet jóindulatú újjáéledés. Nem választhatják el a Konföderációt a rabszolgaságtól. És minden olyan cél, amely a rabszolgaság legkisebb, másodlagos, érdektelen szenvedésével jár, mély, valószínűleg végzetes hátrányba kerül.

Biztos vagyok benne, hogy egyetlen olyan személynek sem akarja vágyakozni a rabszolgaság újratelepítésére, aki egy független délről álmodik. De ez nem számít. Bármilyen Southern szuverenitás mozgását, hogy még megemlíti Lee és Jackson vagy bűg « Dixie » automatikusan gyanús.

150 Years after Fort Sumter

WOULD SECESSION SUCCEED TODAY?

150 years ago tonight—at 4:30 a.m. on April 12, 1861—Confederate forces opened fire on Fort Sumter.

My great-great-grandfather, William Robertson Boggs, was an engineer who helped prepare the gun emplacements at Fort Moultrie, which delivered the heaviest fire. All my ancestors on both sides of my family were Confederates, so my lineage is about as Southern as it could be. What does any of that mean 146 years after Appomattox?

Americans are famously ignorant of history, and the past is always receding—but for not a few Southerners “The Waw” and its consequences are never far below the surface. William Faulkner famously said: “The past is never dead. It’s not even past.” This rings true only for Southerners (except perhaps for a few Mayflower-descended Brahmins). Indeed, some Southerners still dream of an independent nation of their own. Since 1994, an organization called the League of the South has tried to prepare for independence, though its leaders—thoughtful and honorable men—concede that that time has not yet come.

Will it ever come? There are enormous obstacles. The South is filling up with Yankees and Mexicans for whom the idea of a Southern nation is meaningless. Blacks are moving back from the North, and for them, a Southern nation is worse than meaningless: it is anathema. Southern nationalists imagine a benign and romantic revival of the Confederacy, with battle flags, chivalry, and conservative Christianity; but for many Americans, there can be no benign revival. They cannot separate the Confederacy from slavery. And any goal with even the slightest, second-hand, undeserved taint of slavery is at a deep, probably fatal, disadvantage.

I am confident that not one person who dreams of an independent South has the slightest desire to reinstitute slavery. But that doesn’t matter. Any Southern sovereignty movement that even mentions Lee and Jackson or hums “Dixie” is automatically

És mi lehet a déli függetlenségi mozgalom Lee, Jackson és « Dixie » nélkül ?

Nincs különbség, hogy a rabszolgaság sokkal hosszabb ideig virágzott a Csillagok és Csíkok alatt, mint a Csillagok és Csíkok alatt. Nincs különbség, hogy Lincolnnak nem volt szüksége feketékre, és ki akarta őket vinni az országból. A Konföderációt és az egész Dél-ölelést a rabszolgaság keresztjére szögezték, de ezeket az akadályokat legyőzhetik az erőteljesen elszánt emberek.

Valami komolyabb hátráltatja a déli nacionalizmust: támogatása szinte teljes egészében azokra az emberekre korlátozódik, akik egyfajta politikát vallnak, míg a nemzeti mozgalmaknak a politikán túl kell lenniük. Független délihez olyan emberek támogatására lenne szükség, akik nem konzervatívak, akik nem gyanakodhatnak a nagy kormánytól, akik nem keresztények, akik esetleg nem ellenzik a homoszexuálisok házasságát, de még mindig elkötelezettek a dél felé. A déli nemzet gyökereinek széles körben el kellene terjedniük, nem csak mélyen sülyedniük.

Vegyük szent anyám nyilvánvalóan tudománytalan mintáját. 1922-ben született, azt hitte, hogy a déliek különböznek a Yankees-től, és hálás volt, hogy délkeleti született. Felállt, amikor « Dixie » játszott és nézett szórt, aki nem. Visszafordult a « A köztársasági csata himnuszát. » Amikor Jimmy Carter választották utáni egy kampányt Demokratikus rádióhirdetések egész dél ténylegesen szerepelt « Dixie, » hihetetlen, mint hogy most hangszigetelő gondolta, hogy csodálatos volt végre, hogy egy elnök, aki nem beszél akcentussal.

Egy éve Massachusettsben élt, és szeretett áthajtani az Új-Anglia vidékén. Nem tudta, hogy mit tegyen a halott emlékművektől, amelyek szinte minden városi téren vannak, amíg nem jött egy jó déli módon gondolkodni róluk: a Konföderáció lövészetének emlékműveként.

És mégis, anyám nem lenne része a mai déli nacionalizmusnak. Professzionális szociális munkás és Norman Thomas szocialista volt. Korai bajnok volt a nők felszabadításában, és kampányzott a meleg jogaiért. Hitt a kormány megváltó erejében, és elkötelezett liberális mellett sírjához ment.

suspect. And what Southern independence movement can there be without Lee, Jackson, and “Dixie”?

It makes no difference that slavery flourished under the Stars and Stripes for far longer than it did under the Stars and Bars. It makes no difference that Lincoln had no use for blacks and wanted them out of the country. The Confederacy and the entire South have been nailed to the cross of slavery—but these obstacles could be overcome by fiercely determined people.

Something more serious holds back Southern nationalism: Its support is limited almost entirely to people who profess a certain kind of politics, whereas national movements must be beyond politics. An independent South would need the support of people who may not be conservative, who may not be suspicious of big government, who may not be Christian, who may not oppose marriage for homosexuals, but who are still devoted to the South. The roots of a Southern nation would have to spread widely and not just sink deep.

Take the admittedly unscientific sample of my sainted mother. Born in 1922, she believed Southerners were different from Yankees, and was thankful to have been born a Southerner. She rose when “Dixie” was played and looked daggers at anyone who did not. She turned her back on “The Battle Hymn of the Republic.” When Jimmy Carter was elected—after a campaign in which Democratic radio ads throughout the South actually featured “Dixie,” incredible as that may now sound—she thought it was wonderful finally to have a President who did not speak with an accent.

She lived in Massachusetts for a year, and loved to drive through the New England countryside. She didn’t know what to make of the monuments to the Union dead that are in virtually every town square, until she came up with a good, Southern way to think about of them: as monuments to Confederate marksmanship.

And yet, my mother would not be part of today’s Southern nationalism. She was a professional social worker and a Norman Thomas socialist. She was an early champion of women’s liberation, and campaigned for gay rights. She believed in the redemptive

Anyám szerette a Déli, mert ebből a vörös szennyeződésből nőtt ki, mert ez volt a föld, amely őt formálta. Dél volt, mert déli született. A Konföderáció a kibővített család része volt - és bármit is tesz egy déli hölgy, szeret és védi családját.

De ma hány déli érzi magát úgy, mint ő Dél vonatkozásában, *kivéve* , *ha* ők szintén mélyen konzervatívok? A dél okának a politikai központban kell lennie, nem pedig a szélén.

Hadd tegyem világossá: nem a mai déli nacionalistákat vádolom politikai véleményük iránt, amelyekben sokan egyetértek. Csak arra utalok, hogy az a széles körű alapú déli patriotizmus, amelyben az anyám is részt vett, megszűnt. Manapság nincs sok déli nacionalista, aki meleg jogokért járna, vagy kiterjesztené a jóléti államot.

Ötven évvel ezelőtt volt a Fort Sumter-en való lövöldözés 100. évfordulója. 1961-ben negyedik osztályos voltam Richmondban (Virginia), tanárom, Bela Outlaw pedig kifejezetten déli hazafi volt. Soha nem voltunk, hogy beszélni az ő osztálya a « polgárháború » de a « háború az államok között » , mert ahogy magyarázta, mi volt a harc a függetlenség, nem harc, hogy ki ült a Fehér Ház. Megtanította nekünk, hogy a szétválás az amerikai forradalom hagyománya - amely Angliából történt szétválás volt - és hogy George Washington a Konföderáció nagy pecsétjén áll, mert őseink úgy hitték, hogy az ő nevében cselekszenek. Megtanította nekünk, hogy a 9. és a 10. módosítást nem lehet úgy értelmezni, mint amely megtiltja a szétválást, és hogy őseinknek jogi és erkölcsileg helyesek voltak.

Az összes osztálytársam szokatlan konföderáció volt. A " Yankee " megvetés kifejezés volt. A csata zászlója volt a bátorság és odaadás szimbóluma. Abban az évben megtakarítottam a szegény juttatásomat, és két valódi Konföderáció \$20 bankjegyet vásároltam . Örültem, hogy elképzelttem, kinek a keze érinthette ezeket a szent emlékeket.

Ötven évvel később, a *Brown kontra Tanács* végrehajtása után , azt gyanítom , hogy a mai Richmond negyedik osztályosok nem olyan konföderációs, mint az osztályom. Biztos vagyok benne, hogy tanáraik nem olyan konföderációk, mint Bela Outlaw.

power of government, and went to her grave a committed liberal.

My mother loved the South because she grew out of that red dirt, because that was the land that formed her. She was Southern because she was born Southern. The Confederacy was part of her extended family—and whatever a Southern lady does, she loves and defends her family.

But today, how many Southerners feel as she did about the South *unless* they also are deeply conservative? The cause of the South must be at the political center, not the fringe.

Let me be clear: I am not blaming today's Southern nationalists for their political opinions, many of which I share. I am pointing out only that the broadly-based Southern patriotism of which my mother was a part is gone. There are not many Southern nationalists today who would march for gay rights or would expand the welfare state.

Fifty years ago was the 100th anniversary of firing on Fort Sumter. In 1961, I was a fourth grader in Richmond, Virginia, and my teacher, Bela Outlaw, was an outspoken Southern patriot. We were never to talk in her class of the "Civil War" but of the "War between the States" because, as she explained, ours had been a battle for independence, not a fight over who sat in the White House. She taught us that secession was in the tradition of the American Revolution—which was secession from England—and that George Washington is on the Great Seal of the Confederacy because our ancestors believed they were acting in his name. She taught us that the 9th and 10th Amendments cannot be read as prohibiting secession, and that our ancestors were legally and morally right.

All my classmates were staunch Confederates. "Yankee" was a term of contempt. The Battle Flag was our symbol of bravery and devotion. That year, I saved up my meager allowance and bought two genuine Confederate \$20 bank notes. I thrilled to imagine whose hands might have touched those sacred relics.

Fifty years later, after the enforcement of *Brown v. Board*, I suspect today's Richmond fourth graders are not as Confederate as my class was. I'm certain their teachers are not as Confederate as Bela Outlaw was.

És mégis Miss Outlaw nem volt konzervatív. Pletykák voltak arról, hogy a fekete gyerekek jönnek a teljesen fehérek iskolába, és erről is határozott véleménye volt. Azt mondta, hogy pontosan úgy bánik a fekete gyerekekkel, amellyel bánik velünk, és akár tetszik, akár nem, jobb, ha ugyanezt tesszük.

Nem tudok az osztálytársaimról, de együttérzőnek tartom a szétválást. Örülnék, ha független déli vagy független Vermontot, Texasot vagy Cascadiát látnék. Tapsoltam a Szovjetunió szétesését, mivel az független hazákat jelentett, hanem azért is, mert a kommunizmus halálát jelentette. Ma a csecsenek az oroszok ellen, a dél-szudáni az arabok ellen, a kurdok a törökök ellen, a Flemings a vallonok ellen, a Quebeckers Ottawa ellen gyökerezik. A férfiaknak olyan *hazákra* van szükségük, amelyek az *övék*, amelyek megemlékeznek örökségükről és biztosítják annak fennmaradását.

De amikor a csehek és a szlovákok békésen elváltak egymástól, az az volt, hogy több millió ember volt cseh vagy szlovák nacionalista, sok más pedig másodszor. Az összes többi nézeteltérést a nemzet nevében félretették.

Az amerikai dél nem rendelkezik ugyanolyan széles körű nemzeti lelkesedéssel, és a fennmaradó néhány déli hazafiság szikráját a dél felé közömbös vagy ellenséges újoncok elfojtják.

A 150 évre visszatekintve megdöbben, hogy milyen távoli bosszantó volt a szövetségi kormány. Körülbelül az egyetlen kefe Washingtonnal, amelyet a legtöbb amerikaiak valaha is vásároltak, bélyegeket vásárolt a postafiókban. A szövetségeselek soha nem álmodtak arról, hogy elmondják neked, hogy ki kell bérelnie, hogy mit tehet az ételéhez, vagy hány szabadnapot kell megadnia a segítségért. Egyetlen amerikainak nem kellett elszámolnia Washingtonnak minden szerzett filléréért, majd jövedelmének nagy részét átutalnia. Még XIV. Lajos vagy a Szörnyű Iván sem gyakorolt ilyen zsarnokságot. Illinois és Wisconsin lakói szecessziós cikkeket szavaztak volna már Dél-Karolina előtt, ha a mai központi kormányzat szorzata alatt éltek volna.

És mégis, az ironia az, hogy a peszticiós bürokráciánknak nincs olyan határozottsága, amellyel Lincoln kormánya harcolt a háborúban.

And yet Miss Outlaw was not a conservative. There were rumors that black children might be coming to our all-white school, and she had firm views about that, too. She said she would treat black children exactly as she treated us, and, like it or not, we had better do the same.

I don't know about my class-mates but I remain sympathetic to secession. I would be glad to see an independent South—or an independent Vermont or Texas or Cascadia. I applauded the disintegration of the Soviet Union, as much because it meant independent homelands as because it signaled the death of Communism. Today, I root for the Chechens against the Russians, the South Sudanese against the Arabs, the Kurds against the Turks, the Flemings against the Walloons, the Quebeckers against Ottawa. Men need homelands that are *theirs*, that commemorate their heritage and ensure its survival.

But when the Czechs and the Slovaks peacefully seceded from each other, it was because millions of people were Czech or Slovak nationalists first, and many different things second. They set aside all other disagreements in the name of nation.

The American South does not now have the same broad-based national fervor, and the few sparks of Southern patriotism that remain are smothered by newcomers who are indifferent or hostile to the South.

Looking back 150 years, I am struck by how remote an irritant the federal government then was. About the only brush with Washington most Americans ever had was buying stamps at the post office. The feds never dreamed of telling you whom you had to hire, what you could put in your food, or how many days off you had to give the help. No American had to account to Washington for every penny he earned and then hand over a big part of his income. Not even Louis XIV or Ivan the Terrible exercised that kind of tyranny. The people of Illinois and Wisconsin would have voted articles of secession before South Carolina did if they had lived in the grip of today's central government.

And yet, the irony is that our pestilential bureaucracy has nothing like the resolve with which Lincoln's government fought the

Egy olyan országnak, amely a mantrákat a sokféleségről és a toleranciáról szól, fogalma sincs, mi is az. Nem rendelkezik azon identitással, amelyet az emberek számára tudhatunk, akik tudják, kik ők, tudják, mit akarnak, és készek harcolni érte.

Az igazi tragédia az, hogy a déli nacionalizmus 150 évvel korábban is megbotlott. Meg vagyok győződve arról, hogy ha manapság a déli - vagy bármely állam - polgárai úgy döntöttek, hogy vándorolnak, mint az őseim 1860-ban és 1861-ben, a szövetségi kormány nem vágja le őket, hogy holttesteiket az Unióban tartsák.

Függetlenség van minden olyan csoport számára, amely egyesíti annak eltökéltségét, hogy megtegye.

Ezt a cikket a VDARE közzétette. kukorica 2011. április 11-én.

war. A country that chants mantras about diversity and tolerance has no idea what it even is. It has no identity to impose on people who know who they are, know what they want, and are prepared to fight for it.

The real tragedy is that Southern nationalism crested 150 years too soon. I am convinced that if, today, the people of the South—or of any state—were as determined to secede as my ancestors were in 1860 and 1861, the federal government would not now slaughter them to keep their corpses in the Union.

Independence is there for any group that is united in its determination to take it.

This article was published at VDARE.com on April 11, 2011.

Hősies erőszak

Mikor kezdődik a harc, az Ön intézeteit megbírhatja.

Minden fiú álma a hősies erőszakról. Hét vagy nyolc éves korukra megmentették anyájukat számtalan képzeletbeli gazembertől, és öregedve más még érdekesebb nőket mentenek meg.

A baj az, hogy azoknak közülünk, akik nem élnek pisztollyal, a hősies erőszak lehetőségei nem gyakran fordulnak elő, és amikor jönnek, valószínűleg tompítják őket. Két ilyen lehetőségem volt.

Az első alkalommal, éltem egy agyafűrt része Washington, DC egyik délután hallottam zavaros kiáltások « megáll neki, » és « tolvaj » és egy fiatal fekete férfi rohanni által nem 20 méterre. Csak álltam és figyeltem. Felálltam és figyeltem, ahogy egy fehér srác utána fut. Nem volt esély arra, hogy a kocogó elkapja őt, és azt hittem, valószínűleg csak úgy tesz, mintha csak tesz.

Hazamentem és megpördültem. Éppen a főiskolán voltam, ahol tiszteletreméltó negyedéves voltam, és nem értettem, miért nem üldözték azt a rablót, és nem dobtam el. Bizonyára a hirtelenség és a váratlanság bénította meg, de semmit nem tettem. Szégyelltem, amikor gondolkodtam rajta.

Körülbelül öt évvel később újabb esélyt kaptam. Az anyámmal jöttem ki a New York City-i Macy áruházból, egy-egy nagy bevásárlótáskával. Megint zavaros ordítások hallatszottak, és láttam, hogy egy ember kifut a tömegből egy futás közben. Ezúttal ledobtam a táskákat a járdára, és azonnal követtem. Lement a lépcsőn egy metróállomás felé, a folyosó mentén rohant, és egy másik kijárat felé fordult egy utcára, amely meglepően elhagyatott volt.

Valószínűleg annak az időnek a felhalmozódott szégyen miatt voltam, amelybe azzal panaszkodtam, hogy nem fogtam el a rablót Washingtonban, de elég dühös voltam, hogy megöljem ezt. Döbbenetemre hallottam, hogy dühöngnek rajta, és átkozom.

Heroic Violence

WHEN THE FIGHT STARTS, YOUR INSTINCTS
MAY SURPRISE YOU.

All boys dream of acts of heroic violence. By the age of seven or eight they have saved their mothers from countless imaginary villains, and as they get older they save other even more interesting females.

The trouble is that for those of us who do not make a living carrying a gun, opportunities for heroic violence don't come very often, and when they come we are likely to muff them. I have had two such opportunities.

The first time, I was living in a dodgy part of Washington, D.C. One afternoon, I heard confused cries of "stop him," and "thief," and a young black man sprinted by, not 20 feet away. I just stood and watched. I stood and watched as a white guy jogged after him. There was no chance the jogger would catch him, and I thought he was probably just pretending.

I went home and brooded. I was just out of college, where I had been a respectable quarter-miler, and I couldn't understand why I didn't chase down that robber and thrash him. It must have been the suddenness and the unexpectedness that paralyzed me, but I did nothing. I felt ashamed whenever I thought about it.

About five years later I got another chance. I was coming out of the Macy's department store in New York City with my mother, with a big shopping bag in each hand. Once again there were confused shouts, and I saw a man break out of a crowd at a run. This time, I dropped the bags on the sidewalk and went after him instantly. He ran down the stairs into a subway station, sprinted along a corridor, and out another exit onto a street that was surprisingly deserted.

It must have been because of the accumulated shame of all those times I had reproached myself for not catching the robber in Washington, but I was mad enough to kill this one. To my amazement, I heard myself raging at him, cursing him. It must have

Bizonyára lelassított engem, és figyelmeztette, hogy utána vagyok, de nem tudtam segíteni. Megkerestem az embert, és arccal lefelé ment. Megfordítottam és kiabáltam: - Mit vittél? »

Aztán tett valamit, amely megmentette őt a félelmetes vertektől. Teljesen leereszkedett. Visszahúzta a fejét a járdára, kinyújtotta a torkát, a feje fölé tette a kezét, és szélesre nyitotta őket. Aranyszínű nyakláncot tartott, amelyet ellenállás nélkül hagytam, hogy elvegyem.

Azóta sokszor csodálkoztam, de talán egy pillanatnyi idő alatt az egész haragom kiszivárgott belőlem. Teljes benyújtása elvonta tőlem a haragot, mint a léggömb. Egy pillanattal korábban kész voltam megölni őt, és biztos vagyok benne, hogy véresen vertem volna meg, ha megpróbált volna harcolni velem. De hátán és tehetetlen volt, már nem tudtam, mit kezdjek vele. Engedtem fel, és megfordult, hogy menjen. « Soha nem, hogy megint » mondtam, és ő loped elindult lefelé, hogy furcsán kihalt utcán.

Visszamentem a Macy-hoz, és találtam egy csomót az emberek körül, akik egy nő körül álltak. A tolvaj feltétlenül szakította a nyakláncot a torkáról, mert sírt és tartotta a nyakát. Alig vette észre, amikor odaadtam neki a nyakláncot, de a mellette álló férfi megköszönte, nagy, hálás szemmel bámult rám.

Megtaláltam az anyámat. Még azt sem látta, hogy megyek, és megfordult, hogy a táskáit a járdára dobja. Rámutatott, hogy vérzem. Egy embernek a járdán történő elszállítása durva üzlet. A kezem háta el volt szakítva, mind a könyök, mind a térd vérzett. Mindent viselt, papucsot viselt, és lekapartam a bőrt az ujjaim felső részéről. Ennek egyiket sem vettem észre.

Azt hiszem, itt voltak órák. Washingtonban megtanultam, hogy vészhelyzetben nem számíthatom arra, hogy ösztönösen cselekszem a helyes dolgot. Megállítottam a váratlanság miatt. Csak azután, hogy tucatnyi alkalommal megismételtem a megalázásomat a fejemben, azonnal reagáltam. A katonák azt állítják, hogy a csatában a kiképzésük szerint harcolnak. Lehet, hogy egyesek ösztönösen cselekszenek helyesen, ám néhányunknak képzésre vagy mentális felkészülésre van szüksége a váratlan eseményekhez.

Egy másik lecke az volt, hogy a magas érzelmek primitív viselkedést eredményeznek .

slowed me down, and it warned him I was after him, but I couldn't help it. I tackled the man and he went face down. I turned him over and shouted, "What did you take?"

He then did something that saved him from a terrific beating. He went completely limp. He laid his head back on the sidewalk, stretched out his throat, put his hands up by his head, and opened them wide. He was holding a gold-colored necklace, which he let me take without resistance.

I have since marveled at this many times, but in that space of perhaps a second, all my fury drained out of me. His complete submission took the anger out of me like the air out of a balloon. An instant earlier, I had been ready to kill him, and I'm sure I would have beaten him bloody if he had tried to fight me. But on his back and helpless, I didn't know what to do with him anymore. I let him up, and he turned to go. "Never do that again," I said, and he loped off down that strangely deserted street.

I walked back to Macy's and found a knot of people standing around a woman. The thief must have ripped the necklace right off her throat, because she was crying and holding her neck. She hardly noticed me when I gave her the necklace, but a man standing next to her thanked me, staring at me with big, grateful eyes.

I found my mother. She had not even seen me go, and had turned to find her bags dropped on the sidewalk. She pointed out that I was bleeding. Tackling a man on a sidewalk is rough business. The backs of my hands were banged up, and both elbows and knees were bleeding. I had been wearing flip-flops, of all things, and had scraped the skin off the tops of my toes. I hadn't noticed any of this.

I think there were lessons here. In Washington I learned that in an emergency I cannot count on myself to do the right thing instinctively. I was immobilized by the unexpected. Only after rehearsing my humiliation dozens of times in my mind did I react instantly. Soldiers say that in battle, they fight the way they train. Maybe some people do the right thing instinctively, but some of us need training or mental preparation for the unexpected.

Another lesson was that high emotion begets primitive behav-

Az emberek, akik vadonban megfigyelnek farkasokat, azt mondják, hogy harc közben a vesztes azonnal megállíthatja az erőszakot, ha torkát kínálja ellenfelének. Ez az alárendelés gesztusa kiküszöböli az összes harcot az erősebb farkastól, és ahelyett, hogy a jugulen csapkodna, hagyja, hogy a gyengébb farkas elmenjen.

Az embereknek ennek is bennünk kell lennie. Amikor lehoztam azt az embert, biztosan tudta, hogy értelmetlen ellenállni. Lehetséges, hogy a fújásom meggyőzte, hogy egy hatalmasabb erő jelen van-e, és hogy jobban megmutatta a torkát. Az ösztön azt mondta, hogy ez volt a legjobb módja annak, hogy levonjam a haragomat, és igaza volt

« Csak nem a gyilkos ösztön, » egy barátom mondta. Azt gondolta, hogy jó bántalmazást kellett volna adnom a bunkónak, és a rendőrség előtt tartottam volna. Ez sokkal jobb történetet eredményezne, de miután a harc belőle ment, tőlem is.

Tehát amikor elképzelitek, hogy hősies erőszakkal foglalkoznak, figyelmeztetést kapok: Ha valami meglepő módon teljesen elkap, akkor túlságosan elbűvölő lehet a cselekedet. És amikor a harc elindul, ösztönei - mind a súlyos testi sértés, mind az irgalom iránt - meglephetnek.

Ezt a cikket a Takimagban tették közzé. kukorica november 14-én, 2002 a cím szerinti « Primal pillanatok. »

ior. People who observe wolves in the wild say that when they fight, the loser can stop the violence immediately by offering his throat to his opponent. This gesture of submission takes all the fight out of the stronger wolf, and instead of snapping at the jugular he lets the weaker wolf walk away.

Humans must have some of this in us, too. When I brought that man down, he must have known it was pointless to resist. Maybe my bellowing helped convince him he was in the presence of a superior force, and that he had better show his throat. Instinct must have told him this was the best way to draw off my fury, and he was right

“You just don’t have the killer instinct,” one friend said. He thought I should have given the jerk a good pounding, and held him for the police. That would have made for a much better story, but after all the fight went out of him, it went out of me, too.

So when you imagine yourself dealing out heroic violence, I have a warning: If something catches you completely by surprise, you may be too stupefied to act. And when the fight starts, your instincts—both for mayhem and for mercy—may surprise you.

This article was published at Takimag.com on November 14, 2007, with the title “Primal Moments.”

Emlékszem Joe Sobranra

A KÖNNYEN KÖNNYEN KÖTELEZETLEN A HATÁSAI NAGYON.

Joe Sobran, aki [2010. szeptember 30-án] elhagyta ezt a világot, talán a legszebb ember volt, akit valaha ismertem. Természetesen nem ragyogó minden tekintetben, sőt némelyekben is tompítanak, de azért látják, hogy láthassa az alapvetőket, megalázza a képmutatást, megragadjon egy ötletet egy mondat fordításával, gonosz humorral gúnyolódjon, és kezelje a legnehezebbet a legkisebb érintéssel rendelkező témákban, soha nem találkoztam az egyenlőivel, és soha nem számítottam rá.

Mint sokan mások, én először találkoztam Joe át az írást, pontosabban, az ő « pensées: Melléklet a reakciós holnap, » amely megjelent a december 31, 1985 számában *National Review*. Egy barátom küldött nekem, de félretettem őket. A cikk a folyóirat 35 folyóirat oldalán szerepelt, az ég kedvéért, és engem elbocsátott a zavaros cím. A barátom azonban ragaszkodott hozzá, és így először találkoztam Joe Sobran tudatában. Ma az esszé csak a hidegháború korszakának dátuma enyhíti; központi bölcsessége és betekintése soha nem fog elakadni. Joe állandó dolgokkal törődött, és kérdéseket tett fel, amelyek válaszokat igényelnek. Csak egy: « Amit mi tényleg fel kell kérdeznünk a liberálistól, még mielőtt elkezdenénk foglalkozni az ő napirendjével, ez a következő: Milyen társadalomban lenne konzervatív? »

Joe nagyon megközelíthető ember volt, és nem sokkal ezelőtt találkoztunk a házában, a virginiai Arlington erdős részén. Soha nem felejttem el két dolgot az első látogatáskor: a tipp, amelyben élt, és a beszélgetés csillogása. A ház gyakorlatilag minden centimétere térd mélyen volt újságokban, könyvekben, levelekben, ruhákban - mindez teljesen rendetlen. Az egyik szobából a szobába szűk csatornákon keresztül jutott el, ahol még mindig láthatók voltak a padlószintek, de különben Joe egy hulladéklerakóban élt.

Mint azóta sok beszélgetésem, amivel vele beszéltem, szeretném, ha leírtam volna a káprázatos megfigyeléseket, amelyeket úgy tűnt, hogy ilyen könnyedén eldobja. Kettőre emlékszem: « A főiskolai oktatás célja, hogy a kisebbségekről helyes képet adjon, és lehetőséget biztosítson számukra a lehető legtávolabbi élethez. »

Remembering Joe Sobran

FROM THE MERELY ADMIRABLE TO THE TRULY GREAT.

Joe Sobran, who left this world on Sept. 30 [2010], was perhaps the most brilliant man I have ever known. Not brilliant in all ways, of course, and even obtuse in some, but in his power to see the essential, to lay bare hypocrisy, to capture an idea with a turn of phrase, to mock with gentle humor, and to treat the heaviest subjects with the lightest touch, I have never met his equal and never expect to.

Like so many others, I first met Joe through his writing, specifically, his “Pensées: Notes for the Reactionary of Tomorrow,” which appeared in the December 31, 1985 issue of *National Review*. A friend had sent them to me, but I set them aside. The article ran for 35 magazine pages, for heaven’s sake, and I was put off by the murky title. My friend insisted, however, and so I first encountered the mind of Joe Sobran. Today the essay is only slighted dated by its Cold-War-era tone; its central wisdom and insights will never go stale. Joe cared about permanent things, and asked questions that demand answers. Here is just one: “What we really ought to ask the liberal, before we even begin addressing his agenda, is this: In what kind of society would he be a conservative?”

Joe was a very approachable man, and it was not long before we met at his house in a woodsy part of Arlington, Virginia. I will never forget two things about that first visit: the tip in which he lived, and the sparkle of his conversation. Practically every square inch of that house was knee deep in newspapers, books, letters, clothes—all in complete disorder. One got from room to room through narrow channels where bits of floor were still visible, but otherwise Joe lived in a landfill.

Like so many conversations I had with him since, I wish I had jotted down the dazzling observations he seemed to throw off so effortlessly. I remember two: “The purpose of a college education is to give you the correct view of minorities, and the means to live as far away from them as possible.” The other was a little story,

A másik egy kis történet volt, amely utalott arra, hogy az érdekei milyen irányba haladnak, és amelyet úgy fogok átfogalmazni, amennyire csak emlékszem:

Sok mókus van itt, ahol lakom. Érdekes kis lények, és szeretnék jobban megismerni őket. Azt hiszem, természetes, hogy gyanakvónak tekintik minden olyan állatot, amely sokkal nagyobb, mint ők, de egyszerűen nem tudsz hozzájuk közel állni. Mindenhol látják a mókusellenes tevékenységeket.

Később Virginiába költöztem, és Joe-val jobban megismerkedtünk. Láttuk egymást konferenciákon és üléseken, és ő valószínűleg egy-egy alkalommal a házamban volt vacsorázni. A feleségem morogta, hogy üres kézzel jött, és soha nem viszonzott. Megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy a középkorú aggregéyek szórakoztató ereje korlátozott, és hogy egészségi kockázatával jár, ha lábát állítja a házába. Mindig az adós voltam, függetlenül attól, hogy milyen gyakran jött vacsorára. Az egyik este hallottam egy újabb szóbranizmust, amelyet gyakran úgy gondoltam, mintha a sajátom lenne: « A párosodási és migrációs szokásaikban a liberálisok megkülönböztethetetlenek a Ku Klux Klan tagjaitól. »

Ez a könnyű érintés, ez a szikra, azt hiszem, felemelte Joe írását az egyszerűen csodálatosról az igazán nagyra. Én is írok, de ha nagyon érdekel valami, akkor komoran komolyan veszem magam, és a mondatok felháborodnak. Nem Joe. Mélyen törődött a dolgokkal - Lord, hogy törődött vele -, de a legszörnyűbb dolgokról olyan mondatokkal tudott írni, amelyek elmosolyodtak. Ez egy olyan ajándék, amelyet Joe csak nagyon kevesen osztott meg: olyan férfiakkal, mint a HL Mencken és Mark Twain. Ritkán irigylem az ember írását, ám irigylem Joeét.

Joe életében voltak olyan mozdulatok, amelyek számomra ismeretlenek voltak a területről. Nem az volt, hogy az embereket távol tartotta; érdekeink egyszerűen eltértek. Joe iránti szentelés, az abortusz iránti aggodalma, az Izrael iránti érdeklődés, Shakespeare tisztelete - ezek a dolgok saját irányba vitte őt.

Ugyanakkor erről az utolsó kérdésről emlékszem, hogy beszéltem vele a szonetról. Mondtam neki, hogy zavartak voltam a középiskolában, mert oly soknak tűnt szerelmi versek, amelyek egy embernek szóltak. Megkérdeztem erről az angol tanártól, de ő adott nekem egy kínzott ex tervezést

which hinted whither his interests were heading, and that I will paraphrase as best I can remember:

There are lots of squirrels out here where I live. They are interesting little creatures, and I'd like to get to know them better. I suppose it's natural for them to be suspicious of any animal that is so much bigger than they are, but you just can't get close to them. They see anti-squirrelism everywhere.

Later I also moved to Virginia, and Joe and I got better acquainted. We saw each other at conferences and meetings, and he must have been to my house for dinner a score of times. My wife grumbled that he came empty handed and never reciprocated. I tried to explain to her that there are limits to the entertaining powers of middle-aged bachelors, and that she would be risking her health to set foot in his house. I was always the debtor no matter how often he came to dinner. It was at one of those evenings that I heard another Sobranism I have often trotted out as if it were my own: "In their mating and migratory habits, liberals are indistinguishable from members of the Ku Klux Klan."

It was this light touch, this sparkle that, I believe, lifted Joe's writing from the merely admirable to the genuinely great. I write too, but if I really care about something, I get grimly serious, and the sentences scowl. Not Joe. He cared deeply about things—Lord, how he cared—but he could write about the most awful stuff with sentences that smiled. This was a gift Joe shared with only a very few: men like H. L. Mencken and Mark Twain. I rarely envy a man's writing, but I envied Joe's.

There were swathes of Joe's life, though, that were unknown territory to me. It was not that he kept people out; our interests simply diverged. Joe's devotion to the church, his concern about abortion, his interest in Israel, his veneration of Shakespeare—these things took him in his own directions.

On this last point, though, I remember talking to him about the sonnets. I told him I had been baffled in high school because so many seemed to be love poems addressed to a man. I had asked my English teacher about that, but he gave me some tortured ex-

Nem is emlékszem. Nem Joe. Mint mindig, odament, ahová csak kevés merne. Közülük azok voltak, akik kételkedtek abban, hogy a Stratford-on-Avon ember valószínű lehetett-e az igazi hölgy, és volt saját jelöltje: Edward De Vere, Oxfordi gróf -, aki állítása szerint homoszexuális volt. Amikor Joe 1997-ben megjelent a Shakespeare-féle szerzői kérdésről szóló könyv, *Alias Shakespeare*, panaszkodott, hogy igyekezzen próbálni, nem tudta rávenni, hogy a kiadó használja azt, amit szerinte egy ragyogó hirdetési vonalnak tartott: « Ő furcsa. Itt van. Ő Edward De Vere. »

Joe karrierjének nagy fordulópontja természetesen a *National Review* és a William F. Buckley veszekedése volt, Jr. Joe úgy vélte, hogy Buckley gyávaság miatt áldozta fel őt, és többször írt róla. Szokásos ügyességével írt, de szavai voltak. Ezért éreztem pangást, amikor Joe újabb oszlopot indítottam a Buckley-ről, amelyben azt írta, hogy azóta megtudta, hogy korábbi főnökének emfizema áll fenn, és hogy a kilátások rosszak. Én félig arra számítva, Joe saját édes változata « szolgálja a szemetet jobb, » de meglepetésemre és örök csodálatot, Joe szentelt a oszlopon elmondja nekünk, mennyire finom ember Buckley volt. Buckleyt csak az előadóterem hátuljáról ismertem, de Joe oszlopa nagylelkűség és még nemesség élő arcképe volt. Ez az oszlop számomra Joe saját nemességének inspiráló kifejezése volt.

Joe természetesen nem mindig volt nemes, és mivel egészsége romlott, és körülményei egyre elhúzódtak, ez nem tehetta meg a szűk perspektívát. De semmi nem tudta megakadályozni, hogy Joe Joe legyen. Egy ideje nem láttam őt, mielőtt meghalt, de hallom, hogy a végén megtartotta bátorságát és méltóságát, hogy készen halt meg - abban, hogy megismeri a Teremtőjét. Biztos vagyok benne, hogy soha nem fogok még egyszer találkozni vele.

Ezt a cikket a VDARE közzétette. kukorica 2010. október 1-jén.

planation I don't even remember. Not Joe. As always, he went where few would dare. He was among those who doubted the Stratford-on-Avon man could have been the real bard, and he had his own candidate: Edward De Vere, Earl of Oxford—who, he had concluded, was homosexual. When Joe's book on the Shakespeare authorship question, *Alias Shakespeare*, appeared in 1997, he lamented that try as he might, he couldn't get the publisher to use what he thought was a brilliant advertising line: "He's queer. He's here. He's Edward De Vere."

The great turning point in Joe's career, of course, was his quarrel with *National Review* and William F. Buckley, Jr. Joe believed Buckley had sacrificed him for cowardly reasons, and he wrote about it—several times. He wrote in his usual deft way, but there was a sting in his words. That is why I felt a pang when I started yet another column by Joe about Buckley, in which he wrote he had just learned his former boss had emphysema and that the outlook was bad. I was half expecting Joe's own dulcet version of "serves the bastard right," but to my surprise and everlasting admiration, Joe devoted the column to telling us how fine a man Buckley was. I knew Buckley only from the back of a lecture hall, but Joe's column was a living portrait of generosity and even nobility. That column was, for me, an inspiring expression of Joe's own nobility.

Joe was not always noble, of course, and as his health declined and his circumstances grew straitened this could not help but narrow his perspective. But nothing could keep Joe from being Joe. I had not seen him for some time before he died, but I hear that he kept his courage and dignity to the end, that he died ready—confident that he would meet his Maker. I am confident that I will never meet his like again.

This article was published at VDARE.com on October 1, 2010.

Sam Francis, RIP

SAM MEGHAJTÓ KOLLEGÁT ÉS KEDVES BARÁT volt.

Egyik alkalommal 1986-ban vagy 1987-ben a kaliforniai Menlo Park házában ültem és egy San Francisco-i újságban olvastam egy cikket. Nem tudtam észrevenni a szerző nevét, amikor elkezdtem olvasni, de a cikk felénél azt mondtam magamnak: « Ez az ember briliáns, és ő is egyikünk. » Felnéztem a vonalra, és mentális jegyzetet készítettem, hogy emlékezzem a szerző nevére. Samuel Francis volt.

Elkezdtem máshol keresni a Ferenc on-line vonalát, és hamarosan ő és én leveleztünk. Üzleti úton repültem Washington DC-be - valószínűleg 1988-ban - és Sam beleegyezett, hogy vacsorára találkozik velem. Ez volt az első számtalan vacsorához, találkozóhoz, telefonhíváshoz, beszélgetéshez, és volt a kezdete annak, amely áhított barátsággá vált. Ez az első találkozás Sam-vel azelőtt volt, hogy megkezdtem volna az *amerikai reneszánszá válást*, és a hónapok során határozottan sürgette, hogy kezdjem a kiadványt. Megígérte, hogy írok a magazinnak, és az a tudás, hogy legalább egy elsőrendű közreműködőre támaszkodhatom, sok ösztönzést váltott ki abban, ami bizonytalan vállalkozás lehetett.

A barátságunk korai éveiben megtudtam, hogy Sam aggodalmas viselkedése mellett melegsívű és érzékeny ember - még egy félnk ember is - volt. Amikor telefonáltam, úgy üdvözölné, mintha számlagyűjtő lennék. « Nagy hallani, » nem volt Sam stílusa. De volt örömmel hallja tőlem, és folytatta az írást az AR és felajánlja felbecsülhetetlen tanácsot.

Amikor több éves publikáció után úgy döntöttem, hogy konferenciát rendezek az AR olvasói számára, Sam volt az első személy, akire gondoltam. Az 1994-es konferencia - ismét bizonytalan vállalkozás - nagy sikernek bizonyult, nem kismértékben, Sam beszédkészségének köszönhetően. Azóta minden AR-konferencián beszéde mindig az egyik legjobban részt vett és a legjobban fogadott beszéd volt.

Sam Francis, RIP

SAM WAS AN INSPIRING COLLEAGUE AND
A DEAR FRIEND.

One day in 1986 or 1987 I was sitting in my house in Menlo Park, California, reading an article in a San Francisco newspaper. I had not noticed the author's name when I began to read, but half-way through the article, I said to myself: "This man is brilliant, and he is one of us." I looked up at the by-line, and made a mental note to remember the author's name. It was Samuel Francis.

I began to look elsewhere for the Francis by-line, and soon he and I were in correspondence. I flew to Washington, DC, on business—probably in 1988—and Sam agreed to meet me for dinner. It was the first of countless dinners, meetings, phone calls, conversations, and was the beginning of what became a cherished friendship. This first meeting with Sam was before I had started what became *American Renaissance*, and over the months he strongly urged me to begin publishing. He promised to write for the magazine, and the knowledge that I could rely on at least one first-rate contributor was a source of much encouragement in what could have been an uncertain venture.

It was in those early years of our friendship that I learned that beneath Sam's gruff manner there was a warm-hearted and sensitive man—even a shy man. When I telephoned, he would greet me as if I were a bill collector. "Great to hear from you," was not Sam's style. But he *was* glad to hear from me, and he continued to write for AR and offer invaluable advice.

When, after several years of publishing, I decided to hold a conference for AR readers, Sam was the first person I thought of as a speaker. The 1994 conference—once again, an uncertain undertaking—was a great success thanks, in no small measure, to Sam's willingness to speak. At every AR conference since then, his talk was always one of the best attended and best received. His droll wit, his striking parallels, his arresting metaphors, his impromptu sallies during the question period—no one could both edify and

Droll szelleme, szembeszökő párhuzamai, letartóztató metaforái, exromptív engedetlenségei a kérdéses időszakban - senki sem tudta szerkeszteni és szórakoztatni, ahogy Sam tette, és a napi eljárás után mindig a barátságos kör középpontjában állt a későn. éjszaka.

Sajnos, bár a Sam szövetsége az AR javát szolgálta, a fordított fordítás nem mindig volt igaz. Valójában az 1994. évi konferencián való részvétele legalább részben felelős karrierjének hirtelen eltolódásáért. Azóta, amikor először ismertem őt, Sam egyúttal szindikált és egy munkatársa volt a *Washington Times*-nak. A *Times*-ban betöltött pozíciója jól látható volt és jelentős befolyással bírt, és ugyanúgy, mint sokan feliratkoztak a *krónikákra*, elsősorban Sam oszlopának olvasására, néhány olvasó csak azért választotta a *Times*-ot, mert ő érte.

Sam először bajba került a *Times*-ban, amikor egy oszlop a Baptista Egyházat megbotránkozta a rabszolgaság iránti hivatalos bocsánatkérésért. Bár az oszlop nem védte a rabszolgaságot, Sam rámutatott, hogy a Bibliában sehol sem írók le a rabszolgaságot bűnnek, és hogy az egyháznak nem volt doktrínális oka arra, hogy bocsánatot kérjen valamiért, amelyben egyetlen élő baptista sem vett részt.

A *Times* figyelmeztette, de tartotta. Nem sokkal ezután azonban az 1994-es konferencián nyilvánosságra kerültek az ő észrevételei. Bár Sam soha nem kapott teljes magyarázatot arra, hogy miért bocsátották el az írásból, a következő szavak, amelyeket az AR közönségnek mondtak, látszólag részét képezték az oknak:

A civilizáció, amelyet fehéreként Európában és Amerikában teremtettünk, nem fejlődhetek volna ki a teremtő emberek genetikai adottságain kívül, és semmi sem indokolja azt hinni, hogy a civilizáció sikeresen átvihető más emberek számára.

Lehet, hogy ma a *Times* nem vette volna figyelembe ezt a nem túl sokkoló, sőt nyilvánvaló állítást. Nemrégiben példamutató módon félrevezetett írói ideológiai támadásokat. Tíz évvel ezelőtt azonban úgy tűnik, hogy ez túl sok, és Sam független újságíróként kezdte karrierjét. Ha van valami, akkor valószínűleg jobbak vagyunk érte, mert annyira produktív volt. Hetente kétszer szindikált oszlopok és *krónikus* havi esszéi mellett a *The Citizens Informer* szerkesztője és az *The Occidental Quarterly* könyvszerkesztője volt.

entertain as Sam could, and after the day's proceedings, he was always at the center of a convivial circle late into the night.

Unfortunately, much as Sam's association benefited AR, the reverse was not always true. In fact, his participation at the 1994 conference was at least partly responsible for a sudden shift in his career. From the time I had first known him, Sam had been both a syndicated columnist and a staff columnist for the *Washington Times*. His position at the *Times* was one of high visibility and considerable influence, and just as many people subscribed to *Chronicles* mainly to read Sam's column, a certain number of readers picked up the *Times* only because he wrote for it.

Sam first got in trouble at the *Times* for a column ridiculing the Baptist Church for a groveling, official apology for slavery. Though the column did not defend slavery, Sam pointed out that nowhere in the Bible is slavery described as a sin, and that the church had no doctrinal reason to apologize for something in which no living Baptist had had a part.

The *Times* gave him a warning, but kept him on. Soon after, however, there was some publicity about his remarks at the 1994 conference. Though Sam himself never got a full explanation for why he was dismissed from the paper, the following words, spoken to the AR audience, appear to have been part of the reason:

The civilization that we as whites created in Europe and America could not have developed apart from the genetic endowments of the creating people, nor is there any reason to believe that the civilization can be successfully transmitted to a different people.

Perhaps today, the *Times* would have overlooked this not-very-shocking, even obvious statement. It has recently brushed aside ideological attacks on its writers in an exemplary manner. Ten years ago, however, this appears to have been too much, and Sam began a career as an independent journalist. If anything, we are probably the better for it, because he was so productive. In addition to his twice-weekly syndicated columns and monthly essays for *Chronicles*, he was editor of *The Citizens' Informer* and book editor of *The Occidental Quarterly*. To this he added a regular stream of books

Ehhez rendszeres könyveket és monográfiákat, számos beszédi megbízást és szolgálatot tett több igazgatótanácsban, beleértve az AR szülői szervezetét, a New Century Alapítványt.

Sam gondolkodóként és íróként kifejezett ragyogásáról és merészségéről nem lehet kétség. Az AR-ról szóló cikkei önmagában elegendő bizonyítékot jelentenek erre. Kétségkívül a mi korunk fehér faji tudatának filozófusa volt, eredeti és provokatív író volt számos témában, széles körű történeti ismereteket és évek reflexióját hozva minden tárgyhoz, amelyre írt. Sam valóban úgy érezte, hogy hatalmas csúcson van. Nemrég mondtam el neki, hogy azt gondoltam, hogy észreveszem magamban az alkalmi emlékezetet, és elcsúsztak a mentális fogaskereknek, amelyekről az 50 év felettiak gyakran panaszkodnak. Sam meglepettnek hangzott. Az agya - mondta - még soha nem volt mozgékonyabb vagy erősebb.

Sam lenyűgöző karriert építhetett volna nyilvános értelmiségi vagy agytröszt-végrehajtóként, ha - mint sokan - hajlandó volt-e bevágni a vitorláit és a bója között kormányozni. Ez természetesen nem volt Sam útja, és erőteljesen írva arról, amit igaznak, erkölcsi és létfontosságúnak ítélte, feláldozta a hangsúlyt és elismerését a nagyobb jutalomért, ha elvégezte azt, amit látott, mint kötelességét.

Sam meggyőződései - tehát ellentétben a korabeli jótékonyssággal - ellentétben voltak a magán viselkedésével. Nem élvezte éles nézeteltéréseit, és nem volt íze a politikai vita tárgyát képező kiáltó rajeknek. Ezért nem élvezte a rádió- vagy televíziós fellépéseket, és nem kereste őket. Nem tudta betartani azt a tudatlanságot és még durvaságot sem, amelyet a legtöbb műsor házigazdájától elvárhatott.

Sam meglepően félnék ember volt, és soha nem nyomta magát másokra. Minden nagy összejövetelnél az új kapcsolatok felkutatása helyett azoknak az embereknek tartotta, akiket a legjobban ismert. De természetesen emberek jöttek hozzá - ragyogása, erudíciója és néha vad szelleme vonzza. Szorongása távolról tartotta néhány csodálót, de még sokan megtanultak, mint én, hogy megismerjék Sam valódi melegségét és báját. Életének minden időszakában barátokat szeretett és tartott fenn, a Johns Hopkins-tól, a Szenátustól, valamint azon sok ember között, akik fűrtök voltak a folyóiratok és az intellektuális mozgalmak körül, amelyeken ilyen erős befolyást gyakorolt.

and monographs, numerous speaking engagements, and service on several boards of directors, including that of AR's parent organization, the New Century Foundation.

Of Sam's brilliance and boldness as a thinker and writer there can be no doubt. His articles for AR alone are ample testimony to that. He was undoubtedly the premier philosopher of white racial consciousness of our time, and was an original and provocative writer on a host of subjects, bringing broad historical knowledge and years of reflection to any subject on which he wrote. Sam, indeed, felt he was at the height of his powers. Not long ago I told him I thought I detected in myself the occasional memory lapses and slipped mental cogs of which people over 50 often complain. Sam sounded surprised. His brain, he said, had never been more agile or more powerful.

Sam could have built an impressive career as a public intellectual or think-tank executive if, like so many, he had been willing to trim his sails and steer between the buoys. This, of course, was not Sam's way, and by writing forcefully about what he knew to be true, moral, and vitally important, he sacrificed prominence and acclaim for the greater reward of doing what he saw to be his duty.

Sam's convictions—so at odds with the pieties of his time—were in contrast to his private demeanor. He did not enjoy sharp disagreement, and had no taste for the shouting contests that pass for political debate. This was why he did not enjoy radio or television appearances, and did not seek them. He could not abide the ignorance and even rudeness he could expect from the hosts of most programs.

Sam was a surprisingly shy man, and never pressed himself on others. At any large gathering he kept to the people he knew best rather than search out new contacts. But, of course, people came to him—attracted by his brilliance, his erudition, and his sometimes savage wit. His gruffness kept some admirers at a distance, but many more learned, as I did, to know Sam's real warmth and charm. He made and kept friends from every period of his life, from Johns Hopkins, the Senate, and among the many people who clustered around the magazines and intellectual movements over

Mint oly sok nagy tehetségű ember, Sam eredményei olyan területeken is megdöbbentőek voltak, amelyekről ő még nem volt ismert. Például mélyen olvasta az irodalomban, mind komoly, mind népszerű. Enciklopédikus ismerete volt a HP Lovecraft szerzőről, akire több esszét írt. Az irodalmi ismerete öröme tette lehetővé, hogy a saját olvasmányomat megbeszéljük vele. Amikor elkaptam az időt, hogy elolvassam Joseph Conrad regényét, vagy akár csak Alexander Pope versét, Samnek mindig éles emlékei voltak a szerzőről és magáról a műről. Részben végigmentem Dickens *Dombeyjén és Fián*, amikor Sam meghalt, és az óriási szomorúság apró sarkában vagyok, amikor tudom, hogy soha nem fogom örülni annak a nagy regénynek a kommentálásához.

Sok embertől eltérően, akiknek Ph.D. professzionális célból végzett, gyorsan hátrahagyott munka, Sam történelmi tanulása valódi örömet tükrözött a múlt megismerésében. Úgy tűnt, megtartotta mindazt, amit valaha is megtanult, és kimeríthetetlen forrás volt a betekintésre és az információra. Amikor az én rosszindulatú módszerem átbotlaszthatok egy homályos, de pikáns eseményt egy 19. századi brit gyarmati kampányból, Sam mindent tudna a kampányról, miért az akkori gyarmati miniszter megrendelte, és miért ellenezte a külügyminiszter. Amikor megismerkedtem Strabo görög történészekkel és geográfussal, Sam természetesen mindent tudott róla és miért fontos.

Milyen szörnyű pazarlás, hogy egy ilyen hatalmas tanulással és betekintéssel bíró embert hirtelen le kell verni! Csak néhány héttel a halála előtt Sam megkapta az ösztöndíjat az amerikai konzervativizmus kritikájának megírására, és elengedhetetlen elengedhetetlen kötelezettségeket vállalt arra, hogy időt adjon arra, ami biztosan biztos volt a legfontosabb könyvéhez. Ez a könyv, aminek kellett volna lennie - akár csak másoknak, amelyeket minden bizonnyal írt volna - olyan veszteség, amelyet soha nem lehet megtéríteni.

Ezért Sam számomra egyaránt inspiráló profi kolléga és közeli barát volt. Nem volt olyan ember, aki többet tett volna az ügyünk érdekében, és senki sem volt, akivel kellemebb és érdekesebb estét lehetett eltölteni.

which he exerted such a strong influence.

Like so many men of great talent, Sam's attainments were striking even in areas for which he was not well known. For example, he read deeply in literature, both serious and popular. He had an encyclopaedic knowledge of the author H.P. Lovecraft, on whom he wrote several essays. His knowledge of literature made it a pleasure to discuss my own reading with him. Whenever I snatched the time to read a novel by Joseph Conrad or even just a poem by Alexander Pope, Sam always had insightful recollections about the author and the work itself. I was part-way through Dickens's *Dombey and Son* when Sam died, and in a tiny corner of the immense sadness I feel, is the pang of knowing I will never have the pleasure of his commentary on that great novel.

Unlike many people, whose Ph.D. is a labor undertaken for professional purposes and quickly left behind, Sam's historical learning reflected a real joy in knowing the past. He seemed to retain all he had ever learned, and was an inexhaustible source of insight and information. When, in my desultory way, I might stumble across an obscure but piquant incident from a 19th century British colonial campaign, Sam would know everything about the campaign, why the colonial minister of the time had ordered it, and why the foreign minister opposed it. When I became acquainted with the Greek historian and geographer Strabo, Sam, of course, knew all about him and why he was important.

What a terrible waste that a man of such immense learning and insight should suddenly be struck down! Only a few weeks before he died, Sam had received a grant to write a major critique of American conservatism, and had been clearing away inessential commitments to make time for what would have been, I am sure, his most important book. This book that should have been—like others he would certainly have written—is a loss that can never be made good.

Sam was therefore, for me, both an inspiring professional colleague and a close friend. There was no man who accomplished more for our cause, nor was there one with whom a more agreeable and edifying evening could be spent. Our movement is fortunate

Mozgalmunknak szerencsés , hogy megvan neki, és még szerencsésebb, hogy megismertem őt bizalmas módon.

Sam még sok évet megérdemel a mi mozgalom élvonalában megválasztott helyén, korának hazugságait és képmutatásait fedve, harcolva az ő szeretett nép és civilizációért. A legnagyobb tisztelegésünk Sam-nek az, ha megteszünk mindent, amit elvárt tőlünk: megújult elkötelezettséggel folytatjuk azt a nagy munkát, amelynek részét képezte.

Ez a cikk először az amerikai reneszánsz 2005. április kiadásában jelent meg .

to have had him, and I am even more fortunate to have known him in the confidential way I did.

Sam deserved many more years at his chosen place in the vanguard of our movement, laying bare the lies and hypocrisies of our time, and fighting for the people and civilization he loved. Our best tribute to Sam is to do what he would have expected of us: to carry forward with renewed commitment the great work of which he was so important a part.

This article first appeared in the April 2005 issue of American Renaissance.

A megjegyzés az AUTHOR

Jared Taylor Japánban született, ahol élt, amíg 16 évesen Van egy főiskolai diplomát filozófia a Yale Egyetemen, és megkapta a *okl ome* a nemzetközi kapcsolatokban a l'Institut d'Etudes Politique de Paris. Bankárként dolgozott New York-ban és Tokióban, valamint Japánban üzletelő amerikai vállalatok tanácsadójaként. Három évig a *PC* (Personal Computing) *magazin* West Coast szerkesztője volt .

1990-ben Taylor úr alapította az *American Renaissance* havi magazint , amelyet úgy írtak le, hogy « írásos, tudattalan napló a fajról, a bevándorlásról és az államiság csökkenéséről. » 2012 januárjában a nyomtatott kiadvány teljes egészében átkerült az internetre a www.AmRen.com webhelyen.

Taylor úr számos publikációt írt, köztük a *Wall StreetJournal*, a *Chicago Tribune*, a *Washington Post* és a *National Review*.

Két lánya apja, és a virginiai Oaktonban él.

1 SZEMÉLYES SZELVEZÉS

A NOTE ABOUT THE AUTHOR

Jared Taylor was born in Japan, where he lived until age 16. He has a bachelor's degree in philosophy from Yale University and received the *diplôme* in international relations from l'Institut d'Edutes Politique de Paris. He has worked as a banker in New York and Tokyo, and as a consultant to American companies doing business in Japan. For three years, he was the West Coast Editor of *PC (Personal Computing) Magazine*.

In 1990, Mr. Taylor founded the monthly magazine *American Renaissance*, which has been described as “a literate, undeceived journal of race, immigration, and the decline of civility.” In January 2012, what had been a print publication moved entirely to the internet at www.AmRen.com.

Mr. Taylor has written for many publications, including the *Wall Street Journal*, *Chicago Tribune*, *Washington Post*, and *National Review*.

He is the father of two daughters and lives in Oakton, Virginia.